

PERZSA GYŰLÖLET

Laila
SHUKRI

Laila Shukri
Perzsa gyűlölet

Kossuth Kiadó

A könyv elektronikus változatának kiadója Kossuth Kiadó Zrt.

www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó Zrt. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött: Katona Zoltán, Pekó
Zsolt

Projektvezető: Földes László

A kiadás alapja: Laila Shukri: *Perska nienawisc*

Prószynski Media, Warszawa 2018

Fordította Mihályi Zsuzsa

Szerkesztette Nagy Antal

Epub: ISBN 978-963-544-000-0

Mobi: ISBN 978-963-544-000-0

© Laila Shukri 2018

© Kossuth Kiadó 2020

© Hungárián translation Mihályi Zsuzsa 2020

Minden jog fenntartva.

www.multimediplaza.com

info@multimediplaza.com

TARTALOM

- [I. FEJEZET Családi nyaralás](#)
- [II. FEJEZET A mallorcai éjszaka](#)
- [III. FEJEZET A rejtélyes barlangok](#)
- [IV. FEJEZET Feltámad a samal](#)
- [V. FEJEZET A múlt démonai](#)
- [VI. FEJEZET A gyűlölet mérge](#)
- [VII. FEJEZET A szabadság madarai](#)
- [VIII. FEJEZET A vérszívók háza](#)
- [IX. FEJEZET A szív lángja](#)
- [X. FEJEZET Összetört lélekkel](#)
- [XI. FEJEZET Elveszett illúziók](#)
- [XII. FEJEZET Perzselő vágy](#)
- [XIII. FEJEZET A mesebeli vásár](#)
- [XIV. FEJEZET Az élet ideje](#)

I. FEJEZET

Családi nyaralás

Lidka lelkesen csomagolt. Mallorcára indul a gyerekekkel! Szinte hihetetlen. Annyi év megfeszített munka, lemondás és spórolás után végre megengedhet magának egy családi álomnyaralást. Nagyon örült, hogy kipihenheti a mindennapos robotot, a kicsik meg egy csodálatos szigeten tölthetik a vakáció végét.

Omár és Lina... Ők azok, akikért megérte túlélni a kuvaiti megaláztatásokat, az ő érdekükben szánta rá magát, hogy megszökjön az otthonából. Abból a házból, amelyet az anyósa és a sógornője uralt. Mindketten megalázták, de sikeresen hazaszökött, és váratlanul megjelent a szülővárosában. Később a gyerekek érdekében hozta meg azt a mérhetetlenül nehéz döntést, hogy a fővárosban próbál szerencsét. Azért is volt nagyon nehéz a döntés, mert így egy időre el kellett válnia a gyerekektől. Az édesanyja segített neki a legkeményebb időszakokban, miután látta, hogy mennyit bántják a lányát, miközben takarítani jár a kisvárosban. Felajánlotta, hogy gondját viseli a két unokának egészen addig, amíg Lidka megveti a lábát egy másik városban.

Nehéz volt... Nagyon nehéz... Lidka könnyek között, kíméletesen próbálta elmesélni az édesanyjának, mi mindenben ment keresztül a kislány, amíg ő a férje bántalmazása következtében a kórházban harcolt az életéért és a kislányáért, aki még meg sem született. Omárra addig a másik nagymamája meg a nagynénje vigyázott. A mai napig felrémlett lidérces álmaiban, milyen búskomor volt a végletekig elcsigázott Omár arcocskája, mintha szürke por lepte volna be, amikor Lidka hazament a kuvaiti otthonukba az aprócska Linával a karján, és mennyire elszorult a szíve, amikor először meglátta.

- Anyu... - mondta Lidka, és alig tudott úrrá lenni a hangja remegésén. - Tudnod kell, hogy Omár nagyon érzékeny... Ő... ott... -

elhallgatott, nem tudott beszámolni arról, milyen érzéketlenül, ridegen bánt a gyerekével az anyósa és Szalma, a férje húga.

- Tudom, kislányom, tudom, ne mondj semmit! - Az édesanyjának nem kellett végighallgatnia Lidka részletes beszámolóját, anélkül is tudta, milyen kínszenvedéseken ment keresztül a lánya a kicsikkel. Magáért beszélt elgyötört arcuk, amikor váratlanul felbukkantak a lakása küszöbén. Egy pillanatig azt hitte, hogy egy koldusasszony kopogott be hozzá a porontyaival, alamizsnáért. Nem ismerte fel a tulajdon lányát!

- Anyu... Berendezkedem ott egy kicsit, és rögtön magamhoz veszem a kicsiket... - bizonygatta Lidka elszoruló torokkal, amikor a fővárosba indult.

- Tudom, kislányom, tudom... - Az édesanyja gyengéden megsimogatta Lidka karját. - Ne aggódj! Felneveltem három gyereket, el tudom látni a két unokámat is.

- Köszönöm, anyukám! - A meghatottság könnyei gördültek végig Lidka arcán. - Köszönöm...

- Nincs mit, kislányom, nincs mit... - mosolyodott el gyengéden az édesanyja. - Hiszen attól család a család, hogy támogatást nyújt a nehéz pillanatokban.

Lidka kimondhatatlanul hálás volt az édesanyjának azért, hogy segített neki ebben az emberpróbáló időszakban. De még inkább azért, hogy sosem hányta a szemére azt az évekkel ezelőtt hozott döntést: hiába beszéltek a lelkére, elhagyta a hazáját és a családját a szerelemért, hogy egy távoli, idegen kultúrájú országban telepedjen le. Amikor Lidka megkapta az idegenforgalmi diplomáját, és egyéves arab nyelvtanfolyamra indult Kuvaitba, álmában sem gondolta, hogy milyen érzelmi földindulást él át a következő néhány évben. Amikor pedig veszélybe került az élete, kénytelen volt menekülni, menteni az életét...

Szerencsére a régmúlt már csak néha bukkant fel Lidka álmaiban, melyekben a Kelet mesés pompája és barbár gonoszsága rémlett fel újra meg újra a felkavaró éjszakai lidércnyomások során. Néha a

rettegés hideg verítékében fürödve ébredt fel, olyan érzékletesen idézte fel a rémálom, hogy kemény, éles köveket dobál rá egy csapat szélsőséges iszlamista, a férjével, Hasszánnal az élén. A szerintük megérdemelt büntetést hajtották végre rajta. Máskor arra ébredt az éjszaka közepén, hogy ökölbe szorul a keze az ágynemű fölött, mert egy exkluzív szállodába röpítette az álmot, ahol ő volt a menyasszony. A népes vendégsereg csodálatától kísérvé lépkedett le a lépcsőn, ujjai közt a szétterülő, királynői menyasszonyi ruha szélét tartva. Medence vize csillogott kéken a szálloda tizenhatodik emeletén elhelyezkedő, gazdagon díszített terem közepén, az üvegfalon túl Kuvait fényei villódzdztak. Erre a látványra, ugyanúgy, mint tizenvalahány évvel azelőtt a valóságban, most is felgyorsult a lélegzete. Hiszen senki más nem tudta úgy lánggra gyújtani a szívét, mint Hasszán.

- Olyan szép vagy, hogy el sem hiszem... - suttogta Hasszán az esküvő előtt. - Olyan nekem az élet nélküled, mint a nappal fény nélkül, mint az éj nappal nélkül... Szemem fénye... - Halk, romantikus dallamként szóltak a forró érzelemtől izzó álombéli szavak. Az álmából felriadó Lidkát elborította a vágyakozás a férfi iránt, aki évekkkel azelőtt felgyújtotta benne a csillapíthatatlan szerelem és szenvedély lángját. Illanó emlékfoszlányok tartották fogva a sötétben, felrémlt az örült szilveszter, amikor megismerte Hasszánt, a feledhetetlen utazás, amikor eljutottak a Kelet mágiájával bővülő Damaszkuszba, megjelent előtte az élményekkel teli, jordániai nászút. Néha olyan érzékletes volt az álmot, hogy az asszony halkán kimondott egy-egy félmondatot Hasszánnak címezve, aki éppen gyengédséggel halmozta el, vagy az örömeiben sikongató kisfiúkkal játszott.

A rengeteg szenvedés ellenére, amit tragikus módon elhunyt férje és annak családja mért rá, Lidka mindig észben tartotta, milyen csodás apja volt Omárnak Hasszán. Később, amikor a magányos gyereknevelés nehézségeivel birkózott, nemegyszer eszébe jutott, hogy ha Hasszán élne, akkor talán könnyebben boldogulna nap nap után. De rögtön utána elfogta a kétely, hiszen Lina... Meg az anyósa

és Szalma... És Hasszán unokatestvére, a szépséges Lulu... Az álmokképekkel ellentétben nagyon bonyolult volt a múlt, ezért Lidka inkább a jelenre figyelt, és örült, hogy Lengyelországban élő gyerekei nem tudnak róla semmit.

* * *

- Anyuci, szép vagyok? - Lina szaladt be a szobába, forogva mutogatta új, sárga alapon rózsaszín virágos ruháját.

- Csodaszép vagy, kicsi lányom! - mondta Lidka, és gyönyörködött a boldog Linában, ahogy harangszoknyája egy ütemre libbent hosszú, kicsit hullámos, fekete hajával. - Gyönyörű!

Megfogta a gyerek kezét, és forogva magával húzta.

- Megyünk Mallorcára! Megyünk Mallorcára! - szavalta a kislány, és örömtől csillogott a szeme. Lidka csatlakozott a lánya játékához, és vele együtt pörögve, halkán ismételte: „Megyünk Mallorcára, megyünk Mallorcára...”

Lidka örült, hogy a sok nehézség ellenére biztonságos, meleg otthont tudott teremteni a gyerekeinek. Varsóban az idegenforgalmi diplomájával, kitűnő angol- és alapfokú arabtudásával gyorsan talált munkát az egyik nagy szállodában. Sokat dolgozott, nem kímélte magát, és ezt értékelték is a főnökei, akárcsak az arab kultúráról és szokásokról szerzett szerteágazó tudását. Nagy odaadással segédkezett az ünnepi rendezvények szervezésénél, a nagykövetség és a közel-keleti cégek ünnepi vacsoráinál, így gyorsan feljebb kapaszkodott a szakmai ranglétrán. Amikor Lina olyan nagy lett, hogy óvodába mehetett, Lidka magához vette a gyerekeket, és ettől kezdve jóban-rosszban mindig együtt voltak ők hárman.

- Mi ez a nagy vidámság? - kérdezte az éppen hazatérő Omár a szobába lépve.

- Megyünk Mallorcára! Megyünk Mallorcára! - skandálta a kislány, továbbra is a mamájával pörögve. Aztán Lina a bátyját is kézen fogta. - Indulás! Indulás! - harsogta kipirult arccal.

Omár megértően fordult egyet-kettőt a mamájával meg a húgával, amivel nagy örömet szerzett nekik.

- Befejeztétek a csomagolást? - kérdezte a fiú, és megállt. Ő is nagyon örült a családi nyaralásnak, sugárzott a szeméből a lelkesedés.

- Nem, még nem. - Lidka visszament az ágyon kinyitva heverő bőröndhöz. - Hát te meg tudtál venni az utazáshoz mindent, amit akartál? - Lidka elég komoly összeget adott Omárnak a vásárlásra. Nem akart spórolni a rövid nyaralás alatt, úgy döntött, nem sajnál semmit sem magától, sem a gyerekeitől.

- Igen, mama, köszönöm. - Omár hálásan pillantott az anyjára.

- Akkor menj csomagolni! - Lidka gondosan összehajtogatott egy tarka ruhát, és berakta a bőröndbe. - Holnap reggel repülünk.

- Én már kész vagyok! - mondta büszkén Lina.

- Az nagyon jó, kicsim - nevette el magát Lidka. - Mesés vakáció lesz!

Lidka visszament csomagolni, a gyerekek pedig játékosan lökdösődve vonultak a szobájukba.

* * *

Másnap remek hangulatban landoltak Mallorcán, a földközítengeri Baleár-szigetcsoport legnagyobb spanyol szigetén.

- Milyen szép ez a hely! - áradozott Lina az ablakból nézve a tájat, míg az autóbusz kanyargós, keskeny utcákon szállította a nyaralókat a reptérről a szállodába.

- Igen, valóban elbűvölő a látvány - helyeselt Lidka, a festői tájat bámulva.

Több millió turista csodálta meg minden évben a Baleárok gyöngyszemének nevezett Mallorca szépségét. Nemcsak az azúrkék, meleg tengerről és az aranyló homokkal szegélyezett strandokról kapta ezt a nevet, hanem a változatos, meglepő formájú és színű

növények miatt is. Szemet gyönyörködtető látványt nyújtottak az ide érkezőknek az út mentén, a parkokban, kertekben álló, jellegzetes, nagy koronájú pínéák, a narancsligetek - a narancs és más zamatos citrusfélék termesztésének évszázadokra visszatekintő, nagy hagyománya volt Spanyolországban -, a füge- és szentjánoskenyérfa. Különösen szépek voltak az olajfák, nem egy közülük több száz éves példány, az édesen illatozó mandulafák, amelyek az egyre erősebben tűző februári és márciusi napfényben sok ezernyi fehér vagy halványrózsaszín, kecses kis virágba öltöztek. A földre hulló fehér virágszirmok puha, süppedős szőnyeget alkottak, amely a megtévesztésig hasonlított a mallorcai hegyvidéken telente néha lehulló hóra. Egy szép legenda szerint az itteni fejedelem ajándékozta a mandulafákat Skandináviából érkezett feleségének, akinek hiányzott a fehér hótakaró. A fejedelem, hogy enyhítse szeretett asszonya honvágyát, mandulafákat hozatott a szigetre, amelyek minden évben mandulavirág-hótakaróval borították be a földet.

A szerelem mindenre képes. Elterelni a történelem menetét, gyökeresen átalakítani az ember sorsát, és hóvá változtatni a virágszirmokat.

- Anyuci, ha odaérünk, rögtön kimegyünk a strandra, jó? - mondta Lina, aki az ablakra tapasztott orral bámulta a tengert, ahogy kibukkant az egymás mellett sorakozó dombok mögött. A hevesen tűző napsugarak beesési szögétől függően csillogott mélykék, zafír vagy türkiz színekben.

- Rendben, kicsim - egyezett bele Lidka. - Csak lezuhanyozom, hogy felfrissüljek az utazás után, kicsomagolok, és mehetünk is. - Ő is minél előbb meg akart pihenni a felhőtlen ég alatt, hallgatni a lustán partnak csapódó hullámok morajját.

Ügyesen vezette a sofőr a buszt az újabb emelkedőkön, lejtőkön, az éles kanyarokban. Végül megállt egy üvegfalú épület előtt a felhajtón, itt volt az exkluzív szállodakomplexum recepciója. Kiszálltak a nyaralók, fogták a poggyászukat, és bementek, hogy kitöltsék a bejelentőlapokat. Lidka meg a gyerekek is gyorsan

megkapták a kulcsként szolgáló mágneskártyákat, és felmentek a szobákba. Lidka egy tágas, nagy erkélyes szobába költözött be Linával, Omár a szomszéd szobát kapta.

Mire Lidka egy kiadós zuhany után fürdőköpenyben kilépett a fürdőszobából, a fürdőruhás Lina már türelmetlenül várta.

- Megyünk a strandra, anyuci! - jelentette ki határozottan.

- Adj egy percet, kislányom... - kérte Lidka, miközben a haját törölgette. - Megszáritom a hajam, felöltözöm, és mehetünk...

- De én most akarok! - nyafogott Lina.

Ebben a pillanatban kopogott valaki az ajtón.

- Tessék! - mondta Lidka, félretette a törölközőt, a hajkeféért nyúlt, és elkezdte kibontani a haját.

Omár állt az ajtóban.

- Jössz a medencéhez, Lina? - kérdezte.

- Ez nagyon jó ötlet! - élénkült fel Lidka. - Menj csak a bátyáddal a medencéhez, nemsokára ott leszek én is.

- És kimegyünk a strandra? - Lina biztosan akarta tudni.

- Hát persze! - nyugtatta meg Lidka.

- Jó, akkor mehetünk Omárral a medencéhez. - Lina az ajtó felé indult.

- Várjatok! - Lina kinyitotta a piperetáskáját, és kivett belőle egy méreteres tubust. - Vigyetek napozókrémet, és kenjétek be egymást jó alaposan! - Átnyújtotta a krémet a lányának. - Ez magas faktorszámú, biztos elég hatásos. Mallorcán nagyon csalóka tud lenni a napsütés.

- Igen, anyu. - Lina a strandtáskájába tette a napozókrémet.

- Csak el ne felejtsetek alaposan bekrémezni egymás hátát és vállát! - szólt még utánuk Lidka, mielőtt becsukódott volna az ajtó a gyerekek mögött.

Lidka visszament haját szárítani. Nem sietett, tudta, hogy a fia gondosan vigyáz majd a kishúgára. Omár még nem volt tizenöt éves,

de a korához képest nagyon felelősségteljesen és éretten viselkedett. Ebben Lidka öccsére hasonlított, aki alig volt ötéves, amikor hirtelen meghalt az apjuk. A kisfiú a mamájuk mellé húzódott, és határozott hangon hajtogatta: „Ne sírj, mama, ne sírj, hiszen itt vagyok neked én!” Náluk mindig a család volt a legnagyobb érték, és Lidka nemegyszer meggyőződhetett arról, hogy csak a legközelebbi hozzátartozóira számíthat minden helyzetben. Mielőtt elindult volna az arab nyelvtanfolyamra a gazdag Kuvaitba, rádöbben, hogy igencsak szegényes a bőröndjébe pakolt ruhatára. Akkor a nővére, Goska, nem törődve azzal, hogy ő maga sincs fényes anyagi helyzetben, sőt van egy kisbabája, Lidkának adta minden félretett pénzét, hogy azon vegyen magának új holmikat. Omár, akit egy ideig a nagymamája nevelt, és kényeztette a nagynénje meg a nagybátyja is, minden bizonnyal átvette a szülői ház legfontosabb értékeit.

Hirtelen hangos, szilaj zene csendült fel, mire Lidka kinézett az ablakon. A közeli medence mellett animátorok szórakoztatták a nyaralókat, harsány vezényszavakkal és élénk mozdulatokkal biztatták őket, hogy vegyenek részt a víziaerobik-foglalkozáson. Kisvártatva vidáman nevetgélve ugrándoztak és hadonásztak a szálloda vendégei, utánozták a ruganyosan mozgó tréneret. Lina önfeledten hancúrozott együtt a többiekkel, fröcskölte a vizet maga körül. Hosszú, vizes haja az arcára, szemére tapadt. Kis idő múlva a medence szélén üldögélő Omár odahívta Linát, és a hangos zenét túlharsogva mondott neki valamit. A kislány kimászott a medencéből, gyorsan odafutott a nyugágyhoz, aztán vissza a bátyjához, és a kezébe nyomott valamit. Omár összefogta a húga haját, ő pedig rögtön újra beszökkent a medencébe, és boldogan csatlakozott a gimnasztikázó vendégekhez.

Ritka az ilyen tinédzser, gondolta elérzékenyülve Lidka. Lina azt jelenti arabul: gyengéd. Lineczka...

A kislány még mindig a medencében ugrabugrált, Omár pedig a napon sütkérezett, ezért Lidka úgy ítélte meg, hogy van még egy kis ideje, mielőtt csatlakozik a gyerekekhez. Ellépett az ablaktól. Telefonon kért a szobába egy camparit narancslével, azután

fürdőruhába bújt. Gyorsan megkapta az italt, majd pohárral a kezében kiment az erkélyre, letelepedett egy kényelmes fotelba, és a koktélt kortyolva gyönyörködött a gyerekeiben és az elé táruló látványban. A szelíd lankán épült szállodakomplexum több, különböző magasságban álló épületből és tágas teraszokból állt, ahol pálmák, fenyők, díszbokrok között, virágos gyepel körülvéve helyezkedtek el a medencék, éttermek, bárók. Legalul, a szárazföldre benyúló öböl partján terült el a szálloda strandja a fehér nyugágyakkal és a kinyitott napernyőkkel. A szinte láthatatlanul hullámzó, türkizkék tenger összeért a láthatáron a felhőtlen, mélykék éggel. Lidka a nap felé fordította az arcát, minden ízében élvezte a rég várt vakáció csodás kezdetét.

Jó fél óra múlva véget ért a vízi aerobik. Lina már korábban észrevette a mamáját az erkélyen, most integetni kezdett neki, így adta tudtára, hogy legfőbb ideje kimenni a strandra. Lidka egyetértően bólogatott, bement a szobába, fogta a strandtáskáját, és elindult a medencéhez.

- Na, hogy tetszik a hely? - kérdezte, amikor odaért a gyerekekhez.
- Szuper! - kiáltotta lelkesen Lina.
- Jó kis hely - csatlakozott hozzá Omár.
- Akkor jó - mondta Lidka önkéntelenül elmosolyodva. - Megyünk a strandra?
- Igen, a strandra! - Lina kifogyhatatlan energiája lenyűgöző volt. Lementek a széles lépcsőn a bájos kis partszakaszra.
- Hová telepedjünk? - Lidka végigpásztázta a néhány szabadon maradt napernyős napozóágyat.
- Én minél közelebb akarok lenni a tengerhez - mondta Lina, és odaszaladt két, még szabadon álló nyugágyhoz.
- De itt csak két hely van - mondta Lidka, tovább nézelődve.
- Úgysem találunk három szabad nyugágyat egymás mellett - jegyezte meg Omár.

- Igazad lehet, kisfiam - Lidka ezt kénytelen volt elismerni, mert a festői part tele volt napfürdőző nyaralókkal.

- Én fürödni akarok! - jelentette ki Lina, a homokba dobta a strandtáskáját, és a víz felé futott.

- Lina! Várj meg! - próbálta Lidka visszatartani a kislányát, de hiába.

Omár rögtön a húga után iramodott, és a két testvér egy perc múlva már a Földközi-tenger langyos vizében pancsolt. Lidka megbizonyosodott arról, hogy Lina biztonságban van a bátyja oltalma alatt, bekente magát naptejgel, aztán élvezettel elnyúlt a napozóágyon, és belefeledkezett az édes pihenésbe.

- Mama! Mama! - Félóra elteltével Lina rázta meg kifulladásra a könyökét, sürgetve, hogy nyissa már ki a szemét. - Gyere velem! Fantasztikus a víz! - lelkesedett a kislány boldogságtól sugárzó, nedves arccal.

- Kisfiam, vigyázol a holminkra? - szólt Lidka Omárnak, aki ott volt szorosán a húga mellett.

- Persze, mama - felelte Omár, és leült a szomszédos nyugágyra.

- Ki ér oda először a vízhez? - tette fel a kérdést Lidka, és elindult a hullámszó kékjege felé.

- Én! Én! - pattant fel Lina, és a mamáját megelőzve, sikongatva vetette magát a tengerbe. - Én vagyok az első! Én vagyok az első! - harsogta vidáman.

- Legközelebb én nyerek! - mondta Lidka, és nyakig merült a simogató vízbe.

- Naná, hogy én! - felelte Lina, és az édesanyja vállába kapaszkodva magasra szökkent.

- Nem, biztosan én! - évődött Lidka a lányával.

- Naná, hogy én! - Lina tovább ugrándozott.

Estig maradtak a strandon, felváltva napoztak és fürödtek. A bőséges vacsora után Omár a saját szobájába ment, Lina pedig az

aktívan töltött naptól fáradtan rögtön mély álomba merült, mihelyt lehajtotta a fejét. Lidka rendelt még egy Camparit narancslével, kiült az erkélyre, és elmerült a Mallorca történelméről és kultúrájáról szóló érdekesítő olvasmányba.

Évszázadok óta sok népet csábított a türkizkék vízzel körülvett, elbűvölő sziget, ahol a termékeny völgyekben olajbogyót, szőlőt, citrusféléket, fügét és zöldségeket termesztettek, ahol változatos formájú hegyerincek váltakoznak tarajos hullámokkal nyaldosott, meredek sziklafalakkal, hosszan elnyúló, homokos strandokkal és egzotikus növényzettel. Krisztus előtt ezer évvel elfoglalták a föníciaiak, aztán a karthágóiak és a rómaiak uralták, majd a vandálok és a vizigótok hódították meg. Mallorca többször volt kalóztámadások célpontja, nyugati partjainál, a kis Dragonéra szigeten pedig a Földközi-tenger vizein garázdálkodó leghíresebb kalóz, a félelmetes despota Barbarossa hozta létre a bázisát. 902-ben arabok foglalták el Mallorcát, és tartották uralmuk alatt a szigetet, amíg 1229-ben meg nem szerezte I. (Hódító) Jakab aragóniai király. A diadal látványos jelképe a Sa Seu-székesegyház Mallorca fővárosában, Palma de Mallorcában. A régi mecset helyén épített templom hatalmas méreteivel és egyedülálló konstrukciójával nyugoz le. Amikor I. Jakab király a flottájával Mallorca partjaihoz közeledett, hatalmas vihar tört ki a tengeren. A legenda szerint ekkor esküdött meg az uralkodó Szűz Máriának, hogy ha megmenekül és diadalt arat, fenséges templomot épít az Istenanya tiszteletére. Az aragóniai király imái meghallgatásra találtak, és manapság turisták ezrei csodálhatják meg a kikötő melletti dombon a gótikus stílusú, aranyló homokkőből épült, évszázadokon át bővített és szépített, gyönyörű katedrális. Jelenleg több mint negyvenméteres főhajóval büszkélkedik, tizennégy nyolcszögletes oszlop tartja a boltozatos mennyezetet, több hatalmas, színpompás rózsablak díszíti, és roppant méretű vasbaldachin tartja a töviskoronát idéző lámpákat. Ezeket a zseniális Antoni Gaudí tervezte.

Lidkának már majd leragadt a szeme. Lerakta a könyvet, üldögélt még egy kicsit az erkélyen, a meleg mallorcai éjszakától mámorosan. Aztán visszament a szobába, és elalvás előtt még arra gondolt, mennyi érdekes látnivaló várja őket ezen a szigeten.

A következő napot nagyrészt a gyerekekkel töltötte a medencénél és a strandon, ahol a különböző országokból - Nagy-Britanniából, Spanyolországból, Oroszországból, Japánból - érkezett vendégekkel együtt élvezte a gondtalan vakációt. Késő délután a recepciónál érdeklődött a szigetre szervezett kirándulásokról. A festői, hegyi városka, Valldemossa érdekelte a legjobban, ahol Frédéric Chopin és élete szerelme, a romantikus francia író, George Sand töltött el majdnem két rendkívüli téli hónapot.

- Ide hallgassatok, van egy remek hírem - szólt Lidka lelkesedve a gyerekeihez a vacsoránál.

- Milyen hír? - érdeklődött kíváncsian Omár.

- Holnap kirándulni megyünk!

- Hová kirándulunk? - tudakolta Lina.

- Egy búbajos falucskába, Valldemossába, ott van egy karthauzi kolostor, ahol...

- Nem akarok kolostorba menni! - ellenkezett Lina. - A strandra akarok menni, meg a medencébe!

- De Lineczka, ha már itt vagyunk, akkor érdemes...

- Nem! - kiáltotta Lina olyan hangosan, hogy a szomszédos asztaloknál ülő vendégek felkapták rá a fejüket.

- Lina, higgadj le! - korholta Lidka a lányát, aki rögtön durcás képet vágott.

- Miért kell elmennünk abba a faluba? - kapcsolódott be a beszélgetésbe Omár.

- Mert ott lakott Chopin George Sanddal, és mert ez volt a tizenkilencedik század egyik leghíresebb szerelmespárja, és... - Lidka elhallgatott, mert nem látott érdeklődést Omár arcán. - Szóval

nem akartok odamenni? - kérdezte meg egyenesen némi hallgatás után.

A két testvér egyetértően nézett össze.

- Hát, tudod, mama, a kolostor... - Omár sokatmondó grimaszt vágott.

- Én inkább a medencéhez meg a tengerhez megyek! - ismételte makacsul Lina. - Azt hittem, egy másik strandra megyünk.

Hosszú csönd telepedett rájuk. Lidka azon töprengett, hogy rábeszélje-e a gyerekeket a kirándulásra, amihez szemmel láthatóan nem volt kedvük. Végül Omár tett egy javaslatot:

- Mama, ha akarsz, elmehetsz egyedül.

- Igen, anyuci, menj egyedül! - Lina lelkesen a bátyja mellé állt.

- Hát ti? - Lidka hangjából tanácstalanság érződött.

- Mi van velünk? - Omár kérdően pillantott az anyjára.

- Itt maradtok kettesben? Hiszen ez lett volna a közös vakációnk...

- Jaj, mama, nyugi! - Omár nem látta olyan aggasztónak a helyzetet. - Ha meg akarod nézni a kolostort, akkor menj oda, és nézd meg! Mi meg itt elleszünk magunkban, ugye, hugi? - fordult Omár Linához.

- Hát persze, bátyus! - felelte Lina széles mosollyal.

- Látod, mama? Megoldjuk! - jelentette ki Omár. - A kaja meg igazán jó itt! - tette hozzá témát váltva, és újabb *ensaimadáért*, a puha csigaházként tekeredő, porcukorral borított, híres mallorcai kalácsért nyúlt.

Lidka még mindig nem volt biztos abban, hogy elmehet-e egyedül kirándulni.

- Ne gondold túl a dolgot, mama, csak menj el vacsora után, és foglalj egy helyet holnapra - szólította fel határozottan Omár, látva a habozását. - Miattunk meg ne aggódj! - mondta a hűgára pillantva.

- Bizony, anyuci, ne aggódj miattunk - mondta a bátyja után Lina is.

Nem maradt más hátra Lidkának, mint úgy cselekedni, ahogy Omár tanácsolta, hiszen nehéz szívvvel mondott volna le a kirándulásról, és azt világosan látta, hogy nem tudja rábeszélni a gyerekeit.

- Ha ti mondjátok...

- Mi mondjuk. - A fiú jó étvággal falta az édes kalácsot. - Aztán ha hazaérsz, elmondod, milyen volt.

- És mi is elmeséljük neked, mit csináltunk itt - tette hozzá felderülve Lina.

* * *

Másnap Lidka egyedül reggelizett, aztán a recepciós pulthoz ment, ahol már gyülekeztek a sziget látnivalóira kíváncsi nyaralók. Negyedóra múlva a szálloda elé hajtott egy autóbusz, hogy Valldemossába vigye őket. Lidka a változatos, dombos tájat nézte az ablakon át, míg az idegenvezető a világhírű zeneszerző és a kiváló regényíró szerelmének viharos történetét idézte föl.

- Két erős személyiség, ugyanakkor - mint sokszor hangsúlyozzák - két mélységesen különböző ember, két szélsőséges karakter kapcsolatáról van szó. A különc regényíró, George Sand neve valójában Amantine Aurore Lucile Dupin, majd a férje után Dudevant báróné volt. De amellett, hogy férfinevet használt írói álnévként, férfiasan is öltözködött, többnyire feketében járt, szivarozott és pipázott, káromkodott, és nem riadt vissza attól sem, hogy nyilvánosság előtt az akkori normáktól eltérő nézeteket hangoztasson. Már elvált asszony és két gyerek anyja volt, amikor egy párizsi szalonban megismerte Frédéric Chopint. A zenéje mellett elbűvölte a férfi egyénisége is. Annak a barátnőjének írt, érzelmektől fűtött levelekben adott hangot, ilyen szavakkal: „istenként tisztetem őt...”,^[1] vagy: „Mondd meg (...) Chopinnek, hogy istenítem.”^[2] A híres író az intelligens és rendkívül érzékeny zeneszerző kegyeit

keresve egy levélkét juttatott el hozzá, amelyre mindössze három szót írt: „On vous adore...”, „Valaki szereti önt...”. Ezt tartják a világ legtömörebb szerelmes levelének. Amikor már párt alkottak, Chopin olyan szenvedélyes és forró szerelemmel rajongott George Sandért, hogy majdnem tíz évig tartott köztük a viharos viszony...

Az idegenvezető elhallgatott egy időre, a buszban pedig halk beszélgetés indult. Ahogy kanyargósabb lett a keskeny serpentin, a Sierra de Tramuntana hegyei is újabb és újabb látószögekből mutatkoztak. Lélegzet-elállító tájak rajzolódtak ki az égbolt előtt: sziklás hegygerincek, éles, nemegyszer szaggatott kőperemek, veszélyes meredélyek, csupasz csúcsok, meredek és vad sziklasávok, mély szakadékok, zöld hegyhátak és hívogató völgyek.

- Chopin élete végéig megőrizte ezt a Georges Sandtól származó, az évek során megsárgult, összegyűrődött, rövidke levelet, ez tanúsítja, milyen fontos szerepet játszott életében az író - folytatta a történetet az idegenvezető. - 1938-ban elutazott Párizsból a híres szerelmespár, Spanyolországba indultak, majd néhány napos barcelonai tartózkodás után Mallorcára hajóztak. Chopint rögtön elvarázsolta a sziget, a mai napig gyakran idézik a levelét, amelyben tökéletes leírást ad a sziget páratlan szépségéről: „Palmában vagyok, pálmák, cédrusok, kaktuszok, olajfák, narancsfák, citromfák, álóék, fügefák, gránátalma fák között, itt van minden, amit a fűvészkert melegházaiban látni. Az ég türkiz-, a tenger azúrkék, a hegyek smaragdzöldek, a levegő mennyei. Nappal napsütés, mindenki nyárian jár, hiszen meleg van, éjjel órákig hallatszik a gitárpengetés és az énekszó. Hatalmas erkélyek, leomló szőlőfürtök. Mór városfalak. Minden Afrika felé néz, a város is. Egyszóval csodás itt az élet.^[3]

Lidka belátta, hogy a levél mondatai tökéletesen visszaadják Mallorca páratlan szépségét és hangulatát.

- Chopin és George Sand eleinte egy bútorozott, szép fekvésű kertes villát bérelt Palma de Mallorca közelében, velük voltak az író gyerekei és egy szobalány is - folytatta nagy átéléssel az

idegenvezető. - Sajnos alig három hét elteltével kénytelenek voltak elhagyni ezt a kényelmes házat, és új lakóhelyet keresni. Ugyanis elromlott az idő, hidegre fordult, özönvízszerű esőzés kezdődött, amitől rohamosan romlott a tüdőbeteg Chopin állapota. Nem kerülte el a villa tulajdonosának figyelmét, milyen sápadt a zeneszerző, milyen makacsul köhög, gyakori látogatójuk volt az orvos is, ezért a ragályos betegségtől tartva a háziúr gyorsan kidobta a bérlőket, szó szerint az utcára. Új állomáshely után kellett nézniük...

Egy újabb kanyar után eléjük tárult a zöldben tobzódó, szorosan egymás mellé épült házakból álló, elbűvölő városka. Szűk völgyben helyezkedtek el, és a dombhátak alsó részére is felkúsztak a zöld ablakkeretekkel díszített, hagyományos, borostyánszínű kőépületek.

- Az üresen álló valldemossai karthauzi kolostor celláiban letek menedéket a szerelmesek - folytatta az idegenvezető. - A kolostor egy tizennegyedik századi palotaépület-együttesben helyezkedett el, amelyet az asztmában szenvedő mallorcai király kedvéért építettek, hogy az üde hegyi levegőn csillapodjanak kínzó fulladásrohamai. A király halála után a karthauzi szerzetesek vették át az épületegyüttest, és kolostorrá alakították át a palotát. Nagyon szigorú regula szerint működött a szerzetesrend, általános kötelezettség volt az ima, a böjt, a magány, a hallgatás és a szemlélődés. A karthauziak évszázadokon át építették tovább a kolostort a maguk szükségletei szerint, de a Spanyolországban zajló, a rend javaira is vonatkozó szekularizációs folyamat következtében kénytelenek voltak befejezni a működésüket néhány évvel azelőtt, hogy a valldemossai kolostorba érkezett az író és a zeneszerző. A szerzetesek elvonultak, egykori celláikat pedig a városkában megforduló vendégek bérelték ki.

Behajtott a busz az ősi városka keskeny sikátoráiba. Még bájosabbá tették a kőházakat a külső falakon különböző magasságokban függő, óriási cserepekbe ültetett tarka virágok. Megállt a busz, és Lidka a többi kirándulóval együtt a karthauzi kolostor felé indult. A sok turista ellenére nyugalom és letűnt

századok hangulata áradt Valldemossából. A régmúltat idézték a kanyargós, kövezett utcácskák, a rejtett zugok és az építészeti kép, amelybe szerencsére évszázadok óta nem avatkozott be senki. A turisták a kolostor felé indultak, tágas belső udvaron áthaladva jutottak be az épület zord falai közé. A fehér falú, hosszú folyosó elején két, majdnem három méter magas figura állt: Frédéric Chopint és George Sandot ábrázolták korhű ruhákban.

- Az egyik cellában szállt meg a híres pár, mindjárt látni fogják... - Az idegenvezető a kolostor belsejébe vezette a csoportot, majd, amikor a cellához értek, megállt, és kinyitotta a kezében tartott könyvet. - George Sand így írta le a helyiséget: „Három tágas, elegáns boltozatú és a változatos, igen szép mintázatú rozettáknak köszönhetően jól szellőző helyiségből állt, amelyeket súlyos tölgyfa ajtókkal záródó, sötét folyosó választott el a kolostortól. A falak három láb vastagok. A középső szoba volt az olvasás, az ima és a meditáció helye, egy térdeplővel és könyöklővel ellátott, hat-nyolc láb magas, falhoz erősített pad benne az egyetlen bútordarab. A jobb oldalon volt a szerzetes hálószobája; benne egy igen alacsony, kőpadlós, sírkamrára emlékeztető alkóval. A bal oldali helyiség a dolgozószoba, refektórium, a remete kamrája. A szobában álló szekrényben volt egy farekesz a kolostor felé nyitott kisablakkal, ezen át adták be az élelmet a szerzetesnek.“^[4]

Lassan körbejártak a látogatók a helyiségekben, ahol egykor a két szerelmes lakott, meg-megálltak a falra aggatott vagy a tárlókban kiállított személyes holmik és kiállított tárgyak, képek, portrék, vázlatok, levelek, feljegyzések, kottakéziratok, illetve Chopin halotti maszkja és a kezéről készült gipszöntvény előtt. Itt őrizték a komponista elegáns mellényét és elefántcsont fésűjét is. Megindító látvány volt George Sand vállkendője és néhány dísztárgya. Művészi tehetségről árulkodott az írófiának több mint száz akvarellje. Lidka Chopin hajfürtjét tartott a legérdekesebbnek, amelyet George Sand egyik könyvében találtak meg.

A szerelem ereje... Lidka lelkében megrezdült egy rég elfeledett húr.

Népes csoport állt meg egy mesterien faragott, tölgyfa karosszék mellett.

- Ezt a tizenötödik századból származó, gótikus karosszéket a sekrestyés ajándékozta a párnak, de hozott még a cellákba függőágyakat, nem túl puha ágybetéteket, asztalokat és néhány fonott széket, más szerény bútorokat is - magyarázta az idegenvezető. - George Sand elmondása szerint ez a szék, amelynek ülése, mint látják, láda formájú, könyvespolcként szolgált a párnak. Még az sem zavarta őket, hogy férgek és patkányok rágták meg a kolostor régi kápolnájában...

Az idegenvezető elindult, és a masszív ajtón kiment a szabadba, a cellához tartozó kertbe. Lidka követte, és mesés látvány tárult elé: zöldellő völgy, benne háztetők és a távolban kirajzolódó hegyvonulatok. *Csodás hely...*, gondolta, és mélyen belélegezte az üdítő hegyi levegőt.

- Ezt a teraszt részletesen leírta George Sand. - Az idegenvezető a lehető legérzékletesebben akarta bemutatni a híres szerelmesek korát. - „Mindhárom helyiség déli oldala a cellával egyező méretű kertre nézett, amelyet tíz láb magas fal választott el a szomszédos kertektől. Jól megerősített teraszra települt, a hegyoldalban magasabban fekvő kis narancsliget alatt. Az alatta lévő teraszt szőlő, mandulafák és pálmafák borították egészen a völgy aljáig, amely, mint már mondtam, egyetlen nagy gyümölcsös volt. (...) Ami ezt a gránátalmafákkal, citrom- és narancsfákkal beültetett kertet illeti, amelyet téglával kirakott gyalogút vett körbe, és akárcsak a víztartályra, erre is illatozó pergola vetett árnyékot - olyan volt, mint egy bűbájos, virágokkal és zöldségekkel teli szalon, ahol esős napokon is száraz lábbal sétálhatott a szerzetes, hőség idején pedig folyóvízzel öntözhetette a gyepet, és ezen a szép teraszon magába szívhatta a narancsfák illatát, melyek dús koronája virágokat és gyümölcsöket ontó kupolaként tárult a szemé elé, itt a legteljesebb nyugalomban szemlélhette ezt az egyszerre zord és elbűvölő, melankolikus és lenyűgöző tájat...”^[5] És ezen a helyen - emelte fel a

hangját az idegenvezető -, e páratlan díszletek között élt, komponált és szeretett Chopin...

- Kegyed hisz a szerelemben? - Úgy libbent le ez a váratlan kérdés a zöldellő mallorcai völgybe, mint egy ábrándos Chopin-noktürn.

Lidka odafordult, és egy magas, sportos alkatú férfit pillantott meg, akinek sötét szeme mély bánatot sugárzott.

Szerelem...

- Hát uraságod? - felelt kérdéssel Lidka.

- A szerelmük... - folytatta az idegenvezető - nem volt könnyű...

Lehet-e könnyű az igazi szerelem, amelybe eszünket vesztve, mindenestül beleveszünk? - tünődött Lidka.

- Ennek ellenére George Sand szerint „egy boldogság van az életben: szeretni és szeretve lenni” - hangsúlyozta az idegenvezető.

Lidka vágyakozva nézte az elé táruló szépséges tájat. *Hát én? Én mikor szerettem?* - A gondolatok nyugtalan madarakként keringtek Lidka fejében. *Szerettem és szeretve voltam? És vajon tényleg szeretve voltam?* Lulu baljós emlékének hatására hirtelen fájdalmasan összeszorult Lidka szíve.

- És valószínűleg ezért történt - folytatta az idegenvezető hogy a híres író nő nem hátrált meg az újabb és újabb nehézségek előtt, hanem szerelemmel és odaadással próbálta biztosítani Chopinnek a lehető legjobb körülményeket az élethez és az alkotómunkához... - Az idegenvezető és nyomában a látogatók visszamentek a kolostori cellába, és megálltak az öreg zongoránál, amelynek billentyűzetén fehér és vörös virágok heverték. - Úgy látszott, minden összeesküszik a híres szerelmesek ellen... Ezt a zongorát a párizsi Pleyel cégtől rendelték - Chopin általában az ő hangszereiken játszott és komponált -, de csak három héttel a távozásuk előtt érkezett meg. Addig a rozoga mallorcai pianínót használta... Abban az évben különösen zord és félelmetes volt az időjárás a helyi körülményekhez képest, alaposan próbára tette a szerelmeseket a tél. A viharok, az erős szél, a köd, a felhőszakadások és a csontig

hatoló hideg sokat ártott a zeneszerző egészségének. Amikor a helybeliek tudomást szereztek Chopin halálos betegségéről, minél előbb meg akartak szabadulni a nemkívánatos vendégektől. Nem titkolták, hogy ki nem állhatják az extravagáns párt, akik ráadásul templomba sem jártak, és együtt éltek, de nem voltak összeházasodva. A mostoha körülmények, a zeneszerző betegségének egyre súlyosbodó tünetei, a megfelelő orvosi ellátás hiánya oda vezetett, hogy 1839 februárjában a két szerelmes elhagyta a szigetet, és visszatért Franciaországba, ahol szívesen látták őket. Emlékeztetnem kell arra önöket, hogy George Sand Honoré de Balzac és az idősebb Alexandre Dumas mellett korának leghíresebb írója volt. Chopin pedig... - Az idegenvezető a zongorára pillantott. - Chopin pedig elhatalmasodó betegsége és a többször rátörő depresszió ellenére Mallorcán komponálta legkiválóbb műveit, köztük a csodaszép, csupa kifejezőerő, bár sokszor bánat uralta, gyönyörű prelúdiumokat... És van egy jó hírem. - Kissé felemelte a hangját. - Meghallgatunk egy Chopinkoncertet, amely ezen a varázslatos helyen, ahol nagy virtuózunk is időzött, bizonyára feledhetetlen élmény lesz. Jöjjenek, kérem, a hangversenyterembe! - A folyosó felé indult.

Lidka is elindult, de útközben megállt a könyvtárban, a rendfőnök egykori cellájában, ahol koros könyvek gerincén akadt meg a tekintete. A terem közepén méretes asztal állt, rajta különféle emléktárgyak a turistáknak és George Sand könyvei több nyelven. Lidkát az *Egy tél Mallorcán* lengyel kiadása érdekelte, fölemelte, és kinyitotta egy véletlenszerűen kiválasztott helyen. „Teljesen egyedül voltunk tehát Mallorcán, olyan egyedül, mint valami sivatagban.”^[6] olvasott bele az egyik fejezetbe.

- Mennyibe kerül ez a könyv? - kérdezte Lidka az asztalnál álló nőt.

- Tizennyolc euró.

- Akkor kérném. - Lidka átnyújtott az eladónak egy ötvenest.

- Nincs kisebb? - kérdezte az asszony.

- Nincs - felelte Lidka.

- Attól tartok, nem tudok visszaadni... - mondta az asszony, az asztalon álló kazettában kotorászva. - Most adtam vissza százasból. De megnézem még egyszer... Sajnos úgy van, ahogy gondoltam, nem tudok visszaadni. Sajnálom.

- Kár, akkor köszönöm. - Lidka sajnálkozva adta vissza a könyvet.
- Nem veszem meg.

- De megveszi.

Lidka az ismeretlen férfi hangját hallotta, akit a teraszon látott.

- Tessék. - A férfi átadta az eladónak a pontosan kiszámolt összeget. - Ez pedig a magáé, kellemes olvasást! - Az ismeretlen fogta az *Egy tél Mallorcán* című könyvet, és Lidka felé nyújtotta.

- Nem fogadhatom el... - szabadkozott Lidka. - Hiszen nem is ismerjük egymást.

- Marék - mutatkozott be a férfi megnyerő mosollyal. - Most már ismerjük egymást.

- Kérek mindenkit, menjen a terembe, mindjárt kezdődik a koncert - hallották az idegenvezető hangját, aki bejött a könyvtárba, hogy összeterelje a kirándulókat.

- Fogadja el, kérem! - szólt a férfi, és Lidka kezébe nyomta a könyvet. - Ragaszkodom hozzá.

Az idegenvezető karon fogta Lidkát, és finoman a könyvtár ajtaja felé irányította.

- Sietnünk kell, nehogy egyetlen hangot is elmulasszunk ebből a kivételes előadásból... - mondta a lépteit szaporázva, ezért Lidka megköszönni sem tudta az idegennek a váratlan ajándékot. - A sokszor *Mallorcai balladának* nevezett F-dúr ballada lesz az első műsorszám, mert itt készült el a darab utolsó változata. Egyszerűen utolérhetetlen! - áradozott az idegenvezető. - Halk, dallamos, idillikus, néhány harsány, dinamikus, egyenesen démoni résszel...

Lidka meghallotta az ősi kolostor méltóságteljes falai közt felcsendülő lány hangokat.

- Elkezdődött - suttogta az idegenvezető, miközben halkán kinyitotta a hangversenytér ajtaját. - A csoportnak már mondtam, hogy a koncert után van egy óra szabadidejük. Utána a busznál találkozunk.

Majdnem minden szék foglalt volt a teremben, Lidka csak kis idő után vett észre egy szabad helyet az utolsó sorban. Leült, az ölébe fektette a könyvet, lehunyta a szemét, és hallgatta a zseniális komponista balladájának szívhez szóló hangjait. A tünékeny, légies, illanó dallamok eszébe juttatták, milyen volt a kezdeti elragadtatás, a bűvölet ezüstös, könnyű fonala, amely remegő vággyal, kimondhatatlan, elmondhatatlan, még bátortalan, de már gyönyörteli sóvárgással köti egymáshoz a férfit és a nőt... Alig érzékelhető, lélegzetvételenyi csönd után a viharos érzelmek elementáris zengése, a szívekben és lelkekben örvénylő, zabolázhatatlan vágyak hullámai törtek ki a balladában... Lidka teljesen átadta magát a virtuóz zenemű élvezetének, hogy végül az édes emlék, a mámor, a beteljesülés erőteljes zengésében leljen megnyugvást...

Véget ért a darab, a közönség viharos tapsal jutalmazta a zongoristát. A zenész felállt, mélyen meghajolt a közönség előtt, és bejelentette a következő darabot.

- G-moll noktürn, opus harminchét, egyes szám, a szerző Párizsban kezdte írni, és Mallorcán fejezte be.

Betöltötték a kolostort a romantikus dallamok. Azután elvágódást sugalló és hasonlóan szívbe markoló prelűdök, mazurkák és polonézok hangzottak el. Lidka gondolatban kénytelen volt igazat adni az idegenvezetőnek abban, hogy ezt a különleges helyszínen hallott koncertet mindörökre páratlan élményként őrzi meg az emlékezetében.

A hangverseny után kiment a kolostorból, és a turistáktól nyüzsgő, kis éttermek és kávéházak teraszaival, szuvenirboltokkal tarkított főutcat elkerülve elindult a hangulatos Valldemossa szűk mellékutcaiban. Egy órát sétált melankolikus hangulatban, aztán

visszatért a parkolóba, ahol a kirándulók többsége már elfoglalta a helyét a buszban, és visszaindultak a szállodakomplexumba.

Amikor Lidka hazaért, és bement a szobájába, Lina nem volt ott, de egy negyedóra múlva kirobbanó energiával került elő Omárral együtt.

- De jó, hogy megjöttél, anyuci! - üdvözölte boldogan a kislánya.

- Hogy telt a nap? - kérdezte Lidka, bár a két gyerek napbarnított, boldogságtól sugárzó arca magáért beszélt.

- Remekül, mama, igazán remekül - felelte Omár. - Hát a kirándulás? Meséld el, milyen volt!

- Igen, anyuci, mesélj a kirándulásról! - csatlakozott Lina a bátyjához.

- Fáradt vagyok, majd holnap elmesélem - csitította a gyerekeit Lidka, mert az első kép, amely megjelent előtte, Marék átható tekintetű, sötét szeme volt.

II. FEJEZET

A mallorcai éjszaka

Tűző napsugarak ébresztették Lidkát. Az éjjeliszekrényen fekvő órája szerint tízre járt. *Milyen sokáig aludtam, csodálkozott. Már nem is emlékszem, mikor engedhettem meg magamnak ennyi alvást. Remek ötlet volt a mallorcai vakáció!*

Lidka viselte a mindennapos tennivalók, a megfeszített munka, a háztartás és a kamaszodó gyerekek ellátásának terheit, ezért magára szinte sosem maradt ideje. Minden gondolata akörül forgott, hogyan tudná a lehető legjobb életet biztosítani a gyerekeknek, hogy ne érezzék, hogy apa nélkül nőnek fel. Olyan volt a valldemossai kirándulás, mint a legtisztább poézis, amely megérint, megindít és inspirál. A csodaszép tájak, a lenyűgöző építészeti emlékek, a rendkívüli szerelemről szóló történet és az ígésző zene arra figyelmeztette Lidkát, hogy érdemes néha kitörni a monoton hétköznapiakból, és hagyni, hogy magával ragadja egy-egy lélekemelő pillanat. A gyerekeknek is nyilvánvalóan jót tett a nyaralás, mert Lina ágya üres volt, vagyis minden biztonnal már reggel elment a bátyjával az uszodába vagy a strandra.

A frissítő zuhany, majd a gondos arc-, haj- és testápolás után Lidka kétrészes, világoskék fürdőruhába bújt, amely kiemelte telt mellét és formás hátsóját. A csípőjére búzavirágkék strandkendőt csomózott, belelépett fémesen csillogó, rózsaarany színű papucsába, strandtáskájába bedobta a George Sand-könyvet és néhány nélkülözhetetlen apróságot, aztán elindult a medencéhez, remélve, hogy ott találja a gyerekeit. Amikor odaért, figyelmesen szétnézett, de ők nem voltak sem a medencében, amit elleptek a szállóvendégek, sem a körben elhelyezett napozóágyakon. *Biztos a parton vannak*, gondolta Lidka, és a snackbár felé indult, hogy bekapjon pár könnyű falatot. Salátát, sonka- és sajtszeleteket szedett a tányérjára, elvett egy barna zsömlét, paradicsomlét töltött

a poharába, aztán leült az egyik négyszögletes, fehér asztalhoz. Miután befejezte a kései reggelit, tanakodott magában egy darabig, hogy most mindjárt menjen-e le a partra, és csatlakozzon a gyerekekhez, vagy inkább elheverjen a tengerbe nyúló földnyelven, a lármás medencétől kicsit távolabb, ahol békésen elmerülhetne az olvasásban. Úgy gondolta, hogy a gyerekek bizonyára remekül elvannak a parton, ezért a bárpulthoz lépett, ahol a hideg és meleg italok mellett alkoholt is árultak.

- Kérek egy kávét - mondta a pultosnak, aki az üveglapot törölgette.

- Milyen kávét?

- Kapucsínót.

- Igenis.

A pultos gyakorlott mozdulatokkal elkészítette a kávét, és rozettamotívummal díszítette a habot a tetején.

- Parancsoljon.

- Köszönöm.

- Adhatok még valamit? - kérdezte a pultos.

- Talán... egy Camparit narancslével - mondta Lidka.

- Jó választás ilyen ragyogó napon - felelte pincér, és mosolyogva nyitotta ki a palackot.

Gyorsan elkészült a koktél, Lidka pedig fogta a kávéscsészét meg a vörös itallal teli, narancsszelettel díszített poharat, aztán elindult a földnyelvre, ahol egy tenger felé fordított napozóágy állt. Letette a mellette álló asztalkára a kávét és a koktét, kioldozta a strandkendőt, alaposan bekente magát napolajjal, aztán leült a napozóágyra és szétnézett. A part mentén azúrkék volt a víz, távolabb mélykékben vagy türkizkékben játszott, a láthatáron pedig egybeolvadt a halványkék égbolttal. A távolban itt-ott zöld növényekkel borított sziklák kontúrjai látszottak, és Lidkát megint elbűvölte a mallorcai táj lenyűgöző szépsége. *Csodálatos élet*, mondta gondolatban Chopin után.

Elővette a táskájából George Sand könyvét, és olvasni kezdte. A szerző rendkívüli részletességgel számolt be a téli Mallorcán töltött időről és az ott szerzett élményekről. Fél óra múlva odalépett Lidkához az egyik animátor, aki a vendégeket szórakoztatta.

- Jöjjenek salsázni! - Fekete bőrű fiatalember járta végig a nyugágyakat, és fülig érő mosollyal kapacitálta a szállóvendégeket, hogy vegyenek részt a programjain.

- Salsázni? - Lidka, aki eddig az olvasmányába merült, nemigen értette, miről van szó.

- Mindannyian salsázunk egyet! - harsogta lelkesen a férfi, és tett néhány kecses tánclépést. - Tíz perc múlva a medence partján! Szeretettel várjuk!

- Nem is tudom... - Lidkának nem volt kedve fölállni a lustálkodásból.

- Salsa! - Hatással volt rá a férfiből áradó energia. - Nagy-nagy szeretettel várjuk! És önt is! - Az animátor odalépett a szomszédos nyugágyon napozó, testes asszonysághoz, és táncba hívta. - Jöjjön csak, mindjárt kezdődik!

- De én nem tudok táncolni - ellenkezett a nő.

- Nem számít, megtanítom - biztatta az animátor rendületlenül. - Salsa! - kiáltotta megint, és megpördült a tengelye körül.

- Na jó, megyek - mondta az asszony, és felállt a nyugágyról.

- Nagyszerű! - mondta örömmel az animátor. - Önt is szívesen látjuk - fordult Lidkához.

- Köszönöm, meggondolom - felelte Lidka.

- Forró tánc a forró napon! - biztatta az animátor, és ebben a pillanatban vérpezsdítő dallamok ütötték meg az asszony fülét.

Lehet, hogy nem ártana mozogni egy kicsit, gondolta, aztán letette a könyvet, kiitta a koktélt, és a férfi után indult.

A medence partján már összegyűlt egy népes csapat, férfiak és nők ringatóztak a salsa ritmusára. Két animátor állt a csoportok

előtt, ők mutatták be a salsa alaplépéseit.

- Húzzuk ki magunkat, de nem kell megfeszülni, csak lazán, kicsit behajlítjuk a térdet, és... bal láb előre, aztán vissza, bal zár jobbra, most pedig... jobb láb hátr lép, és vissza, jobb a ballal összezár. És még egyszer... Egy, két, há, négy, öt, hat, hét... Egy, két, há, négy... - A tánctanár, látva, hogy néhányan elvesztették a fonalat, egy percre kikapcsolta a zenét, és megmutatta a lépéseket lassabban. - Bal elő lép, összezár, jobb hátr lép, összezár... egy, két, há...

Lidkának egyáltalán nem okozott gondot követni a lépéseket, és amikor újra felhangzott a muzsika, hagyta, hogy magával ragadják a tüzes ritmusok. Pár perc elteltével a tánctanár új elemet mutatott be, oldallépést, aztán a forgást, de Lidka ezt az új tánc lépést is gyorsan megtanulta, lelkesen követte a felharsanó vezényszavakat. Nem mindenkinek ment olyan jól, mint neki, de most nem ez volt a legfontosabb. Az önfelelt hangulat volt a lényeg, a tűző nap, a pálmafák enyhén borzolódó ágai, a közelben mélykéken csillogó tenger. A táncoló nyaralók jókat nevettek az ügyetlenkedésükön, a többiek széles, barátságos mosollyal nézték őket. Mindenki jól mulatott.

Amikor véget ért a foglalkozás, a szállóvendégek vidáman megtapsolták magukat, aztán többen a bár felé indultak. Lidka is a pulthoz lépett, szénsavas ásványvizet rendelt, meg egy Camparit narancslével, aztán leült a legközelebbi asztalhoz, és miután első szomjúságát csillapította, lassan kortyolni kezdte a kedvenc koktélját.

- Fantasztikusan táncol - mondta egy izmos testű, tarka bermudát viselő férfi, és tekintetét Lidka karcsú testén legeltetve leült az asztalhoz.

- Köszönöm, de azt hiszem, túloz - felelte Lidka az ismeretlennek, a táncról, a naptól és az alkoholtól kipirulva. - Igazság szerint ősidők óta nem táncoltam.

- Ezt nem gondoltam volna - hízelgett a férfi Lidkának. - Piotr vagyok - mutatkozott be enyhe meghajlással.

- Lidka.
  - Örvendek.
  - Én is - felelte udvariasan Lidka.
  - Mit hozhatok önnek... úgy értem, neked, jöhet egy újabb koktél?
  - javasolta Piotr.
  - Hmm... - Lidka elgondolkodott egy pillanatra. - Talán ugyanezt... Camparit narancslével.
  - Rendben, mindjárt jövök - mondta Piotr, felállt a székről, és odament a bárpulthoz, amit körülálltak a nyaralók. Néhány perc elteltével két hosszú pohárral tért vissza, az egyiket Lidka elé rakta.
  - Tessék.
  - Köszönöm. - Lidka rögtön a koktélért nyúlt, elvégre a rég várt szabadságát töltötte.
  - Először jársz Mallorcán? - Piotron látszott, hogy komolyan érdeklő Lidka.
  - Igen.
  - Régóta vagy itt?
  - Nem, csak nemrég jöttem.
  - És milyennek látod?
  - Csodás! - áradozott Lidka. - Meseszép a sziget.
  - Voltál már valahol a szállodán kívül? Láttál mást is?
  - Igen, tegnap voltam egy valldemossai kiránduláson.
  - És hogy tetszett?
  - Nagyon.
  - Mi volt a legjobb? - kérdezte Piotr.
- Lidka szinte érezte, ahogy rászegeződik Marék átható, sötét pillantása.
- Mi tetszett a legjobban? - ismételte meg a kérdést Piotr, mert az asszony nem válaszolt.

- Ó, fantasztikus volt minden. - *Ragaszkodom hozzá*, szólta Lidka fejében Marék férfias, nyugodt hangja. - A táj az út mellett, a város különleges építészeti képe, az utolérhetetlen zene...

- Egyedül vagy itt? - váltott témát Piotr.

Igen, egyedül, válaszolta magában Lidka. *Évek óta egyedül vagyok.*

- A gyerekeimmel - felelte fennhangon.

- Meg a férjeddal? - faggatta a férfi, Lidka gömbölyű mellére szegezve a tekintetét.

- Nem, özvegy vagyok.

- Sajnálom.

- Már több mint tíz éve... - Lidka nagyot kortyolt a koktélból.

- Beteg volt? - kérdezte Piotr.

Igen, nagyon beteg, kongott a válasz Lidka fejében. *Betegesen gyűlölt.*

- Baleset érte... Tragikus kimenetelű autóbaleset... - Lidka ezt a verziót adta elő mindenkinek, a gyerekeket is beleértve. Arról nem beszélt senkinek, milyen lidérces órákat élt át közvetlenül a baleset előtt.

- Sajnálom... - mondta megint Piotr.

- Rég volt már... Az élet megy tovább... - Lidka kiürítette a poharát.

- Ez nagyon jó hozzáállás. - Piotr még kortyolgatta az italát. - Nézd, ha szeretsz várost nézni... Holnap este lesz egy érdekes kirándulás „Palmai éjszaka” címmel, eljössz esetleg?

- Kirándulás Palma de Mallorcába?

- Igen, de nem csak annyi. A program csúcspontja egy hajókirándulás a mallorcai part mentén, parti a fedélzeten... Sangría, zene, tánc...

- Jól hangzik. - Lidka felállt a székről.

- Máris indulsz? - Piotr hangjában sajnálkozás érződött.
- Igen, megyek a partra a gyerekeimhez.
- Akkor látjuk egymást a kiránduláson. - Piotr is felállt, és tetőtől talpig végigmérte Lidkát.
- Még nem tudom, hogy elmegyek-e.
- Szerintem érdemes - biztatta Piotr. - Az éjszakai Mallorca egy hajó fedélzetéről... Ilyet nem lát az ember mindennap.
- Inkább nem... - Lidka nem tudott elnyomni egy mosolyt.
- Majd meglátod... - A férfi tekintetéből remény sugárzott. - Akkor viszlát a kiránduláson.

Lidka csak még szélesebben mosolygott, Piotr pedig azt mondta búcsúképp:

- Sosem láttam még ilyen vonzó özvegyet.

Lidka összeszedte a holmiját a földnyelven álló nyugágyról, aztán kiment a strandra, és a gyerekei keresésére indult. Negyedóra elteltével pillantotta meg őket, a tengerben viháncoltak. Lidka rettentően meghatódott, látta, milyen boldog és mennyire ragaszkodik egymáshoz a két testvér. Lina egy nagy, tarka labdával játszott, biztos Omár vette neki valamelyik boltban a strandon. A kislány nevetve dobta a labdát a bátyjának, ő pedig messzire hajította a vízben, és Linának oda kellett úsznia hozzá. A játékba merült testvéreket látva Lidka úgy döntött, hogy érdeklődik a recepción a hotel által ajánlott kirándulásokról, remélte, hogy talál a kínálatban olyat, ami érdekli a gyerekeit.

Amikor Lidka visszaért a strandra, a két gyerek a nyugágyakon pihent.

- Anyuci! - kiáltott örömmel Lina. - Hol voltál olyan sokáig? Aludtál?
- Nem, kicsim. - Lidka megsimogatta Lina fejét. - Olvasgattam, aztán salsáztam egyet.
- Salsáztál?

- Igen, volt egy táncóra a medencénél... A vízi aerobik helyett most salsaórát tartottak.

- A vízben? - álmétkodott a kislány.

- Jaj, dehogy, szívem! - Lidka elnevette magát. - A medence partján.

- Aha... - Lina leült a nyugágyra.

- Akkor vadultál egyet, mama! - kapcsolódott be a beszélgetésbe Omár.

- Egyszer nekem is kell - ment bele az évődésbe Lidka, és letelepedett a lánya mellé. - De ide hallgassatok, találtam nektek egy jó kis kirándulást.

- Ha megint valami kolostor, akkor köszönjük, nem - jelentette ki határozottan Omár.

- Bizony, köszönjük, nem - állt a bátyja mellé Lina. - Nem akarjuk a kolostort.

- Nem, ez most valami más. És azt hiszem, tetszeni fog nektek.

- Akkor micsoda? - kíváncsiskodott Lina.

A kislány szeme elkerekedett a csodálkozástól.

- Ott lakott a sárkány?

Nem, kincsem. - Lidka elnevette magát. - A Sárkánybarlangok vagy Sárkányüregek két kilométer hosszan elnyúló, föld alatti pincék és folyosók, ahol megnézhetjük, milyen kőzetformákat alakított ki a természet több millió év alatt.

- Több millió év? - A kislány le volt nyűgözve.

- Igen, a természet el tud kápráztatni... - mondta Lidka. - Van ott egy föld alatti tó is, állítólag ez a legkülönlegesebb a világon...

- És ez mind a föld gyomrában van? - érdeklődött Omár.

- Igen, a legmélyebb barlangok akár huszonöt méter mélyen is lehetnek.

- És oda mi bemehetünk? - kérdezte Omár. A hallottak felkeltették az érdeklődését.

- Igen, bemehetünk, és mindent megcsodálhatunk - biztosította Lidka. - Akkor menjünk?

- Én menni akarok! - kiáltott fel Lina.

- Nagyon jól döntöttél, kislányom - dicsérte Lidka. - Nem akarom, hogy az egész nyaralás alatt ki se dugjátok az orrotokat a szálloda területéről.

- Én el akarok menni a Sárkánybarlangba - jelentette ki a kislány.

- Nagyon örülök. Hát te, Omár, jössz velünk? - fordult Lidka a fiához.

- Nem bánom - felelte a fiú.

- Nagyszerű! - örvendezett Lidka. - Akkor megállapodtunk, hogy holnapután megnézzük a Sárkánybarlangot.

- Jaj, de jó! - Lina felpattant a nyugágyról, és fölemelte a homokból a szabálytalan rózsaszín, sárga, zöld és kék foltokkal díszített strandlabdát. - Gyere, Omár, ússzunk egyet a tengerben! - kérte a bátyját.

- Rendben. - A fiú rögtön fölállt, és a két testvér elindult a tenger felé.

Miután elment a két gyerek, Lidka elnyújtózott a napozóágyon, a napernyő alatt, és kis idő múlva teljesen ellazult. Félálomba merült, mintha ködön át jutottak volna el hozzá a strandolok tompa hangjai, és felváltva rémlettek fel előtte a titokzatos Marék és a kisportolt, rokonszenves Piotr emlékképei.

Egy óra telhetett el így, amikor felbukkant Lina.

- Mama, mama, éhes vagyok!

Lidka kinyitotta a szemét.

- Hű, de leégtél, kincsem! - mondta Lidka, ahogy rápillantott Lina pirosra égett arcocskájára és orrára.

- Nem kentél magadra napvédőt?

- De kentem.
- Biztos csak egyszer. - Lidka napégésre való krémet és balzsamot keresett a táskájában.
- Igen, reggel óta egyszer.
- Az nem elég neked ilyen erős napsütésben. - Lidka krémet nyomott ki a tubusból, és gyengéden a kislány arcára tett belőle. - Nagyon érzékeny a bőröd. Mutasd a vállad! - Lidka elkezdte finoman beledörzsölni a kislány vörösre égett bőrébe a krémet.
- Aúúú! - jajdult fel a kislány. - Mama, ez fáj!
- Jól van, jól van... - Lidka próbált óvatosabb lenni. - Ez csillapítja egy kicsit a gyulladást...
- Aúúú! - A legfinomabb érintés is fájdalmat okozott Linának.
- Kész is vagyunk, befejeztem. - Lidka rácsavarta a tubusokra a kupakot, aztán elrakta őket a táskájába. - Most pedig vedd fel a pólódat, ma már ne érje nap a válladat! Fel is hólyagosodhat, ha továbbra is csupaszon hagyod.
- Mi történt? - kérdezte Omár, amikor odaért a napágyakhoz, és észrevette, milyen fancsali képet vág a kishúga.
- Linának csúnyán leégett az arca meg a válla - magyarázta Lidka.
- Amikor kimentünk a partra, gondom volt rá, hogy használja a fényvédő krémet - mondta Omár.
- Nagyon helyes, de Linának olyan a bőre, hogy muszáj többször is bekenni egy nap. Neked, Omár, nem fáj a vállad? - kérdezte aggodalmasan a fiát. - Gyere ide, megnézem a bőröd!
- Mama! - Omár beszédes pillantása azt mondta: „Mama, nem vagyok már gyerek!”
- Lidka a fia sötétbarnára sült testére pillantott. *Hát igen, az apja bőrszínét örökölte, nem árt neki a nap, futott át a fején. Lina viszont...*
- Menjünk már ebédelni, éhes vagyok! - kérte a kislány.

- Akkor szedjétek össze a holmitokat, és indulás - mondta Lidka a gyerekeknek.

Az étteremben mind a hárman többször is felálltak az ablak melletti, négyszögletes asztal mellől, hogy ínycsiklandó előételeket, salátákat vagy különféle meleg ételeket és édességeket pakoljanak a tányérjukra a luxushotel bőséges kínálatából.

- Kipukkadok - jelentette ki Lidka a desszert után.

- Én is. - Lina az olvadozó vaníliafagylaltot kavargatta egy kiskanállal.

- Akkor most a legjobb lenne egy szieszta. - Lidka félretolta a kistányért, rajta a maradék süteménnyel. - Lina, jót tenne neked, ha lefeküdnél egy kicsit a hűvös szobában.

- Én inkább maradnék az uszodában - mondta Omár, miután látható elégedettséggel fejezte be a nagy darab süteményt.

- Rendben. Lina, jössz velem?

- Megyek, anyuci.

- Akkor én lépek a medencéhez - mondta Omár, megtörölte a száját egy szalvétával, és felállt az asztaltól.

- Várj egy pillanatig, van még valami - állította meg Lidka a fiát.

- Mi az?

- Ha akarjátok, holnap este elbuszozhatunk Mallorca fővárosába, és ott hajóra szállhatunk - vetette föl Lidka.

- Mi is meg akartunk kérdezni téged egy hajókirándulásról. - Omár visszaült a helyére.

- Ugyanarról? - tudakolta Lidka.

- Ez más lehet, mert amiről mi beszélünk, egész napos, ugye, Lina?

- Igen, és az a bácsi azt mondta, hogy nagy ablakokon keresztül nézhetjük a víz alatti világot - tette hozzá Lina.

- Milyen bácsi? - kérdezte Lidka.

- Egy csávó, aki körbejárt, és a kirándulást reklámozó prospektusokat osztogatott - felelte Omár. - Lina, te elraktál a táskádba egy ilyen papírt, mutasd meg a mamának!

Lina beletúrt a strandtáskájába, és nemsokára egy tarka papírlapot húzott elő.

- Tessék - mondta, és átnyújtotta a prospektust az édesanyjának.

Lidka gondosan elolvasta a rajta szereplő ajánlatot.

- Ide hallgassatok... Választanunk kell, mert erről a kirándulásról nem érünk vissza a palmai indulásra.

- Én inkább színes halacskákat néznék a víz alatt - jelentette ki a kislány.

- Hát te, Omár? - kérdezte Lidka a fiát.

- Nekem mindegy. És te, mama, melyikre mennél inkább?

Sangría, zene, tánc... - Lidka felidézte Piotr szavait, és magában megállapította, hogy az éjszakai kirándulás neki mindenképpen sokkal vonzóbb.

- Nyilván Palmába mennél inkább, ugye, mama? - találta ki Omár, amikor Lidka még mindig hallgatott.

- Palma éjjel biztos nagyon vonzó, de ha akarjátok, azzal a hajóval megyünk, amit ti választottatok.

- Lidkának nagyon fontos volt, hogy a gyerekeinek jól sikerüljön a nyaralás.

- Anyuci, jól elvöltünk akkor is, amikor a kolostorba mentél, most is hajózunk majd magunk. Én elviszem Linát az egész napos kirándulásra, te meg este megnézheted Pálmát.

Lidka büszkén és hálásan pillantott a fiára. *Mikor nőtt meg ennyire ez a fiú?* „Anyuci” - Omár nagyon ritkán szólította így, és Lidka mindig a megkülönböztetett törődés és gyengédség jelét érzékelte benne.

- Köszönöm, kisfiam. Aztán holnapután együtt elmegyünk a Sárkánybarlangokhoz.

- Igen, a Sárkánybarlangokhoz! - helyeselt Lina.
- Hát akkor, ha mindent megbeszéltünk, én megyek is a medencéhez - mondta Omár, és fölállt.
- Később majd nézz be hozzánk, adok neked pénzt holnapra - szólt Lidka a fia után. - Legyen nálad készpénz a hajójegyre meg egy-két apróságra...
- Rendben, mama, mindenképp beugrom - mondta Omár, és gyorsan otthagya az asztalt.
- Lassan nekünk is mennünk kell, Lina. Nem fáj a vállad? - kérdezte Lina, ahogy az étterem kijárata felé indultak.
- Ég egy kicsit... És nagyon fáj a fejem - panaszkodott a kislány.
- Biztos a nap miatt... A szobában hűvös van, lefekszel, iszol jó sok vizet, és gyorsan jobban leszel. - Lidka aggodalmasan magához ölelte a lányát.
- Lina egész délután rosszul volt, ezért Lidka vele maradt a szobában, hideg vizes borogatással hűsítette megperzselt bőrét, kenőcsökkel kenegette, és fájdalomcsillapítót adott neki. Estefelé kopogott be Omár.
- Gyere, szívem, de csak halkan, mert Lina már elaludt - suttogta Lidka. - Menjünk ki az erkélyre, ott nyugodtan beszélgethetünk.
- Lina hogy van? - érdeklődött Omár.
- Fájt a feje meg egy kicsit a válla, de mindent megtettem, hogy hamar elmúljon.
- Akkor mi lesz a holnapi kirándulással? Lina nagyon szeretett volna hajókázni és megnézni a színes, víz alatti világot.
- Szerintem meggyógyul holnapra - reménykedett Lidka. - Csak ha elindultok a hajókázásra, amire úgy vágyott, ne felejtse el, hogy többször is be kell kenni napozókrémmel, és sok vizet kell innia. Vagy esetleg... Mondják le esetleg Pálmáról, hogy veletek mehessek?
- Semmi szükség rá, mama, hiszen pontosan tudod, hogy rám bízhatod a hűgomat.

- Persze hogy rád bízhatom. - Lidka elismerően nézett a fiára. - Akkor várj egy kicsit, hozok neked pénzt.

Kis idő múlva egy bankjeggyel a kezében tért vissza.

- Adok ötven eurót, az biztosan elég lesz hajójegyre meg enni- és innivalóra, talán még valami apró szuvenirre is... - Lidka átadta a fiának a pénzt. - Reggel meg elmegyünk a hotel butikjába, és veszünk Linának egy kalapot, széles karimájút, hogy jól védje az arcát. És nagyon kérlek, figyelj arra, hogy mindig legyen a fején!

- Persze, mama. - Omár zsebre rakta a pénzt. - Lejössz vacsorázni az étterembe?

- Nem, a szobámba kérem a vacsorát, lehet, hogy Lina felébred, és szüksége lesz rám.

- Akkor itt maradok én is, veled eszem - döntötte el Omár.

- Köszönöm, szívem, mindjárt leszólok.

-Az jó lesz, mama.

Fél órával később már a teraszon vacsorázott anya és fia, aztán még hosszasan eltársalogtak Omár jövőjéről. A fiú orvos akart lenni.

Másnap Lina virgoncan ébredt.

- Anyuci, ma hajóra szállhatok, ugye? - mondta rögtön, mihelyt kinyitotta a szemét.

- Hogy érzed magad?

- Teljesen jól.

- Nem fáj már a fejed?

- Nem, anyuci, egyáltalán nem fáj.

- És a vállad?

- Nem fáj semmim! - harsogta vidáman Lina, és kiugrott az ágyból.

- Gyere ide, kislányom, megnézem a válladat!

Lina odament az anyjához, ő pedig félrehúzta a hálóinget a vállán.

- Jól néz ki, már nem olyan piros és forró. Ha itt megérintem, az fáj? - Lidka megsimogatta Lina vállát.

- Nem, egyáltalán nem.

- Jaj, de jó! - nyugtázta boldogan Lidka. - Omárnak már adtam pénzt, mehetek a hajókirándulásra.

- Köszönöm, anyuci - mondta a kislány, majd cuppanós puszit adott a mamája arcára, és beszaladt a fürdőszobába.

Pár perc elteltével Omár jelent meg a szobában.

- Hogy van ma Lina? - kérdezte a küszöbről.

- Nagyon jól - felelte Lidka. - Úgy néz ki, elmúlt minden baja, türelmetlenül várja a kirándulást.

Ebben a pillanatban kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és előkerült Lina.

- Hát, hugi, megyünk hajókázni - szólította meg mosolyogva Omár.

- Igen, hajókázni! - kiáltotta boldogan a kislány, és lepacszolt a bátyjával.

Együtt reggeliztek mind a hárman, aztán a szállodai butikban Lina választott magának egy széles karimájú kalapot. Azután Lidka kikísérte a két gyereket a közeli hajóállomásra, ahonnan a kirándulóhajó elvitte a turistákat a többórás földközi-tengeri útra. Lidka a partról intett búcsút a gyerekeinek, majd visszament a szobájába, és a teraszon egy finom kávé mellett elmerült az angol nyelvű sajtó tanulmányozásában.

* * *

Még mindig nem tért magához az ország a legutóbbi kegyetlen merénylet után, amelyet a spanyol kormányfő „dzsihadista terrorakciónak” nevezett. Augusztus közepén egy fehér furgon hajtott az egyik legnépszerűbb, turisták által sűrűn látogatott utca járdájára Barcelonában, és megölt majdnem húsz embert, köztük két gyereket, az egyik három-, a másik hétéves volt. Továbbá

megsebesített több mint száznegyven gyalogost. Nem sokkal később a Cambrils nevű tengerparti üdülőhelyen száguldó autóval gázoltak halálra egy rendőrt a terroristák, és még hat embert megsebesítettek, egyikük a kórházban halt meg néhány órával később. A rendőrök tüzet nyitottak a járműre, mely felborult, ők pedig lelőtték az autóból kiugró, késsel felfegyverzett dzsihádistákat. Az egyik merénylőnek még sikerült talpra állnia, mielőtt meghalt, és késével újabb áldozatot ejtett.

Barcelonában több mint fél kilométeren keresztül hajtott cikcakkban a furgon a főútcán. A terrortámadás tanúinak elmondása szerint hatalmas pánikot keltett, leírhatatlan káoszról, halálsikolyokról, kétségbeesett jajgatásról, egymást letaposó emberekről, szanaszét szóródó holttestekről számoltak be. Lidkának elszorult a szíve a bánattól, ahogy a bénító rettegéstől eltorzult, síró gyermekarcokról készített fotókat nézte. Hitetlenkedést és értetlenséget tükröztek a tágra nyitott szemek. Lidka könnyen el tudta képzelni, milyen rettenetes pillanatokot élhettek át ezek az emberek, akik városnézés, vásárlás vagy egy családi séta közben váratlanul a dzsihádisták célkeresztjében találták magukat. Egyszer, több mint tíz éve, a kis Omárral a karjában ő is majdnem áldozatul esett, amikor a kuvaiti utcákon a rendőrök és a terrorelhárítók tűzharcba keveredtek az al-Kaida-kapcsolattal gyanúsított iszlám szélsőségesekkel. Lövések dördültek körülötte, a szó szoros értelmében a feje fölött süvítettek el a golyók. Amikor egy rövid tűzszünetet kihasználva megpróbált bejutni egy kórházba a kisfiával, a kocsifelhajtón fekete ruhás, sísapkás terrorelhárítóba ütközött, akik egy haláltusáját vívó társukat vitték be. Vöröslő vérnyomok maradtak a feljárón, a kommandósok pedig félreérthetetlenül jelezték, hogy a közelben tartózkodók minél előbb keressenek menedéket, mert bármelyik pillanatban újra támadhatnak a terroristák. A fáradtságtól és a rettegéstől félholt Lidka a testével védte Omárt, aki őrjöngve ordított az éhségtől, így bolyongtak az arab utcák labirintusában, hogy órákig tartó kimerítő gyaloglás után végre hazaérjenek. Most a dzsihádisták barcelonai

merényletéről olvasott, ahol a főutca kávéházaiban barikádozták el magukat a rettegő emberek, így próbálták megvédeni magukat és a szeretteiket. A hosszú évek óta véres áldozatokat szedő iszlám terrorizmus elérte Európát.

Lidkát az rémítette meg a legjobban, milyen fiatalok ezek a terroristák, akik érzéketlenül vettek részt egy olyan akcióban, amelynek az a célja, hogy minél több ártatlan, véletlenszerűen kiválasztott embert gyilkoljon meg. *Alig idősebbek Omárnál!*, gondolta elborzadva, amikor azt olvasta, hogy a spanyolországi terrorakcióban részt vett egy tizenhét és egy tizennyolc éves fiú is. Az újság közölte a tizennyolc éves Szaid búcsúlevelének tartalmát, aki köszönetet mondott a szüleinek mindenért, amit érte tettek, és azt is hozzátette: „Mindenkitől bocsánatot kérek, akit esetleg megbántanék.” *Mi zajlik ezeknek a tinédzsereknek a fejében? -* töprengett Lidka. *- Elindulnak, hogy könnyörtelenül lemészároljanak egy csomó embert, ugyanakkor bocsánatot kérnek, és hántásról írnak, mintha tudatában lennének annak, milyen irtózatosságot készülnék végrehajtani. És mégis odamennek gyilkolni... Én ezt nem értem, nem tudom felfogni... -* Lidka alig tért magához az olvasottak után.

Megírták az újságok, hogy az úgynevezett Iszlám Államhoz, az ISIS-hez köthető hírügynökség, az Amak kiadott egy közleményt, amelyben a terrorszervezet magára vállalta a merényletek megszervezését. „A barcelonai merénylet elkövetői az ISIS katonái voltak.” *Katonák...*, ismételte gondolatban Lidka.

Tizenéves katonák... Nem értem...

* * *

Mint mindennap, ma is felhangzott a medencénél a vérpezsdítő zene, és elűzte Lidka gyászos gondolatait. Ezen a nyaralószigeten, ahol fekete bőrű animátorok szórakoztatták a sokfelől érkezett, gondtalan szabadságukat élvező turistákat, legalább egy pillanatra megfeledkezhetett a terjedő terrorról és erőszakról. Más-más

nyelven beszélő emberek múltatták együtt az időt, összenevettek, apró figyelmességekkel kedveskedtek egymásnak. Amikor az utóbbi években egymás után több végzetes kimenetelű, brutális terrortámadás rázta meg az európai városokat, Párizst, Brüsszelt, Nizzát, Berlint, Manchestert és Londont, mind a kormányok, mind az egyszerű emberek azt mondogatták: „Nem hagyjuk magunkat megfélemlíteni.” *így van, nem hagyhatjuk magunkat megfélemlíteni* - ezt vallotta Lidka is, aztán visszament a szobába az erkélyről, fürdőruhába bújt, és elindult a medencéhez, hogy csatlakozzon a gondtalanul szórakozó hotelvendégekhez.

Ebéd után engedélyezett magának egy rövidke alvást, de amikor felébredt, rádöbbsent, hogy alig maradt ideje indulásig. Felpattant az ágyról, gyorsan kisminkelte magát, magára kapta az előre kikészített virágmintás, lenge ruhát, csinos, lapos sarkú szandált vett, bedobálta a táskájába a púdert, a rúzszt és egy kis fiola kölnit, aztán lerobogott a szálloda főbejárata melletti parkolóba, és az utolsó pillanatban szállt fel az autóbuszra.

- De jó, hogy ideért, már éppen indulni akartunk - üdvözölte az idegenvezető, és intett a sofőrnek.

A busz végében, a leghátsó ülésen, több nevetgélő nyaraló nő között Piotr vitte a szót. Amikor megpillantotta Lidkát, jelentőségteljesen fölemelte a hüvelykujját.

Vagy nem vesztegeti az idejét a fazon, vagy ragadnak rá a nők, futott át Lidka fején, mielőtt elfoglalt volna egy helyet a busz első felében.

Tempósan haladt a busz az egymást követő völgyekendombokon, odakint megint váltakozott a zöld, a kék, a türkiz, az azúr. Az út végén pedig Palma de Mallorca üdvözölte a kirándulókat, a bűvös város, amely lüktető éjszakai életével mágnesként vonzotta a jövevényeket a világ minden pontjáról. A csoport kiszállt a buszból, az idegenvezető pedig egy fákkal, bokrokkal és gyeppel szegélyezett, széles sétányra vezette őket, ahonnan egy mesterséges tóba

telepített, magasra spriccelő szökőkút vizén át csodás kilátás nyílt a monumentális műemlékre.

- Ez pedig az impozáns Sa Seu-székesegyház, a legszebb és legjellegzetesebb építmény Mallorca fővárosában. Tizenhárom évszázadra nyúlik vissza a története, amikor egy régi mecset helyén... - kezdett bele a híres katedrális történetébe az idegenvezető a kirándulók karéjában.

Lidka már ismerte a székesegyház történetét, ezért levált a csoportról, és leült egy asztalhoz a sétány egyik kávéházában.

- Kérek egy kávét - mondta, amikor odalépett hozzá a pincér.

- Milyen kávét?

- Hm - Lidka az étlapra pillantott, a különböző kávéfajták bőséges listája nem könnyítette meg a választást. - Egy Carajillót^[7] legyen szíves.

- Brandyvel? - kérdezte a pincér.

- Igen, brandyvel - felelte Lidka.

- Ajánlom a Carajillót Bailey'szel - hallotta meg Piotr hangját, aki váratlanul bukkant fel az asztalnál.

- Szeretem azt a likórt, szívesen megkóstolom - bólintott rá Lidka Piotr javaslatára. - Meggondoltam magam - mondta a pincérnek. - Bailey'szel kérem a Carajillót.

- Igenis. - A pincér feljegyezte a rendelést. - Hozhatok még valamit?

- Nem, köszönöm. Te kérsz valamit? - kérdezte Lidka Piotrtól.

Mielőtt még Piotr válaszolhatott volna, gyors léptekkel odasietett hozzá egy karcsú, sárga, rojtos végű farmersortot és feszes mellet sejtető blúzt viselő lány.

- Piotrus, megígérted, hogy lefotózol a székesegyház előtt - csicseregte, és Piotr kezébe nyomta a telefonját.

- Elnézést, ezt megígértem. - A férfi sokatmondóan Lidkára mosolygott, aztán távozott a lánnyal, aki kisvártatva már csábítóan

hajladozott, pózolt az újabb fotókhoz.

A pincér Lidka elé tett egy kihajló peremű, kecses fülű, átlátszó poharat, benne a háromféle - krémszínű, sötétbarna és habos mézszínű - rétegből álló, különleges itallal. Csodás íze volt, Lidka apró kortyokban ízlelgette, miközben a székesegyház látványos déli homlokzatát bámulta, amely évszázadok óta kápráztatta el a tenger felől érkező utazókat nyolc nyúlánk tornyocskájával, a köztük álló rengeteg oszloppal és a gótikus építészet legszebb motívumaival, köztük a művészi keresztvirágokkal.

- Jöjjenek, kérem, megyünk tovább! - integetett az idegenvezető azoknak, akik már szétszéledtek fotózni.

Lidka kiitta az utolsó kortyot, szólt a pincérnek.

- Ízlett a kávé? - kérdezte Piotr, és megszaporoázta a lépést, hogy Lidka mellé kerüljön.

- Igen, nagyon, mennyei volt - dicsérte Lidka. - Köszönöm a jó tanácsot!

- Állok szolgálatára. - Piotr arcát vakító mosoly ragyogta be.

Több kiránduló nő figyelmét felkeltette a sportos Piotr kigombolt, rövid ujjú fehér ingében, amely szabadon hagyta napbarnított, izmos felsőtestét. A rövidnadrágos nő nem hagyta, hogy Piotr hosszabban beszélgessen Lidkával, megint arra kérte, hogy őt fotózza.

- Piotr, olyan jó képeket tudsz lőni, kérlek... - A nő csücsörített, és átadta a telefonját a férfinak.

Jó negyedórás gyaloglás után a székesegyház tőszomszédságában állt meg a csoport egy szép palota előtt, amely már messziről vonzotta a tekinteteket gazdagon megvilágított mór stílusú boltíveivel és nyúlánk őrtornyaival.

- A La Almudaina-palota előtt állunk, ez az egyik legrégebbi palota Spanyolországban. A tizedik században építették *alcazarként*^[8] az arab uralkodók, az ő fennhatóságuk alatt állt akkor a terület - magyarázta az idegenvezető. - Miután elhódították

Mallorcát az araboktól, az aragóniai királyok hivatalos rezidenciája lett a palota, most pedig VI. Fülöp király veszi birtokba, ha a szigeten jár.

- Meg lehet nézni belülről? - kérdezte az egyik kiránduló.

- Mivel ez a király nyári rezidenciája, ráadásul katonai parancsnokság működik a falai közt, csak egy kis részét lehet megtekinteni.

- És most bemegyünk? - érdeklődött kitartóan a kiránduló.

- Arra most sajnos nincs időnk, el kell érnünk a hajót - felelte az idegenvezető, meg sem állva. - De melegen ajánlom, hogy legközelebb tekintsék meg a palota látogatható részeit, szerintem mindenképpen figyelemre méltó a királynő hálószobája, a trónterem és a királyi lakosztályok, ahol többféle korszakból származó berendezés és bútorok, több száz éves, hatalmas gobelinek és festmények láthatók. Azonkívül megtekinthetők a mór uralkodók idejéből származó műtárgyak, például a nagy belső udvaron álló kőoroszlánok, illetve az arab fürdők maradványai. Többször átépítették a palotát, ezért keverednek a különböző stílusok, felismerhetők benne arab építészeti elemek éppúgy, mint gótikus stílusjegyek. Ezek egyik példája a szinte változatlan formában fennmaradt, tizennegyedik századi királyi Szent Anna-kápolna.

Elég gyors tempót diktált az idegenvezető, a turisták rövidesen a város szívében találták magukat.

- Az óváros falain belül a tizenötödik-tizenhatodik században építették fel az itáliai paloták stílusát utánzó rezidenciájukat az arisztokraták és a gazdag polgárok. Jellemzők ezekre az épületekre a masszív homlokzatok, a belső udvarok, a napfényes patiók...

Lidka lemaradt kissé a csoporttól, annyira elbűvölte a szín pompás, ezerféle zajt, illatot árasztó és számtalan arcát mutató mallorcai éjszaka. A rengeteg étteremben, sörözőben, bárban pohárköszöntőket mondtak a felhevült turisták, kóstolgatták a legkülönbözőbb tapasokat, mozdulataikat a forró hangulatot teremtő zene ritmusára hangolták. A belső terekben és a teraszokon

elhelyezett asztalok jelezték, hogy Palma de Mallorca olyan város, amely sosem alszik. Beesteledett, de a népszerű klubokban, diszkókban csak éjfél tájban kezdődött a buli, és eltartott virradatig.

Az élettől lüktető utcákat járva megcsodálta Lidka Palma gazdag építészeti formáit, amelyeken félreismerhetetlen nyomot hagyott a sziget sokkultúrájú története. Feledhetetlen, kissé titokzatos bájt kölcsönöztek a városnak a tompa fényt adó, harang formájú, kerek, fehér utcalámpák és a homlokzatokon elrejtett diszkrét épületvilágítás. Elragadóak voltak a virág- és növénymotívumokkal, féloszlopokkal, boltívekkel, rozettákkal és mozaikokkal, emberalakokat ábrázoló domborművekkel, különleges színű és formájú ablakokkal gazdagon díszített házfalak, a rafinált kőcsipkével és művészien megmunkált kovácsoltvas korláttal körülvett, tágas erkélyek. Lidka évszázados utcákon sétált, susogtak a fényfüzerekkel díszített pálmafák, és tündöklő vízcseppeket szórtak szét a szökőkutak sugarai. Palma de Mallorca varázslatos volt, akár hangulatos sörözőkkel szegélyezett keskeny sikátorokban, akár luxusüzletek impozáns kirakatával csábító, elegáns utcákon járt.

- Igyekezz, még eltévedsz valahol - hangzott fel Piotr lány hangja a mallorcai alkonyatban.

Lidka észre sem vette, mennyire lemaradta csoporttól.

- Tessék?

- Gyere velem! - Piotr gyengéden átkarolta Lidkát, így kíséerte Palma bűbájos utcácskáin.

Rövidesen utolérték a csoportot, amely egy hatalmas épület előtti tágas téren állt meg.

- Ez a Sa Llotja, a tizenötödik századból származó vásárcsarnok - magyarázta az idegenvezető. - Gótikus stílusban épült, négyzet alapú épület, mint látják, minden sarkán nyolcszögletű toronnyal, keresztvirágos és pilaszteres díszítményekkel, illetve a falhoz simuló lapos pillérekkel. Egy pillanatra belesünk a belsejébe, de tényleg csak egy pillanatra - hangsúlyozta az idegenvezető az utolsó szót -,

mert innen egyenesen a hajóállomásra megyünk, ahonnan a hajónk indul. És természetesen nem késhejtük le - tette hozzá végül.

Ez az épület inkább néz ki kastélynak, mint vásárcsarnoknak, gondolta Lidka, amikor belépett a nagykapun, amely fölött egy nagy szárnyú angyal őrködött.

Odabent tágas, világos terem tárult fel magas, keskeny ablakokkal, odafönt pedig a pálmafa leveleihez hasonlóan elágazó, karcsú, csigavonalban csavarodó oszlopok tartották a gótikus mennyezetet. Lidka hátrahajtott fejjel szemlélte a művészien megmunkált keresztboltozatokat, és maga elé képzelte, hogyan alkudozhattak itt több száz évvel ezelőtt a kereskedők a kirakott árukról.

- Nem semmi, igaz? - kérdezte Piotr Lidka mellett.

- Az biztos - helyeselt Lidka. - Én inkább várkastélynak látom.

- Nem is közönséges vásárcsarnok volt, hanem inkább árutőzsde, ahol a tengeri kereskedelem zajlott - mondta Piotr. - Luxuscikkeket adtak-vettek, selymet, ezüstöt, fűszereket.

- Nyilván ez az oka annak, hogy ilyen impozáns ez az épület.

- Igen, ez az egyik legszebb gótikus építmény egész Palmában - ismerte el Piotr.

- Kérek mindenkit, most már induljanak a kijárat felé - szólította emelt hangon a csoportot az idegenvezető. - Nemsokára indul a katamaránunk.

- Katamarán? - értetlenkedett Lidka.

- Népszerű vízi jármű, két párhuzamos törzse van - magyarázta Piotr.

- Értem. Jártál már Mallorcán? - kérdezte Lidka. - Mert úgy látom, sokat tudsz róla.

- Igen, többször voltam már itt nyaralni.

- És mindig ugyanabban a hotelban szállsz meg?

- Nem mindig.

- Jöjjenek, kérem, a kijáráshoz! - sürgette őket az idegenvezető, miközben gyors léptekkel elhaladt Lidka és Piotr mellett.

- Menjünk, vár a katamarán - mondta a férfi mosolyogva Lidkának.

Lidka elhagyta a termet az idegenvezető után, aki az ajtóban állva várta a többi kirándulót.

- Mostanában is használják valamire ezt a csarnokot? - érdeklődött az egyik turista.

- Igen, jelenleg kulturális központ, időszaki kiállításokat rendeznek benne - felelte az idegenvezető. - Itt pedig - mutatott a téren sűrűn álló asztalokra, amelyek mellett minden széket elfoglaltak a vendégek - Palma egyik legjobb tapasát készítik. Sajnos, mint sejteni lehet, nagyon nehéz szabad asztalhoz jutni, néha egy óránál is többet kell várni, mire felszabadul valamelyik.

- Palma rendkívüli város - jelentette ki Lidka, az éttermekben ülő vendégsereget nézve. Mindenki mámorosan habzsolta a spanyol ételeket-italokat.

- Tökéletesen egyetértek veled - helyeselt Piotr. - Azért szeretek annyira idejönni.

Miután összegyűltek a kirándulók, az idegenvezető elvezette őket a buszhoz, az pedig elvitte a csoportot a közeli hajóállomásra, ahol már fel lehetett szállni a katamarán fedélzetére. Mindenkit nagy pohár sangriával üdvözölt a személyzet, az italban apró, friss gyümölcsdarabok úsztak.

- Szerintem most mindjárt menjük fel, ott lesz a buli. - Piotr, aki tökéletesen tisztában volt a helyi viszonyokkal, a szűk lépcső felé terelte Lidkát.

A felső fedélzeten a konzol mögött ritmusra mozgó, energikus lemezlovas készülődött a közelgő rendezvényre. Érkeztek a lelkes turisták, kezükben a vöröslő sangriával, és elfoglalták a helyeket a korlát mellett álló asztaloknál.

- Csodás! - kiáltott fel elragadtatva Lidka, amikor a fedélzetről megpillantotta az ezernyi fénnel ragyogó Mallorcát.

- Mondtam, hogy ne hagyd ki - emlékeztette Piotr, és felemelte a poharát, majd megnyerő mosollyal biztatta Lidkát, hogy tegye ugyanezt.

- A hajókázásra! - mondta Lidka, és felemelte a poharát.

- A szép estére! - A férfi delejesen nézett Lidkára.

Rettentően jólesett a sangria a katamaránon, a meleg mallorcai éjszakában, nem kellett sok idő ahhoz, hogy Lidka és Piotr pohara is kiürüljön. A hajó eltávolodott a parttól, Lidka pedig gyönyörködött a fényárban úszó sziget mesebeli díszleteiben, a partjainál ringatózó többszáznyi fehér jacht, a tenger könnyedén fodrozódó, sötét vize és a csillagos, fekete ég látványában. Varázslatos fényt sugárzott a telihold.

- Bocsáss meg egy pillanatra - mondta Piotr, és felállt a székről.

- Hová mész?

- Az alsó fedélzet bárjába, italért. Mit hozzak?

- Sangriát kérek.

- Rendben, mindjárt jövök - ígérte Piotr, és a lépcső felé indult.

A katamarán ráérősen szelte a Földközi-tenger szelíd hullámait, a lemezlovas üdvözölte az utasokat, aztán elkezdődött a buli az év legnagyobb slágere, a *Despacito* tüzes ritmusára, amelyet a Puerto Ricó-i énekes és szerző, Luis Fonsi adott elő. Nem volt könnyű ellenállni a forró latin ritmusoknak, a lábak maguktól indultak táncolni. Lidka sem ellenkezett, amikor az asztalnál mellettük ülő két turistalány nevetve magával húzta a parkettre. A dalból kihallatszott a tenger zúgása, a madarak éneke, a gitárok hangulatos pengése és a spanyol ajkú énekes érzéki hangja. Az utasokat magával ragadta a nyári multság forgataga, kis idő múlva megtelt a fedélzet tüzesen táncoló utasokkal, akik teli torokból zengték az énekessel együtt: „*Pasito a pasito, sauve saavecito, nos vámos pegando, poquito a poquito...*” Lidka virágmintás, igen csábos

ruhája a forró vérű sláger ritmusára libegett, felfedve viselője formás lábait.

- Tudtam, hogy remekül táncolsz - mondta Piotr elismerően, amikor Lidka felhevülve visszaült a helyére.

- Köszönöm. - Lidka a sangriáért nyúlt. - Egészségedre! - emelte fel a poharat.

- A tiédre! - mondta Piotr átható pillantással.

A lemezlovas nagy odaadással keverte a legismertebb slágereket, Lidka és Piotr pedig hagyták, hogy magával ragadja őket a hajóbuli örülete, táncoltak párban és körbe állva a többi utassal. Egyszer csak nagy kirándulójó haladt el a katamarán mellett. Az erkélyeken pihenő utasok vidáman odaintegettek a forró parti láttán, a partizok pedig harsány, eufórikus kurjongatással és a zene ritmusára lüktető, spontán karlengetéssel válaszoltak. A disc jockey felhangosította a zenét, és a nagy hajó utasai is átvették a ritmust a saját erkélyükön, viharos tapsot aratva a katamarán kirándulóinak körében.

Néhány pörgős szám után Lidka kijelentette, hogy muszáj szusszannia egyet, Piotr pedig újra lement az alsó fedélzetre italért. Lidka leült a korlát mellé, kellemesen hűsítették az arcát a Földközi-tenger friss fuvallatai. Borzolta a haját a szél, amikor pedig felhangzottak Leonard Cohen lírai dala, a *Dance me to the end of love* első taktusai, lehunyta a szemét, hogy átadhassa magát a pillanatnak.

- Szabad egy táncra? - kérdezte egy hang, és a könyökét könnyedén megfogva felsegítette valaki Lidkát.

- Marék? - kiáltott fel meglepetten Lidka, amikor kinyitotta a szemét, és fölismerte a titokzatos férfit, aki Valldemossában megajándékozta George Sand könyvével. - Mit csinálsz itt?

- Táncoljunk - mindössze ennyit felelt Marék, majd karon fogta, és magabiztos mozdulatokkal vezetni kezdte a híres költő romantikus dalának ritmusára. - „*Hadd lássam szépséged, ha nincsen már tanú...*” - hallotta Lidka, mert Marék egyenesen a fülébe suttozta a dalt.

Úgy táncolt, mint azelőtt sosem. Lebegett a férfi karjaiban, ringatózott a szívében ébredő gyengédség hullámain, elragadta a mély hangú mormolás sodrása.

*Táncba hív a szépséged s egy égő hegedű,
Táncold át a rettegést, míg biztos helyre küld.
Érints pusztá kézzel vagy kesztyűvel becézz!
Táncolj, míg a szerelem él,
Táncolj, míg a szerelem él,
Táncolj, amíg végetér.*

Marék basszusa tökéletes harmóniában olvadt össze Cohen jellegzetes, kissé rekedtes hangjával. Amikor véget ért a dal, a találkozástól és a tánctól kissé kótyagos Lidka hagyta, hogy Marék odavezesse a hajó túlsó végén álló asztalhoz.

- Még nem árultad el, hogy hívnak - figyelmeztette Marék.

- Lidka.

- Lidka... - ismételte Marék, mintha azt akarta volna, hogy ez a név díszként ragyogjon a mallorcai éjszaka csillogó fátylán. - Milyen a könyv? Tetszett? - kérdezte pillanatnyi hallgatás után.

- Igen, rettentő érdekes, tökéletes korrajzot ad - vélekedett Lidka.

- Bár persze mindent George Sand szubjektív nézőpontjából látunk.

- Igazad van, de ne felejtsük el, hogy akkor nagyon sajátos és rendkívül nehéz helyzetben volt az író - jegyezte meg Marék.

- Biztos nem volt könnyű neki... Ja igen, a könyv... - Lidka a táskájáért nyúlt. - Visszaadom a pénzt...

- Eszedbe ne jusson - mondta Marék olyan eltökélt hangon, hogy Lidka lerakta a táskát. - Ajándék volt, maradjon meg mallorcai emlékként.

- Nagyon köszönöm - mondta Lidka, és a sziget felé fordult. - Húha! Odanézz!

Földöntúli fényben fürdött a gigantikus katedrális, mint az arabok fölött aratott győzelem látványos szimbóluma, amellyel évszázadok óta szembesülhet minden jövevény, aki Mallorca partjaihoz ér. Élesen kirajzolódott a fekete égbolt előtt, és a sziget többi építménye fölé magasodott a monumentális épület az égbe nyúló, fénylő tornyokkal.

- Páratlan látvány! - Lidka nem tudta levenni a szemét a kivilágított épületről.

- Igen, ez tényleg építészeti műremek - ismerte el Marék. - Láttad belülről?

- Nem, nem volt rá idő, amikor ott jártunk a csoporttal.

- Kár. Mi sokkal korábban érkeztünk, és meg is tudtuk nézni. Hidd el nekem, egyszerűen lenyűgöző! - mondta meggyőződéssel Marék. - Bár azt hiszem, sötétnek és komornak hatna a hatalmas gótikus katedrális belső tere, ha nem lennének üvegablakai meg rózsablakai. A hatvan színes üvegablakon és az öt színpompás rózsablakon viszont csak úgy zúdul be a napsütés, ezért egyedülálló, szinte misztikus fény tölti ki a székesegyházat. Természetesen az oltár fölött helyezkedik el a világ leghíresebb rózsablaka, amit „a gótika szemének” neveznek. Hallottál róla?

- Mintha olvastam volna valahol.

- Majdnem tizennégy méter az átmérője, olyan üvegablakok alkotják, amelyek ezerkétszázharminchat üvegdarabból állnak, azonkívül...

Marék nem tudta befejezni, mert nyersen félbeszakította Piotr hangja.

- Lidka! Hát itt vagy! Mindenhol kerestelek, megint elszakadtál a csoporttól - mondta, mintha vádólná.

Lidka annyira meglepődött Piotr váratlan színre lépésétől, hogy fogalma sem volt, mit mondjon.

- Bemutatnál minket egymásnak? - próbálta menteni a helyzetet Marék.

Lidka még mindig nem szólt egy szót sem, ezért Marék vette át a kezdeményezést.

- Marék - szólt, kissé felemelkedve a székről.

- Piotr.

A két férfi gyilkos pillantással méregette egymást, nem fogtak kezecskét.

- Lidka! - Piotr csak Lidkát nézte, mintha Marék ott sem lenne. - Nemsokára kikötünk, és az idegenvezető azt kérte, hogy maradjon együtt a csoport.

Nemigen lehetett eldönteni, hogy ez igaz volt-e, vagy Piotr cselhez folyamodott, nehogy a vetélytársa társaságában időzzön a nő, akit kiszemelt magának. Lidka viszont nem akarta elrontani az estét egy haszontalan vitával, ezért felállt, és búcsút vett Maréktól.

- Hallottad, mennem kell. Jó éjt. És köszönök mindent.

- Viszlát. - Marék sötét szeme elhomályosult a vágyakozástól.

Lidka és Piotr távozott Marék asztalától. El sem köszönt egymástól a két férfi. A fedélzeten, a lemezlovas pultjánál tetőfokára hágott a hangulat, mindenki a lehető legjobban ki akarta használni az utolsó percekét, mielőtt kiköt a hajó.

- Táncolunk? - kérdezte Piotr Lidkát.

- Nem, köszönöm.

- Piotrus, gyere, ezek az utolsó számok, olyan szuper a mozgásod... - A sárga farmersortos lány csimpaszkodott bele a férfi kezébe.

Lidka leült a korábbi helyére, és az ezernyi fényponttal ragyogó, egyre közelebb kerülő mallorcai panorámát nézte. „Táncolj, míg...”

A hajóállomáshoz ért a katamarán, kikötött, a csoport kiszállt a szárazföldre, és az idegenvezető köré gyűlt.

- Kedves utastársak, ha valaki maradna, és folytatná a szórakozást a palmai klubokban, aztán önállóan térne vissza a szállodába, annak

természetesen megvan rá a lehetősége, csak kérem, most értesítsen róla. A többiek szálljanak be a buszba - kérte az idegenvezető.

- Piotrus, nagyon kérlek, maradj, van nálunk egy lista a legjobb klubokról, előttünk az egész éjszaka... - kérlelte a férfit a rövidnadrágos szőke lány vihorászó társnői körében.

- Te maradsz, vagy visszamész a szállodába? - fordult Piotr Lidkához.

- Megyek vissza a szállodába.

- Akkor én is - döntötte el Piotr.

- Piotrus, ne csináld ezt, maradj velünk, meglátod, király lesz a buli, ne kéresd már magad... - erősködött a rövidnadrágos lány, de Piotr már elindult Lidkával a buszhoz.

Miután visszaértek a szállodába, Piotr a szobája ajtajáig kísért Lidkát.

- Lehetne... - kezdett bele a férfi.

- A lányommal lakom - szakította félbe sietve Lidka.

- Akkor... - Piotr közelebb lépett Lidkához, ő pedig megérezte a férfi kölnijének erős illatát. - Gyere át a szobámba... Nagyon kérlek...

- Jó éjt. - Lidka kinyitotta a szobája ajtaját.

És gyorsan be is csukta maga után. Odament Lina ágyához. *Egyszer már bejött hozzám valaki... Aztán kezdődött az a vérfagyasztó horror... Milyen jó, kislányom, hogy te nem tudsz erről semmit...*, gondolta, ahogy homlokon csókolta a nyugodtan alvó Linát.

III. FEJEZET

A rejtélyes barlangok

- Anyuci! Anyuci! - mintha ködön át jutna el hozzá, tompán hallotta Lidka a kislánya hívását.

Homokkal temette be a sivatagi szél az apró talpak nyomait. Lidka a szemét erőltetve próbált észrevenni valamilyen jelet, akár a legkisebbet is, amely elvezetheti a kislányához. Hallotta elhaló, reszkető hangját, amelyből érződött, hogy veszély fenyegeti, ezért Lidka minden erejével azon volt, hogy minél hamarabb eljusson hozzá.

- Anyuciiii! - a hívás most fájdalmas, elnyújtott jajgatássá változott.

Tanácskozó férfiak reszelős hangjának moraját hallotta. „Megkövezni! Megkövezni a nőt!” Súlyos, éles kövek szelték át a levegőt. Lidka olyan fájdalmat érzett, mintha élve vágták volna darabokra. A hasához kapott.

- Anyuci! - megint az a kétségbeesett siránkozás.

- Lina! - kiáltott fel a rémült Lidka.

- Mama? - Lina zavart képpel ült Lidka ágya szélén.

- Lina! - mondta megint Lidka, amikor végre felébredt a lidércnyomásból.

Ködös tekintettel nézett a lányára, a karjába kapta, és hevesen magához ölelte.

- Mi történt, mama? - kérdezte Lina kicsit ijedten.

- Semmi, kicsikém, semmi. Csak rosszat álmódtam. - Ugyanúgy, mint tizenvalahány éve, Lidka most is érezte a bőrét felhasító éles köveket, amitől egész testét égő fájdalom járta át. - Mi volt tegnap, kincsem? Jól sikerült a kirándulás? - Lidka elengedte Linát az

ölelésből, és azért tette föl ezeket a szokványos kérdéseket, hogy elűzze a nagyon is valóságos rémképeket.

- Szuper volt! - áradozott Lina.
- Láttál valami érdekeset? - kérdezte Lidka, aki kezdett lassan magához térni.
- Minden érdekes volt!
- Láttál halakat a víz alatt?
- Igen! - Lina szája széles mosolyra húzódott. - Rajban is úsztak meg magukban is, némelyiknek fura alakja volt.
- És biztos szép színesek voltak - biztatta Lidka.
- Igen, színesek és gyönyörűek - helyeselt a kislány.
- Omárnak is tetszettek?
- Tetszettek hát, de legjobban azt élvezte, hogy hajózik.
- Örülök, hogy jól sikerült a hajókázás. Ma pedig várnak minket a Sárkánybarlangok - emlékeztette Lidka a lányát.
- Éppen kérdezni akartam, hánykor lesz a kirándulás, mert ha belefér az időbe, akkor délelőtt még kimennénk Omárral a strandra.
- Menjetek ki nyugodtan a tengerhez, csak délután indulunk.
- Te is velünk jössz, mama?
- Most nem, talán később csatlakozom hozzátok.
- Jó, akkor át is megyek Omárhoz.
- Csak ne felejtse el a napvédő krémet!
- Nem felejtsem el, mama. És kalapot is veszek.
- Nagyon jól teszed, kislányom.
- Szia, mama.

Lina kiment a szobából, Lidka pedig visszafeküdt az ágyra, és lehunyta a szemét. Emlékezetes volt számára az előző este, rég nem mulatott ilyen jól. Piotr kitűnő táncos volt, remekül vezetett, igazi élvezet volt vele táncolni. A lemezlovas is kitett magáért, vérpezsdítő zenéket válogatott össze, és nagyban emelte a rendezvény fényét,

hogy a vízen zajlott, egy katamarán fedélzetén. A szabad levegő, az enyhe szellő és Mallorca ezernyi fénye a szabadság és a bizsergető kaland érzését keltette. Az is hozzájárult Lidka jó hangulatához, hogy Piotr leplezetlen figyelmével tüntette ki, hiába rajongták körül más nők. Marék pedig... „Táncba hív a szépséged...” - Lidka megint egész testében érezte e rejtélyes férfi perzselő közelségét, ahogy bűgő hangon, dúdolva suttogja a lírai dal szövegét. „Táncolj, míg a szerelem él...” - Lidka a mallorcai éjszaka romantikus dallamától ismét elszenderedett.

Kipihenten és üdén ébredt, gyorsan rendbe hozta magát, és úgy döntött, kimegy a strandra a gyerekekhez. Ahogy áthaladt a medence mellett, észrevette Piotrot három, apró bikinit viselő nő társaságában, akik harsányan nevetgéltek és szemérmetlenül évődtek vele, így próbálva magukra vonni a figyelmét. Nem úgy nézett ki, mintha a férfit különösebben felajzaná a nők jelenléte, újra meg újra körülkémlelt, mintha keresett volna valakit. Lidka úgy ment el a medence mellett, hogy Piotr ne vegye észre.

A partról rögtön észrevette a tengerben pancsoló gyerekeit, integetett nekik, amikor felé néztek, aztán keresett egy szabad nyugágyat, és leheveredett napozni. Jó fél óra múlva állt meg mellette a két gyerek.

- Tetszett az éjszakai Palma, mama?

- Igen, Palma varázslatos. Neked meg, Omár, köszönöm, hogy elvitted a kishúgodat hajókázni, annyira vágyott rá.

- Nincs mit, anyuci.

- Lina mondta, hogy ti is jól éreztétek magatokat a tengeren.

- Nem volt rossz.

- Ma pedig mind a hárman elmegyünk a Sárkánybarlangokhoz - csivített vidáman Lina.

- Nemsokára gyülekező, menjünk gyorsan ebédelni, nehogy lekéssük a buszt - sürgette a gyerekeket Lidka, és bepakolta a holmiját a strandtáskába.

Evés után a recepcióhoz mentek, ahol a Cuevas del Drach, vagyis a Sárkánybarlangok megtekintésére készülő nyaralók gyülekeztek. Mallorcán ez a leghosszabb föld alatti barlang- és folyosórendszer, amely a tengerparti kőfalakat alkotó mészkősziklákban alakult ki. Nincs messze a sziget keleti részén elhelyezkedő Porto Cristo nevű kisvárostól.

- A legenda szerint annak idején egy kígyótestű, denevérszárnyú sárkány lakott ezekben a barlangokban, az itt elrejtett kincsek rettegett őrzője - magyarázta az idegenvezető.

- Hallod, mama, mégiscsak sárkány lakott itt valamikor! - mondta meglepetten Lina.

- Ez csak legenda, kislányom - felelte Lidka.

- Egyesek szerint viszont kalózok, tengeri rablók birodalma volt a régi időkben, itt halmozták fel a zsákmányt, és éppen ők terjesztették a rettenetes sárkányról szóló történetet, nehogy eszükbe jusson a helyi lakosoknak benézni a rejtekhelyükre - folytatta az idegenvezető. - Manapság igen népszerű turistalátványosság a barlangrendszer, hiszen a legkülönbözőbb formájú, sok ezer függő-, álló- és oszlopceppkő miatt egyedülálló, feledhetetlen élmény a föld mélyén tett séta. Erről egyébként a saját szemükkel is meggyőződhetnek. Kérem, szálljanak be a buszba!

Az autóbusz felé vette az irányt a csoport, és a kirándulók között Lina észrevette azt a nőt, aki Piotrral fotóztatta magát előző nap.

- Azt mondtad, hogy Piotr a Sárkánybarlangokba készül - a nő hangjából csalódottság érződött. A sárga farmersort helyett ma világos rózsaszín miniruha volt rajta. - Márpedig én nem látom itt.

- Lehet, hogy késik - találgatta a barátnője.

- De mit mondott pontosan ma délelőtt a medencénél?

- Nem emlékszem pontosan, de a Sárkánybarlangokat emlegette...

- Emlegette, emlegette... - fortyant fel a nő. - Ha csak emlegette, az még nem jelenti azt, hogy el akart jönni a kirándulásra.

- Azt mondta, hogy a barlangokat mindenképpen érdemes megnézni, és én ezt úgy értettem...

- Akkor rosszul értetted! - szakította félbe dühösen a rózsaszín ruhás nő a barátnőjét.

- Mit pattogsz minden ok nélkül?

- Nem minden ok nélkül! Piotr...

- Iwona, állj már le ezzel a Piotrral! Napok óta másról sem szól az élet, csak Piotr meg Piotr! Hallani sem bírom!

- De Piotr csúcspasi, ilyenel ritkán találkozik az ember - jelentette ki teljes meggyőződéssel Iwona.

- Szerintem ez erős túlzás!

- Nincs benne semmi túlzás! Piotr...

- Tudod, mit, Iwona? Unom ezt!

- Neked meg mi bajod, Anka? Na, valld csak be, volt dolgod valaha olyan fantasztikus pasassal, mint Piotr?

- Könyörgök, Iwona, fejezd már be...

Beszállt a buszba a két civakodó barátnő, mögöttük Lidka is a gyerekekkel. Az idegenvezető várt még pár percet a későn jövőkre, aztán szólt a sofőrnek, hogy indulhatnak. Piotr nem érkezett meg a buszhoz, ami igen frusztrálta Iwonát, és ennek úgy adott hangot, hogy egyfolytában szapulta a barátnőjét. A két nő egész úton veszekedett, s amikor megérkeztek, Anka tüntetően távol tartotta magát Iwonától, más ismerősökhöz csatlakozott.

Egy szűk üreg volt a Sárkánybarlangok bejárata, ahová lépcsőn kellett lemenni. Különleges hatást tett a kirándulókra a föld mélye már az első lépésektől. Újabb és újabb folyosók, üregek nyíltak előttük a félhomályban, csupa titokzatos nyílással, hasadékkal, vajúttal, vízfolyással és beláthatatlan szakadékkal. A színes fényjáték utolérhetetlen szépségű világot teremtett a sokféle, lélegzet-elállítóan változatos kőzetformából.

- Oda nézz, mama! - hívta fel a figyelmet Lina a mennyezetről csüngő, többtucatnyi, különféle hosszúságú és vastagságú függőcseppköre, amelyek a barlang falaival és a szabálytalan vörös, sárga, kobaltkék, rózsaszín, barna, réz, okker és kékeslila árnyaltú foltokkal festői képet alkottak. - Mintha mesében járnánk!

- Én is úgy érzem, mintha egy elvarázsolt világban lennék - mondta a lányának Lidka.

A Sárkánybarlangok sötétjében káprázatosnak láttak minden eléjük táruló természetes képződményt, melyek végtelen változatosságú szerkezetekkel és formavilággal alkottak természetes díszletet. Egyes helyeken kisebb tavacsók is előfordultak, a sötét felszínükön tükröződő színes formák újabb esztétikai élményt adtak a látogatóknak. Az utánozhatatlan művész, a Földanya mélyére vezetett az expedíció, ahol a természet teremtette évezredek alatt a figurákat, anyagokat, formákat és a legnagyobb csodálatot kiváltó alakzatokat. A keskeny úton lépkedő kirándulók meg-megálltak. Lina elragadtatásában percenként mutogatta az édesanyjának és a bátyjának a csodálatos látványosságokat, de mindig a közelükben maradt, mintha nem lenne teljesen biztos abban, hogy valamelyik sötét zugból nem szökik-e elő egy óvatlan pillanatban a szárnyas sárkány.

Eleinte fölfelé vezetett az út, aztán lefelé, a föld alá, egészen huszonöt méter mélységig. Végül egy rendkívüli, föld alatti amfiteátrumba invitálták a látogatókat a több mint százötven méter hosszú és harminc méter széles, festői Martel-tó mellé. Félhomály uralkodott, csak a barlang falai mentén megvilágított, csillogó víztükör verte vissza az izgalmas sziklaformákat. Egyszer csak teljes sötétség támadt.

- Mama, én félek - mondta Lina, és közelebb húzódott Lidkához.

- Ne félj, hugi, itt vagyok melletted - Omár átkarolta a kislányt.

Nemsokára andalító klasszikus zene szólalt meg a föld gyomrában lévő, egyedülálló akusztikájú barlangban, ahol a víz fölött jobban terjedő hang miatt felerősödik a hatás. A tó vizén, amely e

pillanatban teljesen sötét volt, evezővel hajtott, nagy csónakok fényei bukkantak fel. Ahogy közeledtek a közönséghez a csónakok, úgy lett egyre hangosabb a zene, mert egy kamarazenekar adott élő koncertet a kivételes vízi színpadon. Csembaló és vonós hangszerek muzsikája szólt, és a zene a hallgatóság lelkének legmélyéig hatolt.

- Megint találkozunk - hallotta Lidka Marék már jól ismert hangját. - Ez valami csoda lehet.

A föld alatti világ sajátos kulisszái között nem hangzottak elcsépeltnék ezek a szavak.

- Szép ez a koncert - mondta Lidka.

- Nagyon szép - hagyta helyben Marék.

Közelebb siklottak a csónakok, a róluk tükröződő visszfény olyan volt a tó sötét víztükrén, mint egy sor gyertya, amely a szerelem oltárán ég szüntelenül. Új darabba kezdett a zenekar, mely ugyanolyan kifinomult hangzású volt, mint az előző.

- Meghívlak vacsorára ma este - suttogta Marék Lidkához hajolva.
- Kilenckor várlak a szállodád recepciójánál. Eljössz?

- Elmegyek.

Tovább szólt a hangulatos zene, a két csónak pedig különleges táncot járt a vízen. Végül elhalkult a muzsika, majd elenyészett a barlang titokzatos sötétjében.

Kigyúltak a fények, a zenészeket dörgő tapsviharral jutalmazta a közönség. Marék már sehhol sem volt.

- Hölgyeim és uraim, ha valakinek kedve támadt, csónakázhat egyet - tájékoztatta a csoportot az idegenvezető. - Külön díjfizetés ellenében.

- Akartok csónakázni? - kérdezte a gyerekeit Lidka.

- Nem, mama - felelte rögtön Lina, aki már nagyon fáradtnak látszott.

- Rendben, ahogy akarod - mondta Lidka, majd kimentek az amfiteátrumból, és elindultak a barlang kijárata felé.

Lina számára nagyon fárasztónak bizonyult a felfelé vezető út a lépcsőkön, pár percenként megállt, és panaszkodott, hogy nincs ereje továbbmenni.

- Gyere, hugi, csak még egy kicsit, képes vagy rá! - Omár egész végig biztatta a húgát, erősen fogva a kezét.

Végre a vakító napfénnel keretezett, szabálytalan sziklaformák jelezték, hogy már közel van a földfelszín.

- Látod, Lina, megcsináltad! - jelentette ki büszkén Omár, amikor mindhárman kiértek a barlang elé.

Az elcsigázott Lina sugárzó mosollyal felelt a bátyjának, Lidka pedig szorosán magához ölelte a kislányát.

Miután visszaértek a szállodába, a kislány azonnal zuhant az ágyba, és álomba merült.

- Megyünk vacsorázni? - kérdezte Omár Lidkát.

- Hát, kisfiam... - kezdte Lidka, de rögtön el is hallgatott.

- Mi az, mama?

- Találkozóm van ma este valakivel...

- Kivel? - kíváncsiskodott Omár.

- Egy ismerőssel. - Lidka egy pillanatra megint érezte Marék közelségét, ugyanúgy, mint akkor, amikor a hajó fedélzetén táncolt vele, és édes melegség fogta el.

- Van itt ismerősöd? - csodálkozott el Omár.

- Igen... - Lidka nem akart belemenni a részletekbe. - És ezzel kapcsolatban van hozzád egy kérésem...

- Mi lenne az?

- Valószínűleg elmegyünk valahová a szálloda-épületeken túlra, szóval arra kérlek, hogy nézz rá Linára, amíg nem leszek itt.

- Persze, mama, nem probléma.

- Lina nagyon kimerült, nem hiszem, hogy fölébredne, de a biztonság kedvéért...

- Persze, anyuci, ne aggódj egy percre se, mindenképpen bejövök megnézni, mi a helyzet a hugival.

- Köszönöm, kisfiam.

- Nincs mit, mama - mondta komolyan Omár. - Most pedig lemegyek vacsorázni, nagyon éhes vagyok.

- Menj, kicsim, én csak egy óra múlva indulok.

- Rendben, mama, akkor holnap találkozunk.

- Holnap találkozunk.

Omár kiment, Lidka pedig kiadós fürdőt vett, kiválasztott egy megfelelő ruhát, diszkréten kifestette magát, és a hotel recepciójára ment. A pult fölött lévő nagy falórára nézett: alig múlt kilenc. Ebben a pillanatban valaki finoman megérintette a vállát, és Lidka mosolyogva fordult hátra, mert biztos volt benne, hogy Marék az.

- Csinos vagy - Piotr szemében őszinte csodálat tükröződött.

- Piotr? - Lidka nem tudta leplezni a meglepődését.

- Valaki mást vártál?

- Igen... Nem... Úgy értem... - Lidka kicsit összezavarodott. - Bocsáss meg, muszáj mennem. - Lidka elindult, mert észrevette, hogy Marék érkezik taxival a szálloda elé.

- Jó szórakozást! - szólt utána Piotr, érezhető féltékenységgel a hangjában.

* * *

Marék kiszállt az autóból, és kinyitotta az ajtót Lidka előtt.

- Parancsolj! - invitálta egy kedves kézmozdulattal a kocsiba.

- Köszönöm. - Lidka beült a hátsó ülésre, a férfi pedig mellé.

- Remélem, nem vártál sokat. Korábban akartam jönni, de nem találtam taxit - mentegetőzött.

- Nem, egyáltalán nem kellett várnom. Hová megyünk?

- Egy remek tengerparti étterembe. Remélem, tetszeni fog.

- Ha közvetlenül a tengerparton van, akkor máris szeretem - jelentette ki Lidka.

- Eltart egy darabig, míg odaérünk, de szerintem érdemes időt áldozni rá, mert kiváló a konyhája.

- Ha te mondod...

Majdnem egyórás út után ért célba a taxi. Nagy népszerűségnek örvendett az étterem, amit Marék választott, sorban álltak a bejárat előtt az emberek, szabad asztalra vártak.

- Azt hiszem, ez reménytelen - mondta Lidka a sort látva. - Máshová kell mennünk.

- Nem hoztalak volna ide, ha nem foglalok asztalt - felelte Marék, és megadta a nevét a bejáratnál álló alkalmazottnak.

Szabad téren, a terasz díszes kőkorlátja mellett álló asztalhoz vezették őket. Gyönyörű kilátás nyílt innen az erdős hegyoldalra és az előttük hullámozó tengerre.

- Mallorca minden szépsége! - mosolyodott el Lidka.

- Ez volt a szándékom!

A pincér hozta az étlapot, és letette a vendégek elé.

- Eldöntötted már, mit kérsz? - kérdezte Marék kis idő múlva.

- Nem is tudom... - Lidka a gazdag kínálatot nézegette. - Azt hiszem, rád bízom magam...

- Szereted a tenger gyümölcseit?

- Igen, nagyon.

- Jó, akkor választok neked valamit - mondta Marék, és hívta a pincért, aztán leadta a rendelést.

Kis idő múlva a pincér hozott egy palack vörösbort, kinyitotta, és öntött belőle egy keveset kóstolásra Marék poharába.

- Kitűnő! - dicsérte Marék, miután megízlelte.

A pincér bort töltött, aztán elment az asztaltól. Marék fölemelte a poharát.

- Köszönöm, hogy elfogadtad a meghívást.

- Én köszönöm a meghívást. - Marék tekintete felvillanyozta Lidkát, rég elfeledett vágyakat hívott elő benne.

- A találkozásunkra! - Marék óvatosan Lidka poharához koccintotta a sajátját.

- A találkozásra! - mondta utána Lidka is.

Ittak néhány kortyot, aztán megint feltűnt mellettük a pincér, és elhelyezte a nagy üvegkelyhekben felszolgált előételt.

- Kocktél a tenger gyümölcseiből, kóstold meg! - biztatta Marék Lidkát.

- Csodás íze van, sosem ettem még ilyet - mondta Lidka, lassan ízlelgetve az ételt.

- Itt tényleg különlegesen készítik... - ismerte el Marék. - Ha jól emlékszem, dinnyés sangriát tesznek hozzá.

- Fenséges. - Lidka nagyra értékelte az előétel rafinált ízhatását.

- Örülök, hogy kedvedre való az étel a kedvenc éttermemben.

- A kedvenc éttermedben? Úgy mondod, mintha gyakran járnál ide.

- Mindig, ha Mallorcán vagyok.

- Gyakran jársz Mallorcán?

- Egyszer-kétszer minden évben. Németországban ez népszerű úti cél.

- Németországban élsz?

- Igen, Frankfurtban.

Lidka önkéntelenül valami csalódásfélét érzett. Frankfurt... Az messze van...

- Régóta élsz ott?

- Majdnem tíz éve... - Marék a borospohárért nyúlt, és nagyot kortyolt az italból. - Vagyis a válásom óta.

- Nős voltál?

- Igen. - Marék nagyot sóhajtott. - Néhány évig, de teljesen elhibázott dolog volt.

- Előfordul az ilyen... - Most Lidka emelte föl a poharát. - Igyunk - javasolta. - A szebb jövőre.

- A jövőre - csatlakozott Marék a pohárköszöntőhöz. - Hát te? - kérdezte, amikor kiürült a pohár. - Elváltál? A Sárkánybarlangokban gyerekekkel láttalak.

- Nem, özvegy vagyok.

- Régóta?

- Igen, régóta. A kislányomat vártam, amikor meghalt a férjem.

- Az nagyon megrázó időszak lehetett neked - mondta Marék mély együttérzéssel.

Igen, az volt, visszhangzott Lidka fejében. A férjem vadállati módon végezni akart velem. Velem és a méhemben lévő lányommal.

Marék észrevette, hogy fájdalmas rándulás fut át Lidka arcán.

- Bocsánat, ha túl fájdalmas emléket kavartam fel.

- Nem, semmi baj... Rég volt... - Lidka lerázta magáról a rossz emlékeket. - És te miért költöztél Frankfurtba?

- Ez olyan... - Marék habozva elhallgatott. - Olyan menekülésféle volt... Eljött a pillanat, amikor tudatosult bennem, hogy ha nem lesz gyökeres változás, akkor becsavarodom.

- Meg tudom érteni ezt az állapotot. - Lidka előtt fölrémlett, milyen álmétkodó pillantást vetett rá a kuvaiti reptér alkalmazottja, amikor átadta neki a jegyét és az útlevelét, a hivatalnak pedig konstataulta, hogy az utas két gyerekkel, de minden poggyász nélkül utazik.

Menekülés... Mindenki menekül valamikor valahová. A problémák, a kötelességek, önmaga, mások elől, a régi elől, az új elől, a múlt elől, a jövő elől. És néha a szerelem elől is.

- Azért döntöttem Frankfurt mellett, mert érdekes város, és éltek ott ismerőseim. Elég jól tudtam németül már akkor is. - Marék elhallgatott egy pillanatra, gondolatban visszatért abba az időszakba, amikor kénytelen volt meghozni ezt az egész életét átalakító döntést.

- És sosem bántad meg, hogy ezt választottad?

- Nem, soha - jelentette ki a férfi határozottan. - Akkoriban minden kétséget kizáróan ez volt a legjobb megoldás. Folyt a válóper... Hosszú és kellemetlen válási procedúra, mely során legtöbbször a pénzről esett szó - hangsúlyozta Marék. - Volt egy saját cégem, jól kerestem, ezért az exem úgy döntött, hogy kirak az utcára két szatyorral, és nem riadt vissza semmilyen, még a legocsmányabb módszertől sem, hogy elérje a célját.

- Kellemetlen - vetette közbe Lidka.

- Nagy stressz volt - mondta Marék. - Bevonta a kis játékaiba a rokonokat, a barátokat, ismerősöket, sokszor még számomra teljesen ismeretlen embereket is, hogy valljanak ellenem. Sosem akart véget érni az a szánalmas színjáték...

- És otthagytál mindent, hogy elmenekülhess belőle...

- Az ügyvédre bízta a pert, én pedig elköltöztem Frankfurtba.

- És mi lett később? - faggatta tovább Lidka. - Nem nősültél meg újra? Vagy volt valamilyen hosszabb kapcsolatod?

- Nem - tiltakozott Marék. - Én eddig egyetlen...

Asztalukhoz lépett a pincér, hozta a következő fogást, aztán bort töltött a poharakba. Marék a poharáért nyúlt.

- A múlt elmúlt, a jövő ezután jön. - A férfi Lidka poharához koccintotta a magáét. - Még egyszer a jövőre!

- És a jelenre! - tette hozzá Lidka, a szelíden hullámozó tengert és az elbűvölő mallorcai tájat nézve. - Itt és most. Erről sokszor megfeledkezünk.

Találkozott a tekintetük, mielőtt kiitták volna a bort, hosszan néztek egymásra, pillantásukat összekötötte a megértés láthatatlan

szála.

- Érdekesen tálalják - jegyezte meg Lidka, ahogy nekilátott a főfogásnak.

A szabálytalan szélű, nagy lapostányért a mallorcai strandok aranyszínű homokjára emlékeztető, világossárga kis halmok, illetve a tengert idéző kék csíkok díszítették. Középen két vastag halszelet, körülöttük színes zöldségdarabok. A halszeletek tetején művészién kifaragott piros, zöld és pisztáciaszínű zöldségek alkották a dekorációt. Két, függőlegesen álló spárgasíp egyértelműen az árbocokra utalt.

- Igen, ebben az étteremben nagyon ügyelnek arra, hogy esztétikusan szervírozzák az ételeket - helyeselt Marék. - És persze az ízekre is. Kóstold meg, és mondd el, milyennek találsz!

Lidka a villájára vett egy falatnyi halat.

- Mmm... Mennyei! - lelkesedett. - Szinte elolvad a számban!

- Igen, nagyon-nagyon finom - mondta egyetértően Marék.

- Visszatérve Frankfurtba... Nem hiányzik Lengyelország?

- Néha... Mindegy, mióta él az ember külföldön, és jól érzi-e ott magát, a szülőföld mégiscsak szülőföld.

- Tökéletesen igazad van...

Lidkát is sokszor elfogta a keserű honvágy Lengyelország után, és fájdalmasan hiányoztak a szerettei, amikor kénytelen volt magányosan megbirkózni a kegyetlen valósággal a távoli Kuvaitban.

- És te éltél valaha külföldön?

Omár sötét bőrszíne és arcvonásai elárulták, hogy külföldi volt az apja.

- Igen.

-Hol?

- Kuvaitban.

- Kuvaiti volt a férjed?

- Nem, szíriai.

- És tartod a kapcsolatot a gyerekek szíriai rokonaival?

A gyerek rokonaival, javította ki gondolatban Lidka Marekot.

- Nem.

- Voltál Szíriában? Hallottam, hogy szép és érdekes ország volt, persze csak addig, amíg tönkre nem tette a szörnyű háború.

- Csak egyszer, még az esküvőm előtt.

- És bejártad az egész országot?

- Nem, csak Damaszkuszban jártam.

És ott láttam, hogy a lakodalomban a rokonok arany ékszerekkel aggatják tele Lulut, az arab szépséget, aki..., a hirtelen gyomorgörcs nem engedte, hogy elárasszák Lidka fejét a lehangelő gondolatok.

- Elnézést egy pillanatra... - Lidka felállt, és kiszaladt a mosdóba.

Belenézett a tükörbe, és látott egy mély sebet a szemöldöke fölött, a szeme vérben úszott. Sötétlila monokli vette körbe, a szeméből süttött a kétségbeesés és a rémület. Ilyen tükörképet látott a liftben tizenvalahány évvel ezelőtt Kuvaitban, miután a férje brutálisan szétverte az arcát, aztán kegyetlenül megrugdosta. Annyira vérzett, hogy bevitte a kórházba, ahol Lidkának újabb megaláztatást kellett elviselnie, mert úgy bántak vele, mintha lengyel prostituált lenne.

Ez csak lázálom, lidérces lázálom. Lidka próbálta elhessegetni a felbukkanó rémképeket.

Három nő lépett be a mosdóba nevetgélve, színes nyári ruhában.

- A múlt elmúlt... - idézte fel Lidka Marék szavait. Hideg vizet fröcskölt az arcára, és visszament az asztalhoz.

- Jól vagy? - kérdezte aggodalmasan a férfi.

- Igen, minden rendben. Neked vannak gyerekeid? - Lidka nem akart többet beszélni magáról.

- Nincsenek...

A pincér elvitte a kiürített tányérokat, aztán hozta a desszertet, a különböző formájú csokoládés süteményekből épített kecses tornyocskát apró darabokra vágott, különféle színű, filézett citrusokkal és egy nagy gombóc sárga mangófagylalttal.

- Izgalmas ízpárosítás - mondta Lidka, ahogy lassan ízlelgette a desszertet. - Azt mondtad, Mallorca népszerű nyaralási úti cél a németeknél.

- Nem csak nyaralni járnak ide, sokan vásárolnak a szigeten lakást vagy házat.

- Akárcsak az angolok... - jegyezte meg Lidka.

- Igen, az angolok, a svájciak, a skandinávok... Az utóbbi időben főleg svédek - tette hozzá Marék. - Én is komolyan fontolgatom, hogy vegyek itt valamit.

- És találtál már olyan ingatlant, amely tetszene?

- Egyelőre nem.

- Lakást vagy házat keresel?

- Egyelőre a kínálatot böngészem. A külföldieket általában a Palma legrégebbi részén fekvő ingatlanok érdeklik...

- Hát azt egyáltalán nem csodálom - vágott Marék szavába Lidka. - Lenyűgöző építészeti formák, egyedi hangulat...

- Teljesen igazad van, de épülnek új luxusvillák is, amelyeknek az a legfőbb előnyük, hogy közel vannak a tengerhez, és csodás a kilátás...

- Tényleg nem könnyű a választás...

- Hát nem.

Az este fennmaradó részében arról folyt a szó, milyen előnyei vannak egy saját háznak Mallorcán, illetve hogy nehéz megtalálni a legkedvezőbb ajánlatot. Miután befejezték a vacsorát, Marék kifizette a számlát, és hívott egy taxit.

- Visszaviszlek a szállodába.

- Köszönöm. - Lidka teljesen természetesnek tartotta ezt a felajánlást, hiszen Marék hívta meg ebbe az étterembe, amely igen messze volt a szállodától.

Hallgattak a taxiban. Annyi mindent elmondtak, és annyi minden volt, ami kimondatlan maradt. A hallgatásban benne volt az együtt töltött este varázsa, a jelen bizonytalansága és a holnap reménye. Már legalább tíz kilométert megtettek, amikor Marék megszólalt.

- Vajon... - kezdett bele, de elszorult a torka.

- Igen?

- Lenne időd esetleg még egy találkára?

Frankfurt messze van... És ha - kavarogtak a gondolatok Lidka fejében - lenne valami, akkor csak a hiányérzet maradna utána, a gyötrő, kínzó, fájdalmas hiány.

- Hát, tudod, az utolsó mallorcai napokat szeretném a gyerekeimmel tölteni - felelte Lidka kicsit kényszeredetten. - Nem miattad, nagyon jó volt veled, csak...

- Értem - szakította félbe Marék. - írd föl magadnak a telefonszámomat! Ha Frankfurtban járnál...

- Persze, diktáld le! - Lidka bepötyögte a számot a telefonjába.

Fél óra elteltével állt meg a taxi a szálloda előtt. Marék kiszállt, és kinyitotta az ajtót Lidka előtt.

- Köszönöm a csodás estét - mondta.

- Én is köszönöm. Remek volt az étterem, és az étel is.

- Örülök, hogy sikerült eltalálnom az ízlésedet.

- Még egyszer köszönöm a meghívást.

- Nekem jelentett örömet. Tudod a számomat, ha egyszer úgy gondolod...

- Tudom. Jó éjt.

- Jó éjt.

Az el nem csókolt csók, az el nem ölelt ölelés elenyészett a bársonyos mallorcai éjszakában.

* * *

A következő napokban Lidka strandra járt a gyerekekkel, úszkált a tengerben vagy a medencében, és bement párszor a közeli városkába kisebb emléktárgyakért. Lináról sugárzott a boldogság, alig várta, hogy beszámolhasson a fantasztikus vakációról az osztálytársainak. Omár is nagyon elégedett volt, sokat úszott, és többször elment egyedül, hogy felfedezze a környéket.

Lidka nem tudta elfeledni a Marékkal töltött varázslatos pillanatokát, a híres szerelmesek városában, Valldemossában történt első találkozástól kezdve az andalító Cohen-dal ritmusára lejtett, érzékeket felajzó táncon keresztül a különleges vacsoráig, amelyre az egyik legjobb tengerparti mallorcai étteremben került sor. Többször érzett ellenállhatatlan vágyat, hogy kapcsolatba lépjen vele, már a kezében volt a telefon, de az utolsó pillanatban meggondolta magát, és abbahagyta a szám beírását. Elalvás előtt viszont, álom és ébrenlét határán mindig Marék férfias dűnnyögését hallotta: „Táncolj, míg a szerelem él...”

A mallorcai nyaralás utolsó napjára több vonzó programmal is készült a szálloda. Az egyik egy főzőshow-t kínált a medence közelében, ahol az egyik legnépszerűbb spanyol fogást, paellát készítették el. Fehér abrosszal letakart, hosszú asztalon helyezték el a gázfőzőt, erre tették a hatalmas paellerát, a nagy, mély, kétfülű serpenyőt. Mellette egy fehér kabátot és burgundivörös kötényt és jellegzetes, hosszú sapkát viselő szakács mutatta be gasztronómiai művészetét a köré gyűlt vendégeknek. Nem messze tőle tüzes ritmusokra forralták a sangriát a sötét bőrű animátorok, látványos táncmozdulatokkal dobálva bele a feldarabolt gyümölcsöket. Sok nézőt vonzott az előadás: a zeneszámok ritmusára hajladozva figyelték a séf és az animátorok mozdulatait.

- Ettél már paellát? - kérdezte Piotr, aki leült Lidka mellé, és lerakott elé egy koktélt. - Campari narancslével, ugye szereted? - érdeklődött átható pillantással. Kisportolt alakját még jobban kiemelte a Mallorcán szerzett barnaság.

- Köszönöm. - Lidka a camparis pohárért nyúlt, és ivott belőle két nagy kortyot. - A paellát kérdezed? Igen, ettem, ebédre adtak ilyet a svédasztalnál, néha vacsorára is volt.

- És ízlett?

- Nem különösebben, nem rajongok a rizses egytálételekért.

A valenciai eredetű paella legfőbb alkotórésze a sáfrányos, pirított, főtt rizs, amelyhez az étel fajtájától függően nyúlhúst, szárnyashúst, a tenger gyümölcseit, illetve különféle zöldségeket és gombát is adnak. A séf lendületesen kavargatta merőkanálával a sárga rizst, időről időre öntött hozzá a külön tűzön fortyogó húslevesből és fehérborból. Ínycsiklandó illatok szálltak a jókora edényből, a főzőshow-t figyelő vendégek türelmetlenül várták a pillanatot, amikor megkóstolhatják a szemük láttára készülő fogást.

- Szerintem ez a paella sokkal jobb lesz, mint amit svédasztalon kínálnak - vélekedett Piotr. - A séf mindent beleadott, hogy tökéletes legyen.

- Mindenképpen megkóstolom, mert a tenger gyümölcseivel készült, és azért odavagyok - mondta Lidka a párologó paellát nézve.

- Kiemeli az ízet a bor, márpedig azzal egyáltalán nem spórol a szakács - jegyezte meg Piotr.

A fáradhatatlan animátorok kedvelt slágereket játszottak, és főzték a gyümölcsfalatokkal dúsított sangriát. Amikor tréfás mozdulatokkal jelt adtak, hogy mindjárt felszolgálják a fűszeres bort, a vendégek önként rendeződtek sorba.

- Hozzak egy sangriát? - ajánlkozott Piotr Lidkának.

- Igen, kérek.

- Jó, akkor várj meg itt - kérte Piotr, majd felállt az asztaltól, és beállt a sangriára várakozók hosszú sorába.

Miután megkapták az italukat, a zene ritmusára mozogva tartották szemmel a vendégek a nagy asztalon sorakozó műanyag tányérokat és evőeszközöket, hogy minél hamarabb megkóstolhassák a spanyol paellát. Kisvártatva fülig érő mosollyal és széles gesztusokkal hívta kóstolásra őket a séf. A vendégek fűrgén indultak a paellera felé, és gyorsan kialakult a másik kanyargós sor.

Piotr előtt már csak néhányan álltak az animátorok borára várva. A férfi beszédes kézmozdulattal kérte Lidkát, hogy menjen oda a bőkezűen osztogatott paelláért. Lidka beállt a sorba, és mert Piotr felajánlotta, hogy hoz neki sangriát, figyelmességéből két tányért vett magához, hogy a férfinak is vihessen a séf által osztott ételből. Nemsokára együtt ültek az asztalnál, a zamatos, tenger gyümölcseivel és borral készített paellát meg a forralt sangriát ízlelgetve.

- Hogy ízlik? - kérdezte Piotr.

- Nagyon finom - felelte Lidka. - Igazad volt, sokkal finomabb, mint amit korábban ettem.

- Holnap hazarepülünk, ezért a személyzet megtesz mindent, hogy a lehető legjobb élményekkel távozzunk a szállodából.

Mintha Piotr szavait erősítené meg, az egyik animátor látványos táncot mutatott be az összegyűlt résztvevők előtt, aztán meghívta őket a búcsúbuliba.

- Ma este táncmulatságot tart a szálloda. Remélem, eljössz - mondta Piotr lefegyverző mosollyal.

- Igen, feltétlenül. - Lidka arra gondolt, hogy a mallorcai álmnyaralást érdemes egy önfeledt estével lezárni.

- Ennek nagyon örülök. - Piotr hangsúlyozta a „nagyon” szót.

Lidka befejezte a paelláját, kiitta a sangriát, és felállt az asztaltól.

- Mennem kell.

- Akkor viszlát este.

- Viszlát.

Piotr le sem vette a szemét Lidkáról, míg az asszony el nem tűnt a strandra vezető lépcsőn. A tengerparton Lidka megpillantotta Omárt és Linát, éppen bohóckodós fotókat készítettek egymásról. Lidka csatlakozott a gyerekekhez, ő is grimaszolt és vicces pózokat vett fel, ezen nagyokat nevettek. Versenyeztek, hogy kié lesz a legmulatságosabb felvétel, s negyedóra alatt egész sorozat különleges fotó született. Lidka a legjobb hangulatban töltötte az időt a gyerekekkel egészen a közös vacsoráig, aztán kiültek a szobához tartozó teraszra, és ott beszélgettek, nevetgéltek, bolondoztak késő éjszakáig. Lidka csak akkor indult el a búcsúbuliba, amikor az álmos Linának már leragadt a szeme, és lefeküdt aludni.

- Már azt hittem, nem is jössz! - üdvözölte Piotr, a hangos zenét túlkiabálva. Rögtön mellette termett, mihelyt Lidka belépett a terembe.

Magával ragadta a tánc forgatagába, nem is hagyta pihenni a következő fél órában. Lidka hagyta, hogy vezesse ez a megnyerő férfi, kihasználta a szabadság utolsó pillanatait. A szexi Iwona a közelükben lejtett érzéki táncot, hogy magára vonja Piotr figyelmét, de a férfi csak Lidkára figyelt, nem tágított mellőle egy lépésre sem. Háromórás tombolás, szilaj tánc és a bárban elfogyasztott újabb koktélok után Lidka szólta, hogy befejezné a partit, Piotr pedig elkérte a telefonszámát.

- Jó lenne, ha összefutnánk valamikor, és jobban megismernénk egymást. - A férfi még csak nem is titkolta, mennyire számít erre.

Lidka jókedvűen telefonszámot cserélt Piotrral, aztán visszament a szobájába. Másnap a gyerekekkel együtt elhagyta az azúrkék víz ölelte, zöld növények és színpompás virágok mozaikjával ékeskedő, forró napfényben fürdő Mallorcát.

IV. FEJEZET

Feltámad a samal

Miután búcsút vett a varázslatos Mallorcától, Lidka nagy nehezen visszatért a szürke hétköznapokba. Hiába volt exkluzív a szálloda, ahol menedzserként dolgozott, az mégiscsak a munka, nem pedig az önfeledt pihenés helye volt. Mielőtt elutazott nyaralni, megfogadta, hogy ellenáll a szakmai rutinnak, nem nézi kritikus szemmel a személyzet munkáját a szállodában, ahol a gyerekeivel nyaral. Ott csak vendég akart lenni, semmi más. És ez maradéktalanul sikerült is.

Otthon újra össze kellett egyeztetnie a munkát a háztartással és a gyerekneveléssel. Az egyhetes mallorcai nyaralás tudatosította benne, milyen sok kötelezettséget vesz a vállára nap mint nap, és milyen rettentően kimerült. Igen rövidnek találta a szabadságot.

Egyik nap késő este megsörrent a telefon. Lidka már félálomban volt, alig tudta kinyitni a szemét.

- Halló - mondta álmos hangon.
- Alszol? - Goska volt, a nővére.
- Majdnem.
- Akkor aludj csak, hívlak holnap.
- Nem, beszélhetünk egy kicsit. Hogy vagytok?
- Semmi újság, csak a szokásos. Hogy sikerült a nyaralás?
- Fantasztikus volt, a gyerekek rettentően élvezték.
- Annak nagyon örülök. Azért hívtalak, hogy kiderítsem, mikor jössz el hozzánk. Anyu egyfolytában erről kérdezget, mert hiányoznak neki az unokák, és azt mondta, nemigen tud beszélni veled.
- Fölhívtam rögtön azután, hogy hazaértünk Mallorcáról, aztán tényleg nem volt alkalmunk beszélni, mert vagy a munkahelyemen

voltam, vagy a városban szaladgáltam, hogy intézzem a gyerekek dolgait. Kezdődik az iskola, te is tudod, hogy van ez...

- Ó, tudom, persze... Akkor mit mondjak anyunak? - faggatta Goska. - El tudsz jönni hozzánk mostanában?

- Megpróbálok.

- Most hétvégén?

- Inkább a jövő hétvégén.

- Nagyszerű, anyu örülni fog.

- Még visszaszólok, tudod, feladathegyek várnak, sosem lehet tudni...

- Persze, szólj, ha már biztosan tudod.

- Jó, hívni foglak.

- Várjuk. Leteszem, így is fölébresztettelek. Jó éjt!

- Jó éjt! És nemsokára találkozunk.

- Szia, látjuk egymást.

Lidka a gyors elalvás reményével tette le a fejét a párnára, mert másnap sok feladat várta. A szállodában egy közel-keleti cég fontos rendezvényének előkészületeit irányítja, otthon át kell néznie, mire lesz még szükségük a gyerekeknek az iskolában meg a különórákon, aztán megvenni a még hiányzó könyveket, felszereléseket, ruhákat. Lidka gondosan szem előtt tartotta, hogy sokoldalúan fejlődjenek a gyerekei, évek óta járatta őket magánangolóra meg az egyéni érdeklődésüknek megfelelő foglalkozásokra. Omár sportolni akart, az egyesületben tapasztalt edzők szeme előtt gyakorolhatta a kosárlabdát. Lina festeni és rajzolni szeretett, ő képzőművészeti foglalkozásokra járt, ahol fejlődhetett a kez ügyessége. Lidka számára nagy terhet jelentett a különórák díja, Omár sportfelszerelése, a sportcipők, Linának az ecsetek, festékek, vásznak, ceruzák, rajzlaptömbök, és egyedül kellett mindenre előteremtenie a pénzt. A testvérével folytatott beszélgetés emlékeztette erre a rengeteg kötelességre, ezért aztán még sokáig

nem tudott elaludni, egyfolytában a közelgő kiadásokat számolgatta fejben.

Megfeszített munkával teltek a következő napok, észre sem vette, hogy eltelt a két hét.

A nővérének ígért hétvégét megelőző pénteken Lidka felhívta a mamáját.

- Szia, anyu.

- Lidka, de jó, hogy hívsz, olyan sokáig nem jelentkezted, már kezdtem aggódni. Minden rendben nálatok? - kérdezte a mamája aggodalmasan.

- Igen, anyu, minden rendben, csak elmerültem a gondokban, mint mindig... Munka, gyerekek, azt sem tudom, mihez kapjak...

- Értem... Jössz hozzánk holnap? Gosia mondta, hogy ezen a hétvégén talán beugrasz hozzánk, és Krzys már ajánlkozott, hogy elviszi valahová a gyerekeket. Én főzök ebédet, s akkor szusszanhatsz egyet.

- Igen, anyu, megyünk.

- Nagyon örülök nektek, Lidka. - Az édesanyja hangjából őszinte öröm érződött. - Sütök nektek fűszeres csirkét, a gyerekek kedvencét.

- Ne fáradj, anyu...

- Nem fáradtság... Próbáljatok minél korábban ideérni, akkor többet pihenhetsz!

- Jól van, anyu, ott leszünk már délelőtt.

- Jaj, de jó, olyan rég nem láttam már az unokáimat!

- Ez túlzás, nem is olyan rég, csak pár hét telt el azóta. Voltak nálad a nyári szünetben.

- Az nekem hosszú idő...

- Holnap megyünk, majd örülhetsz nekik.

- Jól van, Lidka, várlak benneteket.

- Akkor holnap, anyu.

- Holnap.

Lidkának mindig a szülői ház volt a legszilárdabb alap, minden otthonlét energiával és megnyugvással töltötte el.

- Holnap megyünk a nagyihoz - mondta Lidka, amikor benézett Lina szobájába.

- Tényleg? - Mosoly ragyogott fel a kislány arcán, nagyon ragaszkodott a nagymamájához. - Az szuper, csináltam neki ajándékot.

- Milyen ajándékot? - kérdezte Lidka kíváncsian, érdekelte, mit készített a lánya.

- Rajzoltam neki egy tájképet - felelte Lina, és elővett a nagy mappából egy kartonlapra készült színes rajzot. - Szerinted tetszik majd a nagyinak?

- Egész biztosan - állította az anya, miután megnézte a tájképet, amely a festői mallorcai öbölben elhelyezkedő strandot ábrázolta. - Hiszen ez a mi strandunk, nagyszerűen megörökítetted.

- Nem is tudom, szerintem ezek a sziklák nem annyira sikerültek... - Lina a meredek sziklafal barna alakzataira mutatott.

- Azt hiszem, tökéletesen visszaadtad Mallorca hangulatát, és a nagyfi biztos el lesz tőle ragadtatva.

Az újabb dicséret után Lina elégedetten nézte a művét.

- Írok ajánlást a nagyinak a hátoldalára.

- Az nagyon jó ötlet, kislányom. - Lidka gyengéd csókot nyomott Lina fejére. - Pakold össze a holmidat, a nagyinál alszunk!

- Rendben, anyuci.

- Megyek, szólok Omárnak, hogy holnap utazunk. Lidka becsukta maga után a lánya szobájának ajtaját, Lina pedig azon törte a fejét, milyen ajánlást írjon a rajzra.

- Omár, holnap reggel megyünk a nagyihoz - mondta Lidka a fiának, aki a számítógép mellett ült a szobájában.

- Rendben, mama - mondta Omár, le sem véve a szemét a képernyőről.

- Ott is alszunk, pakold össze a legszükségesebbeket!

- Hm. - A fiú nagyon elfoglaltnak látszott, ezért Lidka egy szó nélkül visszavonult a szobájába.

* * *

Másnap lelkesen üdvözölte mindhármukat a nagymama.

- Gyertek, gyertek! - tessékelte őket befelé a ház küszöbén, ahol már érződött a sült csirke ígéretes illata. - Gyere a mamához, Linácska. - Az asszony a karjába kapta Linát. - Drága unokám, Linukám - lelkesedett, és szorosán magához ölelte a kislányt.

- Hoztam neked ajándékot! - árulta el rögtön Lina, aki már alig várta, hogy átadhassa a nagymamájának a rajzot, amelybe sok munkát fektetett, beleadta szívét-lelkét.

- Mi az? - kérdezte Lidka édesanyja kíváncsian.

- Mindjárt idehozom. - Lina a kis gurulós bőröndjével bement a szobába, ahol élete első éveit töltötte.

- Hogy megnőttél, Omár! - A nagymama magához akarta ölelni az unokáját, de a fiú kibújt az ölelésből.

- Mama, ne kezeld gyerekként Omárt, már majdnem felnőtt férfi!
- Az előszobában Lidka öccse, Krzysztof jelent meg. - Pacsi! - üdvözölték egymást az unokaöccsével.

- Gosia itt van már? - érdeklődött Lidka a nővéréről.

- Mindjárt jön - felelte a mamája. - Emlegetett számár! - tette hozzá, mert pont ekkor bukkant fel az ajtóban Gosia.

Melegen üdvözölte egymást a két nővér, aztán bevonult a legnagyobb szobába az egész család.

- Tessék, nagy, ez a tiéd - mondta Lina, és átadta a rajzot.

- Csodaszép! - dicsérte őszintén a nagymama. - Mindig mondtam, hogy Lina nagy tehetség. Köszönöm, drágaságom. - Büszkén

csókolta meg az unokáját.

- Van rajta ajánlás is - figyelmeztette Lina. - A másik oldalán.

A nagymamája megfordította a kartonlapot, és felolvasta:

- A legjobb nagyikának, Lina.

- Nagyon köszönöm, Linácska - mondta, és megint magához ölelte a kislányt. - A nagyfi is készített neked valami különlegest - súgta a fülébe, mint egy összeesküvő.

- Mi az, nagyfi? - kérdezte ugyanolyan halkán Lina.

- Megsütöttem a kedvenc sütidet, a képviselőfánkot.

- Képviselőfánk! - kiáltott fel a kislány, nem tudta leplezni az örömét.

- Anyu! - mondta Lidka színlelt rosszállással. - Elkényezteted őket!

A lelke mélyén viszont boldog volt, mert a fűszerkeverékben sülő csirke illata, aranyló, ropogós bőrének íze, az olvasztott csokoládéval díszített, roppanós, friss tejszínhabbal töltött képviselőfánk a legszebb emlékeket idézte fel benne. Az otthonáét, ahol bármikor, minden körülmények között melegséget, vigaszt és szeretetet talált.

- Kérek képviselőfánkot! - követelte Lina, és a konyhába húzta a nagymamáját.

- Kicsim, ne most, majd ebéd után kapsz képviselőfánkot desszertnek - ellenkezett Lidka.

- Csak egy óra múlva lesz kész az ebéd, egy fánk még nem ártott meg senkinek - mondta az édesanya, és lelkendező unokája után ment.

A kislánya fülig érő mosolyát látva Lidka nem tiltakozott.

- Mi újság nálatok, Gosia? - kérdezte a nővérétől.

- A szokásos, semmi különös.

- Stasnak még mindig olyan jól megy a bentlakásos iskola? - érdeklődött Lidka a nővére fiáról. - Olyan messze van tőletek...

- Az igaz, hogy messze van, Stas viszont pont ezért sokkal önállóbb és felelősségteljesebb lett...

- Igaza van Gosiának, szinte rá sem lehet ismerni a gyerekre, úgy megváltozott - helyeselt Krzysztof. - És jó szakmát választott, egy elektrotechnikus mindig talál munkát.

- Stasnak minden vágya volt, hogy ebbe az iskolába mehessen, el kellett hát engednünk. Csak azt sajnálom, hogy olyan ritkán jár haza... - mondta sóhajtván Gosia. - Nem telik több utazásra.

- Az a legfontosabb, hogy jó szakmája lesz - vigasztalta a nővérét Krzysztof.

- Edekkel jól megvagytok? - kérdezte a nővérétől Lidka.

- Vannak hullámvölgyek, mint minden házasságban...

- Anyuval még mindig fasírtban vannak? - kérdezte Lidka lehalkított hangon.

- Amint látod... - suttogta Gosia. - Nem akar idejönni.

- Ne locsogjatok erről, mert anyu ideges lesz, ha meghallja - szólt közbe Krzysztof.

- Hát nálad, Krzys, mi újság? Még mindig jártok Jolával? - faggatta Lidka.

- Nem, annak már vége.

- Miért?

- Nem passzoltunk valahogy... Kikészítettük egymást...

- Kár, hogy így alakult... - állapította meg Lidka.

- Én kezdettől fogva ki nem állhattam - vallotta be Gosia.

- Jaj, majdnem elfelejtettem! - Lidka a táskájáért nyúlt, kinyitotta, és egymás után vette elő az ajándékokat, amelyeket Mallorcáról hozott a rokonoknak.

- Tessék, ezt nektek hoztam! - Lidka egy-egy négyszögletes dobozt adott a nővérének és az öccsének. A dobozban átlátszó fólia alatt karcsú, sötétzöld palack, mellette két kis füles, vastag fenekű kupica lapult.

- Köszönöm. - Gosia kíváncsian nézegette a dobozt, zöldben pompázó hegyeket és kéklő tengert ábrázoló fotó díszítette. Volt rajta egy régi mozdony rajza is, fölötte az évszám: 1898.

- Ezt a gyógyfüves likórt kizárólag Mallorcán gyártják, ettől az évtől kezdve - magyarázta Lidka a dobozon látható évszámmra mutatva. - Krzys, hoztam neked egy pólót is... - Lidka átnyújtott az öccsének egy barna pólót, rajta fekete gyíkot, Mallorca jelképét ábrázoló nyomattal. - Neked pedig, Gosia, hoztam egy kendőt...

- Most te kényeztetsz el bennünket! - mondta Gosia nevetve, ahogy a vállára vette a bordó, lila és rózsaszín mintákkal díszített, mályvaszínű kendőt. - Nagyon tetszik, főleg az, hogy ilyen élénk színekben játszik.

- Jaj, de szép kendő! - mondta Lidka mamája, amikor Linát kísérve a szobába lépett. A kislány tányért tartott a kezében óvatosan, rajta egy nagy képviselőfánkkal. - Hát te, Omár, kérsz egy fánkot? - kérdezte a nagymama az unokájától.

- Nem, köszönöm, majd ebéd után.

- Tessék, anyu... - Lidka a tenger színeiben játszó, finom aranymintával díszített kendőt és egy gyógyfüves likórt meg kupicákat tartalmazó dobozt nyújtott át az édesanyjának.

- Lidka... Köszönöm... Milyen finom anyag... - mondta Lidka mamája, és kiterítette a kendőt, hogy alaposabban megvizsgálhassa. - Lehet hordani úgy, mint egy apacskendőt, ugye? - nézett kérdően Lidkára.

- Igen, anyu - felelte Lidka. - Remélem, tetszik.

- Nagyon tetszik, kislányom, köszönöm. - Az édesanyjuk szemében szikrázott a boldogság, leginkább azért, mert a lánya képes volt összeszedni magát a szörnyűséges élmények után, és sikeres ember lett.

Lidka kakaó színű lapos üveget húzott elő a táskájából, mandulát ábrázoló matrica volt rajta.

- Mandulalikőr, talán ez a legismertebb Mallorcán a gyógyfüves mellett, amit nektek hoztam... Ez is a tiéd, anyu... - mondta Lidka, és átadta az üveget.

- Túl sok ez az ajándék, Lidka...

- Sosem túl sok, anyu... - mondta hálásan Lidka.

- Azt mondtad, hogy a másik likőr gyógyfüves? - Az édesanyja leplezni próbálta meghatottságát, de könnybe lábadt a szeme.

- Igen, Mallorca híres arról, hogy igen finom narancs-, ringló-, karamell-, füge- és sok másféle likőrt gyártanak ott, de a gyógyfüves a legnépszerűbb. Azt mondják, tizenhatodik századi füvesemberek receptúrája alapján készül. Általában kiadós ebéd vagy nehéz vacsora után szokás inni belőle. Állítólag jó hatással van az emésztésre, és szabályozza az anyagcserét - magyarázta.

- Nekem az tökéletes lesz - vágott a szavába az édesanyja. - És azt tudod, milyen füvekből csinálják?

- Ánizs, menta és kakukkfű biztos van benne... - Lidka erőltette a memóriáját, hogy felidézze, amit a likőrrel mondott az eladó. - Azonkívül még majoránna, koriander, édeskömény, kamilla...

- Ezek tényleg gyógyfüvek - ismerte el az édesanyja.

- Ráadásul ennek a likőrnek különleges zöld színe van, és finom, félszáraz íze - ajánlgatta Lidka.

- Jól hangzik. Hát a mandulalikőr?

- A mallorcai mandulát tartják a legjobbnak a világon, ezért egyetlen likőr íze sem hasonlítható a mallorcaihoz. Sajnos csak anyunak hoztam, mert nehezek a palackok, nem tudtam többet belepréselni a bőröndömbe - mentegetőzött Lidka, a testvéreire pillantva.

- Nem számít, Lidka, hiszen nekünk is hoztál ajándékot - mondta Krzysztof. - Nagyon köszönjük.

- Tudjátok, mit? Ebéd után megkínállak benneteket mandulalikőrrel, akkor ti is megismerhetitek az ízét - szólalt meg a mamájuk.

- Semmi szükség rá, anyu, hadd maradjon meg neked - háritotta el Gosia az ajánlatot.

- Van gyógyfüves likőröm, a mandulás meg nagyon jól illik majd a képviselőfánkhoz. Pont egy jó desszerthez való, ne tagadjátok meg tőlem, hogy lássam, mennyire ízlik a gyerekeimnek! - Az édesanyjuk rámosolygott mindhármukra.

- Akkor nem utasítjuk el - felelte Gosia, viszonzva a mosolyt. - Most pedig, Lidka, meséld el, milyen volt Mallorca.

- Ó, mesés, alig akartunk hazajönni. Szépséges és nagyon érdekes a sziget... - Lidka beszámolt az élményeiről a mamájának és a testvéreinek, míg Lina elcsendesedve birkózott a képviselőfánkkal, Omár pedig le sem vette a szemét a telefonjáról.

Amikor kész lett a csirke, Lidka a nővérével közösen megterítette az asztalt, aztán mindannyian élvezték a finom családi ebédet. A főfogás után asztalra került a nagy tál képviselőfánk és a kis likőröspoharak.

- Nekem ne tölts, mama, én nem iszom! - szólt Krzysztof.

- Miért? - kérdezte Lidka.

- Vezetnem kell még, nem ihatok.

- Hiszen mondtam, hogy Krzys megígérte, hogy elviszi valahová a gyerekeket - emlékeztette Lidkát az édesanyja.

- Á, tényleg. - Lidka hálásan pillantott az öccsére.

- Akkor ti csak beszélgetsetek, mi meg teszünk egy kört. Készen álltok? - fordult Krzysztof Linához és Omárhoz.

- Hogyne - mondta Omár, és felállt a székről.

- Krzysztof bácsi, elmegyünk a folyópartra? - kérdezte Lina, és követte a bátyja példáját.

- Elmehetünk, ha akarod - felelte Krzysztof.

- Akarom, hogy később lerajzolhassam.

- Akkor elviszlek a folyóhoz, és rendelek tőled egy rajzot.

- Rendben, Krzysztof bácsi.

- A következő pedig az enyém lesz - szólt közbe Gosia.
- Mit fessek neked, Gosia néni? - kérdezte Lina.
- Amit csak akarsz, minden munkád szép.
- Igen, nagyon szép - helyeselt a nagyanyja. - Én kiteszem az ágyam fölé a mallorcai látképedet, és mindennap jó kedvem lesz attól, milyen szépen süt rajta a nap.

Lina kicsit zavarban volt attól, hogy ekkora az érdeklődés a rajzai iránt, ezért nem mondott semmit, de kellemesen bizsergette az érzés, hogy a szerettei ilyen nagyra értékelik a kedvenc elfoglaltságát.

Akkor elmegyünk ihletet keresni a mi kiváló művésznőnknek - mondta Krzysztof, és elővette a zsebéből a slusszkulcsot. - Omárral pedig megbeszéljük a férfias ügyeket.

- Még jó, Krzysztof bácsi - mondta Omár, és a nagybátyját követve az ajtó felé indult.

Amikor Krzysztof meg a gyerekek elhagyták a lakást, a mama mandulalikórt töltött a három kupicába.

- A lányaimra! - mondta, és fölemelte a vékony szárú, talpas poharat.

- A te egészségedre, anyu! - mondott Lidka pohárköszöntőt.

- Persze, kicsim, mindig az egészség a legfontosabb - mondta az édesanyja, és ivott egy apró kortyot a likórból. - Mmmm... Isteni finom... - dicsérte a lányától kapott italt.

- Nagyon finom! - csatlakozott az anyja dicséretéhez Gosia.

- Örülök, hogy ízlik - mondta boldogan Lidka, és ebben a pillanatban megszólalt a telefonja.

- Nem veszed fel? - kérdezte Gosia, amikor a telefon tovább csörgött a húga retiküljében.

- Ha a munkahelyemről keresnek, és gyorsan be kell ugrani valaki helyett, akkor kénytelen leszek még ma visszautazni.

- Vedd fel inkább, Lidka, a munka az munka - tanácsolta a mamája.

Lidka kelleetlenül nyúlt a telefon után.

- Halló!

- Lidka? - kérdezte egy férfihang. - Szia, Piotr vagyok.

Lidka úgy meglepődött, hogy hirtelen meg sem tudott szólalni.

- Halló! Piotr vagyok, tudod, egy szállodában laktunk Mallorcán.

- Piotr? - Lidka még mindig nem tért magához a meglepetéstől.

Hetek teltek el a nyaralás óta, és nem is gondolta, hogy a férfi valaha keresni fogja.

- Piotr, nem emlékszel? Palma éjjel, buliztunk a hajón... - A férfi hangjából érzékelhető volt a csodálkozás, hogy Lidka elfelejtette.

- Emlékszem, csak nem gondoltam, hogy fölhívsz ennyi idő után...

- Tudod, amikor hazaértem a nyaralásból, rám szakadtak a munkahelyi ügyek... És nálad mi a helyzet?

- Minden rendben - felelte az asszony tömören.

- Soka dolgozol?

- A rokonaimnál vagyok.

- Értem, akkor nem is zavarlak. Fölhívlak a héten.

- Rendszerben.

- Örülök, hogy hallottam a hangodat. Szia.

- Én is. Szia.

Piotr letette, az édesanyja és Gosia pedig rögtön kérdésekkel árasztották el Lidkát.

- Piotr? Milyen Piotr? - kezdte a mamája.

- Jól néz ki? - érdeklődött Gosia.

- Mi a munkája?

- Miért nem mondtad, hogy megismerkedtél valakivel?

- Nem volt miről beszélni - állította le a kérdéseket Lidka.

- Hogyhogy nem volt miről beszélni? - háborgott Gosia. - Megismersz egy új pasit, és egy árva szót sem nyögsz ki róla?

- Csak egy ismerős a nyaralásból...

- De hívogat... - figyelmeztette az édesanyja.

- Megadtam neki a számomat, hát fölhív, mint egy normális ismerős... - próbálta bagatellizálni a hívást Lidka.

- Komoly ember? - folytatta a mamája a kérdezősködést.

- Nem tudom, anyu, nem ismerem.

- Hogyhogy nem ismered, mégis fölhív? - kérdezte az édesanyja, lassan kortyolgatva a likórt. - Nyilván beszélgettél vele, ha egyszer megadtad neki a telefonszámodat. Mondd el gyorsan, mi volt köztetek!

- Jaj, anyu, nem volt semmi. Beszélgettünk egy kicsit, táncoltunk egy-két partin, ennyi az egész. A szokásos, ahogy az egy nyaraláson lenni szokott.

- Lidka, forgolódik körülötted egy férfi, te meg bezárkózol, és nem lesz belőle semmi. Pedig mindig mondom, hogy rendezni kellene végre az életedet.

- Anyu, nekem rendezett az életem! - fakadt ki Lidka. Sosem értette, miért van az, hogy ha egy nő „rendezi az életét”, az azt jelenti, hogy tartós kapcsolatra lép egy férfival. - Van saját lakásom, biztos munkahelyem, csodás gyerekeim...

- Nem élhatsz állandóan csak a munkádnak meg a gyerekeidnek, végre magadra is gondolnod kell! - makacskodott az anyja.

- Most ezt mondd, pedig apu halála után te sem mentél férjhez - védte az igazát Lidka.

- Azok más idők voltak... - mondta sóhajtva az édesanyja. - És meg ne kérdezd, hogy nem bántam-e meg....

- Minden igazi nő mellé kell egy igazi férfi - mondta automatikusan Gosia.

Lidka gondolatban megismételte Gosia kijelentését, és egyszer csak, a maga számára is váratlanul Marék férfias hangját hallotta, ahogy a fülébe suttogja: „Táncolj”, aztán érzéken mormolja: „Érints pusztá kézzel...”

- És neked sem közömbös ez a Piotr - jegyezte meg Gosia.

- Tessék? - értetlenkedett Lidka.

- Látom a szemedben - mondta Gosia, figyelmesen szemlélve a testvérét. - Jól ismerem ezt az olvadozó tekintetet, akkor látom, amikor valaki fontos neked.

- Lidka, nem kell elbarikádozni magad, ha újra hív ez a Piotr, beszélj meg vele egy randevút, ismerd meg jobban, talán lesz belőle valami - tanácsolta az édesanyja.

Lidka lelkében ellentétes érzések kavarogtak, nem tudta, megemlítsé-e az édesanyjának és a nővérének Marekot.

- Mondd már meg, jól néz ki ez a Piotr? - erősködött Gosia.

- Nagyon jól - felelte Lidka.

- Legalább próbáld meg, egy-két randevú még nem kötelez semmire! - biztatta az édesanyja.

- Ez a Piotr... - kezdte Gosia, de Lidka félbeszakította.

- Nem csak Piotrról van szó.

- Ezt hogy érted? - Gosia töltött még a likórból.

- Ott... Mallorcán... Megismerkedtem még valakivel...

- Tényleg? - kapott a szón Gosia. - Ilyen érdekességek történtek, te meg nem mondasz nekünk egy árva szót sem? - tette hozzá enyhe szemrehányással a hangjában.

- Mert mondom, hogy semmi olyasmi...

- És azt a másik férfit hogy hívják? - kérdezte az édesanyja.

- Marék - válaszolta Lidka, és kellemes melegséget érzett a szíve körül.

- Szóval veled találkozgatsz, ezért nem érdekel Piotr? - próbálta az édesanyja megérteni a helyzetet.

- Nem, nem arról van szó...

- Hanem? - faggatta a nővére.

- A nyaralás óta nem találkoztam Marékkal.

- Miért? - szinte egyszerre kérdezte Gosia és a mama.

- Messze lakik, szóval nem olyan egyszerű...

- Milyen messze? - tudakolta a részleteket Gosia.

- Frankfurtban...

- És Frankfurt messze van? - méltatlankodott Gosia. - A mi városunkból sokan dolgoznak Németországban.

- Ez így van, ingáznak oda-vissza - helyeselt Gosiának az édesanyjuk. - Marék felhívott a nyaralás után?

- Nem.

- Akkor marad Piotr - összegezte a mamájuk.

- Csakhogy, őszintén szólva, Marék bajosan tudott volna felhívni - magyarázta Lidka.

- Miért?

- Mert nincs meg neki a telefonszámom.

- Szóval van egy férfi, aki megtetszett, nyilván így volt, ha most szóba hoztad, és nem cseréltetek telefonszámot? - álmétkodott Gosia.

- Úgy értem, nekem megvan az ő száma, de neki nincs meg az enyém - folytatta Lidka. - Valahogy úgy alakult...

- És feltételezem, hogy te nem kerested meg, igaz? - következtette ki az édesanyja.

- Hát nem...

- Miért? - kérdezte a mamája, és kérdőn tekintett Lidkára.

- Mert nem tudom, van-e értelme... Távkapcsolat... Már persze, ha az lenne belőle... - magyarázkodott Lidka. - Nem tudom, van-e

bármilyen esélye egy ilyen kapcsolatnak...

- Pont egy ilyen kapcsolat lehet a legjobb - jelentette ki nyomatékkal Gosia.

- Ezt hogy érted? - Lidka gondolt néha Marékra, de az, hogy nagy távolság választja el őket, visszatartotta attól, hogy felvegye vele a kapcsolatot.

- Elkerülhetnétek jó néhány hétköznapi csapdát, amelyek már sok párt tönkretettek.

- Vagyis?

- Vagyis a jelentéktelen apróságokból kialakuló, haszontalan veszekedéseket, a házimunka egymásra löcsölését, a vitákat arról, hogyan töltsétek a szabad időtöket, hogy megvegyetek-e vagy ne vegyetek valamit otthonra, azt, hogy állandóan alkalmazkodni kell valakinek a hangulatához vagy a kedvéhez, ráadásul sokszor az agyadra megy a másik, és végül megunod... - sorolta Gosia.

- Hát ezt mind honnan tudod? - Lidkát lenyűgözte a nővére világos levezetése.

- Mónikától.

- Mónikától?

- A középiskolában barátkoztunk, volt nálunk párszor, biztos emlékszel rá.

- Mónika... - kutatott az emlékezetében Lidka. - Az a hosszú, fekete hajú csinibaba?

- Az hát.

- És ő távkapcsolatban él valakivel?

- Az ő története kicsit más, de érdemes tanulni a tapasztalataiból.

- Mi az a más történet?

- Két éve majdnem elváltak Tomekkel, a férjével.

- És ennek mi köze van a távkapcsolathoz?

- Mindjárt elmondom. Mónika jó ideig rendszeresen beszámolt nekem arról, milyen gondjaik vannak a házasságukban. Panaszkodott, hogy a férje állandóan piszkálja minden ok nélkül, és teljesíthetetlen elvárásokat támaszt vele szemben. Mónikának sem volt könnyű kedvesnek maradnia a folyamatos követelések légkörében. Egyszerűen nem tudták megbeszélni a dolgokat, és komolyan fontolgatni kezdték a válást.

- És elváltak?

- Nem, de csak azért nem, mert Tomek elköltözött.

- Hová?

- Németországba. Mónika azt mesélte, nem sokkal azután, hogy Tomek elutazott, kiderült, hogy nem tudnak egymás nélkül élni. Rettentően hiányoztak egymásnak, olyan űrt hagytak maguk után, amit szinte semmivel sem tudtak kitölteni, és iszonyatosan vágytak egymás közelségére. Azt mesélte, hogy amikor Tomek két hónap után először ment haza, ő úgy érezte, mintha ez lenne az első randijük.

- Mondok én nektek valamit, lányok - kapcsolódott be a beszélgetésbe az édesanyjuk. - Mindig a szerelem a legfontosabb. Ha egy férfit és egy nőt igaz szerelem köt össze, akkor sem a távolság, sem más, még a legnagyobb akadály sem választja el őket.

- Látod, Lidka, talán mégis csak...

Gosia nem tudta befejezni a mondatot, mert Lidka a szavába vágott.

- Hagyjatok már békén, egyfolytában rólam van szó! Azt mondjátok el inkább, nálatok mi újság! Az egészséged rendben van, anyu?

A beszélgetés a továbbiakban az édesanyjuk kisebb panaszairól folyt, meg arról, milyen kellemetlenségei vannak Gosiának a munkahelyén. Aztán az édesanyja meg a nővére kérésére Lidka megmutatta a mallorcai fotókat, és mesélt a kirándulásokról.

Kellemes hangulatban telt a délután a finom mallorcai mandulalikőr mellett. Este ért haza a kirándulásból Krzysztof a gyerekekkel.

- Krzysztof bácsi megengedte Omárnak, hogy vezesse az autót! - árulkodott már az ajtóban Lina.

- Krzysiek, te teljesen meg vagy hibbanva! - támadt rá Lidka.

- Ne idegeskedj, Lidka, nem engedtem vezetni, csak a kis téren ült oda Omár egy pillanatra a kormányhoz - magyarázta Krzysztof.

- És Omár vezette az autót - tartott ki a saját verziója mellett Lina.

- Csak megmutattam neki, hogyan indítsa be az autót, meg hogyan indul és hogyan fékez - magyarázta Krzysztof.

- Igen, mama, fantasztikus volt! - lelkesedett Omár.

- Az ő korában én mindig arról ábrándoztam, hogy megtanítson valaki vezetni. És ma, Lidka, csak a kis téren vezettünk, mindent tökéletesen felügyeltem - hangsúlyozta Krzysztof. - Egyébként ügyes a fiad, rögtön megértett mindent - dicsérte az unokaöccsét.

- Látod, Lidka, kamaszodik a fiad, szüksége van férfikézre - vetette közbe a mamája, jelentőségteljesen Lidkára nézve.

- Voltunk a folyóparton - számolt be a nagybátyjukkal tett kirándulásról Lina.

- Tettünk egy jó nagy sétát a parton, és remélem, hogy lesz belőle néhány gyönyörű kép, igaz? - fordult Krzysztof Lina felé.

- Mindenképpen, Krzysztof bácsi.

- És ne felejtsd el, hogy egyet nekem ígértél! - figyelmeztette Krzysztof.

- Rendben.

- Szavadon foglak, Lina. Most pedig, drágáim, nekem mennem kell, de holnap még beugrom.

- Egy percre talán még maradhatsz, igyál egy teát! - kínálta az édesanyja.

- Nem, mama, köszönöm, de mennem kell.

- Holnap elmegyünk még egyszer a kis térre, ahogy megígérted? - kérdezte Omár.

- Ha megígértem, akkor el is megyünk - biztosította Krzysztof, majd elbúcsúzott az egész családtól, és elhagyta az édesanyja házát.

- Most megyek rajzolni - mondta Lina, és a régi szobája felé indult.

- Nem vagy éhes, Linácska? - kérdezte a nagymamája, aki mindig gondját viselte az unokájának.

- Nem, nagy, Krzysztof bácsi elvitt minket pizzázni. - Lina eltűnt a lakás mélyén, Omár pedig félrehúzódva ült, üzeneteket küldött és fogadott a telefonján.

- Lidka, nagyon örülök, hogy itt vagy, de lassan én is szedelőzködöm. És még egyszer köszönöm az ajándékokat. - Gosia kedvesen megcsókolta a hűgát.

- Nincs mit, Gosia, holnap bejössz még? - kérdezte Lidka.

- Azon vagyok. Anyu, nincs egy reklámszatyrod, amiben elvihetem Lidka ajándékait? - kérdezte az édesanyjától Gosia.

- Mindjárt keresek valamit. - Az asszony kiment a konyhába, aztán egy perc múlva nejlonszatyorral a kezében tért vissza. - Tessék.

- Köszönöm, anyu. - Gosia belerakta a mintás kendőt és a gyógyfüves likórt.

- Látjuk egymást holnap. - Lidka kikísérte a nővérét az előszobába.

- Szia.

Lidka becsukta az ajtót a nővére után, és visszament a nagyszobába.

- Olyan jó itt lenni veletek - mondta az édesanyjának meghatottan.

- Akkor gyere, kislányom, gyakrabban. Tudod, hogy mindig nyitva áll előttetek a ház.

- Tudom, anyu, de annyi a munka, a gyerekeknek meg ott vannak a különórák... Nem könnyű elszabadulni.

- Szerencse, hogy most sikerült. Ha akarod, menj, feküdj le, hiszen azért jöttél, hogy pihenj egy kicsit.

- Ledőlök egy kicsit, nem tagadom, hogy leragad a szemem. Főleg a likőrözés után...

- Nem a likőrtől, hanem a fáradtságtól. Otthon biztos nem alszod ki magad.

Lidka nem felelt semmit, de ez csak annyit jelentett, hogy igaza van a mamájának. Kihasználta az alkalmat, hogy nem kell vacsorát főznie a gyerekeknek, lefeküdt, és egy perc alatt mély álomba merült. Boldog lustálkodással telt a másnap. Krzysztof megint elvitte a gyerekeket néhány órára, Gosia pedig segített az édesanyjuknak tálalni, aztán leszedte az asztalt, és elmosogatott. Este, indulás előtt Lidka hálásan megköszönte a családnak a meleg fogadtatást.

- Drágáim, köszönök nektek mindent, végre ki tudtam pihenni magam. Nincs semmi, ami a családhoz fogható...

- Gyere gyakrabban! - A nagymama mosolyogva nyújtott át Linának néhány becsomagolt képviselőfánkot.

- Igen, gyakrabban kellene jönnünk - mondta Omár, akinek megtetszett, hogy a bácsikája vezetni tanítja.

- A lehető leggyakrabban - biztatta a nagymamája. - Lidka, gyere ide egy pillanatra - vonta félre a lányát.

- Történt valami?

- Nem történt semmi, csak el akarom mondani, ami a szívemet nyomja. Randevúzz Piotrral, vagy hívd föl Marekot, csinálj valamit, de valamit csinálj... - tanácsolta. - Mert később sajnálni fogod, hogy elment melletted az élet.

Lidka szorosán magához ölelte az édesanyját, tudta, hogy a legjobbat akarja neki.

* * *

Újabb hét kezdődött, aztán eljött a következő, és minden nap - egyszer a háztartás, másszor a munka - villámgyorsan telt el Lidka számára. Piotr telefonált párszor, de Lidka vagy nem tudta éppen felvenni, vagy csak pár szót váltott vele, és megígérte, hogy később visszahívja. Nem hívta vissza, ahogy nem telefonált Maréknak sem, aki az idő múlásával egyre inkább olyan lett, mint egy csodás alak, aki a mesebeli mallorcai völgyben bukkant fel álmában. Ám amikor egy nap munka után megcsörrent a telefonja, és ismeretlen lengyel számot jelzett ki, rögtön az a furcsa gondolata támadt, hogy Marék hívja. Eljött Lengyelországba, valami varázslattal megszerezte a számát, és most hívja.

- Halló! - szólt bele a kagylóba hevesebben dobogó szívvel.

- Lidka? - kérdezte egy női hang.

- Igen.

- Szia, itt Joanna.

- Aska?

- Igen, Aska. - Lidka kuvaiti barátnője elnevette magát a jellegzetes, gyöngyöző kacagásával, amit Lidka most kissé idegesnek érzékelt.

- Lengyelországban vagy?

- Igen, de csak pár órám van. Még ma éjjel visszarepülök.

Lidka két éve látta utoljára Joannát Varsóban, a sluzewieci lóversenyen, amelyet az Egyesült Arab Emírségek napjának tiszteletére rendeztek meg minden évben. Váratlanul találkozott a két barátnő, miután évekig nem tartották a kapcsolatot, de ott tudtak beszélni pár percet. Joanna akkor Londonból tartott Kuvaitba, de a férje, Ali üzleti kötelezettségei miatt meg kellett jelennie Varsóban ezen a rangos eseményen, ahol az Európadíjért futottak a lovak. Az arab telivérek versenysorozatának része volt ez a díj, amelyet az Emírségek első elnöke emlékére rendeztek. Lidka ott hivatali kötelességeinek tett eleget, arra ügyelt, hogy megfelelően

szolgálja ki a dísztribün vendégeit az ő irányítása alá tartozó hotelszemélyzet. Nekik kellett biztosítaniuk az összegyűlt elit társaság számára a válogatott falatokat, hideg frissítőket, bort, pezsgőt és más minőségi szeszes italokat.

- Nagyon szeretnék találkozni veled - mondta Joanna.

- Aska, ezer örömmel, de nem lesz könnyű, ha csak pár órád van, mert most rohanok haza, gyorsan főznöm kell valamit a gyerekeknek.

- És utána? - kérdezte reménykedve Joanna.

- Akkora dugók vannak a városban, hogy szerintem nemigen tudunk összehozni egy találkozót.

- És ha csak beugranék hozzád? - ajánlotta fel Joanna.

- Persze, ha van hozzá kedved, az lenne a legjobb megoldás - egyezett bele Lidka. - Mindjárt elküldöm neked a címemet.

- Nagyszerű, nemsokára látjuk egymást - mondta Joanna érezhető örömmel.

- Nagyon örülök, hogy jelentkeztél. Szia.

Lidkát teljesen felvillanyozta, hogy meglátogatja a régi barátnője. A közeli cukrászdában sikerült beszereznie friss kelt lepényeket, emlékezett, milyen jót lakmározott belőle Aska, amikor Kuvaitban saját készítésével kínálta. Lidka hazasietett, és gyorsan megfőzte a vacsorát. Még haza sem értek a gyerekek a különóráikról, amikor Joanna becsöngetett.

- Aska! - Lidka szívélyesen megölelte a barátnőjét, mihelyt belépett az ajtón. - Milyen jó újra látni téged!

- Akárcsak téged! - felelte Joanna.

- Mmmm... - Lidka nagyot szippantott a levegőből, megérezte a lakásban szétáradó pézsmá-ámbra parfümöt. - Kuvait illata.

Nem lett volna könnyű elfelejteni a Perzsa-öbölben használt erős női parfümök illatát. Exkluzív illatfelhőben, a legújabb Chanel kosztümben, kezében a szintén Chanel márkájú, jellegzetes,

burgundivörös steppelt táskával sétált be Joanna a szobába és ült le a kanapéra.

- Milyen barátságos ez a lakás - jegyezte meg, ahogy körülnézett.

- Nem valami nagy... - mondta Joanna, mert emlékezett, milyen hatalmas palotában lakik Joanna. A barátnője hálósobája egymagában nagyobb, mint az ő egész lakása, ahol három kis szoba, egy kis konyha és fürdőszoba van. - De nekem meg a gyerekeknek elég.

- Az nem is kérdés. Nagyon szépen berendezkedtél - dicsérte Joanna. - Most mondd el nekem, mi újság nálad!

- Mit mondjak, Aska? Munka, háztartás, gyerekek, háztartás, munka és így tovább a végtelenségig. Semmi különös. Neked biztos sok meséinivalód van, csupa fül vagyok.

Lidka azt várta, hogy a barátnője majd beszámol a távoli tájakon tett utazásokról, amelyeken szeretett férje, Ali oldalán vett részt, vagy a három gyerek sikereiről. Ehelyett sötét árnyéket látott Joanna arcán, és fájdalmas kifejezést vett észre a szemében. Mert hogyan számoljon be Lidkának azokról a hónapokról, amikor depresszióba zuhant, és azzal próbálta tompítani a lelki szenvedést, hogy döntötte magába az alkoholt, és eszeveszett vásárlási mániába esett? Arról meséljen, hogy a palotájába, az ő és a gyerekei otthonába beköltözött Ali új felesége, a gyűlöletes és számító Lara? Vagy arról, hogy öngyilkosságot kísérelt meg, és egy pszichiátriai klinikán kötött ki hosszú időre? Aztán az utolsó, legnagyobb tragédiáról, arról, hogy a lánya, Szara megszökött Kuvaitból, és titokban férjhez ment egy dzsihádistához? Hogy lehet mindezt elmondani? Elmondani? Vagy kiüvölteni, kiordítani, kibömbölni?

- Aska... - Lidka megérezte, hogy az utolsó találkozásuk óta Joanna életében történt valami nagyon fontos dolog. Ami ugyanakkor nagyon rossz is.

- Hát szóval... - kezdte Joanna, de nem fejezte be, mert megszólalt a csengő.

- Elnézést, Aska, biztos a gyerekek jöttek meg - mondta Lidka, és kiment ajtót nyitni. - Gyertek, köszönjétek! Meglátogatott minket valaki.

- Gosia néni? - kérdezte Lina.

- Nem, Aska néni.

A gyerekek meglepett pillantást váltottak, mert nem ismertek semmiféle Aska nevű nénit.

- Ő Lina, ő pedig Omár - mutatta be Lidka a gyerekeit. - Ő pedig Aska néni, a kuvaiti barátnőm.

- Szervusz, Omár. Ő pedig a mi Linánk. Pöttöm Panna... - mondta Joanna ugyanúgy, mint akkor, amikor végigsimította Lidka pocakján a dudort, és megjósolta, hogy a rugdosó kislány táncosnő lesz, ha megnő. - Csodaszép kislány! Linácska, mondd csak, szeretsz táncolni?

- Rajzolni meg festeni szeretek - felelte halkán a kislány. Kicsit zavarban volt az elegáns néni előtt, akit sosem látott azelőtt.

- Ő a mi kis művészünk. - Lidka hangjában büszkeség bujkált. - Jár kreatív művészeti órára, és nagyon jól teljesít. Omár pedig sportol - tette hozzá.

- Omárra ilyen kicsi korából emlékszem... Most meg hogy megnőtt!
- Joanna e pillanatban azokra a szörnyűséges helyzetekre gondolt, amelyekkel Lidkának meg kellett birkóznia Kuvaitban. - Nagyon örülök, Lidka, hogy ilyen szép lett az életed.

- Nem panaszkodom. De ti biztos éhesek vagytok - fordult Lidka a gyerekekhez. - Mindjárt melegítem a vacsorát.

- Megoldjuk, anyuci, neked vendéged van, majd én megcsinálom - ajánlotta fel Omár, és Linával együtt kiment a konyhába.

- Irigyellek - vallotta be váratlanul Joanna.

Lidka meglepetten, kérdő tekintettel nézett a barátnőjére. Hogy lehet az, hogy Joanna, akinek milliomos a férje, és luxuspalotában él egy gyönyörű kert közepén, ahol medence is van, szolgasereg

nyüzsög körülötte, és ugrik minden intésére, irigykedik egy keményen dolgozó nőre, aki egyedül nevel két gyereket?

- Csodás gyerekeid vannak. - Joanna szíve fájdalmasan elszorult, mert lelki szemei előtt megjelent a fia, Nadir, aki csak az új Ferrarijára gondolt, amikor a mamája a legsötétebb kétségbeesésbe süllyedt, vagy a lánya, Fatma, aki villámgyorsan összebarátkozott Joanna legnagyobb ellenségével, Larával, és őt teljesen semmibe vette. Vagy Szara, aki hosszú időre eltűnt, senki sem tudta, hol van, és egy percig sem aggasztotta, mennyi kint okoz neki ezzel.

- Tényleg nincs velük nagyobb probléma - ismerte el Lidka.

- És azt tudják, hogy Lina nem... - Joanna elhallgatott, mert Omár lépett be a szobába.

Meghallotta a néni szavait, és erősen gondolkodóba ejtették.

- Mama, azt hiszem, ezt a sütit Aska néninek szántad - mondta Omár, és letette az asztalra a tányért, rajta a felszeletelt lepénnyel. Próbálta titkolni, milyen nagy hatást tett rá a véletlenül elcsípett beszélgetésfoszlány.

- Igen, kicsim, nagyon köszönöm. - Lidka két kistányért és kisvillát vett elő a tálalóból. - Látod, Aska, úgy lefoglalt a találkozásunk, hogy teljesen megfeledkeztem róla. - Lidka egy szelet süteményt tett a kistányérra, és átnyújtotta Joannának. - Tessék, úgy emlékszem, ezt szereted.

- Kelt lepény, nagyon szeretem - ismerte el Joanna.

- Kérsz kávé vagy teát?

- Nem, köszönöm, ha választhatok, inkább gyümölcslejt vagy vizet innék.

- Van itthon narancslé, mindjárt hozom.

- Maradj csak, mama, majd én behozom. - Omár remélte, hogy esetleg meghallhat még valami fontosat.

- Erről ne beszéljünk - suttogta Lidka, amikor Omár kiment.

- Nem tudják? - kérdezte Joanna.

Lidka csak megrázta a fejét, mert a fia már vissza is ért a szobába.

- Tessék, Aska néni. - Omár egy pohár narancslét adott Joannának.

- Köszönöm. - Joanna ivott egy kortyot. - Tudod, mire gondolok most?

- Fogalmam sincs. - Lidka kíváncsian várta, mivel lepi még meg Aska.

- Arra gondoltam, milyen jó lenne, ha meglátogatnátok Kuvaitban, te és a gyerekek.

- Mama, ez fantasztikus ötlet! - kiáltott fel izgatottan Omár.

- Milyen ötlet? - Lina sietett be a szobába, amikor meghallotta a bátyja hangját.

- A néni meg akar hívni minket Kuvaitba! - mondta lelkesen Omár.

- Ott van tenger? - kérdezte a kislány.

- Igen, Linácska, van tenger - felelte Joanna.

- Akkor én menni akarok! - lelkesedett Lina.

- Látod, Lidka, úgy néz ki, nincs választásod, egyszerűen minél előbb el kell jönnötök hozzám. - Joanna boldog volt, hogy ilyen lelkes fogadtatásra talált a barátnője gyerekeinél a javaslata.

- Aska, nagyon köszönöm a meghívást, de ez most teljességgel lehetetlen. - Lidka kénytelen volt két lábbal állni a földön.

- Miért? - kérdezte Joanna kíváncsian.

- Most voltunk nyaralni Mallorcán hármasban...

- Mallorcán? - Most Joanna csodálkozott.

- Évekig spóroltam erre a nyaralásra, és végre az idén sikerült elmenni az álomútra.

- És szuper volt, Aska néni! - szólt közbe Lina.

- Igen, nagyszerű volt, de tudod, Aska, mi csak egy fizetésből élünk, szóval...

- De Lidka, ha azt mondom, hogy meghívlak benneteket, az azt jelenti, hogy állom az utazás költségeit...

- Mama, ha egyszer meghív a néni... - Omár szemmel láthatóan égett a vágytól, hogy megismerhesse az országot, ahol született.

- Szeretnék megint elutazni a tengerhez. - Lina egyre kevésbé volt bátortalan a frissen megismert néni társaságában.

- Látod, aranyom, leszavaztak - mondta Aska nevetve.

- Ez nem olyan egyszerű... Nekem ott van a munkám, a gyerekeknek az iskola...

- De mi jól tanulunk, nem történik semmi, ha kihagyunk pár napot - győzködte Omár. - Gyorsan hozzuk.

- Igen, gyorsan hozzuk - állt a bátyja mellé Lina.

- Hallod? - Látszott, hogy Joannának nagyon fontos, hogy meglátogassa a barátnője. - Nem kell aggódnod semmiért.

- Nem is tudom... Most semmiképpen sem tudunk elutazni, talán a jövő nyári szünetben...

- Lidka, arról van szó, hogy... - Joanna hangja komollyá vált.

- Ide hallgassatok, Aska néninek nagyon kevés az ideje, mert még ma hazarepül, és mi még beszélgetni is akarunk... - adta Lidka a gyerekei tudtára, hogy kettesben akar maradni a barátnőjével.

- Gyere, hugi, megcsináljuk a házi feladatot - mondta Omár, és kivezette Linát a szobából.

- Gratulálok, Lidka, remekül neveled őket.

- Köszönöm, de elkezdte valakit...

Joanna hallgatott. Beszéljen? Bőgjön? Kiabáljon? Zokogjon? Joanna arcán könnyek peregtek le.

- Túl sok volt... - suttogta Joanna. - Túl sok a megaláztatás, a fájdalom, a gonoszság... Gyere el hozzám, Lidka, nagyon kérlek, ha csak néhány napra is, lesz egy kis időnk... Ha eljössz, azzal nagyon sokat segítesz nekem... Már a jelenléteddel is...

Lidka megfogta Joanna kezét, hogy legalább ezzel a gesztussal támogassa ebben a pillanatban a barátnőjét.

- Aska... - Lidka nem is kérdezte Joannától, mi történt pontosan, mert tudta a saját tapasztalatából, hogy olyan sokat szenvedhetett, és olyan mély, nehezen gyógyuló sebeket kaphatott, hogy még nagyobb kínt okozhat, ha felszakítja őket. E pillanatban csak hallgatni kellett.

- Szara... - Joanna olyan halkán beszélt, hogy Lidka alig hallotta. - Egyszer csak eltűnt... Megszakította velünk a kapcsolatot, és fogalmunk sem volt, mi lett vele. Már a legrosszabbra gondoltunk. Hogy elrabolták, emberkereskedőknél van, meggyilkolták... Szinte eszünket vesztettük... Ali kimerített minden lehetőséget, egy vagyont áldozott arra, hogy megtudjunk valamit. Végül kiderült, hogy Szara valahol a Szaharában lehet egy tunéziai oázisban. Rettentő nehéz helyzet volt, mert még ha el is jutottunk volna oda a segítőinkkel, akkor is alig lett volna esélyünk arra, hogy ott megtaláljuk Szarát. Ez az egyik olyan oázis, ahol még a legutóbbi időnkig, sőt talán a mai napig is csak kétszer hagyja el egy nő az otthonát: amikor az apja házából a férje házába költözik, és amikor onnan a temetőbe viszik.

Lidka megborzongott, mert eszébe jutott, milyen rettenetes botrányt csapott a férje, Hasszán minden alkalommal, amikor a felesége akár egy percre el merte hagyni az otthonát.

- Mégis meg akartuk próbálni... - Joanna elhallgatott egy pillanatra, mert ezt az időszakot, amikor egyetlen végtelen fájdalom volt az éjjel és a nappal, még mindig úgy őrizte magában, mint egy nagy, forró követ. - De akkor azt a hírt kaptuk, hogy állítólag már nincs is ott...

- Szörnyű! - csúszott ki Lidka száján.

- El sem tudod képzelni... Megszakadtak a nyomok, és mi megint hírek nélkül álltunk egy sötét fal előtt. - Joanna alig tudta kimondani ezeket a szavakat. - Hetekig nem kaptunk semmilyen új

információt, és amikor újak jöttek, azoktól megfagyott a vér az ereinkben...

Lidka erősebben szorította Joanna kezét.

- Arról kaptunk hírt, hogy Szarát elvitték az ISIS egyik titkos kiképzőtáborába, valahová a Szahara végtelen homoktengerébe. De az volt a legrosszabb, hogy még azt sem tudtuk, hogy ez a tábor Líbiában vagy Algériában van-e. Úgy éreztük, hogy mindörökre elveszítettük a kislányunkat... - Joanna arcán megint könnyek peregtek.

- De megtaláltátok?

- Igen, megtaláltuk. - Joanna letörölte a könnyeit.

- Hogyan? - Lidka egyszer maga is volt a sivatagban, körülötte iszlám szélsőségesek, tehát pontosan tisztában volt azzal, milyen halálos veszélyt jelent ez.

- Fatma érdeme volt.

- Fatmáé? - Lidka nem tudta elképzelni, hogy Szara húga hogyan tudott segíteni abban, hogy a lány kiszabaduljon a kegyetlen gonosztevők markából.

- Fatma egy időben odavolt az Iszlám Állam beteg ideológiájáért, és rendelkezett titkos kapcsolatokkal még abból az időből - magyarázta Joanna. - Hozzáfért a darknethez, az internet sötét oldalához, voltak illegális telefonjai, ahonnan kódolt üzeneteket küldenek, titkos társaságok, speciális jelszavak... Elég nagy volt a valószínűsége, hogy Szarát átadják az ISIS területére, mert ott vannak a dzsihádisták kiképzőtáborai, ezért megragadtuk ezt a vékonyka reménysugarat, és megpróbáltuk utolérni valahol útközben, a művelet során. Tudod, ezt könnyebb volt Törökországban, az átszállóponton végrehajtani, mint Líbiában vagy Algériában.

- Biztosan - helyeselt Lidka.

- Nagyon bonyolult volt a mentőakció, de szerencsére minden rendben ment.

- Most otthon van nálatok?
- Igen, de... - Joanna arca tanácstalanságot árult el.
- Nyilván nem könnyű a történetek után visszatalálnia önmagához.
- Lidka el tudta képzelni, milyen állapotban lehet Joanna lánya.

- Pontosan. Otthon van nálunk, de annyira elszigetelve és teljesen magába fordulva, mintha nem is lenne velünk. Próbáltam rávenni, hogy menjen el arra a svájci pszichiátriai klinikára, ahol én is voltam.

- Aska! Te pszichiátriai klinikán voltál? - jajdult fel Lidka. Egyre jobban megrémítette a barátnője vallomása. - Miért?

Joanna most nem tudott kitérni a régebbi traumáira. Az órájára pillantott.

- Későre jár, mennem kell. Ha egy mód van rá, nagyon-nagyon kérlek, gyere el hozzánk! - Joanna reménykedve pillantott a barátnőjére. - Olyan remekül neveled a gyerekeidet, lehet, hogy tudsz nekem segíteni, ha beszélsz Szarával. Nagyon kérlek! - Joanna könnyörögve nézett rá.

- Megpróbálom, Aska, megpróbálom... - felelte Lidka, akit mélyen felkavartak a hallottak.

- Elköszönök Omártól és Linától. - Joanna hangja nagyon szomorú volt.

Lidka a gyerekeket szólította.

- Remélem, nemsokára találkozunk - mondta Joanna, miközben megölelte őket.

Mihelyt becsukódott az ajtó a váratlan vendég mögött, a gyerekek Kuvaitról kezdték kérdezgetni az anyjukat.

- Mama, elmegyünk Aska nénihez? - Mióta meghallotta a meghívást, Omár nem tudott másra gondolni, mint hogy mennyire szeretne Kuvaitba menni, ahol esetleg megismerheti az apja rokonait.

- Mama, menjünk! - kérlelte hízelegve Lina. Mallorca óta egyfolytában az újabb utazásokról ábrándozott.

- Meglátjuk, végig kell mindent gondolnom. Most menjete a szobátokba, lepihenek egy kicsit, nagyon fáj a fejem.

Olyan volt Lidka számára Joanna látogatása, mint a forró *samal*, a Perzsa-öböl térségében fújó heves szél egy hirtelen rohama. Ugyanúgy érezte magát, mint amikor Omárt várta, és a terhessége vége felé bekerült egy homokvihar kellős közepébe. Minimálisra csökkentette a látótávolságot a falként eléjük magasodó, vörösesen gomolygó homok, amely sűrű felhőként takarta el az eget. Nem tudták, merre induljanak. Mélyen megrázták a barátnője drámai élményei, de lehetetlennek látszott, hogy a közeljövőben Kuvaitba menjenek. Lidka mégis mérlegelt, számba vette, mi szól ellene és mi mellette.

- Anyuci, bejöhetek egy pillanatra? - Lina lépett a szobába egy nagy papírlappal a kezében.

- Persze, gyere, kicsim.

- Szép lett? - mutatta Lina a rajzot az édesanyjának, mely kanyargó folyót és bokros partot ábrázolt.

- Nagyon szép - dicsérte Lidka.

Sugárzó mosoly ragyogta be Lina arcát. Lidka ekkor arra gondolt, milyen végtelennek tűnő órákat töltött el a kórházi ágya mellett Joanna, amikor súlyos állapotban bevitték, és az életéért és születendő lányáért, Lináért harcolt.

Elmegyek, döntötte el gondolatban. Nem hagyhatjuk magára a szerencsétlenségben azt, aki számít ránk, akinek szüksége van ránk.

V. FEJEZET

A múlt démonai

Lidka már a repülőn szembesült azzal, hogy sajátos törvények szerint működik az a világ, amelybe most visszatér. Újságokat lapozgatott, hogy agyonüsse az időt a hosszú repülés alatt, és a lapokban olvasott cikkek visszavitték abba a világba, ahol néhány évet már élt, és ahonnan aztán kétségbeesetten menekült el.

A Perzsa-öböl Menti Együtműködési Tanács egyik országának állampolgárát azzal vádolták meg az Egyesült Arab Emírségekben, hogy az arrafelé „seb”-nek nevezett kábítószer fogyasztója volt. A negyvenes éveiben járó férfi előadta a bíróság előtt, hogy azért élt narkotikumokkal, hogy boldoggá tegye a három feleségét. Bizonygatta, hogy ártatlan, csak és kizárólag azért használta a szert, hogy mindhárom felesége vágyainak eleget tegyen, és elejét vegye a házasságban adódó problémáknak. Kifejtette, hogy miután nőül vette a harmadik asszonyt, gondjai támadtak a két másik feleségével. Vádaskodni, panaszkodni kezdett a két nő, ezért nyúlt a metamfetaminhoz, amely heves szexuális ajzottságot idéz elő, és feltölti energiával. Azért alkalmazta ezt a módszert, hogy teljes mértékben kimutathassa szerelmét a feleségeinek, egyúttal kivívja a tiszteletüket. És sikerült is: a feleségei értékelték a megnövelt férfierőt, ők maguk beszéltek rá, hogy csak szedje a szert. Erre hivatkozva kért a bíróságtól enyhe megítélést a férfi, arról viszont nem adott hírt az újság, milyen mértékű büntetéssel sújtották.

Bíróság elé idéztek egy párt is, melyet házasságon kívüli kapcsolattal vádoltak. Az Egyesült Arab Emírségekben, ahol a muszlim előírásokon, a sarián alapul a jogrendszer, tilos zárt helyen kettesben maradnia egy férfinak és egy nőnek, ha nem házasság és nem rokonok. A párról készült intim fotók megjelentek a közösségi médiában, ezért a férfit még az információs technológiára vonatkozó törvények megsértésével is megvádolták. Egy év börtönt kapott a

szerelmespár, a férfira még 250 000 dirhamos, vagyis 68 000 dolláros bírságot is kiszabtak.

Ugyanekkorra bírságot kellett fizetnie egy nőnek is, aki szeméremsértőnek és erkölcstelennek minősített rövid videókat tett közzé a Twitteren, a Facebookon és a Snapchaten. A kiberbűnözéssel foglalkozó szolgálatok hetekig figyelték a nő által készített és posztolt videókat, amelyek megsértették az ország törvényeit. A nőt letartóztatták, aztán súlyos pénzbírságot és egyéves börtönbüntetést kapott.

A következő hír arról számolt be, hogy elraboltak hét ázsiai cselédlányt a dubaji reptérről. Egy férfi a közvetítőiroda munkatársának adta ki magát, elvette a nők útlevelét és telefonját, majd elvitte őket különböző lakásokba, ahol bezárva tartották őket. Ezek után illegálisan, hamisított iratokkal három és fél ezer dollárt vett át az Emirátusok egyik állampolgárától az egyik, foglyul ejtett ázsiai nőért cserében. A nőt arra szánták, hogy tartósan a vevő házában dolgozzon. Akkor derült fény az ügyre, amikor egy fogságban tartott másik indonéz nőnek sikerült megszöknie, és bement a rendőrségre. A férfit, aki a dubaji repülőtéren átverte az ázsiai nőt, emberrablásért és a nők fogva tartásáért, csalásért, rablásért és okirathamisításért vonták felelősségre.

Arról is beszámolt a sajtó, hogy Kuvaitban letartóztattak Sri Lanka-i, filippínó, indiai és etiópiai nőket, akik prostituáltként dolgoztak, és magánlakásokban vagy külön e célból bérelt apartmanokban fogadták a klienseket. Négy dinár, vagyis alig tizenhárom dollár volt a legolcsóbb tarifa. Lidka elszoruló szívvel gondolt vissza arra, hogy feldühödött, vérszomjas férje, Hasszán is elvitte egyszer egy ilyen lakásba. A tükrös falak, az ezüstszállal díszített kárpit és a vörös fény félreérthetetlenül jelezte, hogy találkahelynek használják a lakást.

- Te európai ribanc! Kinyírlak, mint egy kutyát! Agyonverlek, te parázna hitetlen! - A gyűlölettől tajtékozó férj hosszú, vastag husáanggal ütötte Lidka hasát és a benne növekvő Linát.

Most nyugodtan, a bátyja vállára támaszkodva aludt a kislány. Lidka megsimogatta a haját, finoman, hogy fel ne ébressze. *Lina, drága kicsi lányom, legdrágább kincsem.*

Tovább olvasott. A lap egy Kuvaitban működő nemzetközi hálózatról adott hírt, amely luxusprostituáltak szolgáltatait kínálta. Az európai nők voltak a legdrágábbak, egyórányi szolgáltatásuk ezer dollárba került. Az egyik letartóztatott örömlány a vallomása szerint legalább ötezer dollárt keresett naponta a teste áruba bocsátásával. Mások azt vallották, hogy ha a kuncsaft egész éjszakára akart egy prostituáltat, akkor majdnem hétezer dollárnyi költséggel számolhatott. Egy olyan országban, ahol a házasságon kívüli kapcsolat törvényellenes, a prostitúció pedig tiltott, virágzott a szexuális szolgáltatások piaca, és mesés hasznot hozott a nemzetközi bűnszervezeteknek és a helyi striciknek. Egy férfi pénzsóvárságból prostitúcióra kényszerítette a feleségét, a hűgát, a sógornőjét; száz dollárért árulta a testüket. A hírek szerint általában kiskorú fiúk voltak a kuncsaftok, a legfiatalabb tizenöt éves.

Legjobban mégis az a hír borzasztotta el Lidkát, mely szerint egyre terjed az a gyomorforgató gyakorlat, hogy csecsemőket adnak el nyilvánosházaknak. A Perzsa-öböl országaiban érvényes törvények szerint házasságon kívüli kapcsolatból teherbe esni törvényellenes. Azok a nők, akik ilyen bűntettet követnek el, és cselekedetükre fényt derítenek a hatóságok, börtönszülészetre kerülnek, onnan börtönbe szállítják őket, ahol együtt lehetnek a gyerekeikkel. Vannak hajadonok, akik titkolni próbálják a törvénytelen terhességüket, hogy megússzák a büntetést, de ha világra jött a gyerek, kénytelenek a lehető leggyorsabban megszabadulni tőle. Ezek a nők titokban szülnek, bábák segítségével, akik sokszor az első láncszemet jelentik a förtelmes emberkereskedelmi hálózatban. Egy filippínó bába bevallotta, hogy a letartóztatásakor több gyerek várt arra, hogy megvásárolja valaki, és minden egyes gyerekért kétszázötven dinár, vagyis mintegy nyolcszázharminc dollár járt volna neki. A gyerekeket bordélyházaknak árusították, ezért az ügyel kapcsolatban őrizetbe

vettek egy szíriai férfit is, aki a Kuvaitban valaha leleplezett legnagyobb prostitúciós hálózatot működtette. A hivatalos adatok szerint a börtönszülészeten mindennap több, illegális terhességből származó szülés történik. Valószínűsíthető, hogy legalább ilyen sok az eltitkolt szülés, ebből adódóan pedig jelentősen nő a nyilvánosházaknak eladott csecsemők száma. Olyan méreteket ölt ez a jelenség, hogy egy emberkereskedelem ellen harcoló hivatalnok egyenesen katasztrófának nevezte.

* * *

- Mama... - Lina kinyitotta a szemét, és az édesanyjához fordult.
- Tessék, kicsim.
- Szomjas vagyok.
- Igyál, szívem! - Lidka átnyújtotta a lányának a vizespalackot. Omár levette a fejéről a fülhallgatót, és megállította a filmet, amit az előtte lévő ülés támlájára erősített képernyőn nézett.
- Sokat várunk Dubajban az átszállásra? - kérdezte az anyját.
- Nem, nem sok időnk lesz a reptéren, azt hiszem, épp csak annyi, hogy átszálljunk az egyik gépről a másikra.
- Aha - nyugtázta Omár, és feltette a fejére a fülhallgatót, nézte tovább az akciófilmet.
- Köszönöm, mama - mondta, és visszaadta az üres palackot.
- Minden rendben, kincsem? - kérdezte Lidka.
- Igen, csak álmos vagyok.
- Akkor aludj egyet, édesem, még két óránk van a landolásig.
- Jó. - Lina megint a bátyja vállára hajtotta a fejét, és álomba merült.

Lidka visszatért az újsághoz. Felfigyelt egy hírre, mely szerint öngyilkos lett egy cselédlány, felakasztotta magát a szponzora házában. A Perzsa-öböl országaiban még mindig fennállt az a gyakorlat, hogy az errefelé szponzornak nevezett munkaadó elvette

a szolgálók útlevelét. A cselédeknek kötelességük volt a hét valamennyi napján, a nap huszonnégy órájában minden téren rendelkezésre állni. Többször előfordult, hogy a nők nem bírták az ezzel járó nyomást, és eldobták maguktól az életet. A filippínó nőt a szponzor felesége találta meg, akit bosszantott, hogy nincs sehol a cselédlány, ezért elment megnézni, mi történt vele. Sajnos már későn, nem lehetett megmenteni.

Egy másik esetben a mentőkvittek el egy etiópai cselédet, aki - miután végkimerülésig hajszolták a szponzor házában - a falba verte a fejét nagy erővel. Jó pár sérülés keletkezett a homlokán és a fején, de megkapta a kellő segítséget, és túlélte.

Nem csak a cselédlányok sorsa volt a munkaadótól való teljes függés. Így éltek a sofőrök, a szakácsok, a kertészek és a gazdag rezidenciákon dolgozó személyzet többi tagja, sőt a különféle cégeknél alkalmazott munkások is.

- Nincs mivel etetnem a feleségemet és a gyerekeimet - állította az egyik munkás, aki már hónapok óta nem kapott fizetést a munkahelyén. - Egy éve nem küldtem egy fityinget sem a családomnak Indiába.

Barakktáborokban, rettenetes körülmények között helyezték el a munkásokat. Többen zsúfolódtak össze a szűk kis szobákban élelem és alapvető tisztálkodószerek nélkül, de megpróbálták mindent, hogy javítsanak az életükön.

- Hét hónapja nem volt szappan a kezemben - panaszkodott egy férfi. - Próbáltunk beszélni a munkaadóval meg a hazánk nagykövetével, de nem jártunk semmilyen eredménnyel.

Tragikus volt a szegény ázsiai államokból származó munkások elhelyezése. A munkaadók elvették az útlevelüket, ezért a munkások nem tudtak semmilyen más legális munkát vállalni. Miután lejárt a vízumuk, törvénytelenül tartózkodtak az adott perzsa-öbölbeli országban, ezért pedig megbüntethették őket. Csaknem mindannyian el voltak adósodva a hazájukban, mert ahhoz, hogy egyáltalán elindulhassanak munkát vállalni az arab országokban,

össze kellett szedniük a pénzt az útra, és ki kellett fizetniük a közvetítőket. Hatalmas összeg volt számukra ez a több ezer dollár. Egyrészt rosszul fizették őket, másrészt sokszor egyáltalán nem kaptak fizetést. A túléléshez pedig újra el kellett adósodniuk. A kör bezárult. Voltak, akiknek nem volt más vágyuk, csak hogy elszökhessenek és hazajussanak álmaik paradicsomi országából, de az ő helyzetükben még ez is lehetetlen volt. Ha nem rendelkeztek érvényes vízummal, még ha sikerült volna is visszaszerezni az útlevelüket, az ország elhagyása előtt elő kellett volna teremteniük a bírság összegét. Ők viszont egy árva fillér nélkül voltak. Modern kori rabszolgák...

- Hónapok óta élünk ebben a reménytelen helyzetben. És nincs segítség sehol... - kesergett az egyik munkás, amikor felsorakozott a társaival a cég irodája előtt, hogy követeljék a keresményüket. - Többen szívrohamban haltak meg az állandó stressz miatt, és nincs remény arra, hogy megoldást találjunk a problémáinkra. Mások öngyilkosok lettek...

- Én is ugyanazt fogom tenni! - A gyűlés egyik résztvevője lépett a többiek elé vastag kötéllel a kezében. - Olyan rosszak az életkörülményeink, hogy megölöm magam! - fenyegetőzött kétségbeesetten.

A sajtó tudósítása szerint nem jött ki senki a cég képviselőjében, hogy tárgyaljon az elkeseredett dolgozókkal.

Lidka is megtapasztalta az iszonyatos megaláztatást, lealacsonyítást, a rabszolgamunkát... A férje, a férje anyja és húga között nyelte a testi-lelki szenvedés keserű könnyeit. A férje, akit valamikor eszeveszetten szeretett, verte. Gyalázta. Rugdosta. Végül meg akarta kövezni.

Hát Joanna? - gondolta Lidka. Mi mindenen kellett keresztülmennie, hogy egy pszichiátriai klinikán kötött ki? A jókedvű, csupa életöröm Joanna, aki mellette állt az élete legdrámaibb pillanataiban. Mi történhetett, amivel nem tudott

egyedül megbirkózni? És biztos, hogy most sincs a legjobb állapotban, ha ilyen kétségbeesetten kért segítséget.

Magáért beszélt, hogy annyira unszolta, hogy jöjjön minél hamarabb. Joanna említette, hogy gondok vannak Szarával. De csak ez lenne a baj? Milyen titkokat rejt a barátnője lenyűgöző luxusrezidenciája?

A dubaji landolásig Joanna és a családja járt Lidka eszében.

* * *

- Ébredj, Lina, landolunk! - Lidka finoman megrázta a lánya vállát.

- Tessék? - kérdezte Lina, ahogy álmosan kinyitotta a szemét.

- Landolunk, kicsim - mondta megint Lidka.

Omár izgatottan figyelte az ablakból a gazdag város fényeit és felhőkarcolóit.

- Oda nézz, mama, a világ legmagasabb épülete - mutatott a többi nagy ház fölé magasodó felhőkarcolóra.

- Káprázatos - ismerte el Lidka, ahogy a villódzó fényekkel kivilágított, karcsú Burdzs Kalifára nézett. - Gyerekek, szedjétek össze a holmitokat, nehogy itt maradjon valami! - mondta nekik.

- És kösd be az övedet rendesen, kislányom!

Dubajban gyorsan át kellett jutniuk egy másik terminálra, hogy elérjék a járatukat. A gyerekek elámultak a csupa márvány és arany óriási repülőtér láttán, ahol az elegáns üzletekben a világ minden tájáról érkezett, ezernyi utas járt-kelt. Amikor az indulási csarnokba értek, Lina észrevette, hogy az arab nők fekete *abaját* viselnek.

- Anyuci, Kuvaitban minden nő így öltözik? - kérdezte halkán.

- Nem, de sokan még mindig hordják ezt a hagyományos viseletet.

- Nekünk is be kell majd takarnunk a fejünket? - kérdezősködött Lina, mert látta, hogy még a tizenéves lányok is *hidzsábot* viselnek.

- Nem, nekünk nem kell. - Lidka emlékezett, hogy Kuvaitban a nők öltözködhetnek európai módra, de a nyilvános helyeken nem ajánlatos mutogatni a fedetlen testrészeket.

Szólították az utasokat a járathoz, és nem sokkal később Lidka meg a gyerekek már úton voltak Kuvait felé. A rövid repülőút alatt érzelmek vihara dúlt Lidka lelkében. Arra a helyre készült visszamenni, ahol megtapasztalta a szerelem mindent elsöprő erejét, és ez megváltoztatta egész addigi életét. Ez a hely volt az, ahol megismerte a leírhatatlan boldogságot a házassága kezdetén, és ahol később hideglelés borzalmakat élt át, és hajszálon múlt az élete, amikor megkövezték a végtelen sivatagban. Amikor rettegve elszökött Kuvaitból, biztos volt abban, hogy sosem tér vissza ide. Most mégis oda vitte a repülőgép, mint egy hirtelen feltámadó sivatagi *samal*, a rossz emlékekkel teli országba.

A repülőtéren a lelkes Joanna várta őket.

- Lidka, annyira örülök, köszönöm, hogy eljöttél! - mondta, és meghatottan ölelte át a barátnőjét. - Hogy utaztatok? Nem volt nagyon fárasztó? - faggatta őket, miután üdvözölték egymást a gyerekekkel.

- Nem, Lina szinte az egész utat végigaludta, Omár meg filmet nézett - felelte Lidka.

- Gyertek, vár ránk a sofőr. - Joanna elindult előttük a kijárat felé.

A repülőtéren csarnok előtt fekete limuzin állt, kiszállt belőle a sofőr, és kinyitotta az ajtót az utasok előtt. A hindu hordárok berakták a bőröndöket a csomagtartóba, és a luxusautó elhajtott velük Joanna rezidenciájára. A ház előtt a limuzin megállt a felhajtón, és rögtön több szolga ugrott a csomagokért.

- Egy egész épületszárnyat készítettem elő nektek, remélem, kényelmes lesz - mondta Joanna, miközben befelé tessékelte a vendégeket.

- Abban biztos vagyok, Aska. - Lidkának nem volt semmi kétsége.

Omár és Lina szinte beleszédült, milyen hatalmas és fényűző Aska néni rezidenciája, és hány szolga sűrög körülöttük.

- Barti! - szólította Joanna hű szobalányát.

- Igen, madame - felelt az indiai asszony, és rögtön megjelent az úrnője oldalán.

- Kísérd fel a vendégeket a lakosztályukba! - utasította a szobalányát Joanna.

- Rendben, madame.

- Aska, a gyerekek menjenek csak, de én inkább itt maradok veled, hogy elmesélhess mindent - indítványozta Lidka.

- Lidka, későbbre is halaszthatjuk a beszélgetést, olyan hosszú volt az út, szóval...

- Nem, Aska, a te kedvedért jöttem ide, és biztos nem tudok elaludni, amíg meg nem tudok mindent - jelentette ki határozottan Lidka.

- Na jó, akkor Barti felkíséri a gyerekeket az emeletre, mi meg itt maradunk. - Joanna már nem tiltakozott.

- Anyuci, nem jössz velem? - kérdezte Lina kicsit tétován.

- Barti megmutatja nektek a szobákat meg a hozzájuk tartozó fürdőszobát a folyosón - magyarázta Joanna a gyerekeknek. - És ha szükségetek lenne valamire, csak mondjátok meg Bartinak... - Joanna elhallgatott egy pillanatra. - Tudnak a gyerekek angolul? - kérdezte a barátnőjét.

- Tudnak, persze - nyugtatta meg Lidka.

- Jaj, de jó. Barti, mutasd meg Omárnak és Linának a szobájukat - utasította Joanna megint a szobalányát.

- Igen, madame.

Omár Barti után indult, Lina kissé vonakodva követte.

- Ali itthon van? - kérdezte Lidka.

- Nem, üzleti útra ment.

- Szara hogy érzi magát?

- Sajnos nincs változás... Alig mozdul ki a szobájából, szinte szóba sem áll velünk... - sóhajtott Joanna. - Pedig éppen ő igyekezett a legjobban segíteni rajtam, amikor...

Joannának elcsuklott a hangja. Magát hibáztatta, mert miután kipaterolták a házból Larát, olyan boldog volt attól, hogy visszaszerezte a férjét, hogy hosszú hajóútra indult vele. Meg akarták szilárdítani a hosszú válság után épp hogy újjáépített kapcsolatukat. Talán, ha akkor nem utazik el, vagy magukkal viszik a gyerekeket is, Szara nem találkozik a dzsihádistával.

- Mikor? - kérdezte lágyan Lidka, mert érezte, hogy nagyon súlyos dolgok lehetnek azok, amelyekről Joanna nem akar beszélni.

- Olyan zavaros ez az egész... Nem is tudom, hol kezdjem.

- A legjobb, ha az elején...

- Az elején... Na jó... - Joanna összeszedte a gondolatait. - Akkor kezdődött minden, amikor visszajöttem a londoni vakációról... Abban az évben történt, amikor találkoztunk a lóversenyen, emlékszel?

- Igen, emlékszem.

- Hazajöttem, és... - Ömlött a szó Joannából, elmondta az egész fájdalmas történetet Laráról, aki egy időre elrabolta tőle a férjét, és elfoglalta az egész rezidenciát, beszélt a kétségbeesett alkohol- és vásárlásfüggőségéről, a drámai öngyilkossági kísérletéről, arról, hogy egy svájci pszichiátriai klinikán gyógyult, végül megküzdött a férjéért, és megmentette a családját.

- Kezdett az életünk rendbe jönni - folytatta Joanna. - Ali nagyon megbánta a történeteket, addigra ő is meggyőződött arról, milyen számító és cinikus dög volt Lara. Egy jéghideg ribanc... - fakadt ki Joanna, mert nem felejtette el a vetélytársa gátlástalan trükkjeit. - Megjöttünk boldogan a hajóútról, és akkor derült ki, hogy Szara nincs sehol. Elment nyaralni a bátyámhoz Lengyelországba, onnan egy barátnőjével Tunéziába, ahol megismert egy dzsihádistát, és

teljesen belebolondult. Ahelyett, hogy hazajött volna Kuvaitba, visszarepült Tunéziába, füttyülve mindenre. Szerelmes lett...

Lidka értette Szarát - hiszen nem ugyanígy tett ő maga is? Megismerte Hasszánt, és hiába beszélt a lelkére az édesanyja, teljesen új alapokra helyezte az életét, amikor hozzámert feleségül.

- A többit már tudod... - Joanna arcán látszott a mély szomorúság.

- Mondtad, hogy Szara nagyon magába fordult, de milyen a kapcsolata a testvéreivel? - faggatta Lidka. - Nem lehet, hogy a bátyja vagy a húga könnyebben utat talál hozzá?

- Nadir Londonban tanul, Szarának alig van vele kapcsolata, de tényleg Fatmának beszélt a legtöbbet, amikor Isztambulból Kuvaitba repültek.

- Fatma hozta vissza személyesen?

- Igen, mindennek le kellett zajlania alig néhány másodperc alatt, úgy gondoltuk, Szara biztos nem fog ilyen gyorsan megbízni egy ismeretlen emberben.

- Értem.

- Fatma azt mondta, hogy Szara szinte nem is volt magánál, mert azt hitte, hogy mindjárt átszállítják az ISIS területére, ehelyett hirtelen egy olyan repülőn találta magát, amelyik hazavitte. Lázasan elkezdett mesélni a hűgának a dzsihádisták titkos algériai kiképzőtáboráról, ahová a férje vitte.

- Szegény kislány! - Lidka teljes szívéből együtt érzett Szarával.

- Szara elég kuszán beszélt, de hátborzongató a kép, ami a szavai nyomán kirajzolódik...

- El tudom képzelni! - Lidka sokat hallott a dzsihádisták barbár kegyetlenségéről.

- Olyan tábor volt, ahol a hitetlenek elleni harcra képezik ki a harcosokat, a feleségüket pedig felkészítik a kalifátusban való életre és arra, hogyan neveljenek a gyerekeikből kegyetlen ISIS-katonákat.

- Gyilkosokat... - vetette közbe Lidka.

- Igen, gyilkosokat - helyeselt Joanna. - Videókat vetítettek az asszonyoknak, emberölést oktató jelenetek voltak rajtuk. Tudod, kiket oktattak? Kisgyerekeket. Kisgyerekeket tanítottak ölni...

- Szűzanyám! - jajdult fel Lidka. - Hogyan lehet a gyerekeket bevonni a gonosznak ebbe a bestiális gépezetébe?

- Pontosán ezt csinálták. Szara elmesélte, hogy olyan propagandafilmeket kellett nézniük, amelyeken hatéves, sőt annál is kisebb gyerekek tanulták, hogy kell elmetszeni az ellenség torkát.

- Ezt elképzelni sem tudom!

- Olyan filmet vetítettek az asszonyoknak, ahol egy hároméves kisfiú dzsihádista egyenruhában, egy nagy késsel elvágja egy nagy fehér mackó torkát - adta tovább Joanna Lidkának azt, amit Fatmától hallott. - Majd egy kislány metszette el egy hosszú késsel a játék babája torkát.

- Akkor ne csodálkozzunk azon, hogy Szara nem tér magához ilyen megrázó élmények után - állapította meg Lidka.

- És ez még nem is a legrosszabb, ami ott történt vele... - Joanna hangja elcsuklott.

- Alig merem meghallgatni...

- Büntetésből megkorbácsolták Szarát. - Az utolsó szavakat Joanna olyan halkán mondta ki, hogy Lidka nem is hallotta.

- Mit csináltak?

- Megkorbácsolták - mondta Joanna hangosabban és tagoltan. - Harminc korbácsütéssel büntették.

Csönd lett. Szara iszonyatos élményeinek terhe túl nagy volt Lidkának és Joannának is, pedig nekik is voltak súlyos tapasztalataik az életben.

- Ígérem neked, Aska, hogy megteszek minden tőlem telhetőt, hogy segítek neki - szólalt meg elsőként Lidka.

- Köszönöm, Lidka, igazán nagyon hálás vagyok azért, hogy eljöttél.

- Ne köszönd, Aska, sosem felejttem el, mennyi támogatást kaptam tőled, amikor itt laktam...

- Ugyan már... De legfőbb ideje, hogy pihenj egyet az utazás után. Gyere, felkísérlek a szobádba!

Lidka útközben benézett a gyerekekhez, akik édesen aludtak a nekik kijelölt szobákban.

- Ez a te hálószobád, tartozik hozzá fürdőszoba is - mondta Joanna, ahogy bekísérte a barátnőjét egy tágas, fényűzően berendezett helyiségbe. - Érezd magad otthon!

- Köszönöm, Aska. Ébredés után próbálok beszélni Szarával.

- Aludj jól - mondta Joanna, és hálásan csókolta meg a barátnőjét.

- Te is, Aska.

Joanna kiment, Lidka pedig kiadós fürdőt vett a nagy kádban, aztán bebújt a nagy franciaágyba. Elfáradt az utazástól, mégsem tudott elaludni. Gyerekeket látott maga előtt, akik csillogó, halált hozó késekkel vagdosták el a babáik meg a mackóik torkát. Gyerekeket, akiket arra neveltek, hogy gyűlöljék a másik embert, akiket bestiális öldöklésre oktattak, akik abban a meggyőződésben nőnek fel, hogy az egyetlen helyes út, ha terror alatt tartják a hitetleneket. *Hogyan segítek Szarának, aki a szíve szavát követve jutott a pokol mélyére?*, ezt a kérdést ismételte magában.

* * *

Másnap Lidka, ígéretéhez híven, megkérte Askát, hogy kísérje oda Szara szobájához.

- Mit gondolsz, nem lenne jobb esetleg, ha először Fatmával mennék be? - vetette fel előtte.

- Fatma most iskolában van, de még ha itt lenne is, nem hinném, hogy számítana.

- Miért?

- Mert akkor, ott a repülön fordult elő utoljára, hogy Szara ilyen nyíltan beszélt Fatmának a vele történekről. Aztán előtte is ugyanúgy bezárkózott, mint előttünk.

- Értem. - Lidka belátta, hogy ez kemény dió lesz.

Odaért Szara szobájához a két barátnő, és Joanna bekopogott. Nem jött válasz, ezért óvatosan benyitott. A szobában sötét volt, Szara az ágyban feküdt betakarózva.

- Kislányom... - kezdett bele Joanna, de Szara nem hagyta, hogy befejezze.

- Menj ki - mondta a takaró alól.

- Kicsim, eljött hozzánk látogatóba Lidka néni. Emlékszel, amikor kicsi voltál, játszottál az eljegyzésén... - emlékeztette Joanna. - Most szeretne látni téged.

- De én nem akarok látni senkit! - mordult rá Szara.

Joanna tehetetlenül pillantott Lidkára, ő pedig intett neki, hogy menjen ki.

- Szara már tudja, hogy itt vagyok, szerintem kezdetnek ez elég is - mondta Lidka, amikor elhagyták a szobát. - Nagy tapintat kell ehhez a beszélgetéshez - tette hozzá, amikor lefelé mentek az ebédlőbe.

- Csináld úgy, ahogy jónak látod. - Aska teljesen rábízta magát a barátnőjére.

Joanna utasította a személyzetet, hogy készítsenek reggelit, amikor pedig készen lett, szólt Bartinak, hogy hívja a gyerekeket.

- Hogy aludtatok? - kérdezte, amikor Omár és Lina letelepedett az asztalhoz Lidka mellé.

- Jól, Aska néni - felelte Omár.

- Igen, nagyon jól - válaszolt a bátyja után Lina.

- Nagyszerű - mondta örömmel Joanna. - És mit szeretnétek ma csinálni? Van valamilyen kívánságotok?

A testvérek hallgattak, még mindig a gazdag néni rezidenciájának méretein és elegáns berendezésén ámultak.

- Lina, te biztos meg akarod nézni a tengert, ugye? - érzett rá Joanna.

- Igen, Aska néni.

- Hát te, Omár? - kérdezte a fiútól Aska.

- Nem is tudom... - gondolkodott el egy pillanatra Omár. - Talán megnézném Kuvaitot úgy általában... Nagyon kíváncsi vagyok az országra, mama nem sokat beszélt róla nekünk.

Lidka összenézett Joannával. Nem lett volna könnyű elmondani a gyerekeknek, milyen borzalmas helyzetben volt annak idején az édesanyjuk. Az éles eszű Omár észrevette a pillantást, ami csak megerősítette abban a meggyőződésében, hogy Kuvait valamilyen sötét családi titkot rejteget. Attól a perctől fogva, hogy véletlenül meghallott egy félmondatot az édesanyja meg a barátnője beszélgetéséből, azon törte a fejét, mire gondolt a néni, amikor Linát emlegette. Mit jelentett az a befejezetlen mondat, hogy „Lina nem...”?

- Ide hallgassatok, kaptok egy sofőrt, ő rendelkezésekre áll egy autóval, oda mentek vele, ahová akartok, és azt néztek meg, amit akartok - ajánlotta a vendégeinek Joanna.

- Köszönjük, de ne felejtsük el, hogy elsősorban Szara kedvéért repültünk ide - jegyezte meg Lidka.

- Te igen, de a gyerekek biztos szeretnének látni valami érdekeset - mondta Joanna. - Nem fognak egész végig itthon ülni. Biztos, hogy mindenre tudunk időt szakítani, Lidka. - Aska rámosolygott a barátnőjére, ő pedig viszonzta.

Reggeli után Lidka megkérdezte Joannát, hogy bemehet-e egyedül Szara szobájába.

- Persze, tedd, amit jónak látsz!

Szara szobája még mindig lehangolóan sötét volt. Az ágya mellett, az éjjeliszekrényen volt egy tányér, rajta érintetlen szendvicsek és

gyümölcslé, amit a szobalány hozott neki. Lidka úgy látta, mintha Szara a takaró alatt még mindig ugyanabban a testhelyzetben lenne azóta, hogy reggel Askával együtt bementek hozzá. Lidka leült az ágy mellett álló székre, és nyugodt, halk hangon beszélni kezdett.

- Tudom, milyen az, amikor minden, ami fontos számunkra, amiben hiszünk, amire feltesszük az életünket, egyszerre összeomlik, vagy egészen másképp néz ki, mint ahogy addig láttuk. - Amíg ezt mondta, Lidka újra átérezte, milyen fájdalmas sebeket ejtett rajta Hasszán. - Megbízunk valakiben, felteszünk mindent egy lapra, mert szerelmesek vagyunk... Olyan hevesen és feltétel nélkül szeretünk, hogy nem vagyunk tekintettel semmire, megyünk a szívünk vágya után lélekszakadva, ész nélkül, megtorpanás nélkül... Mert ő van, és csak ő, senki más, csak ő...

Szara akaratlanul is hallgatta Lidka szavait, és eszébe jutott a boldogság oázisának jázminillata, az oázis, ahol Aziz először ölelte át, ő pedig megérintette a csillagokat, amelyek olyan fényesek voltak, mindennél fényesebbek, hogy vissza kellett mennie, ott maradni és szeretni...

- Így van... És így volt... És így lesz... - Lidka nem mondott semmi mást.

Pár perccel később kiment Szara szobájából.

- Na? - kérdezte Joanna, aki odakint várta a barátnőjét.

- Legalább nem dobott ki - felelte Lidka.

- Az jó, nagyon jó - mondta Aska, és reménykedve szorította meg a kezét.

A két barátnő lement a szalonba, ahol Omár és Lina üldögélt a széles kanapékon.

- Rád várnak, hogy tehessenek egy kört Kuvaitban - magyarázta Joanna. - A kocsik már előállt.

- Velünk jössz? - kérdezte Lidka, mert kicsit tartott attól, hogy a hosszú évek után milyen hatást tesznek rá azok a helyek, amelyek brutálisan megváltoztatták az életét.

- Igen, veletek megyek. - Joanna az ajtó felé indult. - Gyertek, vár a sofőr!

Amikor kihajtottak az utcára, és besoroltak a forgalomba, Omár arra figyelt fel először, mennyi luxusautó jár az utakon.

- Mama, nézd, milyen luxusjárgányok! - Omár le sem tudta venni a szemét a legújabb típusú Mercedesekről, BMW-kről, Lexusokról és a sokféle Porschéről, köztük a limitált szériás, legújabb generációs Porsche Cayenne-ről. - Ott megy egy Rolls-Royce! - kiáltott fel, a majdnem félmillió dolláros autóra mutatva.

- Mama, itt nincs járda? - csodálkozott el Lina, ahogy a széles utat nézte, melynek közepén pálmafasor állt, két oldalán pedig impozáns, kastélyszerű rezidenciák álltak.

- Nincs, kislányom.

- Mert mindenkinek van autója? - kérdezősködött a kislány.

- Nem, a cselédek meg a kétkezi munkások autóbusszal járnak vagy az út szélén mennek - mondta Lidka, és lelki szemei előtt megjelent egy évekkel azelőtti jelenet. Ócska fekete *abaja* volt rajta, és maga előtt tolt a babakocsit a kis Omárral, miközben a mellette elhaladó kuvaiti férfiak ordenáré megjegyzéseket tettek rá. Így gyalogolt a több mint negyvenfokos hőségben az úttest szélén, hogy eljusson az aranyszúkra. A férje, Hasszán elutazott, a hűtőszekrény üresen ásított, a lakásában pedig, ahová az apósa halála után beköltözött az anyósa a lányával, nyüzsögtek a minden zugban megbúvó bogarak. Azért ment verejtékező homlokkal, hogy eladja az arany karperecét, aztán ennivalót vegyen a kisfiának, meg tisztítószereket.

Lina percenként bökdöste Lidkát, az egyre káprázatosabb, fényűző rezidenciákat mutogatta neki.

- Mama, milyen szép házak! Te is ilyenben laktál?

- Nem, kicsim, mi egy nagy lakásban laktunk.

- Nem ilyen kastélyban? - Lina egy régi palotára emlékeztető épületre mutatott, amelynek kerengője és tornyocskái voltak, a

homlokzatát pedig különleges ornamensek díszítették. - Nézd, mama, ott fönt, a tornyokon pálmafák nőnek! - Lina egyik ámulatból a másikba esett.

- Ebben a kastélyban van az az étterem, ahol a mamád eljegyzését tartották - kapcsolódott be a beszélgetésbe Joanna.

- Tényleg? - csodálkozott el még jobban Lina. - Mama, szeretném lerajzolni ezt a kastélyt a pálmafákkal a tornyocskáin, ahol az eljegyzésed volt. Megállhatnánk, hogy jól megnézhessem? - kérte.

- Lesz még sok érdekes épület útközben - felelte Lidka helyett Joanna. - Szerintem most menjünk tovább, aztán később visszajövünk azokra a helyekre, amelyek a legjobban tetszettek. Jó lesz így, Linácska?

- Igen, Aska néni. És ma elmehetünk sétálni a tengerpartra?

- Hogyne, a kocsikázás után kimegyünk a tengerparti sétányra - egyezett bele Joanna.

Lidka is olyan kíváncsian bámulta az elé táruló látványt, mint a gyerekek. Egyes helyekre emlékezett, mások teljesen újak tűntek.

- Erre itt nem emlékszem - mondta, amikor megpillantott egy étteremből és kávéházból álló épületegyüttest a tengerparton, a hozzájuk tartozó, európai stílusú sétánnyal.

- Nem is emlékezhetsz, mert ez az egyik új fejlesztés - világosította fel Joanna. - Esténként nagyon népszerű hely, különösen a fiatalok körében.

- Egyszer eljövök ide - jelentette ki Omár, aki egyre jobban lelkesedett az országért, ahol kisgyerekkorában a szüleivel lakott.

Az autó áthajtott egy nagy körforgalmon, aztán a tengerpart mentén húzódó Gulf Streethez ért.

- Mama, itt van egy cápákkal teli akvárium! - mutatott Lina a színes reklámtáblára.

- Igen, a Tudásközpontban csodás akvárium van, ott meg lehet nézni a cápákat - bólintott Lidka.

- A cápákat? - Omárnak derengett valami. - Ott mintha jártam volna veled meg a papával, ugye, mama?

Lidka nemigen beszélt a fiának az apjáról. Nem akart rosszat mondani a halott férjéről, de fájdalmas sebként éltek benne a hihetetlen aljasságok, amelyekre a férfi vetemedett vele szemben, ezért nem tudott szuperlatívuszokban beszéljen róla. Inkább hallgatott.

- Mama, voltunk egyszer a papával az akváriumban, ugye? - kérdezte megint Omár.

- Igen - felelte Lidka, és felrémlett előtte sivalkodó kisfia, aki a rettenetes, hegyes fogú cápa elől az apja vállába fúrta a fejét ijedtében.

- Én is látni akarom a cápákat! - követelte Lina.

- Rendben, kicsim, elmegyünk az akváriumba.

- Mikor?

- Meglátjuk, de biztos találunk rá időt.

Továbbhajtott az autó, fél óra múlva már Kuvaitváros közelében járt.

- Ugye ezeket a nagyon magas épületeket az utóbbi pár évben építették? - kérdezte Lidka. - Mintha még magasabbra nőtt volna a város.

- Igazad van - ismerte el Joanna. - Ez a papírtekerics formájú épület nemcsak a legmagasabb felhőkarcoló Kuvaitban, hanem a világ legmagasabb formázott betonépülete.

- Hány méteres, Aska néni? - kérdezte Omár.

- Több mint négyszáz, de szó van róla, hogy lesz Kuvaitban egy másik, egy kilométer magas toronyház, annak még különlegesebb lesz a formája.

- Hogy fog kinézni? - érdeklődött Omár a részletek iránt.

- Kobratoronynak nevezték el, mert a kígyó alakja ihlette, amely egyesek szerint a bölcsességet és az örök életet jelképezi.

- Vagyis kígyó formájú lesz a felhőkarcoló? - érdeklődött Lina, de nemigen tudta elképzelni.

- Két összefonódó kígyó, a napfényben szikrázó, gyémánt formájú pikkelyekkel, és az égre emelik a fejüket. Ráadásul ez az ultramodern torony csavarodni is fog, mint a spirál.

- Hát ez tényleg nagyon futurisztikus elképzelés - vetette közbe Lidka.

- Elkezdtek már építeni? - érdeklődött Omár.

- Még nem, de állítólag legkésőbb 2030-ig fel kell épülnie a Gulf Streeten.

- Akkor megint Dubaj lesz az első, mert a minden magassági rekordot megdöntő Dubai Creek Tower már 2020-ban elkészül - mondta Lidka.

- Magasabb lesz, mint a Burdzs Kalifa? - tudakolta Omár.

- Igen, rakétára hasonlít majd, és ezerháromszáz méter magas lesz. - Lidkának eszébe jutott, milyen adatokat olvasott róla valamelyik lapban.

- Úgy hallottam, újabb kétszáznegyvenöt méterrel akarják még megtoldani a konstrukciót - tette hozzá Joanna.

- Minek? - kérdezte Lidka.

- Mert versenyeznek a gazdagok, kié lesz a legmagasabb épület... - *Vagy ki dicsekedhet a világ legnagyobb urbanisztikai erekiójával,* gondolta Aska, de a gyerekekre való tekintettel nem mondta ki hangosan. - A szaúd-arábiai Dzsiddában pedig már építik a Királyság Tornját, amely több mint egy kilométer magas lesz. A befektetők célja, hogy ez az épület viselje a világ legmagasabb épületének büszke címét. Ezért változtatják meg a terveket már az építés során...

- Értem... - Lidka megint végignézett Kuvaitváros látképén, amely jó néhány különleges formájú felhőkarcolóval gazdagodott, mióta elhagyta a várost.

- Hát ez micsoda? - Lina a három fehér torony felé fordult, amelyek közül kettő tetejére kék gömböt helyeztek.

- A Kuvait-tornyok, Kuvait legismertebb jelképei - magyarázta Lidka. - Víztoronyok, de az egyik gömbben étterem működik, a másik forog, és kilátópontként használják, csodás kilátás nyílik belőle. Gondolom, elmegyünk oda is.

- Szeretném lerajzolni ezeket a tornyokat - mondta Lina. - Aztán odaadnám a rajzot a nagyinak.

- Linácska tényleg igazi művész - dicsérte a kislányt Joanna. - Mindenhol talál ihletforrást.

- Ez igaz - helyeselt Lidka, aki rettentő büszke volt szeretett kislányára.

Megfordult az autó, és elindult visszafelé a tengerparton végigvezető Gulf Streeten.

- Tudjátok, mit? Szerintem itt szálljunk ki mind, és sétáljunk egyet, ahogy Lina kérte - javasolta Joanna, amikor az autó a Tudásközponthoz ért.

- A legnagyobb örömmel - egyezett bele Lidka. - Emlékszem, van itt egy kivilágított pálmafákkal szegélyezett, gyönyörű sétány.

Elhaladtak a modern szökőkutak mellett, amelyekből erős sugárban szökött a magasba a víz, és behajtottak a Tudásközpont belső parkolójába. Joanna, Lidka meg a gyerekek kiszálltak az autóból, Joanna utasította a sofőrt, hogy várjon rájuk.

- Aska néni, most megnézhetjük a cápákat? - Lina minél több témát akart gyűjteni a rajzaihoz.

- Ha már itt vagyunk, akár be is mehetünk, igaz, Lidka?

- Igen.

Aska megvette a jegyet mindenkinek, és egy perc múlva már a természetes barlangot mintázó belső térben voltak, amely a sivatag faunáját mutatta be. A két testvér nagy érdeklődéssel nézte az üvegfalú helyiségekben kiállított élő sünöket, kígyókat, gyíkokat, egereket, vadmacskákat és borzokat. Úgy voltak kialakítva a

bokszok, hogy a lehető legjobban hasonlítsanak a természetes élőhelyekre.

- Biztos, hogy én már jártam itt... - jelentette ki egyszer csak határozottan Omár, látszott az arcán, hogy erősen gondolkodik valamin. - Jártam itt a papával - hangsúlyozta.

Omár a húgával együtt ment végig a kiállítás további termein, közben kissé elmosódott emlékképek villantak fel előtte. Az apja tanítgatja neki az állatok nevét, ő pedig erejét megfeszítve próbálja utána mondani a nehéz szavakat. Nem sikerül, de a papa egyáltalán nem haragszik érte. A zöld növényekkel, vízfelületekkel és masszív sziklával berendezett belső térben gögösen vonulnak a fekete-fehér pingvinek, ő pedig a mamával meg a papával nevet ad nekik. A papa biztonságot nyújtó karjaiba bújik a hegyes fogaival vicsorogva közeledő cápa elől. A papa vásárol neki egy plüsscápát, amitől egyáltalán nem fél... Mire elhagyta az épületet, Omár feje tele volt az apjáról őrzött emlékekkel, aki annyira hiányzott neki.

A sétányon Lina a tenger ezerféle színéért lelkesedett.

- Nézd csak, anyuci, milyen csodás árnyalatokban játszik a víz... - mondta Lina az öböl szelíden csobbanó hullámait nézve, amelyek a partnál mélykében, távolabb azúrkékben, majd türkizkékben, az éggel egybemosódó láthatárnál pedig égszínkékben játszottak. - És mennyi madár van itt...

Fehér sirályok röpdöstek nagy csapatban a víz fölött. Némelyik madár kitárt szárnyait szürke vagy fekete tollak tarkították.

- Gondolom, mindent le akarsz rajzolni - jegyezte meg Lidka.

- Igen, anyuci, annyi szép látnivaló van itt...

- Tudod, mit, Linácska, ha Aska néninek nincs ellene kifogása, akkor a séta után elmegyünk egy boltba, ott veszünk neked új színeskréta-készletet, ceruzákat, rajztömböt, meg amire még szükséged van, hogy minél előbb elkezdhes rajzolni.

- Hát persze hogy veszünk - helyeselt örömmel Joanna. - Itt van a közelben a Sultan Center, ott biztos megtalálunk mindet, ami csak

kell a mi kis művésziünknek.

- Köszönöm, Aska néni. - Lina arcán boldog mosoly terült el.

Nagyot sétáltak, utána Joanna elvitte a vendégeit a Sultan Centerbe, ahol Lina összeszedte a rajzoláshoz szükséges kellékeket. Aztán mindannyian beültek az autóba, és visszatértek Joanna rezidenciájára. Az autóban jó volt a hangulat, Lina elmondta Omárnak, mit fog rajzolni, Aska és Lidka pedig felelevenítették a régi szép napokat. Lidka egyszer csak úgy vette észre, ismerős környéken járnak, aztán rájött, hogy az autó a régi házuk előtt megy el.

- Lina, kérdezted, hogy hol laktunk. Nézz csak jobbra, ez volt a mi házuk - mutatott Lidka a közeli épületre. - Ott van az erkélyünk, ahonnan kiláttunk a tengerre.

A két testvér érdeklődve nézte a társasházat.

- A nagymama még mindig ott lakik? - kérdezte váratlanul Omár.

Végigfutott a hideg Lidka hátán. Hatalmas pofonként érte, hogy a fia nagymamának nevezte az anyósát, aki évekig gyűlölte, léptenyomon megalázta, végül még meg is akarta mérgezni.

- Nem hinném... - felelte elszoruló torokkal. - Annyi év telt el... Az édesapád anyja meg a lánya biztos hazamentek Szíriába. - Lidka nem volt képes nagymamának nevezni a vénasszonyt, ahogy annak idején magában hívta az anyósát.

- De ott most szörnyű háború van... - Omár a házat nézte, ahol kicsi korában lakott a szíriai családjával. - Onnan most menekülnek az emberek...

Lidka erre már nem mondott semmit, de nagyon megbánta, hogy megmutatta a gyerekeknek a régi lakóhelyét.

Miután visszaértek a rezidenciára, Joanna utasította Bartit, hogy szolgálja fel az ebédet, azután a két testvér felment a szobájába, a barátnők pedig leültek kávézni a szalonban.

- Hogy van Szara? - kérdezte Lidka, miközben a felszolgált kávé cukrozta. - Kérdezted Bartit?

- Igen, kérdeztem - felelte Aska.
- És mit mondott? Legalább evett valamit?
- Pár falatot, mint mindig.
- A szobáját elhagyta?
- Csak a fürdőszobáig ment... - mondta Joanna mélyet sóhajtva. - Mint mindig...
- Bemegyek hozzá este, de előbb még szeretnék többet tudni róla.
- Lidka belekortyolt az illatos kávéba. - Arra vagyok kíváncsi, hogy amikor férjhez ment, tudta-e, hogy a jövődöbelije dzsihádistá...
- Omár jelent meg hirtelen a szalonba.
- Mit szeretnél, kisfiam? - kérdezte tőle Lidka.
- Azt szeretném kérdezni, hogy elmehetek-e most abba a kávéházba, amiről Aska néni mondta, hogy szeretik a fiatalok.
- Hogyne, mondtam már, hogy az egyik sofőr mindig a rendelkezésekre áll - mondta mosolyogva Joanna.
- Linát is magaddal viszed? - kérdezte Lidka.
- Nem, mama, Lina elkezdett rajzolni, és nagyon elmerült a munkában. Azt mondta, majd holnap jön el velem.
- Csak ne maradj sokáig - szólt Lidka a fia után, aki már kifelé indult a szalonból.
- Azt kérdezted, tudta-e Szara, hogy a jövődöbeli férje dzsihádistá... - folytatta Joanna a beszélgetést a barátnőjével. - Én úgy vettem ki a szavaiból, hogy nem... Nem, nem hiszem... - Aska tagadólag rázta a fejét. - Szara nagyon ellenezte az ISIS ideológiáját... Volt idő, amikor komoly konfliktus alakult ki emiatt Fatma és Szara között.
- Tényleg, hol van Fatma? Még nem ért haza az iskolából?
- Iskola után rögtön elment egy jó barátnőjéhez tanulni. Holnap dolgozatot írnak.
- Aha... Az ISIS iszonyatos ideológiájára visszatérve... Mindig csodálkoztam, hogyan dőlhetnek be a fiatalok a propagandájuknak,

hogyan indulhatnak el Európából az ISIS területeire...

- Mint az a három tinédzser lány Angliából, akikről annyi szó esett pár éve.

- Úgy hallottam, Törökországon keresztül utaztak az Iszlám Állam területére, hogy „dzsihádharcosok menyasszonyai” legyenek, ahogy a média szétkürtölte.

- Vagy mint a szaúd-arábiai ikertestvérek...

- Ikrek? Azokról nem hallottam.

- Szörnyű história... - Joanna megorzongott.

- Mi történt?

- Rijádban meggyilkolták a saját anyjukat!

- Micsoda? Miért?

- Azért késelték meg, mert nem engedte nekik, hogy csatlakozzanak az ISIS-hez.

- Borzalom!

- Ugyanezért késelték meg a testvérüket és a hetvenéves apjukat is, de ők túléltek, bár súlyos sebeket kaptak.

- A saját szüleik ellen, a saját anyjuk ellen fordultak... - Joanna története nagy hatást tett Lidkára.

- És ez nem is az első ilyen eset...

- Hogyhogy?

- Ugyanez történt Rakkában, az ISIS nem hivatalos fővárosában. Ott egy fiú hajtott végre nyilvános kivégzést az anyján. A munkahelye, egy postahivatal közelében, több száz tanú szeme láttára lőtte főbe.

- Nyilvánosan?

- Az ő értelmezése szerint ez nem gyilkosság volt, hanem ítéletvégrehajtás. A hit megtagadásával vádolta az anyját, mert arra biztatta, hogy együtt szökjenek meg Szíriából, és a fia hagyja ott az ISIS hadseregét.

- Még egy brutális gyilkosság...

- A tanúk szerint hidegvérrel cselekedett a dzsihádharcos... Pedig csak húszéves volt...

A két barátnő tovább beszélgetett arról, milyen fenevadak az Iszlám Állam tagjai, és milyen borzalmas propagandagépezetet tartanak fenn, amellyel egészen fiatal emberek agyát is átmoszák. Amikor Lidka később bement a szobájába, hosszasan töprengett azon, hogyan beszéljen Szarával, aki e könyörtelen gonosztevők karmai közé került.

Estére járt, amikor Omár rontott be váratlanul Lidka szobájába. Annyira megváltozott az arca, hogy Lidka úgy érezte, mintha most látná először a fiát.

- Tudom, mi az igazság! - ordította a küszöbről. - Szalma néni mindent elmondott! Te ölted meg az apámat, az a lány pedig... nem a húgom!

Lidka fülében azok a szavak visszhangzottak, amelyeket Omár kiskorában ismételt az apja után.

- Mama, kurva, *kahba*, mama, kurva, *kahba!*^[9].

VI. FEJEZET

A gyűlölet mérge

Lidka teljesen összetört. Omár azt vágta az arcába, hogy tudja az igazságot. De milyen igazságot?

A kicsi Omár azért szidalmazta az anyját szemtől szemben, mert előtte az apja a fiú szeme láttára brutálisan megtépte a feleségét, kirángatta az ágyból, aztán ügyet sem vetve arra, hogy a gyerekük is ott van, durván felpofozta, közben gyűlölettel üvöltötte: „Te *kahba*, kurva, ribanc!”

Hasszán húga, Szalma azzal vádolta Lidkát, hogy ő vitte ki a bátyját a sivatagba, ezért ő okozta a halálát. Kertelés nélkül kimondta, hogy amikor az anyjával tudomást szereztek a balesetről, azt remélték, hogy Lidka sem éli túl. A kislányát, Linát zabigyereknek nevezték. Most pedig váratlan fordulatot vett az élet: Szalma veszedelmes méreggel oltotta be Omár gondolatait, és az anyja ellen fordította. Fájdalmas görcs szorította össze Lidka mellkasát, olyan fájdalmas, hogy egy darabig levegőt sem kapott. Omár ugyanolyan hirtelen vágatott ki a szobájából, ahogy berontott, Lidkát pedig rázta a kétségbeesett zokogás.

Lina! - jutott eszébe a lánya, és ettől magához tért. Mondott valamit Omár Linácskának? Lidka felpattant, letörölte az arcáról a könnyeket, és átszaladt a szomszéd szobába. Lina fülén fülhallgató volt, nagy odaadással dolgozott a rajzán. Nem vette észre, amikor az édesanyja belépett a szobába, ezért Lidka gyengéden megsimította a vállát.

- Á, anyuci. - Lina fölemelte a fejét a papírról, és rámosolygott az édesanyjára. - Jól sikerült? - Fölemelte a képet, amely a Kuvait-tornyokat ábrázolta a mélykék ég előtt.

- Nagyon szép lett.

- Még be kell fejeznem ezt a tornyot... - Lina a legmagasabb épületre mutatott. - Ajándék lesz a nagyinak.

- Biztos tetszik majd neki - mondta Lidka, igyekezve leplezni az aggodalmát. - Omár volt nálad? - kérdezte.

- Igen, volt - felelte Lina, Lidkán pedig rettegés futott át.

- Mikor? - préselte ki magából remegő hangon.

- Már régen.

- Mit mondott?

- Kérdezte, hogy akarok-e vele menni, de én inkább itt maradtam rajzolni.

- És utána?

- Azóta nem jött be... Miért kérdezed, anyuci?

- Csak úgy...

Nem tudja. Lidka szívből felsóhajtott. Egyelőre nem tud semmit...

- Jól van, Linácska, csak rajzolj szépen tovább, aztán majd szólok, ha kész a vacsora.

- Ezt még ma be akarom fejezni - mondta a kislány, azután visszatette a fülhallgatót a fülére, és folytatta a rajzolást.

Lidka visszament a szobájába, próbálta lecsillapítani megtépázott idegeit. *Elvégre ő a fiam, Omár.* Igyekezett valahogy mindent a helyére tenni. *Nem csoda, hogy meg akarta ismerni az apja legközelebbi rokonait most, hogy váratlanul alkalom nyílt rá... És minden bizonnyal sokkolta, amit Szalmától hallott... Ezért viselkedett így, hiszen nem tudta...* „Te ölted meg az apámat... - ez a mondat hegyes tőrként fúródott Lidka szívébe. - Te ölted meg...”

A gondolatok beléhasítottak, a gondolatok marcangolták, feltépték a behegedt és a be nem hegedt sebeket. És nem volt hová menekülni előlük.

Beszélnem kell veled. Lidka úgy kapaszkodott ebbe a gondolatba, mint fuldokló a szalmaszálba. *Elmagyarázom neki, elmondom, hogy pontosan mi történt...* De minél tovább töprengett azon,

milyen módon tegye ezt meg, annál tisztábban látta, milyen nehéz és bonyolult az egész helyzet. Mert hogyan értesse meg egy tizenévesssel, hogy ő nem akarta, hogy az a férfi bemenjen hozzá, nem volt teljesen magánál, össze volt törve, szét volt esve, az alkohol... Magyarázkodnia kellene, de hogy tegye meg ezt anélkül, hogy elárulná Omárnak a rémületes igazságot az apjáról? Hát Lina? Ha Lina megkérdezi, ki az apja, neki mit mondjon? Hiszen csak egyszer látta azt a férfit...

Nyomasztotta a tanácstalanság, mint egy súlyos kőtömb, ahogy a házassága alatt is oly sokszor. Megint előkerült a távoli múltból. Omár megtudta, hogy Linának másvalaki az apja, és ezt már nem lehet tovább titkolni.

Amikor jó negyedóra múlva bekopogott valaki, Lidka összeszedte minden erejét, hogy képes legyen az összecsapásra Omárral. De csak Joanna érkezett.

- Bejöhetek? - kérdezte, résnyire nyitva az ajtót.

- Persze, gyere!

- Nem fogod kitalálni, mi történt! - Joanna leült a jacquardmintás kárpittal borított karosszékbe.

- Mi történt? - kérdezte rémülten Lidka, mert erre a napra már jutott elég szenzáció.

- Miért sápadtál el ennyire? - csodálkozott el Aska. - Semmi különös, csak egy furcsaság...

- Milyen furcsaság?

- A tevék és a botox. Sosem gondoltam volna, hogy botoxszal lehet javítani a tevék külsején. Képzeld el! - nevette el magát Joanna. - Most robbant ki a botrány. Kiderült, hogy tevéket zártak ki a szépségversenyről, mert a tenyésztőik botoxot használtak, hogy javítsanak az állatok felső és alsó ajkának, orrának, sőt állkapcsának kinézetén. És ez még nem minden! Állítólag még sebészi beavatkozással is szépítették a füleiket, ha túl nagyok voltak. Miközben a versenyszabályzat leszögezi, hogy elsősorban a

természetesség számít, vagyis tilos minden szépítő kezelés, még az állatok szőrének színezése és borotválása is. De mivel az első díj több millió dollár, tudni lehet, hogy a tevetenyésztők mindent elkövetnek, hogy... - Joanna elhallgatott egy pillanatra. - Lidka, te nem is figyelsz rám, mi történt, voltál Szaránál? - kérdezte Aska aggodalmas hangon.

- Nem... - felelte szomorúan Lidka.

- Akkor mi bánt?

- Omár...

- Mi van Omárral?

- Megtudta...

-Mit?

Lidka nem merte hangosan kimondani. Úgy érezte, hogy ha kiejti a száján azokat a szavakat, akkor szörnyűséges lavinát indít el, amelyet már senki és semmi sem tud megállítani. Lidka hallgatott, Joannának pedig eszébe jutott, hogy a barátnője tagadólag rázta a fejét Lengyelországban, amikor belépett a szobába Omár.

- Lináról? - Aska szeme tágra nyílt a döbbenettől.

Lidka halk zokogása megerősítette Joanna feltételezését.

- De hogyan? Kitől? - értetlenkedett Aska.

- Tőlük... Szalmától...

- Odament?

- Igen... Az én hibám... - fakadt ki Lidka keservesen. - Nem kellett volna megmutatnom nekik azt a házat... Az én hibám... Nem kellett volna...

- Ne mondd ezt, hiszen nem tudhattad, hogy mi lesz belőle... - Most Joanna vigasztalta a barátnőjét. - Honnan tudhattad volna, hogy még mindig ott laknak? Vagyis... Szalmát említetted... És a vénasszony? Ő is ott van még?

- Nem tudom... Omár csak benyomult dühösen a szobámba, rám förmedt, hogy tudja Lináról, aztán... - Még mindig fájdalmat

okoztak a fia szavai.

- Mi volt még?

- Azzal vádolt, hogy megöltem az apját - suttogta halkán Lidka.

Joanna aggódó pillantása elárulta, hogy tökéletesen tisztában van a helyzet súlyával. Eltelt egy kis idő, míg újra megszólalt.

- Figyelj rám, Lidka, ti egy csodás, harmonikus és szerető család vagytok. Ez nyilvánvaló, ezért nem gondolom, hogy ezen bármi változtatni tudna. Omárt nyilván mélyen megrázta, hogy megismerte a szíriai rokonait, és ők rögtön ilyen sokkoló információt zúdítottak rá, ezért reagált olyan szenvedélyesen. De ha megemészti, te meg elbeszélgetsz vele, akkor biztos egész másképp tekint majd az egész ügyre. Az életben semmi sem fekete-fehér, és minél előbb megismeri az igazságot, annál jobb lesz neki.

- Tényleg azt hiszed, hogy Omár ezt megértheti? - Lidkának a leghalványabb reményre is nagy szüksége volt.

- Egész biztosan így lesz - mondta Aska nyomatékkal.

- Remélem, hogy igazad lesz... - felelte Lidka, és letörölte még mindig patakzó könnyeit.

- Hát Lina? Ő már tud valamit?

- Nem, szerencsére nem ment a bátyjával, rajzolni akart.

- Na, ez tényleg szerencse a szerencsétlenségben...

- Igen, Aska, igen... - Lidka inkább nem is képzelte el, hogyan fogadta volna a vénasszony meg Szalma az ő Linácskáját, akire már akkor undorral, viszolyogva néztek, amikor újszülöttként hazahozta a kórházból.

- Lina apját sosem próbáltad megkeresni? - kérdezte Joanna. - Hogy megmondod neki, van egy lánya?

Ezek az egyszerűnek, sőt evidensnek tűnő kérdések érzékeny húrokat pendítettek meg Lidka lelkében. Nemegyszer elgondolkodott ő is azon, nem kellene-e legalább tenni egy kísérletet, hogy megtalálja azt a lengyel származású amerikai

katonát, és elárulja neki, hogy van egy kislánya. De nagyon rettegett attól, hogyan hatna ez a gyerekei életére, ezért sosem szánta rá magát erre a lépésre.

- Nem, nem kerestem, de nem tagadom, hogy többször is fontolgattam.

- És mi tartott vissza?

- Először is, időt kell szánni rá, eltökéltnek kell lenni, meg kell találni a megfelelő eszközöket, és nekem mindenekelőtt a szakmai munkámra meg a gyereknevelésre kellett koncentrálnom. Tudod, nem könnyű egyedül nevelni két gyereket.

- Az biztos, de nagyon jól megoldottad - állapította meg őszinte elismeréssel Aska.

- Megtettem, ami tőlem telt... - Pedig házaknál takarított a szülővárosában, és ott elég sokat alázták. Eszébe jutott, mi minden történt, de nem mondta ki hangosan. - Másrészt... - kezdte, de elhallgatott.

- Másrészt micsoda?

- Sosem tudhatjuk, mi lett volna belőle...

- Mire gondolsz?

- Még ha meg is találtam volna, és elmondtam volna neki az igazságot, akkor sem tudhatjuk, hogyan reagált volna rá. Lehet, hogy azt mondta volna, hogy nem ismeri el az apaságot, semmi köze hozzá, már csak azért sem, mert az az alkalom egyetlen, elég véletlenszerű éjszaka volt. De az is megeshetett volna, hogy követelni kezdi a jogait, talán még magával is vitt volna Linácskát az Államokba, és nem láttam volna soha többé - osztotta meg a kétségeit Lidka a barátnőjével.

- Ezek a végletek - vélekedett Joanna. - Én úgy emlékszem, hogy Mark... Mark volt a neve, ugye?

- Igen - bólintott Lidka, pedig furcsán hangzott, hiszen gondolatban sosem nevezte a nevén Lina apját. Ez azt jelentette

volna számára, hogy befogadja a család életébe, azt pedig nem akarta.

- Emlékszem, hogy Mark végtelenül sármos férfi volt - folytatta Aska. - Ráadásul a hadseregben szolgált, Irakban teljesített missziót, vagyis sokat látott és tapasztalt. És kiderülhetett volna az is, hogy szenzációs pasas, aki támogatott volna anyagilag, és törődött volna a lányával. Lehet, hogy számíthattál volna rá minden helyzetben.

A Hasszánnal átélt lidérces élmények után Lidka nemigen bízott a szenzációs férfiakban.

- Jobb, ha nem csalogatjuk ki a medvét az odújából - jelentette ki keserűen.

- Ne túlozz, nem minden férfi medve - jegyezte meg Aska. - Azonkívül, mondtam már, az életben semmi sem fekete-fehér. Mi olyan sok mindenben keresztülmentünk Alival... - Joanna homlokát sötét felhő árnyékolta be. - Sok mindent meg kellett bocsátanunk egymásnak... sok mindent elfelejteni... - *Például azt a riherongy Larát, azt az ótvaros ribancot, aki úgy kúszott be a házamba, mint egy sziszegő kígyó* - tette hozzá gondolatban. - De el sem tudom képzelni, hogy éltem volna túl nélküle azt a borzalmas időszakot, amikor Szara eltűnt. Mindig könnyebb, ha ketten vagyunk...

- Megoldom egyedül.

- Nem zárkózhatsz be ennyire.

- Úgy beszélsz, mint az anyám.

- Mert igaza van. Nem élhetsz csak a munkának meg a gyerekeknek.

- Anyám ugyanezt mondja.

- Látod, Lidka, ha két, hozzád közel álló ember mondja ugyanazt, az azt jelenti, hogy van benne valami, és legalább meg kellene fontolnod. Ha pedig segítségre lenne szükséged, akkor természetesen rendelkezésedre állunk. Tudod, hogy Alinak jelentős kapcsolatainak vannak, gondolom, igénybe veheti őket, ha meg akarsz tudni valamit.

- Köszönöm, de egyelőre nincs szándékomban lépni ebben az ügyben.

- De ha valamikor szeretnél...

- Köszönöm, észben tartom.

- Tehát anyukád is úgy gondolja, hogy meg kellene keresned Lina apját?

Hosszú hallgatás telepedett rájuk.

- Csak azt ne mondd, hogy anyukád nem tud semmit! - Joanna csodálkozva nézett a barátnőjére.

- Tudja, de... - Lidka elhallgatott, mert már az is növelte benne a rettegést, hogy egyáltalán beszéltek a családi titokról. Rettegett, milyen szörnyű következményei lehetnek annak, hogy Omár rájött az igazságra.

- De? - Joanna várta, hogy a barátnője befejezze a mondatot.

- Ez tabutéma otthon - folytatta Lidka hosszabb szünet után. - Elmondtam nekik az igazat, úgy értem, anyukámnak meg a testvéreimnek, nem sokkal azután, hogy hazamentem Lengyelországba. Csakhogy akkor sokkal fontosabb volt egy csomó más dolog. - Lidka mély levegőt vett. - Össze kellett szednem magam a traumatikus házasságom után, biztosítani a létfeltételeket magamnak meg a gyerekeimnek, elkezdeni teljesen más alapokon...

- Igen, persze, ez érthető - mondta Joanna.

- És amikor elmondtam nekik, mi a helyzet Linával, rögtön megállapodtunk, hogy ezt a témát soha többé nem hozzuk fel. Érted, sosem! - hangsúlyozta Lidka. - Jobb volt megegyezni abban, hogy ez a téma nem létezik, mint ha valaki véletlenül elejtett volna valamit a kicsik előtt.

- És nem is volt téma mind a mai napig... - állapította meg szomorúan Joanna.

- Mind a mai napig... - sóhajtott fel Lidka.

Csend lett a szobában, nyomasztó volt a két barátnő aggodalma, amit a gyerekeik iránt éreztek. Lidka és Joanna is azon törte a fejét, mit kellene tenni a jelen körülmények között. Ekkor toppant be a szobába Lina.

- Nézd csak, anyuci, befejeztem! - mondta, és átnyújtotta Lidkának a rajzát.

- Nagyon szép lett - dicsérte a kislányát Lidka.

- Mit rajzoltál? - kérdezte Joanna.

- A Kuvait-tornyokat.

- Tényleg tehetséges vagy - mondta elismerően Aska, a kislány rajzát nézve. - Hányféle kék van itt, a tenger, az égbolt, a gömbök a tornyokon... És te remekül megoldottad, hogy egységes legyen a kompozíció, ugyanakkor nagyon kifejező is.

- Nagyon jók azok a kréták, Aska néni, amiket ma vettünk, több árnyalat is van minden alapszínből. Ez nagyon sokat segített.

- Örülök, Linácska. Ha szükséged lenne még valamire, csak szólj, és rögtön megvesszük.

- Köszönöm, Aska néni, de egyelőre elég nekem az, ami van. Omár hol van? - kérdezte Lina. - Meg akarom mutatni neki a rajzomat.

Lidka aggodalmas pillantást váltott Joannával.

- Még nem ért haza a bátyád. - Lidka hangsúlyozta a „bátyád” szót, mintha a valóságot akarná elvarázsolni.

- Kár. - Lina elszomorodott. - Szeretem rögtön megmutatni neki a rajzaimat, ahogy elkészülnek.

- Lányok, azt hiszem, ideje vacsorázni! - Joanna felállt a székről. - Szólok Bartinak, hogy tálalhat. Gyertek le fél óra múlva, azt hiszem, addigra Fatma is hazaér, legalább megismeritek.

- Rendben, Aska. - Lidka becsukta az ajtót a barátnője mögött.

Lina odament az édesanyjához, és az ölébe ült. Lidka szorosán magához ölelte, és csókot nyomott a fejére.

- Tudod, anyuci, akartam tőled kérdezni valamit. - Lina szemmel láthatóan komolyan törte a fejét valamin.

- Kérdezz csak, kislányom! - Lidka kisimította a hosszú hajszálakat Lina arcából.

- Azt szeretném kérdezni... - kezdte újra a kislány. - Mert itt olyan szép minden... Szépek az épületek, az autók... Meleg van, pálmafák, napsütés... Meg a tenger, én nagyon szeretem a tengert... És azt szeretném kérdezni... - mondta megint a kislány, ami arra utalt, hogy nagyon izgatja a kérdés. - Miért költöztünk el innen, amikor meghalt a papa? Biztos szuper lett volna itt lakni.

Lidka remélte, hogy a lánya nem hallja, milyen hangosan ver a szíve, mert most olyan hevesen kezdett dübörögni, mintha mindjárt ki akarna ugrani a mellkasából.

- Miért? - kérdezte Lina, egyenesen az édesanyja szemébe nézve.

És ezekben a szemekben benne volt az a sivár és komor karácsony, amikor az anyósa nem engedte meg, hogy Lidka karácsonyfát állítson és ünnepeljen, benne volt, hogy titokban csempészett a hálószobába arab kenyeret, amit titokban megtörtek Omárral, mint az ostyát, benne voltak azok a pillanatok, amikor Hasszán megalázta, amikor undorral ordított rá: „Ki vagy te? Senki! Nulla! *Zubala!*“^[10], az is, hogy többször durván megerőszakolta a sivatagban, ráadásul Hasszán akkor vetemedett erre, amikor Linát várta. Vörös vérpatak festette be az aranyszínű homokot, és a férje az eksztázis csúcán élvezettel hörögte szépséges szeretője nevét: „Luluuuu...” De Lina ezt mind nem tudta.

- Anyuci, miért költöztünk el? - A kislány türelmetlenül várta a választ a kérdésére.

Lidka toroka olyan száraz volt, mint a fűrészpor, alig tudott kipréselni magából néhány szót.

- Mert nagyon kicsik voltatok, és én nem akartam messze lenni a családomtól... Hiányzott Lengyelország, a nagymamád, Gosia nénikéd, Krzysztof bácsikád...

Lina arcán látszott, hogy nem elégítette ki a mamája magyarázata, nem győzte meg arról, hogy helyes döntés volt elhagyni ezt a gyönyörű országot.

- Ha itt laktunk volna... - kezdte a kislány, de Lidka nem hagyta, hogy tovább bolygassa a család múltját.

- Linácska, mindjárt vacsorázunk, és addig én még be akarok nézni Szarához. Menj most vissza a szobádba, nemsokára találkozunk az ebédlőben!

- Megyek, megnézem, hazaért-e már Omár. - Lina lelép az édesanyja öléből.

- Megyek veled. - Lidka úgy érezte, időzített bombán ül.

Omár szobája üres volt, ezért a kislány visszazaladt a szobájába, Lidka pedig bekopogott Szarához. Nem érkezett válasz, de kezdettől fogva nyilvánvaló volt, hogy itt most sok türelemre és kitartásra lesz szükség. Lidka bement a sötét szobába, és leült Szara ágya mellé, aki az ágy szélén feküdt takaróba burkolózva. Lidka várt néhány percet, aztán beszélni kezdett.

- Átérezem a fájdalmadat és a kétségbeesésedet... Ismerem ezt a szörnyű érzést, tudom, milyen sebet ejt, ha csalódunk valakiben, akit tiszta szívből szeretünk... - Lidkának kicsit elcsuklott a hangja. - És nem látunk mást magunk előtt, mint tátongó, fekete úrt... Ez a fájdalom... ott van bennünk... körülöttünk... mindenütt... És nincs semmi más...

Lidka elhallgatott. Kicsit megmozdult a takaró. Aztán kinyúlt alóla egy lesoványodott kéz. *Nem eszik...* - gondolta Lidka. - *Szinte semmit sem eszik...* A kéz egy kicsit lehajtotta a takarót, és Lidka meglátta Szara kifejezéstelen arcát, szeme alatt a sötét karikákat, jó ideje mosatlan haját, tompa tekintetét, ami jól mutatta, milyen végtelen szenvedésen megy keresztül. A két nő szó nélkül nézett egymásra, az átélt szörnyűségek sebzett madarakként köröztek fölöttük.

- Visszajövök még - ígérte Lidka, aztán halkán becsukta az ajtót maga után.

Az ebédlőbe menet benézett Omár szobájába, de nem találta ott Odalent, a hosszú asztal körül sürgött a személyzet, a vacsorát szolgálták fel. Lidka bement a szalonba, nemsokára megjelent Joanna is.

- Voltam Szaránál - jelentette be rögtön Lidka.
- És? - kérdezte Joanna félve és reménykedve.
- Láttam.
- Kibújt a takaró alól?
- Egy kicsit kibújt... Láttam az arcát, a kezét... Rettentően legyengült.
- Tudom, egyre kevesebbet eszik... Nem megy ki a napra... Szóba állt veled?
- Nem, csak meghallgatott.
- Az is nagyon jó. Engem meg sem akar hallgatni.
- Lehet, hogy ahhoz több idő kell... a legfontosabb, hogy itthon van, biztonságban, szerető családban, és gondosan ápolják.
- Nekem állandóan az az érzésem, hogy nem teszek érte eleget - vallotta be Joanna. - Azt szeretném, ha specialisták foglalkoznának vele, mert nekem akkor nagyon sokat segítettek. De nem tudom, hogyan tudnám eljuttatni hozzájuk. Mondtam már, hogy klinikáról szó sem lehet, mert Szara a kertbe sem hajlandó kimenni, nemhogy messzebb utazni. És már felnőtt nő, nem kényszeríthetjük semmire.
- És ha esetleg házhoz jönne egy jó specialista?
- Megpróbáltuk azt is...
- Vagyis?
- Ali hozatott Londonból egy nagyon jó pszichoterapeutát, de Szara be sem engedte a szobájába. Sőt kulcsra zárta, és azzal fenyegetőzött, hogy ki sem nyitja, amíg az orvos el nem hagyja a rezidenciát. Attól féltünk, hogy kárt tesz magában, kénytelenek voltunk lemondani erről az ötletről.

- Amennyire én tudom, Szarának amúgy is önként kell beleegyezését adnia a kezeléshez.

- Tökéletesen igazad van, nekünk is ugyanezt mondta a pszichiáter még az ideutazása előtt. Figyelmeztetett, hogy ha Szara nem adja a beleegyezését a gyógykezeléshez, akkor ő sem tudja elkezdni.

- De legalább megpróbáltátok...

- Igen, úgy gondoltuk, hogy ha itt lesz valaki helyben, aki segíthet neki, akkor meg tudjuk győzni, hogy a maga érdekében legalább álljon szóba vele. Sajnos nem sikerült...

- Sajnálom.

- Maradt a remény, meg most te...

- Megteszek mindent, ami tőlem telik, Aska.

- Tudom, nem is kell mondanod.

A két barátnő beszélgetését a lépcsőn lefelé lépdelő Lina és Fatma cserfes hangja szakította félbe.

- Milyen nagylány lett belőle! - kiáltott fel Lidka, ahogy megpillantotta Joanna lányát.

- A te Linád pedig nemcsak hogy kiválóan rajzol, még angolul is remekül beszél.

- Egész kicsi korától fogva jár angolórára.

- És most láthatod, milyen nagyszerű eredménnyel - állapította meg Aska. - Azt hiszem, jól kijönnek egymással a lányaink, jó is, hogy tudnak beszélni nyelvi korlátok nélkül.

Lina és Fatma sugárzó arca szemernyi kétséget sem hagyott afelől, hogy remekül érzik magukat egymás társaságában. A traumatikus hónapok után, amíg a szüleivel együtt a nővérét kereste, aztán részt vett a veszélyes szabadítási akcióban, Fatma örömmel fogadta a hírt arról, hogy eljön hozzájuk az édesanyja barátnője, és segít Szarát kirángatni a depresszióból. A világra nyitott és kíváncsi kislánynak látta Linát, akit most ismert meg,

ezért Fatma nagy átéléssel mesélt neki a kuvaiti angol iskolájáról. Lina kíváncsian hallgatta, sok mindenre rákérdezett. Fatma úgy érezte, kellemesen felélénkül a családi rezidencia, ahol jó ideje már csupa drámai esemény zajlott.

- Fatma, emlékszel Lidka nénire? - fordult Joanna a lányához, amikor Linával együtt beléptek a szalonba.

- Igen, ott voltunk az eljegyzésén, és a néninek gyönyörű, gyöngyhímzéses cipője volt.

- Gyöngyhímzéses cipőd volt, anyuci? - kérdezte Lina csodálkozva, tágra nyílt szemmel.

- Igen - erősítette meg Lidka. - Én meg arra emlékszem, hogy Fatmán és Szarán is hosszú ruha volt meg csodaszép ékszerek, úgy néztek ki, mint két igazi kis hercegkisasszony.

Lina lenyűgözve hallgatta a mamája életének eddig ismeretlen mozzanatait: mindez úgy hangzott számára, mint egy tündérmese.

- És az eljegyzés abban a különleges kastélyban volt, ahol pálmafák nőnek a tornyokon - tette hozzá Lina.

- Te már láttad azt az épületet? - csodálkozott Fatma.

- Amíg iskolában voltál, elvittem Lidka nénit, Linát és Omárt egy kis kuvaiti városnézésre - magyarázta Joanna.

- Szeretném még egyszer megnézni azt a kastélyt, le is fényképezném, hogy később lerajzolhassam, lehet róla szó? - kérdezte Lina, reménykedve nézve Aska nénire.

- Ha akarsz, holnap iskola után elmehetünk együtt - javasolta Fatma.

- Igazán? - örvendezett Lina. - Hát az csúcs jó lenne.

- Omár is velünk jöhet - tette hozzá Fatma. - Hol van? Szeretném megismerni.

- Tényleg, mama, hol van Omár? - kérdezte Lina. - Miért marad el ilyen soká?

Lidkának fogalma sem volt, mit feleljen a lányának, ezért Joanna válaszolt helyette.

- Biztos Kuvaitban lófrál, és elveszítette az időérzékét. Mindjárt föl hívom a sofórt, és megkérdezem, mi van vele.

- Hívd föl, kérlek szépen, Aska néni, már hiányzik a bátyám! - mondta Lina.

Valahányszor szóba került Omár, mintha villám csapott volna Lidkába. *Mi a fenét művel ez a gyerek?* - futott át a fején. - *És hogy tudta így összezavarni egy pillanat alatt a vénasszony és Szalma? És hogyan értessem meg vele, hogy manipulálják?*

Joanna éppen a telefonért nyúlt, amikor Barti lépett a szalonba.

- Kész a vacsora, madame.

- Köszönöm, Barti. - Joanna felállt a szófáról. - Gyertek, vár a vacsora! - Aska az ebédlő felé intett.

- Hát Omár? - kérdezte Lina.

- Lehet, hogy mindjárt hazaér, és ha mégsem, akkor vacsora után föl hívjuk a sofórt - ígérte Joanna.

- Rendben, Aska néni. - Linát megnyugtatta ez az ígélet.

- Foglaljatok helyet! - Joanna az asztalhoz tessékelte őket.

Kellemes hangulatban telt a vacsora, bár Lidka tűkön ült, egyfolytában Omáron járt az esze. Egyszer csak észrevette, hogy Barti tálcával a kezében megy föl a lépcsőn. Kitalálta, hogy Szarának visz ennivalót a szobalány.

- Aska, bevihetném én Szara vacsoráját Barti helyett? - kérdezte a barátnőjét Lidka.

- Persze, ha akarod...

- Nem maradunk itt sokáig, ezért minden alkalmat ki akarok használni, hogy közelebb kerüljek Szarához.

- Köszönöm, Lidka. - Joanna megint hálás pillantással nézett a barátnőjére. - Barti! - szólt a szobalánynak, aki rögtön megtorpant a lépcsőn. - Gyere ide, kérlek!

A szobalány máris az asztalnál termett.

- Igen, madame.

- Tedd le a tálcát az asztalra, majd Madame Lidka beviszi a vacsorát Szarának.

- Igen, madame. - A szobalány teljesítette az utasítást.

- Köszönöm, Barti, elmehetsz.

Vacsora után Fatma behívta a szobájába Linát, hogy megmutassa neki a kuvaiti fotóalbumait.

- Az egyik album a sivatagról szól, lehet, hogy Lina talál benne forrást a rajzaihoz - mondta Fatma, amikor felálltak az asztaltól.

- Remek ötlet - dicsérte a lányát Joanna.

Fatma és Lina fölment az emeletre, Lidka pedig fogta a tálcát, hogy bevigye az ennivalót Szarának.

- Telefonálsz a sofőrnek, hogy megtudjuk, mi van Omárral? - kérdezte Lidka Joannát.

- Persze, máris hívom - felelte Aska, de mire beütötte volna a számot, megszólalt a telefonja.

- A sofőr az? - kérdezte Lidka rosszat sejtve.

- Nem, Ali hív, de ne aggódj, Lidka, mihelyt leteszem, rögtön hívom a sofőrt - ígérte Joanna, a barátnője gondterhelt arcát nézve.

Lidka bólintott, és fölment Szara szobájába. Bekopogott, de nem jött válasz. Amikor belépett a szobába, Szara az ágy szélén feküdt egy pontra szegezett tekintettel.

- Hoztam neked vacsorát - mondta Lidka, és letette a tálcát az ágy mellé.

Szara nem reagált, Lidka pedig leült a szokott helyére.

Eltelt egy negyedóra, mire Szara továbbra is azt a pontot bámulva reszkető hangon beszélni kezdett.

- Gyűlölt minket... az őr... Amira...

- A titkos ISIS-táborban, Algériában... - tette hozzá Lidka, figyelmesen hallgatva Szara szavait.

- Amira korábban ott volt Rak... - Szara hirtelen elhallgatott, mintha nagy kint okozna neki a beszéd.

- Rakkában - fejezte be helyette Lidka.

- Félttem tőle... Kegyetlen volt... Mindig kiabált... Rettegésben tartott minket... A biter... - Szara összehúzta magát, és összefonta a karját a mellén.

- Biter? - kérdezte értetlenül Lidka.

- Középkori kínzóeszköz... Nehezen gyógyuló sebeket okoz... A biter... - Szara a szadista ör sátáni nevetését hallotta. - A két végén fémkampóval... Éles fogakkal... Beleváj a bőrbe... Megmarja a mellet...

- Amira felsértette a melleidet? - rémült meg Lidka.

Nem... Ijesztgetett... És korbácsolt... korbácsolt... korbácsolt... - Szara elhallgatott, nem folytatta a fájdalmas vallomást.

Nagyobb borzalmakat élt át a dzsihádisták titkos táborában, mint Lidka feltételezte. Középkori kínzóeszközök... Lidka szinte hallotta, ahogy a fémfogak rácsattannak a megbüntetett nő mellére.

Milyen borzalmakat árul el még Szara? Lidka türelmesen várta a további vallomásokat, de Szara nem mondott többet.

Jó félórás csend után Lidka törte meg a csendet.

- Hallgass rám, Szara... Megfélemlíthetnek, megüthetnek, korbácsolhatnak, rugdoshatnak, megalázzhatnak... Lealacsonyíthatnak és megkínózhatnak... Megszégyeníthetnek... De ami belül van... - Lidka a szívére tette a kezét. - Azt nem pusztíthatják el. Soha.

Szara szeme könnybe lábadt. Eszébe jutott, hogy a legkeményebb időszakokban, amikor az ISIS barbár cselekedeteit kellett néznie - egy hároméves kisfiú egy néptelen játszótéren célba vett és főbe lőtt egy foglyot -, a végtelen, morajló óceánt képzelte maga elé, hogy

elfedje a kérlelhetetlen gyűlöletet és bestialitást. Most Lidkára nézett, és megjelent a szája sarkában valami mosolyféle.

Lidka viszonzta a mosolyt. Magához akarta ölelni Szarát, de visszafogta magát, attól tartva, hogy egyetlen rossz mozdulat elszakíthatja a megértés alig kialakult, vékonyka szálát.

- Nagyon ügyes vagy, Szara - csak ennyit mondott. - Nagyon.

Szara lehunyta a szemét. Lidka felállt, és az ajtóhoz lépett.

- Visszajövök - mondta búcsúzóul.

Elhagyta Szara szobáját, és lement a szalonba, remélve, hogy ott találja Joannát.

- Szara szóba állt velem - mondta Lidka, mihelyt letelepedett a szófán üldögélő Joanna mellé.

- Tényleg?

- Úgy értem, mondott néhány szót...

- Mit mondott?

- A dzsihádisták táboráról... A kínzásokról... Azt hiszem, még mindig fél. A mindenholnan rá leselkedő, embertelen gonoszság elől bújnak a takaró alá.

- Az a legfontosabb, hogy elkezdett beszélni - sóhajtott megkönnyebbülve Joanna.

- Én is azt hiszem. Ha kiadja magából... Feldolgozza... Akkor jó lesz, Aska, akkor rendben lesz.

Joanna erősen megszorította a barátnője kezét, így fejezte ki a köszönetét.

- Tudod, mi van Omárral? - kérdezte Lidka.

- Akkor ért haza, amikor Alival beszéltem telefonon.

- Találkozott Linával?

- Nem, rögtön fölment a szobájába.

- És Lina?

- Még mindig a lányommal van, Fatma nagyon megszerette a kislányodat.

- Jaj, de jó. Elnézést, Aska, de be kell most mennem Omárhoz.

- Persze. Ha szükséged lenne valamire, csak szólj!

- Köszönöm, talán most sikerül hatnom rá.

- Drukkolok, Lidka.

- Köszönöm, Aska.

Lidka remegő gyomorral ment fel, és rögtön Omár szobájába indult. Kopogás nélkül nyomta le a kilincset, de kulcsra volt zárva az ajtó.

- Omár, nagyon kérlek, nyisd ki! - mondta Lidka, és dörömbölni kezdett az ajtón. - Beszélünk kell.

Süket csend volt a válasz.

- Vendégségben vagyunk, nagyon kérlek, viselkedj illedelmesen! - kérlelte Lidka.

- Már alszom - felelte Omár tompa hangon.

* * *

Nem volt igaz. Nem aludt. Folyamatosan és újra meg újra, mintha valaki százszor indította volna el ugyanazt a filmet, olyan jelenetek játszódtak le a szeme előtt, amelyek megingattak mindent, amit addig rendíthetetlennek gondolt. Miután átlépte a nagyanja és Szalma néni lakásának küszöbét, úgy érezte, mintha egy láthatatlan vonalon átjutva bekerült volna egy másik világba, amelyet természetből fogva nagyon közelinek érzékelt.

- Omár! - Olyan döbbenetesen hasonlított az apjára, hogy Szalma rögtön ráismert, mihelyt kinyitotta az ajtót. - Mama! Mama! Omár jött el hozzánk! - mondta, és betessékelte a fiút a lakásba.

- Hasszán! Omár! - Omár nagyanja is a fiát látta az unokájában.

- Nézd csak, mama, hogy hasonlít rá!

- Ugyanolyan a szeme.
- Meg a mozdulatai.
- Meg az orra. Ugyanaz az orr.
- Pontosan olyan, mint a mi Hasszánunk.

A két nő nem tett fel fölösleges kérdéseket, közeli családtagként fogadták Omárt. A nagyanyja csak arabul beszélt, de Szalma tolmácsolt. Kertelés nélkül rázúdították az évek alatt felgyülemlett sérelmeiket, szidták Omár anyját, aki elrabolta a fiút, ahogy fogalmaztak, és nem hagyta, hogy kapcsolatba lépjenek vele.

- Pedig annyira hiányoztál!
- Szalma férjhez ment, és nagyon szerette volna, ha ott vagy az esküvőjén.
- Mert amikor elveszítettem a bátyámat... - Szalma lopva letörölte a könnyeit. - Azt akartam, hogy itt legyen a fia...
- És Omár most már igazi férfi...
- A legközelebbi férfi hozzátartozónk...
- El kell vinnünk az apja sírjához - jelentette ki határozott hangon a nagyanyja.
- Sokáig maradsz Kuvaitban? - tudakolta Szalma, hogy beoszthassa Omár idejét.

- Nem, csak néhány napig.
- Itt van anyád is?
- Igen - mondta a fiú.

A két nő sokatmondó pillantást váltott.

- Akkor elmegyünk még ma - mondta ellentmondást nem tűrően a nagyanyja. - Megmondjuk Baszimnak, hogy vigyen el minket.
- Baszim a férjem - világosította fel Szalma. - Elmegyünk a temetőbe, ha hazaér a munkából.

Omár megismerkedett Szalma három kislányával is, akik érdeklődve nézegették a váratlan vendéget. A legkisebb, az ötéves

Latifa megdöbbenően hasonlított Omárra. A kislányok fegyelmezetten ültek a kanapén, és nagy tisztelettel bántak az idősebb unokatestvérükkel.

Amikor megérkezett Baszim, eleinte kissé suta helyzet alakult ki, mert miután üdvözölték egymást Omárral, a férfi rájött, hogy a fiú nem beszél arabul.

- Szíriai vagy, hogyhogy nem beszélsz az anyanyelveden? - álmétkodott, s nem tudott hova lenni a csodálkozástól.

Baszim kiválóan tudott angolul, mégis egyfolytában Omárt piszkálta, hogy egy árva szót sem tud arabul.

- Hagyd már békén! - állt végül az unokaöccse mellé Szalma. - Hiszen nem az ő hibája, hanem az anyjáé. Az a *kafira*^[11] nem törődött vele.

- Igen, minden a *kafira* bűne - helyeselt a lányának Omár nagyanyja. - És most készüljete, ideje indulni!

Az autóban nem volt hely mindenkinek, ezért a kislányok otthon maradtak. Jó fél óráig tartott az út a temetőig, ezalatt Szalma meg a férje sok fontos eseményről beszámolhatott a család életéből. Szalma hangsúlyozta, milyen kár, hogy annyi ideig nem voltak kapcsolatban. Omár itta a szavaikat, próbálta minél jobban megismerni a szíriai rokonait.

A muszlim temető semmiben sem hasonlított a lengyel temetőre, ahova Omár járt, amikor felkeresték a nagyapja sírját. Nem voltak impozáns emléktáblák, síremlékek, virágok, gyertyák. A muszlim sírok nagyon egyszerűek voltak, szinte mindegyik egyformán nézett ki. Csupa szigorú derékszög, a halott táblába vésett neve informálta a látogatót a hozzátartozója nyughelyéről.

Omár az apja sírjánál állt. Furcsa érzés fogta el, ami nem hasonlított semmire, amit addig tapasztalt. Volt benne fájdalom, bánat, gyász, büszkeség, hiányérzet és boldogság is, hogy annyi év után végre itt van. Érezte, hogy kötődik ehhez a földhöz, amely az

apja hamvait borítja, aki oly régóta várta, hogy ott álljon a fia a sírjánál.

Szeretlek, papa, szólalt meg Omár szíve.

- Az anyád ölte meg - jelentette ki ridegen Szalma.

Omár úgy gondolta, hogy a sírnál kimondott szavak biztosan igazak.

- Meg kell bosszulni! - Szalma a kis halmot nézte.

- Életet életért, szemet szemért! - hörögte Hasszán anyja, Szalma pedig gyorsan lefordította.

- Életet életért, szemet szemért! - ismételte el Baszim az anyósa meg a felesége után.

Szeretlek, papa, szólalt meg Omár szíve.

Néhány perc elteltével a család elhagyta Hasszán sírját, és átvonult Omár nagyapjának sírjához.

Hazafelé Baszim megállt egy könyvesboltnál, vásárolt egy arab társalgási zsebkönyvet.

- Minél előbb meg kell tanulnod a nyelvet! - Átnyújtotta Omárnak a kis könyvecskét, ő pedig rögtön lapozni kezdte.

Amikor a család odaért a társasházhoz, Omár szólt, hogy fölmegy ő is, el akar búcsúzni az unokatestvéreitől.

- Legközelebb elhozom a húgomat is - mondta, miután érzékeny búcsút vett az egész családtól. - Szalma néni megismeri az unokahúgát, nagymama meg az unokáját - fordult mosolyogva Szalmához.

- Az a fattyú nem az unokahúgom. - Szalma hangja teljesen érzelemmentes volt.

- Szalma néni, Lináról beszélek, a mama vele volt terhes, amikor meghalt a papa - magyarázta Omár.

- Az a lány nem Hasszán gyereke. És nem is a húgod - mondta kíméletlenül Szalma.

Omár a legközelebbi családtagok arcát pásztázta, és azt látta rajtuk, hogy egyetértenek Szalma néni dermesztő szavaival.

Most pedig, Joanna néni rezidenciáján ez a film pereg a szeme előtt újra meg újra, elejétől a végéig. Kockáról kockára.

* * *

Omár reggel korán kelt, hogy minél előbb elmehessen az újra megtalált szíriai rokonaihoz. Éppen indulni készült a sofőr, amikor Lidka is beszállt az autóba.

- A tengerhez megyünk - parancsolta a sofőrnek.
- Mit akarsz? - förmedt Omár az anyjára.
- Beszélünk kell.
- Nincs miről beszélünk - mordult rá Omár, de a sofőr már indított.

Az autó az üres tengerparti sétánynál állt meg.

- Kérlek szépen, szállj ki egy pillanatra, hadd magyarázzak meg mindent! - Lidka hitt abban, hogy egy őszinte beszélgetés enyhíti a kettejük közti feszültséget.

Omár vonakodva kiszállt, és megállt az édesanyja mellett.

- Nézd, kisfiam... - Lidka óvatosan akarta bevezetni Omárt a családi gondokba. - Volt idő, amikor nemigen jöttünk ki édesapáddal, ezért...

- Ezért elkezdted félrekúrni - fejezte be arrogánsan Omár.
- Hogy beszélsz anyáddal? - kiáltott rá Lidka felháborodva.
- Anyámmal? Milyen anyával? - felelte Omár gúnyosan. - Egy olyan anyával, aki egész életemben hazudott nekem? Aki megölte az apámat?
- Ezt mégis hogy gondolod? - háborgott Lidka.

- Nem arról van szó, hogy én mit gondolok, vagy mit nem gondolok! - Omár dühét csak fokozta, hogy egyfolytában az apja

sírját látta maga előtt. - Ez az igazság!

- Milyen igazság? - Lidka majd fölrobbant az idegességtől. - Olyan igazság, amit ki tudja, milyen emberektől hallottál!

Omár arca még eltökéltebb lett.

- Nem ki tudja, milyen emberektől, hanem a nagymamámtól és a nagynénémtől. Nem láttak hosszú éveig, pedig nagyon hiányoztam nekik. És te nem engedted, hogy kapcsolatba lépjenek velem.

- Hogy micsoda? - Lidka meggyőződhetett arról, hogy a vénasszony meg a lánya ugyanolyan hazug és aljas nőszemélyek, mint évekkel ezelőtt. - Kicsi fiam, nem értesz te semmit!

- Te vagy hülye, te nem értesz semmit!

- Ezt most hagyd abba! - Omár minden egyes szava úgy égette Lidkát, mintha izzó vassal sütögették volna. - Túl sokat engedsz meg magadnak!

- Ma'a asz-szalama!^[12] - hörögte Omár dühösen, és sietve faképnél hagyta az anyját.

VII. FEJEZET

A szabadság madarai

A tengerparti sétányon tett rövid séta nem nyugtatta meg Lidka zaklatott idegeit. Mélységesen megrázták a korábban szófogadó Omár támadó szavai, melyek félreérthetetlenül jelezték, hogy sokkal tragikusabb a helyzet, mint eleinte gondolta. A búcsúzóul odavetett *ma'a asz-szalamából* világosan kiderült, hogy Omár a vénasszony és Szalma - Lidka legnagyobb ellenségei - befolyása alá került. És ehhez elég volt egyetlen nap!

Lidka elhagyta a sétányt, és lement az alatta lévő strandra, ahol tajtékos hullámok csapódtak szelíden a homokos partnak. Aznap türkizkék volt a tenger, az enyhén fodrozódó víztükör csillogó luxuskelmére emlékeztette. Levette a cipőjét, mezítláb indult el a parton, hagyta, hogy nyaldossa a víz a lábát. Eltelt egy óra, mire a hullámok egyenletes moraja és a víz nyugtató érintése segített neki valamennyire megemészteni az Omárral folytatott vitát. De továbbra is benne maradt a fiától elszenvedett váratlan fájdalom, mintha tüske sebezte volna fel.

Lidka leült a homokba, és a távolba bámult. Mallorcát juttatta eszébe a horizont vékony vonala, ahol a tenger találkozott a mélykék éggel. Mallorcát és Marekot... A férfi nagy tapintatot és empátiát tanúsított, amikor együtt vacsoráztak abban a hangulatos étteremben. Amit magáról mesélt, abból kiderült, hogy ő is sok mindenben ment keresztül, hiszen meg kellett küzdenie az exfelesége jogtalan vádjával. Lidka egyszerre ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy beszélhessen vele. A mindennapos kötelességek és feladatok forgatagában ritkán érezte magát magányosnak, de most nagy szükségét érezte, hogy mellette legyen egy érző lény, valaki, aki figyelmesen meghallgatja és mellé áll. Marék... *Illik ilyen hosszú hallgatás után fölhívni?* Lidka újra meg újra feltette magának ezt a kérdést, amíg a szelíden hullámzó tengert bámulta.

Hosszas habozás után hívta Marék számát.

- Halló! - Több csengés után vette fel, Lidkának pedig a férfi hangja hallatán szaporábban kezdett verni a szíve.

- Szervusz, Lidka vagyok.

- Lidka! - Marék szinte felkiáltott őszinte örömeiben. - Fantasztikus, hogy felhívtál! Mi újság nálad? Hogy vagy? - árasztotta el kérdésekkel.

Lidka hallgatott. Mert mit mondhatott volna? Remekül, csodásan, jól? Nyomorultul, borzalmasan, pocsékul? Kényelmetlenül érezte magát, hogy pont most telefonált neki.

- Történt valami? - kérdezte Marék elkomolyodó hangon.

Lidka nem válaszolt, ezért megint ő szólalt meg.

- Nézd, ha baj van, el tudok menni hozzád - ajánlotta fel. - Holnap már Lengyelországban lehetek.

- Nem, nem... - préselte ki magából Lidka. - Nem vagyok Lengyelországban.

- Hanem hol? - kérdezte aggodalmasan Marék.

- Kuvaitban.

- Munkaügyben?

- Nem.

- Családi ügyek?

- Ha úgy vesszük.

- Tudok valamit segíteni? - Lidka szűkszavú válaszaiból és a belőlük áradó szomorúságból Marék kitalálta, hogy az asszonynak gondjai lehetnek.

- Nem, köszönöm. - Lidka belátta, hogy Marék nem tudja megoldani ezt a nehéz helyzetet, de kellemes melegség öntötte el már attól is, hogy a férfi ilyen élénken érdeklődik a gondjai iránt, és szeretne segíteni.

- Biztos?

- Biztos. Nálad mi újság?
- Semmi különös. A szokásos, csak a munka meg a munka...
- Vettél már házat Mallorcán?
- Nem, még nem. Sokáig maradsz Kuvaitban?
- Nem, csak egy hétig.
- Meglátogatnálak, ha visszamész Lengyelországba.
- Nem is tudom... - Igazság szerint Lidka azt sem sejtette, mi lesz másnap vagy akár a következő néhány órában. - Meglátjuk.
- Kérlek, hívj majd... - Marék hangja most különösen gyengéden csengett. - És vigyázz magadra!
- Rendben. - Lidka már nem is emlékezett, mikor beszélt vele így egy férfi. - Most már le kell tennem.
- Lidka...
- Igen?
- Nagyon örülök, hogy felhívtál. - Marék szavai a gyengédség bársonyköpenyével burkolták be Lidkát.
- Hívlak még.
- Várom.
- Szia.
- Szia.

Hamar benépesítették a partot a korai sétálók és kocogók. Lidka üldögélt még egy negyedórát a tengerparton, aztán odament az autóhoz, amely mindvégig várt rá a sofőrrel együtt. Amikor hazaért a rezidenciára, Joannával találkozott a szalonban. A barátnője kávézott és egy képes újságot lapozgatott.

- Hogyhogy ilyen korai pacsirta vagy? - üdvözölte Aska mosolyogva a barátnőjét. - A személyzet mondta, hogy kora reggel elmentél valahová a fiaddal.
- A tengernél voltam.
- Beszéltél Omárral?

- Igen.

-És?

Lidka tehetetlenül tárta szét a karját, így adta Aska értésére, hogy nem volt egy jól sikerült beszélgetés.

- Szarával viszont remekül boldogulsz - vigasztalta a barátnőjét Joanna. - Barti mondta, hogy tegnap este Szara egy kicsit többet evett, mint máskor.

- Nagyszerű, Aska - derült fel Lidka. - Reméljük, hogy ez a javulás első lépése.

- Nagyon bízom benne. Iszol egy kávét?

- Igen, szeretnék.

- Meg is reggelizel?

- Nem, köszönöm, nem vagyok éhes.

- Barti! - szólította a szobalányát Joanna. - Főzz egy kávét Madame Lidkának!

- Igenis, madame.

- Aska! Te istenien nézel ki! - Lidka most vette észre a barátnője hangsúlyosabb sminkjét, gondosan fésült frizuráját és bő, csillogó, mell alatt húzott ruháját, amely kiemelte az asszony telt mellét.

- Köszönöm. Ali ma jön haza - mondta Joanna felcsillanó szemmel. - Az ember tegyen a férje kedvére.

- Örülök, hogy rendbe jött a kapcsolatotok.

- De amin mi ketten keresztülmentünk...

Barti hozta a kávét a művészi aranymintával díszített porceláncsészében, és letette a kerek asztalka márványlapjára.

- Köszönöm, Barti. - Lidka a csészéért nyúlt, és élvezettel kortyolt bele az erős főzetbe. - Mikor ér haza Ali? - kérdezte Joannától.

- Itt kell lennie nemsokára.

- Akkor kiiszom a kávét, és eltűnök. Nem akarok zavarni... - Lidka megértően mosolygott barátnőjére.

- Ó, szívem, mindennek megvan a maga ideje. - Joanna elnevette magát a csilingelő kacagásával, amit Lidka annyira szeretett. - És biztos lehetsz abban, hogy Ali nagyon örül annak, hogy eljöttél. Nagyon aggódtunk érted, amikor hazaértünk az utazásból, és megtudtuk a sofőrtől, hogy kivitt a reptérre a két kicsi gyerekeddel. Azután nem adott életjelet...

- Ne haragudj, Aska, de a szó szoros értelmében egy szál ruhában szöktem meg. Egy árva fitying nélkül... Még szerencse, hogy meg tudtam venni a repülőjegyeket az eladott maradék ékszeremből. Még a karperecet is eladtam...

- Lidka... - Joanna együttérzőn nézett a barátnőjére. - Később sokszor sajnáltam, hogy akkor éppen nem voltam Kuvaitban... Segítettem volna neked! Megvettem volna a jegyeket...

- Így is nagyon sokat segítettél. Biztosítottál egy sofőrt... - Lidka kiitta a kávéját, és visszatette a csészét az asztalra. - Fölmegek, megnézem, mit csinál Lina. Fatma már elment az iskolába?

- Igen, de azt mondta, hogy tanítás után rögtön hazajön. Emlékszel, ma kuvaiti nézelődésre készülnek a lányaink.

- Emlékszem, Lina alaposan meg akarja nézni azt az épületet, amelynek pálmafák nőnek a tetején.

- Igen, Fatma pedig megígérte, hogy megmutatja neki a város többi attrakcióját is.

- Bámulatos, milyen hamar összebarátkoztak - jegyezte meg Lidka.

- Akárcsak az anyukáik! - Aska megint gyöngyöző kacajban tört ki.
- Lidka, nagyon örülnénk, ha velünk együtt reggeliznétek.

- Persze, küldd fel Bartit, ha kész vagytok!

- Rendben, meglesz.

Lidka felment az emeletre, és rögtön Lina szobájába indult. A kislány nem volt sem a szobájában, sem a hozzá tartozó fürdőszobában.

- Barti, nem láttad valahol Linát? - kérdezte Lidka nyugtalanul a folyosót takarító szobalányt.

- Lina Omár szobájában van, madame - felelte Barti.

- Omár szobájában? - csodálkozott Lidka.

- Igen, madame - erősítette meg a szobalány. - Már elég régóta van ott.

Lidka szíve összeszorult a szánalomtól, amikor belépett Omár szobájába. Lina bánatosan, a térdét átkarolva üldögélt az ágyon, mellette hevert a legújabb rajza.

- Linácska, mit művelsz itt? - kérdezte Lidka, és leült a lánya mellé.

- Omárt várom.

- Omár nincs itthon.

- Nem jött haza veled? - kérdezte Lina csodálkozó pillantást vetve az édesanyjára. - Barti azt mondta, hogy együtt mentetek el valahová.

- Igen, a tengernél voltunk, és Omár ott akart maradni.

- Nem láttam tegnap óta - panaszkodott Lina remegő hangon. - Még Fatma sem ismerkedett meg velem, pedig meg akartam mutatni neki, milyen szuper bátyám van.

- Biztos lesz még alkalom, hogy Fatma megismerje - nyugtatta Lidka.

- Omár olyan furcsa az utóbbi időben - osztotta meg az anyjával az észrevételét Lina.

- Ezt miből gondolod?

- Tegnap bent volt a szobájában, de nem nyitott ajtót, amikor kopogtam.

- Lehet, hogy már aludt...

- Nem aludt.

- Honnan tudod?

- Hallottam, hogy járkál a szobájában. És ma reggel sem jött be megkérdezni, hogy veletek akarok-e menni.

- Nagyon korán volt, talán azt hihette, hogy alszol.

- Mallorcán mindent együtt csináltunk... - Lina ezt úgy mondta, mint aki mindjárt sírva fakad.

- Akarsz rajzolni valamit, míg Fatma haza nem ér az iskolából? - váltott témát Lidka, hogy elterelje a gyerek gondolatait a bátyjáról.

- Igen, gondolkodtam valamin... Csak ezt még meg akartam mutatni Omárnak. - Lina szomorúan pillantott az ágyon mellette heverő rajzára.

- Majd később megmutatnod neki. Menjünk át hozzád, ott elmondod, mit akarsz lerajzolni.

A szobájában Lina kivett a mappából egy papírt, néhány kék vonal volt rajta.

- Épp csak elkezdtem - mondta a még mindig majdnem teljesen fehér lapra nézve. - A tengert meg a fölötte repülő madarakat akarom lerajzolni, csak nem tudom, sikerül-e...

- Biztosan sikerül - biztatta Lidka. - Minden rajzod csodaszép.

- De azok a madarak... - Lina leült az asztalhoz, és kinyitotta a krétásdobozt. - Amikor repülnek, többféleképpen mozgatják a szárnyukat, és nem tudom, jól vissza tudom-e adni. Néha teljesen ki van feszítve, máskor valami furcsa módon behajlítva, vagy egészen magasra csapva... - Lina kiváló megfigyelő volt.

- Látod, milyen jól emlékszel minden részletre, most már csak megfelelően koncentrálnod kell.

Lina kézbe vett egy krétát, Lidka pedig kényelmesen elhelyezkedett az ágyán. A rajza fölé hajló kislány látványa olyan illúziót keltett Lidkában, mintha minden rendben lenne. Mintha minden úgy lenne, ahogy lennie kell.

- Anyuci, kopognak, lehet, hogy Omár az! - mondta Lina, majd felpattant az asztaltól, és szaladt ajtót nyitni.

- Tessék? - kérdezte kótyagosan Lidka.
- Madame Joanna üzeni, hogy kész a reggeli - jelentette Barti a küszöbön állva.
- Én nem megyek! - Lina csalódottan ült vissza az asztalhoz.
- Jönnöd kell, kicsim, hazaért Ali bácsi, Aska néni férje, nem illik visszautasítani.
- Omár nincs itt, én sem megyek - makacskodott Lina.
- Mondd meg Madame Joannának, hogy mindjárt ott leszünk - mondta Lidka Bartinak.
- Igen, madame. - A szobalány távozott.
- Linácska, gyere velem, bemutatlak Ali bácsinak, ott maradsz egy kis ideig, aztán visszajöhetsz rajzolni.
- Jó. - Lina engedelmeskedett az anyukájának, de továbbra is kedvetlen volt a bátyja szokatlan viselkedése miatt.

* * *

Ali még mindig igen jól tartotta magát, bár a lánya tragédiája nyomot hagyott ráncokkal barázdált homlokán.

- De jó újra látni téged, annyi év után... - üdvözölte kedvesen Lidkát.

- Téged is. Ez pedig itt Lina - mutatta be a mellette álló kislányát.

- Szervusz, Lina, hallottam, milyen szépen rajzolsz.

Lina elpirult a dicsérettől, amit az ismeretlen bácsitól kapott.

- Jó napot, Ali bácsi.

- Gyertek, üljetek le! - Ali az asztalhoz tessékelte a vendégeket. - Hát Omár hol van? Nem jön le közénk?

- Omár elment valahová, és még nem jött haza - felelte gyorsan Lidka.

- Aha... - Alit nem lepte meg, hogy egy tizenéves gyerek a maga útját járja, hiszen a fiúgyerekek náluk gyorsan kikerültek az anyjuk

irányítása alól.

Reggeli közben a házigazda nagy érdeklődéssel faggatta Lidkát, hogy alakult a sorsa, miután hazament Lengyelországba. Örült, hogy a kezdeti nehézségek után sikerült találnia egy rendes, stabil állást. Aztán a régió társadalmi és politikai eseményei kerültek szóba, ami kicsit untatta Linát.

- Anyuci, visszamehetek befejezni a rajzomat? - kérdezte, amikor a felnőttek egy pillanatra felfüggesztették a beszélgetést.

- Persze, már van is egy ötletem, hogy kinek adhatod majd oda a rajzot - mosolygott Lidka a kislányára.

- Kinek? - kíváncsiskodott Lina.

- Valakinek, akinek hatalmas örömet szerez - felelte sejtelmesen Lidka.

A kislány fölment a szobájába, a felnőttek pedig folytatták az elkezdett beszélgetést.

- Az utóbbi időben talán Szaúd-Arábiában történtek a legnagyobb horderejű változások - vélekedett Lidka. - Nálunk sokat beszéltek arról, hogy végre vezethetnek autót a hazájukban a szaúdi nők. Talán ez volt az egyetlen ország a világon, ahol a nőknek tilos volt autót vezetni.

- Igazad van, és nagyon helyes, hogy Szalmán király kiadta a szükséges dekrétumot, mert elég furcsa volt ez a helyzet - helyeselt a barátnőjének Joanna. - A nőknek volt választójoguk, de nem kaphattak jogosítványt.

- Mikor kaptak a szaúdi nők választójogot? - kérdezte Lidka, aki tudta, hogy a szaúdi hatalom nagyon szigorú a nőkkel szemben. - Biztos csak nemrég.

- Bizony, csak 2015-ben - ismerte el Ali. - De már azon az első, történelmi választáson is kapott egy mandátumot egy nő.

- És milyen funkcióba került?

- A város testületébe ült be, mert a területi önkormányzatok az egyedüli szervek, ahová a szaúdiak megválaszthatják a képviselőiket

- magyarázta Ali.

- olvastam, hogy hosszú évek óta küzdöttek a szaúdi nők az autóvezetéshez való jogukért. - Lidka emlékezett, hogy több cikket is olvasott erről az újságokban. - Többször is a volánhoz ültek, és tüntetően, tiltakozásként kihajtottak az utcára, hogy felhívják a szaúdi hatóságok és a nemzetközi közvélemény figyelmét erre a problémára.

- Nagyon bátrak voltak, mert ezért komoly büntetés járt - kapcsolódott be a beszélgetésbe Joanna.

- Milyen büntetés? - kérdezte Lidka.

- Akár öt év börtön és magas pénzbírság is! - mondta Joanna helytelenítő arckifejezéssel. - Ráadásul sok nőnek volt külföldön szerzett nemzetközi jogosítványa. Csak a saját hazájukban nem vezethettek autót...

- De ez most megváltozik - állította Ali. - Szalmán király enyhíteni akar a nőkkel szembeni szigorú törvényeken is. Kiadott például egy határozatot, mely szerint a nőknek ezentúl nem kell engedély a férfi gondviselőjüktől bizonyos cselekedetekhez.

Lidka emlékezett, hogy csipogtak az SMS-ek az autók lehúzott ablakából, amikor a nászútjuk alatt átlépték a kuvaiti-szaúdi határt. A Szaúd-arábiai Királyságban minden nőnek volt egy gondviselője, egy férfi családtag, aki lehetett az apja, az esküvő után a férje, s ha egyik sem volt, akkor a fivére vagy akár a fia. A gondviselő beleegyezése kellett ahhoz, hogy a nő útlevelet kaphasson, külföldre utazhasson, egyetemen tanuljon vagy munkát vállaljon, férjhez menjen vagy orvosi műtétnek vesse alá magát. Az SMS-ek tájékoztatták a gondviselőket arról, hogy a nő átlépi a határt.

- Csakhogy sok aktivista szerint a király dekrétuma nem lesz elég, és nagyon lassan mennek végbe a változások - foglalta össze a szkeptikus véleményeket Joanna.

- Vagyis?

- Igaz, hogy a nőknek már nincs szükségük a gondviselő belegegyezésére a munkavállaláshoz, de a munkaadók nagy része továbbra sem alkalmazza őket anélkül. Ugyanez vonatkozik több kórházra és az ott végzett műtétekre, illetve más orvosi beavatkozásokra is - sorolta Joanna az olyan helyzeteket, amelyekben továbbra is jogfosztottak a nők.

- Én viszont azt hiszem, hogy Szaúd-Arábia változik, még hozzá gyorsabban, mint gondolnánk - mondta el Ali az optimistább véleményét.

- Miért gondolod így? - kérdezte Aska.

- Elsősorban azért, mert fontos nemzedékváltás következik a szaúdi uralkodóházban. A több mint nyolcvanéves Szalmán király nemrég szakított azzal a fél évszázados hagyománnyal, hogy az államalapító koros fiai következnek a trónon, és harminckét éves fiát, Mohamed bin Szalmánt nevezte ki trónörökösnek.

- Hallottam, hogy a koronaherceg a modern technológia híve, ezért nagy népszerűségnek örvend a hazájában - mondta Aska.

- Ez igaz - értett egyet a feleségével Ali. - Mohamed bin Szalmán herceg gondosan ügyel arra, milyen képet mutat róla a média. Nemrég mutatta be a fejlesztési tervet „Szaúd-Arábia arca 2030-ban” címmel, ebben azt fogalmazta meg többek között, hogy csökkenti az ország kőolajfüggését, nyitottabban fogadja a külföldi befektetéseket, emellett modernizálja a szaúdiak hagyományos életstílusát.

- Azt hiszem, a fiatalok örülnek annak, hogy egyes előírások enyhülnek. Például nemsokára mozikat nyílhatnak... - szólalt meg Joanna.

- És van is minek örülni, tekintetbe véve, hogy harmincöt éve zárták be a mozikat - tette hozzá Ali.

- El kell még törölni a nők kitiltását a sportversenyekről, hogy a szaúdi nők is drukkolhassanak a csapatoknak és a versenyzőknek a stadionokban. - Alighogy befejezte a mondatot, Aska kuncogni kezdett.

- Min nevensz? - tudakolta Lidka.

- Az egyik szaúdi muszlim tudós határozottan kijelentette, hogy be kell tiltani, hogy nők nézzenek futballmeccset, de még tévéközvetítést is, mert a nőket amúgy sem érdekli a játék, a gólok meg a meccs eredménye sem, csupán... - Aska megint elnevette magát - csupán a férfiak combját nézik.

- A férfiak combját? - Lidka is a barátnőjével együtt nevetett.

- Igen, a nők nem a sportmérkőzéseket nézik majd, hanem a férfiak combját, vállát meg a tapadós sportmezeket. És ez naggyon nagy bűn! - utánozta Joanna a muszlim konzervatívot.

- De pont ettől az ultrakonzervatív felfogástól akar eltérni a trónörökös Mohamed bin Szalmán herceg - mondta Ali, aki őszintén hitt a későbbi uralkodóban. - olvastam a *Guardianben* egy vele készült interjút, ahol világosan kijelentette, hogy az utóbbi harminc évben a szélsőségesen konzervatív monarchia „nem volt normális”.

- Azt hiszem, nagyon találó a herceg megállapítása. - Joanna elismerően bólogatott. - Hiszen normális az, hogy nyilvánosan kivégeztek egy tizenkilenc éves hercegnőt, a Szaúd-család tagját, csak azért, mert szerelmes lett?

- Az sem mentette meg, hogy királyi családból származott? - álmétkodott Lidka.

- Nem, pedig az akkori uralkodó bátyjának unokája volt. Hat lövéssel terítették le szabad téren, ahol több ezer ember gyűlt össze. A kedvese szemérről levették a kendőt, hogy lássa a szerelme halálát. Azután megölték őt is. Megállíthatatlanul rángatózott a férfi, amikor térdre kényszerítették, és munkához látott a hóhér. Minden oldalról több csapást mért a férfi nyakára, de ügyetlen volt, mert amikor elvitték a holttestet, a törzse még mindig tartotta a tehetetlenül csüngő fejét. Az ilyen nyilvános kivégzés vajon normális?

- Ezért intézett egyértelmű felhívást a hazájához a trónörökös az interjúban, hogy térjen vissza a mérsékelt iszlámhoz, sőt a nemzetközi közvéleményt is felszólította, hogy segítsen a

„dogmatikus királyságot nyitott társadalommá” átformálni. - Alira tényleg mély benyomást tettek a herceg szavai.

- Jól hangzik - ismerte el Lidka.

- Csak várjuk meg, mi válik belőle valóra! - Joanna szkeptikusabb volt.

- Már megtörténtek az első konkrét intézkedések, pedig nem sokan hitték, hogy ez ilyen hamar bekövetkezik. Még nem is olyan régen a szaúd-arábiai főmufti azt bizonygatta egy vallási műsorban, hogy „autót vezetni veszélyes dolog, amely gonosztettekre ösztönzi a nőket”.

- És hol van ez az állítólagos gonosz?

- A mufti szerint balesetet okozhatnak a gyenge férfiak, mert megsédülnek, ha meglátnak egy nőt a kormány mögött - idézte Ali a muszlim tudós véleményét.

- Hallod ezt? - kérdezte Aska, jelentőségteljes pillantást vetve a barátnőjére.

- De az első lépéseket már megtették, mint Ali mondja, és ez a legfontosabb - vélekedett Lidka.

- Nemcsak személyautót, hanem motorkerékpárt, teherautót is vezethetnek majd a nők, sőt akár taxisofőrök is lehetnek. Már össze is toborozták az első csoportnyi nőt, akik elvégezhetik a tanfolyamot a taxitársaságoknál. - Ali tökéletesen képben volt a szaúd-arábiai viszonyokkal, mert ott is voltak érdekeltségei.

- Hát ez igazi forradalom! - mondta Lidka, most ő nevette el magát elsőként.

- Igazi forradalom - ismételte el Ali. - Képzeljétek csak el, mi lesz majd az autószalonokban! A szaúdi nők több mint nyolcvan százaléka nyilatkozott úgy, hogy akar vezetni, vagyis, ha ez a több millió nő elindul autót venni...

- Ahogy én a szaúdiakat ismerem, mindenki a legújabb modellt akarja majd... - tette hozzá Aska.

- A kereskedők már most szervezik a speciális kiállításokat, nagyon odafigyelnek a nők kívánságaira, kifaggatják őket, milyen modellek érdeklik őket, milyen színek, milyen extrák... - Ali most az üzletember szempontjából gondolkodott a királyi dekrétumon. - Ha figyelembe vesszük a Szaúd-Arábiában tartózkodó külföldi nőket is, akkor a becslések szerint ez mintegy kilencmillió vevőt jelentő piacot jelent.

- Az nem rossz... - Aska elismerően bólogatott.

- A legnagyobb autógyártók már alig egy-két órával a dekrétum kihirdetése után kuncsaftokat kerestek, külön a szaúdi nőknek célzott reklámokat helyeztek el a népszerű közösségi oldalakon - számolt be Ali a szomszédos ország uralkodója által kiadott határozat folyományairól.

- Addig kell ütni a vasat, amíg meleg - kommentálta a kereskedők húzásait Lidka.

- Különösen az üzleti életben - helyeselt Ali.

- Tudjátok, mi történik majd, ha ez a sok millió nő egyszer csak előzönlí a szaúdi utcákat? - kérdezte Aska évődve. - Nem tudjátok? Majd én megmondom. Általános züllés veszi kezdetét! Eltelik pár év, és egy szál szűz lány sem marad az országban. Riasztó mértékben terjed el a homoszexualitás mindkét nem körében! - dörögte Joanna a muszlim tudóst utánozva. - Elképzelhetetlen vágyak és pornográfia-függés keríti hatalmába a nemzetet!

- Viccet csinálsz belőle, Aska, pedig ezek komoly dolgok - fordult Ali szelíden a feleségéhez. - Rendkívül gyümölcsöző időszak jön a nemzetközi autógyártók életében, ugyanakkor Szaúd-Arábián belül is jó néhány újabb munkahely jön létre, mert új szalonok nyílnak, bizonyára nőket is alkalmaznak, szervizek, vezetési tanfolyamot kínáló autósiskolák nyílnak...

- Vagyis tagadhatatlan, hogy a szomszédban nagy változások zajlanak! - jósolta Joanna.

- Igen, tényleg nagyok - erősítette meg Ali. - Alig néhány hónap múlva nyílik meg az-Zahran városban az Abdul-Aziz Király

Világkultúra Központ, amelyet a szaúdi állam alapítójáról neveztek el. Tartanak majd benne opera-előadásokat, szimfonikus zenei koncerteket, musicaleket, azonkívül lesznek az épületben mozitermek, könyvtár, kiállítóterem, múzeum, levéltárak. Igazi kulturális központ lesz, amely világhírű előadókat lát vendégül, kiállításoknak, konferenciáknak, banketteknek és a kultúrát népszerűsítő rendezvényeknek ad helyet.

- Musical Szaúd-Arábiában, az már valami! - kiáltott fel Joanna, aztán vidáman rázendített a kánkán dallamára: - Lááá, lálálálálá..
.rárárárá...

Ali és Lidka egyszerre nevette el magát. Nyilván elképzelték, hogy abban a konzervatív királyságban, ahol beavatkozik az Erény Előmozdításának és a Bűn Megelőzésének Bizottsága, ha kicsúszik egy hajfürt egy nő kendője alól, vagy nincs a kezén kesztyű, ezentúl fölemelt lábbal, kivillanó bugyival ropják a kánkánt a félpucér táncosnők.

- Lehet, hogy a Moulin Rouge társulatát nem viszik rögtön oda... - mondta Ali, s alig tudta elfojtani a nevetését.

- Miért ne? - kérdezte Joanna. - Emlékszel, amikor Párizsban kánkánt táncoltam neked? - kérdezte a férjére kacsintva.

Joanna és Ali érzéki pillantást váltott, ami elárulta, hogy pikáns titkokat rejt a hálósobájuk.

- Miről is beszéltünk? - próbálta Ali lerázni magáról a mámorító emlékeket.

- A Világkultúra Központról - emlékeztette Lidka.

- Á... - Ali nem könnyen talált vissza a fő beszédtemához. - Igen... A központ... Az építészeti megoldás... Erről megint csak érdemes említést tenni. Az épületet egészen kivételes, monolitikus, ovális formákból álló, a szaúdi sziklákra emlékeztető kőtömbök alkotják.

- El kell ismerni, hogy a Perzsa-öböl országai gyakran okoznak meglepetést az egyedi építészeti formáikkal - jegyezte meg Lidka.

- Nálunk dolgoznak a világ legjobb építészei - hangsúlyozta büszkén Ali. - Hallottál Neom városról?

- Nem - felelte Lidka.

- Alig néhány hete jelentette be Mohamed bin Szalmán herceg ezt a megaprojektet, már a neve is magáért beszél.

- Neom... - ismételte Lidka.

- A *neo* latin előtag, azt jelenti, hogy új, az „m” a jövőt jelentő arab *musztabal* szó első betűje - sietett a segítségére Ali. - Neom pedig egy futurisztikus város, amely harmincháromszor akkora lesz, mint New York.

Lidka arra gondolt, hogy ez is egy olyan újabb elképzelés az arab uralkodótól, amely a sivatagi homokban felépített hipermodern, aranyban úszó Dubajhoz hasonlóan - ahol a sejk által hangoztatott híres alapelv van érvényben: „Kiiktattuk a szótárunkból azt a szót, hogy lehetetlen” - lenyűgözi a világot.

- A trónörökös az emberiség egyik civilizációs lépéseként határozta meg ezt a megaprojektet - mondta Ali, mintha csak olvasott volna Lidka gondolataiban. - Neomot mesterséges intelligencia fogja vezérelni, több lesz benne a robot, mint az ember, a közlekedést pedig önjáró autók és utasszállító drónok fogják végezni.

- Imponáló! - Lidka kénytelen volt elismerni.

- A Vörös-tenger partján épül meg a metropolisz, északon elér Jordániáig, egy híddal pedig Egyiptomig. Ráadásul Neomot teljes egészében megújuló energiaforrások táplálják. A projekt első szakaszát már 2025-ben át akarják adni - fejezte be Ali.

- Vagyis Szaúd-Arábia új korszakba lép - összegezte Lidka.

- Ezt biztosan elmondhatjuk róla - értett egyet vele Ali.

Az asztal körül folytatott érdekesítő társalgás közben Lidka gondolatai kicsit elterelődtek Omárról. Amikor viszont reggeli után visszament a szobájába, kettőzött erővel tört rá a fia arrogáns viselkedésének emléke. Mi ütött ebbe a gyerekbe? *Valami rossz*

szellem szállhatta meg, magyarázta magának, mert nem tudta elfogadni, hogy a gyereke tudatosan bántja meg ennyire. Türelmetlenül várta, hogy Omár visszatérjen a rezidenciára. Abban reménykedett, hogy egy újabb beszélgetéssel hatni tud rá.

* * *

Kora délután Lina lépett be a szobájába, az elkészült rajzzal a kezében.

- Nézd meg, anyuci! - Az anyja elé csúsztatta a papírt.

- Szép - dicsérte Lidka, a tökéletes hűséggel ábrázolt tengeri tájat nézve.

- Hát azt hiszem, én is meg vagyok vele elégedve - mondta Lina a művét mustrálva. - Még a repkedő madarakat sem volt olyan nehéz lerajzolni, mint először hittem.

- Látod, kislányom, mindig hinnünk kell magunkban. És abban, amit magunknak elképzeltünk - mondta nyomatékosan Lidka.

- Azt mondtad, hogy odaajándékozhatom valakinek ezt a képet - emlékeztette Lina. - Kinek? Aska néninek? - találgatta.

- Szerintem Aska néninek is rajzolhatnál majd valami szépet, de ezt add valaki másnak.

- Kinek?

- Fatma mondott valamit neked a nővéréről?

- Szaráról?

- Igen.

- Valamit mondott.

- Pontosan mit?

- Azt, hogy Szara állandóan szomorú, és szinte sosem megy ki a szobájából.

- Pontosan így van, ezért gondoltam, hogy ha Szara nem akar kijönni, hogy megnézzem a tengert meg a madarakat, akkor csodás

lesz, ha a tenger meg a madarak jönnek el hozzá.

Lina arcát különös fény öntötte el attól a felismeréstől, milyen sokat jelenthetnek az alkotásai.

- Rendben, anyuci, szívesen nekiadom a rajzomat. Írjak rá ajánlást?

- Ahogy gondolod, kicsim, dönts el te!

Lina elgondolkodott egy pillanatra.

- Mindjárt jövök. A szobámban vannak a krétáim - mondta az ajtó felé indulva.

Pár perc múlva visszajött, és megmutatta a lap hátoldalára írt ajánlását. „Szara, rád vár a tenger, és várnak a madarak.” Lidka meghatottan, szorosán ölelte magához a lányát.

- Menjünk - mondta aztán.

Szara szemében Lidka árnyalatnyi csodálkozást vett észre, amikor Linával együtt lépett be a szobájába.

Magammal hoztam a lányomat is, mert nem vendégeskedünk sokáig nálatok, de szeretném, ha megismerkednétek - kezdte Lidka.
- Ó Lina, ő pedig Szara - fejezte be a bemutatást.

Lina volt a második új ember, akit Szara hosszú hónapok óta tartó elszigeteltsége után megpillantott. A fiatal lány a kislányt nézte, aki papírlapot tartott a kezében, és valószínűleg szintén kicsit elveszetten érezte magát ebben a váratlan helyzetben.

- Lina szeret rajzolni, és szeretne adni neked valamit. - Lidka jelzett a lányának, hogy adja át a rajzot Szarának.

Lina Szara felé nyújtotta a rajzot. Így állt egy darabig, aztán könnyek gyűltek a szemébe, mert Szara nem vette át a lapot. A gyerek már vissza akarta húzni a kezét, amikor Lidka kivette a rajzot a lánya kezéből.

- Ez a tied, Szara! - Az éjjeliszekrényen álló bögrének támasztotta a papírlapot.

Szara szeme az azúrkék tengerre tévedt, amely fölött fehér madarak szálltak. Egyesek kitárt szárnyal, a magasban, egész magasan röptek, szinte fenn az égben...

- Mi megyünk is - mondta Lidka. - De még visszajövünk.

Becsukódott mögöttük az ajtó. Szara arra gondolt, hogy van egy olyan világ, ahol a gyerekek nem vágják el a mackójuk meg a babájuk torkát, hanem rajzolnak. A szelíden hullámozó tengerre nézett. Aztán a szálló madarakra. Meg akarta számolni, hányan vannak. Ott, a határtalan légben. Kézbe vette a papírt, és észrevette az ajánlást. Elolvasta. És már tudott mindent.

- Mama, Szarának egyáltalán nem kellett a rajzom. - Lina arcán könnyek peregtek, amikor a szobája felé indult a mamájával.

- Kicsi lányom, meg kell értened, hogy Szara nagyon sok mindenben ment keresztül, nem könnyű neki kapcsolatba lépni valakivel.

- Miért sírsz? - kérdezte Linától Fatma, aki éppen akkor ért haza az iskolából.

- Szarának nem kellett a rajzom - panaszkodott a kislány.

- Hogyhogy nem kellett neki, Lidka néni? - fordult Fatma kérdő pillantással Lidkához.

- Nem vette el a rajzot, amikor Lina neki akarta adni. De elmagyaráztam, hogy Szara nagyon magába fordult, és nem a rajzzal van baja.

- Igen, igaza van a mamádnak, Szara velem sem akar beszélni - próbálta vigasztalni Linát Fatma. - Engem is nagyon bántott eleinte, hogy annyit dolgoztam azon, hogy kiszabadítsam, vállaltam a kockázatot, és elrepültem érte Törökországba, és ezek után még csak be sem akar engedni a szobájába.

Lina letörölte a könnyeket az arcáról.

- Tényleg mesélted.

- Ezért ne vedd annyira a szívedre ezt az esetet! Most viszont készülj gyorsan össze, mert csak levetem az iskolai egyenruhát, és

indulhatunk is, megnézzük azt az épületet, amire kíváncsi voltál.

- Hát az ebéd? - kérdezte Lidka.

- Bekapunk valamit a városban, elviszem Linát egy jó kis kávéházba, ahová a fiatalok járnak - felelte Fatma.

- Az nagyszerű lesz, mulassatok jól! - Lidka a saját szobája felé indult, amikor a folyosón Joannát pillantotta meg.

- Lidka, meghívlak ebédelni egy étterembe. - Aska remekül nézett ki a testhezálló, elegáns ruhában, finom ékszereivel. - Ali már lent vár.

- Aska, ne haragudj, nagyon jó volt veletek reggelizni, de most inkább itthon maradnék. Omár bármelyik pillanatban hazaérhet, ezért ezer bocsánat, de...

- Sose mentegetőzz, megértelek - szakította félbe a barátnőjét Aska. - Akkor megmondom Bartinak, hogy terítsen ebédhez, és itthon eszünk mind.

- Ne, a világért se! - tiltakozott Lidka. - Egyetek Alival, én meg itthon maradok... Tudod, nagyon megvisel ez a konfliktus Omárral, szeretném az egészet nyugodtan átgondolni egyedül.

Joanna belátta, milyen bonyolult helyzetbe került a barátnője.

- Persze, Lidka, tégy úgy, ahogy jónak látod! Ha ennél valamit, hívd Bartit, ő mindent elkészít neked.

- Köszönöm. És elnézést kérek Alitól is.

- Ugyan, ne is törődj vele! Látjuk egymást később.

- Szia.

Lidka azzal töltötte a délutánt, hogy figyelte, felhangzanak-e Omár léptei a folyosón, de csak Barti és a személyzet többi tagja járt arra. Az asszony egyre nyugtalanabb lett. Az ablakhoz ment, és figyelte, jön-e a fia. Már nem is emlékezett a kemény szavakra, amelyeket úgy dobált rá, mint az éles köveket. Csak azt akarta, hogy itt legyen. Hogy jöjjön vissza.

* * *

Joanna este ért vissza a rezidenciára, és rögtön bement Lidkához, hogy megtudja, hogy sikerült a beszélgetés Omárral.

- Még mindig nincs itthon. - Lidka már rettentő ideges volt.

- Hogyhogy nincs? Hiszen kora reggel ment el, most meg már majdnem éjszaka van. - Joanna emlékezett, milyen halálos rémület fogta el, amikor váratlanul eltűnt Szara.

- Nem tudom... Nem tudom, mit csináljak... - Lidka újra meg újra az ablakhoz lépett, és a sötétséget kémlelte.

Egyszer csak megszólalt a telefonja, villámgyorsan felvette.

- Halló! - a hangjában érezhető volt a pánik.

- Lidka? - Marék volt az.

- Igen.

- Minden rendben?

- Igen - hazudta Lidka. - Elnézést, de nem tudok most beszélni.

- Persze, hívlak holnap. Jó éjt!

- Jó éjt!

Lidka letette.

- Ki telefonált? - tudakolta Joanna.

- Marék.

- Marék? - Ez a név Aska fejében rögtön Lina apját jelentette.

- Ó, csak véletlen egybeesés - magyarázta Lidka, látva a barátnője arcán a megrökönyödést. - Ezt a Marekot a nyaraláson ismertem meg.

- Szoktatok találkozni?

- Nem, szerintem esélytelen a kapcsolat, messze lakik, és a távszerelem...

- Azt mondtad: szerelem...

- Tessék?

- Ismerősnek nevezed, aztán szerelemről beszélsz.

- Csak általánosságban mondtam...

- Általánosságban... Tapasztalatból tudom, hogy a szerelem milyen sokféle lehet. - Joanna a saját drámájára gondolt, amelyben nemrég volt része. - A szerelem olykor pokoli... De ha nehézségek, akadályok múltán kivirul, akkor az igazi... Örökké tartó...

- Olyan jó, hogy te meg Ali... - Lidka megint az ablakhoz lépett. - Odamegyek - döntötte el.

- Hová?

- A vénasszonyhoz. A fiamért.

-Veled menjek?

- Ne. - Lidka most egész más embernek érezte magát, mint aki tizenvalahány évvel ezelőtt volt. - Megoldom. Csak adj egy sófőrt!

- Mindjárt szólok neki, hogy hozza a kocsit.

Háromnegyed óra elteltével Lidka a régi lakása ajtaja előtt állt.

Égette a kezét a csengő, amikor erőteljesen megnyomta. Várt.

A vénasszony nyitott ajtót, és mint egy kígyó, amely ravaszul odacsalta az áldozatát, egy hirtelen, erőteljes mozdulattal berántotta Lidkát a lakásba.

VIII. FEJEZET

A vérszívók háza

Megint itt volt. Lekuporodott a kanapé szélére, amelyet még Hasszánnal választottak ki annak idején. A szemben ülő vénasszonynak olyan volt az arca, mintha a két kezével akarná megnyuvasztani most mindjárt.

- Meg akartál ölni minket, ahogy megölted a fiamat is. - Ugyanúgy mérget okádott a recsegő hang, mint akkor.

- Hol van Omár? - Lidka próbálta megőrizni a hidegvérét, de egy pillanat alatt megingatta az önbizalmát ez a hely, ahol évekig sanyargatták és alázták.

Az áldozatok a hóhéraikkal szemben mindig áldozatok maradnak.

- Elraboltad az unokámat. - A gyűlölet mérge szivárgott a vénasszony szájából. - Elvitted a hitetlenek földjére... Nem tanítottad meg neki a nyelvet... Nem nevelted jó muszlimnak... Te *kafira!* Pfuj! - köpött Lidka felé.

Nem hagyom provokálni magam, nem hagyom provokálni magam, meg kell találnom Omárt, el kell mennünk innen, zakatolt Lidka fejében.

- Hol van Omár? - Lidka csak azért jött ide, hogy ezt megtudja.

A vénasszony tökéletesen figyelmen kívül hagyta a volt menyé kérdését.

- Nemrég a fagyasztóban találták meg egy cselédlány holttestét az egyik lakásban.

A vénasszony kijelentése mintha nem kapcsolódott volna a témához, de Lidka tudta, hogy ez csak az egyik trükkje, amivel megijesztheti.

- Előtte megverték és megkínozták. Szúrások és égési sebek voltak rajta. - A ráncos arcon ravasz mosolyféle tűnt fel.

Lidkának eszébe jutott, mennyire odavolt az öregasszony annak idején a nyilvános kivégzésekért. Elment a szomszédasszonnyal megnézni öt akasztottat, aztán amikor hazaértek, kivesézte a közzétett fotókat, amelyek a törzstől elszakított fejet ábrázolták, és azon morfondírozott, hogy a kötél nem volt elég hosszú, vagy az elítélt nyaka volt gyenge.

- Hol van a fiam? - Lidka úgy érezte, hogy ha tovább marad ebben a házban, vastag hurok szorul a nyakára.

- Jön majd, jön majd - mondta a vénasszony, hogy megszabaduljon a szerinte tolakodó kérdéstől. - Iszol valamit? - Nem tűnt el az arcáról a ravasz mosoly. - Kávét? Teát?

Soha, soha az életben!, dübörgött Lidka fejében, hiszen jól emlékezett, hogy miután megitta a mixtúrát, amely az anyósa szerint erősítő ital volt, hánynia kellett, hasmenés és éjszakai hidegrázás kínozza.

- Nem, köszönöm.

Gonoszul csillant fel a vénasszony szeme, mintha kieszelt volna valamit.

- Néhány héttel ezelőtt Kuvaitban egy tinédzser fiú késsel kaszabolta le az anyját. - Szemmel látható élvezetet okozott neki, hogy rémtörténeteket mesél Lidkának.

Ez már a sokadik ilyen eset volt, amelyről Lidka az utóbbi időben hallott. Milyen ördögi erők vesznek rá valakit arra, hogy megölje a saját anyját?

- Egy másik az anyja torkára szorította a kést, úgy fenyegetőzött, hogy megöli - folytatta a vénasszony.

- Mi újság Szalmával? - próbált Lidka témát váltani, hogy ne hallja a hideglelés történeteket.

- Férjhez ment! - jelentette ki diadalmasan a vénasszony.

- Gratulálok! - Lidka jól emlékezett, mennyit fáradozott a vénasszony azon, hogy férjhez adja a lányát, de mindig kudarcot vallott. - Vannak gyerekei?

- Igen, van három lánya. *In sa' Allah*^[13] a következő fiú lesz.
  - *In sa' Allah* - mondta utána Lidka. Tudta, hogy az arab családokban sokkal nagyobb örömmel fogadják a fiúgyereket. - Hány évesek Szalma kislányai?
  - A legidősebb kilencéves, a középső hét, a legkisebb öt.
  - Hogy hívják őket?
  - Haja, Maha és Latifa.
  - Az szép.
  - Haja Omár felesége lesz - jelentette be diadalmasan a vénasszony.
  - Tessék? - Lidka hátán végigfutott a hideg.
  - Omár Haja anyja bátyjának a fia. Az első a sorban, aki Haja kezére pályázhat. - Ez úgy hangzott, mintha a vénasszony Lidka ítéletét írta volna alá azzal, hogy szorosabbra húzza a köteléket a szíriai családdal, és elveszi a fiát mindörökre.
- Az ilyen házasság gyakori a hagyománytisztelő arabok körében, Lidka számára viszont abszurdnak tűnt ez a gondolat.
- De hát még gyerekek! - kiáltott fel rémulten.
  - Gyorsan múlik az idő. - A vénasszony szemmel láthatóan örült annak, milyen hatást tesz a hír Lidkára. - Eltelik néhány év, és készen állnak rá. Egyébként Omár már nem gyerek.
- Lidka tisztában volt azzal, hogy az arab kultúrában a fiúkat egész kicsi koruktól fogva ajnározzák, majd nagyon gyorsan férfiként kezelik őket. Már tizenéves fiúk is jogot formálnak arra, hogy komolyan vegyék őket, beleszólnak a húguk vagy az anyjuk öltözködésébe és viselkedésébe.
- Hol van Omár? - tért vissza Lidka a látogatása céljára.
  - A családjával van. Szalmával, a nagynénje férjével, a jövődöbéli feleségével meg annak a húgaival. - Az öregasszony megtett mindent, hogy minél jobban felbosszantsa volt menyét, akit gyűlölt.

Lidka lelkét viharos érzések dúlták fel. Legszívesebben felállt volna, hogy megrázza az öregasszonyt, és a képébe ordítsa, hogy nem engedi, hogy ő döntsön a fia jövőjéről. Az is épp elég volt, hogy évekig kontrollálta az életét, mint egy vérszívó volt jelen a lakásban, jelen volt a házaséletük minden helyszínén. Lidka nem ehetett kedvére, nem öltözhetett úgy, ahogy akart, nem mehetett el a házból, amikor akart, sőt nem is szeretkezhetett szabadon a férjével. Az anyósa azt sem hagyta, hogy lengyelül beszéljen. A vénasszonyra nézett, s eldöntötte, hogy most szembeszáll vele, de a rászzegeződő, gyíkszerű, mozdulatlan pillantásától hirtelen megint a régi Lidka lett, aki szűkölve retteg az anyósától. Úgy érezte, még egy pillanat, és meghallja, hogy a vénasszony ugyanúgy, mint régen, megparancsolja, hogy húzza le róla a cipőjét, aztán a szutykos zokniját is. És ő megteszi. Térden állva.

A vénasszony arcán határtalan öröm tükröződött, amikor megpillantotta a könnyeket Lidka szemében.

- *Kafira, himara*,^[14] *ghabija*,^[15] *kaiba*,^[16] *kahba* - suttogta, mintha varázsigét mondott volna.

Lidka úgy pattant fel, mint akit áramütés ért.

- Hol van Omár? - Mint egy tébolyodott, futkosni kezdett a régi lakásában, egyik szobából a másikba. - Hová rejtetted?

Berontott a tévészobába, amely még mindig az anyósa régi lakásából áthozott ócska kasztnikkal volt telezsúfolva, a hálósobába, ahol még mindig a vénasszony redves, bogaras kredence terpeszkedett, aztán Omár szobájába, amely most a három kislány birodalma volt.

- Nem érted, ha azt mondom, hogy nincs itt, te sületlen? - rikácsolta mögötte a vénasszony. - Nincs itt! Nincs itt!

- Akkor hol van? - Lidka levegő után kapkodva állt meg. - Mondd meg most rögtön, hol van a fiam!

Az anyósa hallgatott, amivel szörnyű bizonytalanságban tartotta Lidkát.

- A sivatagban - káromta végül. - Ott, ahová elrángattad a fiamat, és ahol megölted.

Lidka úgy érezte, mintha egyenesen a szívébe szúrt volna egy tört a vénasszony. Ez mind hazugság, hazugság! Hasszán akarta őt megölni, aztán őrjöngő dühében elvesztette az uralmát az autó fölött, és életét vesztette a balesetben. A vénasszony gyűlölködő tekintete viszont világosan mutatta, hogy szilárdan megvan győződve Lidka bűnösségéről. És ezen nem változtathat semmi.

- Mikor jön vissza Omár? - kérdezte Lidka remegő hangon.

- Ha hazaér, itt lesz - mondta a vénasszony, szinte megmámorosodva a volt menyé kínlásától.

- Mikor? - ordított rá Lidka. Úgy érezte, ha nem kap most mindjárt konkrét választ, akkor megfojtja a vénasszonyt.

A volt anyósa hosszú percekig gondolkodott.

- Holnap - mondta végül, jéghideg tekintetét Lidkára szegezve. - Szalma azt mondta, hogy táborot vernek a sivatagban, ott töltik az éjszakát.

- Ha Omár holnap estig nem jön vissza hozzám, megyek a rendőrségre - fenyegetőzött Lidka. E pillanatban nem tudott ennél többet tenni.

A felgyülemlett feszültség miatt úgy rázta a hideg az autóban, mintha váltóláza lenne, az arcán pedig megállíthatatlanul folytak a könnyek. Olyan gyorsan rohant el a lakásból, ahogy csak tudott, el sem köszönt a vénasszonytól. A sofőr - látva, milyen nyomorúságos állapotban van Madame Lidka - adott neki zsebkendőt meg egy palack vizet. A rezidenciáig vezető úton Lidka nem tudott úrrá lenni az egész testére kiterjedő remegésen.

Az autó megállt a felhajtón, a sofőr segített kiszállni Lidkának.

Aztán hívta Bartit, hogy kísérje be a madame-ot.

* * *

- Lidka, mi történt? Hol van Omár? - kiáltott fel Joanna, látva, milyen szörnyű állapotban van a barátnője.

Lidka először megszólalni sem tudott. Joanna utasította Bartit, hogy főzzön egy forró teát, ő pedig nyugtatót adott neki. Lidka csak jó háromnegyed óra múlva tért magához.

- Mondd el részletesen, mi történt veled! - kérte Aska.

Lidka röviden elmondta, mi történt a vénasszony lakásán.

- Micsoda vipera!

- Gondolod, hogy Omár veszélyben van? - kérdezte rémülten Lidka.

- Nem hinném - felelte Joanna. - Először is, a vénasszony arról beszélt, hogy Omár és Haja összeházasodnak...

- Erről egy szót se! - Lidka egész testében megremegett.

- Másrészt nem fogják megkockáztatni, hogy... - Aska elhallgatott, nem jött ki a torkán az, hogy „kárt tegyenek Omárban”.

- Mit? - kérdezte Lidka.

- Úgy értem, nem keverik bajba magukat szándékosan, mert kiutasíthatják őket Kuvaitból. És akkor hová mennek? - folytatta Aska. - Szíriába, ahol háború van?

- Igazad van. - A barátnője szavai meggyőzték Lidkát, ismerte annyira a vénasszonyt, hogy tudta, nem mondana le a kényelmes életről, amit a veje biztosít neki.

- De ha akarod, akár most is tehetünk lépéseket - ajánlotta fel Joanna. - Alinak vannak kapcsolatai a rendőrségen, ismer magas rangú tisztet, szóval...

- Nem, köszönöm, Aska, várjunk holnapig! - Lidka Szalma három kislányára gondolt.

- Jó - egyezett bele Joanna.

- Szara hogy van? - Lidka egy percre sem felejtette el, mi a célja a látogatásának.

- Barti szerint egyre többet eszik, és mellette van az ágyon Lina rajza.

- Tényleg? - örült meg Lidka őszintén. - Ez nagyszerű! Hát Lina? Jól megvoltak Fatmával?

- Lina el volt ragadtatva a városnézéstől - mesélte Joanna. - Fatma jó pár érdekes helyet mutatott neki, Lina meg sokat fotózott, hogy később a képekből merítsen inspirációt a munkáihoz.

- Jaj, de jó. Omárról kérdezett?

- Igen, de megnyugodott, amikor megtudta.

- Csak holnap mit mondok neki...

- Arra most ne gondold! - tanácsolta Aska. - Nem szabad előre aggódni.

- Biztos igazad van... Csak hogyan ne aggódnék... - sóhajtott Lidka. - Azt hiszem, bemegyek a szobámba, és próbálok aludni. Ez a legjobb módszer, hogy ne gondoljak erre az egészre.

- Jó ötlet, szólok Bartinak, hogy készítsen neked fürdőt.

- Köszönöm, Aska.

A meleg, illatos fürdő segített enyhíteni Lidka feszültségét, amely a tabletták ellenére sem múlt el. De csak nem tudott elaludni. Forgolódott az ágyban, olvasni próbált, átlapozta a szobában talált színes magazinokat, de nem jött álom a szemére. Marékra gondolt. Hirtelen nagyon vágyott arra, hogy mellette legyen, hogy a karjába vegye, és olyan erővel töltse el a közelsége, hogy a legsúlyosabb gondokkal is megbirkózhasson. Jóval elmúlt már éjfél, mégis a telefon után nyúlt. Marék már az első csengés után fölvette.

- Bocsánat, hogy ilyen későn hívlak, de... - kezdett bele Lidka.

- Semmi gond, nem aludtam. - Marék hangjában férfias erő volt. - Mi a helyzet?

Lidka nem tudta volna telefonon elmagyarázni, milyen komplikált a helyzete, és nem is akarta ebben a pillanatban. Csak arra vágyott, hogy legyen valaki, aki megérti. És meghallgatja.

- Nem is tudom... Olyan bonyolult valahogy minden...
- Tudok valahogy segíteni? Mert ha akarod, elmegyek Kuvaitba - ajánlkozott Marék határozott hangon.
- Nem, köszönöm, csak pár napig maradok - felelte Lidka, de már attól is könnyebb lett a lelke, hogy Marék kész volt a gyors és konkrét cselekvésre.
- Bonyolódnak az ügyek, aztán később megoldódnak - mondta Marék. - Ez az élet természetes folyamata.
- Csak hogy éljem túl azt, amíg bonyolódnak? - Lidka érezte, ahogy rátapad a vénasszony gyűlölködő tekintete.
- Vegyél mély lélegzetet... - kezdte Marék, és Lidka akaratlanul is engedelmeskedett. - Hunyd le a szemed, és képzelj el, hogy legyőztél minden nehézséget! Néha egészen váratlan helyről érkezik a megoldás.
- Ez nem olyan egyszerű... - Lidka látta maga előtt Omár arcát, aki fájdalmas sebet ejtett rajta bántó szavaival. - A puszta képzelgés nem segít megszabadulni a bajoktól.
- De segít elhinni, hogy lehetséges megszabadulni tőlük - magyarázta nyugodtan Marék. - Biztos nem ez az első eset, hogy nem a terveid szerint alakul valami, igaz?
- Igaz...
- Aztán jobb időszak jött, ugye?
- Igen.
- Akkor most is úgy lesz - állította Marék határozottan. - Rendbe jönnek a dolgok.
- Rendbe jönnek - mondta utána Lidka.
- Ehhez tartsd magad! Aztán megint elutazol Mallorcára, és ott megünnepled a győzelmedet.
- A smaragd víz ölelte, egzotikus növényektől illatozó, varázslatos sziget emléke a nyaralás szabadságát idézte fel Lidkában.

- Mallorca... Az a szép sziget... - Lidka megint a hajón érezte magát, ahol Marék vezette a tánclépéseit Cohen dalának ritmusára.

- Igen, gyönyörű hely. Mindig szívesen látott vendég leszel, ha veszek ott egy ingatlant.

- Köszönöm. - Lidka elmosolyodott magában. - Le kell tennem. - Képzeletben a csodás Mallorcán akart maradni. Meg a hajón. Marék karjaiban. Cohen romantikus dallamára a ringatózva.

- Persze. Jólesett, hogy hívtál. És telefonálj, amikor csak akarsz. Mindegy, mikor.

- Köszönöm. Szia.

- Szia.

Lidka lehunyta a szemét, és Marék férfias dúdolására ringatózva aludt el: „Táncolj, míg a szerelem él...”

* * *

Reggel, amikor felébredt, a fotelban ücsörgő Linát pillantotta meg.

- Omár nincs sehol! - panaszolta rögtön a kislány. - Már olyan rég nem láttam. Hol van, mama?

Azt én is szeretném tudni, gondolta Lidka, de nem mondta ki hangosan.

- Már aludtál, amikor Omár hazaért, és elment, mielőtt felébredtél - hazudta, nehogy megijedjen a lánya.

- De mikor látom újra?

- Ma este - nyugtatta meg Lidka határozott hangon, amellyel nemcsak Linát, hanem saját magát is meg akarta győzni.

- Hová megy el mindig egyedül? - kérdezősködött Lina. - Egyáltalán nem is beszél velem. Mama, Omár haragszik rám valamiért? - Könny szökött a kislány szemébe. - Mondott neked valamit?

Az a lány nem a testvérem! - visszhangzott Lidka fejében a fia dühös kiáltása.

- Omárnak nagyon sok dolga van, talán ezért nem találkozol vele.

- Dolga van itt, Kuvaitban? - emelte fel a hangját Lina. - Lengyelországban iskolába jár, leckét ír, ott vannak az osztálytársai, az edzés, mégis mindig van rám ideje. Mindig! - hangsúlyozta a kislány elkeseredve.

- Lehet, hogy minél több mindent meg akar nézni Kuvaitban - találgatta Lidka. - Hiszen tudod, hogy nagyon kevés ideig maradunk itt.

- Akkor miért nem visz magával? Mallorcán...

- Inkább azt meséld el, mit csináltatok tegnap Fatmával! - próbálta Lidka másfelé terelni a beszélgetést. - Aska néni azt mondta, hogy Fatma megmutatott jó pár érdekes helyet, te meg fotóztál...

- Igen, mama, fantasztikus volt! - A Fatmával töltött délután olyan nagy hatást tett rá, hogy elterelte a gondolatait a bátyjáról. - Elég messze elmentünk, egy mesés helyre!

- Mi érdekeset láttál? - Lidka örült, hogy sikerült más téma felé terelni a lányát.

- Egy tengerparti épületegyüttesben voltunk, ahol építettek egy mesterséges tavat színes szökőkutakkal...

- Biztos a táncoló szökőkutak voltak...

- Igen, a táncoló szökőkutak - helyeselt Lina. - És maga a produkció is csodás volt! - lelkesedett. - Színes vízsugarak szöktek a magasba, és ott kavarogtak, mindenféle alakzatot vettek fel a zene ritmusára.

- Akkor lesz mit rajzolni...

- Igen, videóra is vettem... Megnézed?

- Mi az hogy! Nagyon szeretném látni.

- Akkor hozom a telefonomat. - Lina bement a szobájába.

Mielőtt visszaért volna a lánya, Lidka el tudott menni a fürdőszobába, és rendbe tette magát.

- Nézd meg! - Lina lejátszotta a mamájának a táncoló szökőkutakról készített felvételt.

- Egyszer régen jártam ott Aska nénivel - idézte fel Lidka a régi időket. - Látom, hogy ott vannak a felvételen a tavat körülvevő fehér árkádok is.

- Igen, olyan szépek a boltívek meg az oszlopok... - mutatta Lina a jellegzetes építészeti elemeket. - Fotókat is készítettem... Itt ettünk...

- A kislány az árkádok alatti egyik étteremre mutatott. - Vagy nézd meg ezt... - A videón a tenger látszott, meg egy móló a kikötött jachtokkal és motorcsónakokkal. - Szuper, igaz?

- Szépek a jachtok - ismerte el Lidka.

- Tudod, mit mondott Fatma? - Lina szeme elkerekedett az izgatottságtól.

-Mit?

- Fatma papájának van egy jachtja, érted, egy saját jacht... - A kislány szeme még jobban elkerekedett. - Holnap kezdődik a hétvége, és Fatma azt mondta, hogy megkéri a papáját, hogy vigyen el minket a jachtján a tengerparti villájukba. Ott is aludhatunk.

- Ez nagyon jó terv - mondta Lidka, de a lelke mélyén szorongott, mert nem tudta, mihez kezd, ha Omár nem jön haza.

- Ma is elmegyünk ebéd után Fatmával kuvaiti városnézésre. Nagyon jó fej - mondta Lina. - És nagyon talpraesett. Tudod, hogy ő mentette ki Szarát a dzsihádisták kezéből?

- Igen. Mesélt róla?

- Egy keveset... Azt mondta, nagyon félt, mert a dzsihádisták kegyetlen emberek.

- Ez igaz. Szerencsére minden rendben ment. Nekem is van egy jó hírem: Szarának tetszett a rajzod!

- Honnan tudod?

- Bartitól tudom, hogy a rajzod az ágyán hever.
- Tényleg? - örvendezett Lina. - Én meg azt hittem, hogy nem kell neki.
- Fatma már elmesélte, milyen állapotban van a nővére.
- Igen, Szara azt sem akarja, hogy a mamája bemenjen hozzá.
- Látod, milyen rossz lelkiállapotban van még mindig.
- Fatma is aggódik érte. És nagyon örül, hogy eljöttünk hozzájuk. Azt mondja, hogy életet leheltünk az egész házba.
- Akkor jó. Én is örülök, hogy eltölthetek néhány napot Aska nénivel. Régen nagyon sokat segített nekem.

Kopogtak.

- Omár! - Lina felpattant, és szaladt ajtót nyitni. De csak Barti volt az, reggelizni hívta őket Joanna nevében. Lina arca rögtön elkomorult.

- Ne aggódj, Linácska, Omár biztos hazaér ma - győzködte a lányát Lidka, de egyre jobban aggódott a fiáért.

- Mikor? - kérdezte sírósan Lina.

- Estére itt lesz - ismételte meg Lidka abban a hitben, hogy a szavak alakítják a valóságot.

- Biztos? - Linának már nagyon hiányzott a bátyja.

- Biztos. - Lidka nem mondhatott mást. - Barti! - szólt a szobalánynak.

- Igen, madame.

- Hagyd itt Szara reggelijét! Majd én beviszem neki.

- Rendben, madame.

- Menjek veled, anyuci? - kérdezte Lina.

- Ne, ma egyedül megyek.

Odalent Joanna már várta a vendégeit.

- Gyertek szépen - invitálta őket az ebédlőbe. - Hogy aludtatok?

- Én jól, Aska néni, fáradt voltam, és gyorsan elaludtam - felelte udvariasan Lina.

- Ilyen hosszú kirándulás után egyáltalán nem csodálom. - Aska Linára mosolygott. - És hallottam a tervetekről. Fatma már megkérte az édesapját, hogy szálljunk jachtra, és ő bele is egyezett. Szólt a jacht legénységének meg a személyzetnek, hogy reggelre minden álljon készen.

- Szuper! - kiáltott fel Lina.

- Hát te, Lidka, tudtál aludni?

- Eleinte nem, aztán később mégis sikerült valahogy. - Lidka felidézte a Marékkal folytatott beszélgetést, és kellemes melegséget érzett a szíve táján.

- Nagyszerű. Tessék, egyetek! - Joanna a terített asztalra mutatott.

- Egyél, kislányom! - Lidka átnyújtott Linának egy tányért, rajta a friss zsemlékkal.

Reggeli után Lina bement a szobájába rajzolni, Lidka pedig Szara szobájába indult az étellel. Szokás szerint kopogott, aztán benyitott. Nagyon meglepte az, amit látott. Szara a sarkig tárt ablaknál állt, és az eget kémlelte. Most jól látszott, mennyire lefogyott. *Csont és bőr*, futott át Lidka fején. Szara a vendég felé fordult, de csak egy pillanatra. Megint az eget kémlelte.

Lidka leült egy székre, és nem szólt egy szót sem. Figyelte, hogy legyezik a könnyű fuvallatok Szara arcát. A lány így állt szó nélkül a következő jó negyedórában.

- Itt nem röpködnek madarak - szólalt meg egyszer csak halkán, és visszament az ágyhoz, ahol Lina rajza hevert.

- A madarak a tenger fölött röpködnek - emlékeztette Lidka.

- Kék tenger... kék ég... - mondta Szara lassan. - Ott meg fekete... Minden fekete... Fekete zászló... Fekete *abaja*... Fekete cipő... Fekete zokni... Ezt tanították... Még az irattárca is legyen fekete... Fekete világ...

- Ez már a múlt, Szara. Ami volt, elmúlt - idézte Lidka Marék szavait, amelyeket Mallorcán hallott tőle. - Most már mögöttes van. Most már itthon vagy. Biztonságban. És csak ez számít.

- Ami volt, elmúlt - mondta utána Szara.

- Igen, ami volt, elmúlt - Lidka nyomatékosan hangsúlyozta ezt a mondatot, hogy mindörökre Szara agyába vésődjön.

Továbbra is nyitva volt az ablak. Szara a kék eget kémlelte.

- A madarak a tenger fölött röpködnek - ismételte Lidka, mielőtt kiment Szara szobájából.

A folyosón észrevette a fürdőből kifelé tartó Bartit.

- Hol van Madame Joanna? - kérdezte a szobalányt.

- A kertben, madame.

- Köszönöm, Barti.

A kertben... Ott zajlott az a mulatság, ahol kapcsolatba került Lina apjával. Lidka sosem bánta meg, ami történt. Volt egy lánya, akit az életénél is jobban szeretett. De éppen ezért rettegett attól, hogy eljön az az idő, amikor Lina megtudja az igazságot. Most még biztos nem...

A szépen gondozott, nagy kertben Lidka a filagóriában üldögélve találta Joannát.

- Szara fölkel az ágyból, kinyitotta az ablakot, és hosszan nézte az eget. - Lidka leült a barátnője mellé, és beszámolt neki a jó hírről.

- Tényleg? Ez nagyszerű! - Joanna nem titkolta az örömét. - Lehet, hogy végül visszakapom... Csak akkor látom, ha alszik... Csak olyankor mehetek be hozzá.

- Amikor bejutott egy kis friss levegő és fény, rögtön más lett Szara szobája - mondta Lidka. - Cirógatta az arcát a szél...

- Drága Szara! - mondta meghatottan Joanna. - Kitarított mellettem, amikor a legnagyobb bajban voltam. - Joanna arra az időszakra gondolt, amikor az alkohol rabja volt. - Mindig az én

szobámba vezetett az első útja, amikor hazajött az iskolából. Most pedig ő...

- Azt hiszem, lassan kilábal belőle. De valószínűleg szakértő segítségre lesz szüksége - vélekedett Lidka. - Teljesen kimerült lelkileg és testileg is. - Elszomorító volt látni Szara kiálló csontjait, lesoványodott testét.

- Csak akarná ő is...

- Ami a jachtkirándulást illeti... - Lidka nem hitte, hogy részt vehet rajta. - Azt hiszem, jobb lesz, ha itthon maradok Szarával. Elvégre miatta jöttem ide, nem azért, hogy jachttal hajókézzam.

- Így is nagyon sokat tettél érte - mondta Joanna hálásan. - Többet eszik, fölkel az ágyból...

- Aztán ott van még Omár - folytatta Lidka szomorúan. - Ha nem kerül elő estig, kénytelen leszek itt várni rá.

- Ha Omár nem ér haza, akkor mi sem hajózunk - döntötte el Aska. - Akkor cselekedni kell, be kell vonni a dologba Alit.

- Fatma és Lina csalódott lesz - Lidka már előre sajnálta a lányokat. - Annyira örültek a jachtkirándulásnak.

- Elengedjük őket Bartival, a személyzettel meg a legénységgel. Megbízható emberek, sok éve dolgoznak nálunk, nincs mitől félni.

- Remélem, hogy nem kell ehhez a megoldáshoz folyamodnunk.

- Igen, bizakodjunk - felelte Joanna. - Figyelj, Lidka, nincs kedved kimozdulni valahová? Itthon csak emésztened magad, ha viszont elmennénk, akkor kicsit kiszabadulnál, megfeledkeznél a férjed borzalmas családjáról egy időre...

- Nem is tudom... Omár bármelyik pillanatban hazaérhet...

- Megmondom Bartinak, hogy csörögjön ránk, és rögtön indulunk is haza.

Lidka elgondolkodott a barátnője javaslatán. Tudta, hogy ha a rezidencián marad, akkor tükön ülve várja majd Omárt, és percről percre idegesebb lesz. Pedig szüksége lesz az erejére, hogy lépni

tudjon, ha nem kerül elő a fia. Ha elmegy valahová, talán gyorsabban múlik az idő, és ő sem kínlódik annyira.

- Rendben van, menjünk el valahová! - egyezett bele.

- Hova mennél szívesen? Van valamilyen különleges kívánságod?

- Nincs semmi, Aska, válassz valamit te, nekem mindegy. Csak fölmegegyek, megkérdezem, nem akar-e velünk jönni Lina is.

- Én pedig szólok Bartinak, hogy rögtön értesítsen, ha Omár hazaér. Találkozunk negyedóra múlva a felhajtón, az autónál.

- Rendben, ott leszek.

- Én is.

Lina elmélyülten rajzolta a táncoló szökőkutakat, egyébként el is akart menni valahová Fatmával, mihelyt a nagylány hazaér az iskolából, ezért otthon maradt. Az autóba így hát csak a két barát nő szállt be, a sofőr pedig elszállította őket Kuvait legnagyobb bevásárlóközpontjába. Az Avenues Mall egy folyamatosan bővülő luxus bevásárló- és szórakozóhely volt. Kétmilliárd dollárra becsülték az épületegyüttes megépítésének majdani költségeit, ha elkészül az összes tervezett épület, beleértve a legkiválóbb, osztályon felüli éttermeket és az ötcsillagos szállodákat is.

Az épület lenyűgöző arányai rögtön éreztették a Perzsa-öböl országaira jellemző pompát és gazdagságot. Érdekesen keveredtek az európai, a helyi és a modern építészeti stílusok, ezekhez különleges, a legjobb anyagokból készült belső berendezés társult, amelyet a legapróbb részletekre is kiterjedő, rendkívüli gondossággal készítettek el. A pálmákkal szegélyezett, széles sétány fölött átlátszó üvegtető húzódott, ez biztosította a jó fényviszonyokat, az elmaradhatatlan klímarendszer pedig a megfelelő hőmérsékletet. A legkülönfélébb alakú, hagyományos vagy modern szökőkutak monoton zúgással zsongították el az odalátogatókat. Az izgalmasan elrendezett növényzet barátságosabbá tette a belső tér aranyozott, üvegezett vagy márványfelületeit. Az üzletek és az éttermek homlokzatát boltívek, elegáns párkányok és pilaszterek, művészi faragott fadekoráció és

különleges erkélykorlátok díszítették. Az exkluzív üzletek, butikok a luxusmárkák széles áruválasztékával csábítottak. Olyan híres világmárkák kínálták az ékszereket, mint a Chopard, a Van Cleef and Arpels, a Tiffany and Co., a luxustáskákat pedig a Chanel, a Versace, a Gucci, a Prada, az Armani, a Louis Vuitton és a Burberry biztosították. Különösen népszerűek voltak a táskaboltok, a fekete *abaját* viselő nők nagy odaadással válogattak a több ezer, sőt több tízezer dolláros csecsebecsék közül.

A két barátnő bejárta a hatalmas Avenues Mail különböző részeit, és Lidka akaratlanul is a mellettük elhaladó, lassan sétáló arab házaspárokat nézte, akik boldognak vagy legalábbis elégedettnek látszottak. És akárcsak évekkkel ezelőtt, Lidka most is feltette magának ugyanazt a kérdést: ha az apósa halála után nem költözik be az otthonukba a vénasszony meg a lánya, akkor másképp alakult volna a házassága? Vannak olyan kérdések az életünkben, amelyekre sosem kapunk megnyugtató választ.

- Gyere, Lidka, nézzünk be ide egy pillanatra, hátha vannak új áruik! - Joanna bement a kedvenc Harvey Nichols üzletébe, ahol a legjobb világmárkák kozmetikumait, ruháit, cipőit, táskáit, óráit és ékszereit kínálták. Az angol luxusáruházak hálózatához tartozó üzletben kirakott holmik ára messze meghaladta Lidka pénzügyi lehetőségeit, de jólesett a szemének a szép ruhák, túsarkú estélyi cipellők és táskák, a rafinált ékszerek, a legújabb konfekciódarabok látványa. Joanna odalépett az illatszereket kínáló pulthoz, vett néhány Chanel márkájú krémet és más arc- és testápolási kelléket.

- Hogy tetszik neked ez az illat? - Joanna egy Yves Saint Laurent fiolából fújta a tesztcsíkra. - A Mon Paris az egyik új parfüm.

Lidka megszimatolta az orra elé tartott illatesíkot.

- Az én ízlésemnek kicsit túl édes és émelyítő.

- Hát ez? - Aska most a Christian Dior *Hypnotic Poison* kölnijét javasolta. - Ebben pezsmát és szantálfát érezhetsz.

- Ez jobban tetszik. - Lidka beszipantotta az intenzív illatot.

- Érdekes és szexi, ugyanakkor lágy és kifinomult.

- Akkor ezt kapod tőlem ajándékba - mondta Joanna, és a vásárolt holmikhoz tette a parfümöt is.

- Köszönöm, Aska. - Lidka szélesen mosolygott a barátnőjére.

- Ebben a kölniben benne van a Kelet lehelete, rád fog emlékeztetni.

A nagy Harvey Nichols szalonból egy ínycenc francia étterembe, a Fauchon Caféba mentek, amelynek modern belső terét az arany és a fuksziaszín uralta. Lidka jó étvágyal ette az előételt - salátát garnélával, lazaccal és avokádóval -, azután a főételt, a grillezett tengerisügér-falatokat vadrizzsel, zöldborsóval és mangópürével.

- Isteni az étel - áradozott Lidka. - Fenséges.

- A Fauchon Café híres a remek desszertjeiről és a sokféle kávéjáról is. - Joanna odaintette a pincért, hogy mutassa be az édességválasztékot.

Az ízlésesen elhelyezett desszertek élénk színeikkel és formáikkal csábítottak, vonzották a tekintetet a különlegesen dekorált kerek sütemények, a zöld mázzal bevont vagy fehér, illetve narancsszínű krémpomponokkal díszített éclairek.

- Nehéz a választás... - Lidka végigpásztázta a tálcán elé rakott desszertkülönlegességeket. - Talán... ezt kérem - mondta a pincérnek egy süteményre mutatva, amely a lengyel krémesre hasonlított, három réteg ropogós leveles tésztából állt.

- Rendben, és madame? - fordult a pincér Joannához.

- Ezt az éclairt kérem. - Joanna süteményét sűrű csokoládémáz borította.

- Igenis. - A pincér elvitte a tálcát, majd egy perc múlva visszatért két kistányérral, rajtuk a kiválasztott édességek. A két barátnő kávéval fejezte be a közös étkezést.

* * *

Miután visszaértek a rezidenciára, kiderült, hogy Lina már elment Fatmával, aki aznap korábban ért haza az iskolából. Lidka szorongott, mert Omár még mindig nem ért haza, de Marék tanácsát követve azt próbálta maga elé képzelni, hogy hazaér a fia, és a családi életük visszatér a szokott mederbe. Az aggodalom és a dolgok jobbra fordulásának reménye között ingadozva aludt el, kihasználva a délutáni sziesztát.

Már sötét volt, amikor fölébredt. Gyorsan felkelt, és átment Omár szobájába, de nem volt ott senki. Lina szobája is üres volt, ezért Lidka arra gondolt, hogy a lánya még nem ért vissza a Fatmával közös városnézésből. A lépcső felé indult. Ebben a pillanatban ért a folyosóra Barti.

- Omár hazaért? - kérdezte rögtön Lidka.

- Nem, madame.

- És hol van Madame Joanna?

- A szalonban, madame.

- Köszönöm, Barti.

Az aggodalomból rettegés lett. Lidka gyorsan leszaladt a lépcsőn, és a szófán üldögélő Joannához ment.

- Nincs itthon - mondta remegő hangon.

- Tudom. - Aska segíteni akart a barátnőjének. - Mit csináljunk? Megkérjük Alit, hogy járjon közben?

- Hadd gondolkodjam... - Lidka töprengett egy darabig. - Hány óra van?

- Elmúlt kilenc.

- Ali mikor ér haza?

- Bármelyik pillanatban itt lehet.

- Várom még tizenöt percet, közben eldöntöm, mi legyen. Lehet, hogy Omár mégis hazaér, elvégre a rendőrséggel fenyegettem meg a vénasszonyt, vagy ha mégsem, akkor eldöntöm, hogy odamegyek még egyszer, vagy bevonom az ügybe Alit.

- Tegnap teljesen összetörve jöttél meg... - emlékeztette Aska.
- Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne egy újabb látogatás. Az öregasszony minden alkalmat kihasznál, hogy megalázzon.
- A fiamról van szó... - Lidka nem tudott tétlenül várni tovább.
- És most nem hagyom magam.

Letelt a negyedóra, de a rezidencián nem bukkant fel sem Omár, sem Ali, ezért Lidka beült az autóba, és elvitette magát a régi lakásához. Útközben végig azt ismételte magában, hogy erős marad, és semmi szín alatt nem hagyja provokálni magát. De egyre több fájdalmas jelenet idéződött fel benne. Omár hajszal híján szörnyű égési sérülést szenved, mert az anyósa pont a feje fölött főz, a forró, használt olaj pedig lángra kap. Lidka menti a fiát, de csúnyán megég a keze. A vénasszony szidja, hogy ne beszéljen lengyelül a fiával, azzal vádolja a menyét, hogy fekete mágiát alkalmaz rajta. Boszorkányságért pedig megvonhatják tőle a szülői jogokat, és börtönbe zárhatják. A vénasszony elrángatja a rozoga, pattogzó kredencétől, aztán Hasszán brutálisan megveri, és nekilöki a bútornak. Ahelyett, hogy segítene neki, amikor a bútor pereme felhasítja a homlokát, és dől belőle a vér, a vénasszony szukának nevezi, és rikácsol vele, hogy ne mocskolja össze a kredencét meg az egész lakást.

A sofőr megállt a társasház előtt, Lidka pedig dermedten, még mindig a régi rémségek hatása alatt bénultan ült a hátsó ülésen. Most már nem volt olyan biztos abban, hogy lesz elég ereje szembeszállni a vénasszonnyal. Rettegett, hogy megint megalázza. Végül mégis győzött a fiáért érzett aggodalom, Lidka nem adta fel az elhatározását, hogy megtud valamit.

- Mindjárt jövök - mondta a sofőrnek, és kinyitotta az autó ajtaját.
- Rendben, madame.

A liftet várta, amikor megszólalt a telefonja.

- Omár itt van nálunk - mondta Aska.

- Megyek. - Lidka szaladt az autóhoz, és visszavitette magát a rezidenciára.

* * *

Amikor hazaért, Omárt a szalonban találta. A fiú Alival beszélgetett, Lina repesett az örömtől, hogy végre viszontlátja a bátyját. Joanna és Fatma csendben figyelt.

- Á, Lidka, de jó, hogy itt vagy, éppen a holnapi jachtkirándulást beszéljük meg - üdvözölte Joanna a barátnőjét megkönnyebbült arccal.

Omár tisztelettudóan hallgatta Alit, látszott, hogy nagy hatással van rá a magabiztos, tekintélyt parancsoló milliomos. Ali a különféle jachtok hibáit és erényeit taglalta, a fiú pedig közbeszúrt egy-egy kérdést az őt érdeklő technikai részletekről.

- Omár szó szerint ugyanabban a pillanatban érkezett, mint Ali - sűgta oda Lidkának Joanna. - És rögtön beszédbe elegyedtek. Aztán rögtön utánuk befutott Fatma és Lina, ők is csatlakoztak - számolt be.

- És mit gondolsz a hirtelen megjelenéséről? - kérdezte Lidka a fiát figyelve.

- Az a legfontosabb, hogy Omár itt van, és holnap mindannyian kirándulunk a jachttal. Akkor talán ő is lecsillapodik.

- Csak nehogy kisorsranjon éjszaka - osztotta meg a félelmét a barátnőjével Lidka.

- Ne aggódj, magas fal veszi körül a rezidenciát, és bezárjuk estére. Azonkívül őrség is van, egy kiséger sem osonhat ki. Megmondom az öröknek, hogy szóljanak, ha Omár ki akarna menni, és ki ne engedjék, amíg oda nem érek.

- Rendben, köszönöm, Aska.

Omár rendesen viselkedett Ali mellett, szemmel láthatóan mélységes tiszteletet érzett iránta. Ali megkérte, hogy másnap keljen korábban, és menjen el vele a jachtra, hogy mindent alaposan

átnézhessenek rajta, mielőtt odaérnek a nők. Omár büszke volt, hogy igazi férfinak tekintik. Amikor Ali egy percre elhagyta a szalont, Lina odaült Fatmával Omár mellé.

- A bátyám edzésre jár, kosárlabdázik - dicsekedett Lina, Lidka pedig észrevette, hogy Omár arcán átfut egy alig észrevehető grimasz a „bátyám” szóra. - Fatma meg igazi szuperhős. - Lina most az új barátnőjével akart imponálni a bátyjának. - Kiszabadította a nővérét a dzsihádisták kezei közül.

- Dzsihádisták? - A fiú erre felfigyelt.

- Igen, mert a nővére... - kezdte Lina, de félbe is hagyta, mert belépett a szalonba Ali, és újra beszédbe elegyedett Omárral.

A fiú továbbra is rendesen viselkedett, élénk társalgásba merült a vendéglátójukkal. Az anyját szinte pillantásra sem méltatta.

Végül a vendéglátó kijelentette, hogy későre jár, ezután mindenki fölment a szobájába. A jelek szerint Omárnak szándékában állt másnap elmenni a hajókirándulásra, ezért Lidka nem kezdeményezett vele beszélgetést, nehogy kiélezze a helyzetet. Elég hamar elaludt, de éjjel többször is felébredt, rémálmok kínozták.

Másnap alighogy fölkel, rögtön Szara szobájába ment. A lány tágra nyílt szemmel, oldalra fordulva feküdt, és az égboltot figyelte.

- A madarak a tengernél röpködnek. Oda kell menni - mondta Lidka, és Lina rajzára mutatott, amely az ágyon hevert.

Lidka fél órát töltött Szara szobájában, ezalatt egyikük sem szólt egy szót sem. Ezután Lidka elhagyta a lány szobáját, és Joannával, Fatmával és Linával elindult a kikötőbe, ahol Ali luxusjachtja horgonyzott.

- Húha, mama, ezt nézd meg! - lelkesedett Lina, ahogy a fényűzően berendezett jacht fedélzetére lépett.

- Gyertek, már készen áll minden! - A házigazda mellett Omár sürgölődött. - Helyezkedjete el kényelmesen, mindjárt indulunk.

A fia jelenléte, a ráérős hajókázás a luxusjachton, az öböl nyugodt vizén, a melengető napsugarakban - mindez segített ellazulni

Lidkának a legutóbbi drámai események után. Pletykáltak Joannával, napozott a fedélzeten, csodálta a kilátást Linával, hallgatta a lánya csacsogását arról, milyen rajzokat tervez. Omár nem ment a közelükbe, de Lidka nem izgatta magát emiatt, örült, hogy a fia visszatért a rezidenciára, és a többiekkel együtt kihajózott. Az ebédet és a vacsorát a fedélzeten szolgálta fel a személyzet, este pedig kikötöttek Ali és Joanna tágas tengerparti villájának közelében. Lidka gyorsan felfrissítette magát a hálósobájához tartozó fürdőben, aztán lement a privát strandjukra, és letelepedett a tengerparton. Rövidesen csatlakozott hozzá Joanna.

- Csodálatos itt, Aska! - Élvezték a partot nyaldosó hullámok monoton mormolását. - Kár, hogy nincs velünk Szara.

- Még a legelején, amikor próbáltam közel kerülni hozzá, azt javasoltam neki, hogy költözzön át ide egy időre. Persze én is vele költöztem volna - mondta Joanna.

- De nem akarta?

- Nem. Próbálkoztam mindenfélével, hogy legalább elhagyja egy időre a szobáját... Párizsi, londoni utakat ajánlgattam neki... Vagy hogy utazzon oda, ahová akar... De hiába...

- Borzalmas trauma érte. - Lidkának eszébe jutott a középkori kínzóeszköz, amellyel bestiális módon csonkították meg az engedetlen nők mellét. - Nem lesz könnyű feldolgoznia a megtapasztalt barbárságot.

- Egyfolytában magamat hibáztatom azért, hogy elmentem arra a hosszú hajóútra Alival. Itt maradhattam volna Kuvaitban, vagy magammal vihettem volna a lányokat... - Joanna a végtelen kék tenger enyhén fodrozódó felületét nézte.

- A házasságodat mentetted.

- Igen, akkor a család megmentése volt a legfontosabb - ismerte el Joanna. - Annyi szörnyűség történt, utána valahogy rendbe kellett hoznunk Alival a kapcsolatunkat.

- Jóhiszeműen jártál el, szóval...

Megszólalt Lidka telefonja.

- Halló!

- Szervusz, itt Marék.

- Szia.

- Hogy állnak a dolgaid? Hogy érzed magad? - kérdezte a férfi aggodalmas hangon.

- Köszönöm, jól - felelte Lidka. - Ne haragudj, de nem tudok most beszélgetni. - Észrevette, hogy Omár éppen kilép a villából.

- Értem. Hívj majd!

- Rendben. Szia.

- Szia.

Lidka a fiát figyelte, ahogy lesétál a tengerhez és elindul a parton.

- Marék hívott? - tapintott rá Aska.

- Igen, érdeklődött, mi újság. Azon az éjszakán... - Lidka nagy levegőt vett. - Aznap, amikor visszajöttem a vénasszonytól... Nem tudtam aludni, fölhívtam Marekot. Megtudta, hogy gondjaim vannak. És most azért jelentkezett, hogy megkérdezze, hogy alakulnak az ügyeim.

- Kedves tőle - mondta Aska. - Gondol rád... Ne védekezz az érzéseid ellen, Lidka... - tanácsolta a barátnőjének. - Ne védekezz...

Omár egyre távolodott a villától.

- Bocsáss meg, Aska, most itt hagylak egy percre. - Lidka felállt, és a fia felé indult.

Utolérte, de nem tudta, hogyan kezdje a beszélgetést, ezért csak lépkedett mellette szótlanul.

- Miért nem tanítottál arabul? - kérdezte egyszer csak Omár vádló hangon.

- Tessék?

- Azt kérdezem, miért nem tanítottál meg arabul - ismételte el nyomatékosan, a hangjában viszont, legalábbis Lidka úgy érezte, a

vénasszony kiabálásából ismerős hangszín hallatszott ki.

- Angolra íráttalak be, úgy gondoltam, többet érsz vele - magyarázta Lidka.

- Többet értem volna az arabbal! - mordult rá a fiú. - Szégyen, hogy nem beszélem az apám nyelvét! Még a feliratot sem tudtam elolvasni a sírján! - Az utolsó mondat tele volt mélységes fájdalommal.

- Voltál apád sírjánál? - csodálkozott Lidka.

- Miért, te nem voltál a halott férjed sírjánál? - kérdezte Omár megvetően. - Te... - Undor látszott az arcán.

- Ezt fejezd be! Fejezd be! - Lidka attól félt, hogy mindjárt a legocsmányabb szidalmak zúdulnak rá.

- Omár! - Ali állt a villába vezető lépcsőn, onnan hívta a fiút. - Omár! Gyere gyorsan!

A fiú gúnyos pillantást vetett az anyjára.

- Máris megyek! - Omár hátat fordított az anyjának, és gyors léptekkel elindult a villába.

Lidka addigi jó hangulata, amely a kellemes nap során alakult ki benne, úgy enyészett el egy pillanat alatt, mint a szappanbuborék. Feldúltan ment vissza Joannához, és leült mellé a homokba.

- Baj van? - Aska leolvasta a barátnője arcáról, hogy nem a legjobban alakult a fiával folytatott beszélgetés.

- A vénasszony elvitte a temetőbe.

- Milyen temetőbe?

- Az apja sírjához.

- Ez a tény legalább bizonyos fokig megmagyarázza a viselkedését - állapította meg Aska. - Biztos megrázó élmény lehetett.

- Biztosan az volt - ismerte el Lidka. - De nem indokolja, hogy ilyen minősíthetetlenül viselkedjen velem szemben.

- Nincs más választásod, ki kell bírnod - mondta Joanna. - Ha hazamentek Lengyelországba, visszatértek a szokásos életetekhez,

és Omár is némi távolságból nézi a családjával való találkozást, könnyebb lesz vele beszélni.

- Nem is tudom... - Lidka túl sok rosszindulatot és ellenségességet érzett a fia részéről, ha kísérletet tett a beszélgetésre.

A szeme sarkából észrevette, hogy Fatma és Lina kijön a villából. Megálltak Ali mellett, aki Omárral beszélgetett. Kisvártatba Ali bement a villába, a lányok pedig Omárral a partra indultak.

- Gondolod, hogy most megmondja Linának az igazat? - kérdezte nyugtalanul Lidka.

Joanna egy ideig figyelmesen nézte mindhármat.

- Nem hinném... Most Fatma foglalja le őket.

Lidka azt látta, hogy Fatma lelkesen, élénken gesztikulálva mesél valamit, Omár és Lina pedig figyelmesen hallgatják.

- Jó, hogy itt van Ali. - Lidka észrevette, hogy a férfi megint megjelenik a villa lépcsőjén. - Úgy néz ki, hogy a férjed jelenléte visszatartja Omárt attól, hogy lehetetlenül viselkedjen.

- Biztos igazad van - mondta Joanna, ő is észrevette, milyen megkülönböztetett tisztelettel viselkedik Omár Alival szemben. - Mindenesetre, ha bármi történne, Ali és én mindig készek vagyunk segíteni.

- Köszönöm, Aska, de reméljük, hogy nem lesz rá szükség.

A következő nap délutánján visszatértek a rezidenciára.

* * *

A hazaindulásig hátralévő napok nagyon gyorsan elteltek Lidka számára. Rendszeresen bejárt Szarához, de már egyáltalán nem tudott vele kapcsolatba lépni. Látszott, hogy a lány megint magába zárkózott. Lina rajzolt, aztán Fatmával töltötte az idejét, aki körbejárta vele Kuvaitot. Omár reggelenként elment valahová, de mindig visszaért a rezidenciára, mielőtt Ali megérkezett a munkahelyéről. Az estéit Fatma szobájában töltötte a számítógép

előtt, kérdezgette, hogy zajlott az akció, amikor kiszabadította a nővérét a dzsihádisták fogságából. Az anyjához nem szólt. Lidka többször beszélt Marékkal telefonon, ezek a beszélgetések mindig bizakodással töltötték el, lelkiert adtak neki.

Az utolsó nap reggelén Lidka bevitte Szarának a reggelit. Lerakta a tányért az ágya mellé.

- Ma este elutazom - mondta.

Szara testén végigfutott a hideg. Kétségbeesett tekintettel pillantott Lidkára.

- A madarak... - suttogta. - Nem láttam a madarakat.

- A tengernél röpködnek - mondta a mantrát Lidka.

Szara nagyon sokáig nem szólt egy szót sem, de változó arckifejezése arra utalt, hogy iszonyatos küzdelmet vív magával.

- Várnak rám? - Szara mondata egyszerre volt állítás és kérdés.

- Várnak - felelte Lidka.

A rettegésből adódó tehetetlenség miatt nem tudta Szara elhagyni az ágyat. De Lidka megérezte benne a vágyat, a titkos sóvárgást. Odament a lányhoz, lehúzta róla a takarót, és segített neki felállni. Szara nem szólt egy szót sem, mintha könnyebb lenne engedelmeskednie valakinek, mint önálló döntést hozni. Lidka segített neki felöltözni, aztán kitámogatta a folyosóra, majd megkérte Bartit, hogy gyorsan szóljon Joannának, mert kell egy autó Szarának. Amikor lassan lekísérte Szarát a lépcsőn, a lent várakozó Joanna arcán kövér könnycseppek gördültek le.

Joanna megfogta a lánya másik kezét, és Lidkával együtt kivezették az autóhoz.

- A tengerhez megyünk - mondta a sofőrnek Lidka.

Jó fél óra múlva állt meg az autó a széles sétány mellett, sokan jártak arra. A sofőr kinyitotta az ajtót, hogy Joanna, a lánya meg Lidka kiszállhasson. Szara fölneézett az égre. Megpillantotta a madarakat, de nagyon magasan voltak. Ki akart szállni, kimenni a tengerpartra, jól megnézni őket. De nem tette meg. Nem volt rá

képes. Túlságosan gyenge volt, túlságosan rettegett. Félt a fénytől, a hangoktól, az emberektől.

- Nem tudok... - Heves zokogás rázta meg a testét. - Nem tudok...
- Az anyjához bújt, kétségbeesetten, ijesztően, levegő után kapkodott sírva. Nagy nehezen vett egy mélyebb lélegzetet, és ezt suttogetta:

- Elmegyek a klinikára.

- A rezidenciára! - adta ki a parancsot Joanna a sofőrnek.

Otthon Aska odarohant Alihoz, aki aznap a távozó vendégekre való tekintettel nem ment sehová. Megkérte a férjét, hogy a lehető leggyorsabban intézze el Szara gyógykezelését a svájci klinikán. Lidka pedig, boldogan, hogy ilyen kedvező fordulatot vett a helyzet, csomagolni indult.

Omár is csomagolt a szobájában. Gondosan eltette a Koránt, amit a nagyanyjától kapott. Már tudta, mint fog csinálni a közeljövőben. Arabul fog tanulni. És megbosszulja az apja halálát.

IX. FEJEZET

A szív lángja

Miután visszatértek Varsóba, a látszat szerint a szokott mederben folyt Lidka és a gyerekek családi élete. Az asszonyt nagyon sok munka várta, a gyerekeknek be kellett hozniuk az utazás miatt keletkezett iskolai lemaradást, ezért mindenkit nagyon lefoglalt a saját dolga. Lina eljárt az osztálytársaihoz tanulni, nem is vette észre, milyen hűvösen viselkedik Omár a családdal a mindennapokban. A fiú is sokat volt távol az otthonuktól, mert keményebben edzett, azonkívül járni kezdett egy arab nyelvtanfolyamra is, amit az anyjától követelt ki alig néhány nappal a hazaérkezésük után.

- Írass be arab nyelvtanfolyamra! - mondta, és ez inkább utasítás volt, mint kérés.

- Nem gondolod, hogy túl sokat vállalsz? - Lidka tudta, hogy nehezen tudja majd kigazdálkodni a pénzt a további különórákra. - Sokat kell most tanulnod, többet edzel...

- Meg kell tanulnom a saját nyelvemet - jelentette ki szárazon Omár. A Baszimtól kapott arab társalgási zsebkönyv segítségével nagyon gyorsan elsajátította a nyelv alapjait, amelyen az apja, a szíriai nagymama és a nagynénje, Szalma beszélt vele, amikor még kicsi volt.

- Nem halasztanád későbbre? - javasolta békülékenyen Lidka, hogy ne kerüljön nyílt konfliktusba a fiával.

- Arról szó sem lehet! - emelte föl Omár a hangját. - Ha egyszer te magad is elmentél Kuvaitba arab nyelvtanfolyamra, mert szükséged volt rá a munkádhoz, akkor nem értem, miért nem akarsz, hogy én is jól tudjak arabul. Ez az apám nyelve - hangsúlyozta sokadszor.

- Nem arról van szó, hogy nem akarom, csak... - Lidka elsősorban a különóra pénzügyi terhére gondolt.

- Beíratsz, vagy sem? - kérdezte Omár keményen. - Nekem kell megoldanom?

Omár eltökélt arca elárulta, hogy nem tágít.

- Legyen, de egy feltétellel - egyezett bele Lidka némi megfontolás után.

- Mi az?

- Nem mondom el Linának az igazságot az apjáról.

- Egész életében hazudni akarsz neki? Ahogy nekem is? - A fia kegyetlen szavai megint arcul csapták Lidkát.

- Kicsi ő még ehhez... - próbálta magyarázni Lidka. - Még nincs felkészülve erre a hírre.

- Gondolod, hogy egyszer felkészülhet rá? - Omár emlékezett, milyen égető keserűséget érzett, amikor megtudta az igazságot a nagyanyja otthonában.

- Szerintem könnyebben megért majd mindent, ha idősebb lesz.

- Tégy, amit akarsz! - Omár hangjából nem érződött szikrányi empátia sem az anyja iránt. - Akkor befizetsz arra a tanfolyamra, vagy sem?

- Mondtam már, hogy befizetlek, és azt is, hogy mi a feltételem.

- Jó, legyen.

- És állód a szavad? - Lidka bizonytságot akart.

- Állom.

- Akkor keress egy tanfolyamot, és mondd meg, mennyibe kerül!

- Körülnézek, és megmondom.

Omár úgy gondolta, igaza volt a szíriai nagyanyjának, amikor azt mondta, hogy buta az anyja. Most még csak nem is csodálkozott, hogy ilyen gyorsan elfogadta a feltételt. Ő pedig könnyen elérte, amit akart, mert nagyon pontos instrukciókat kapott. Az élete folyjon a lehető megszokványosabban, ne keltsen gyanút. Ez megkönnyíti a terv végrehajtását.

Lidka a fia ígéretétől megnyugodva eldöntötte, hogy túlórázni fog a munkahelyén, abból fizeti majd az arabórákat. Azt is remélte, hogy minél jobban elfoglalja magát Omár, annál kevesebb ideje lesz azon merengeni, amit a szíriai rokonoktól megtudott. Később pedig, ha már mindkét oldalon elcsitultak az indulatok, megpróbálja újramezdeni azt a súlyos beszélgetést, amellyel bizonyos fokig megértetheti a fiával a múltat. És megerősítheti a hirtelen szétszakított családi kötelékeket.

Az egyik késő délután Lidka éppen végzett a munkahelyén, amikor megcsörrent a telefonja.

- Szia, Piotr vagyok. - A férfi rendszeresen telefonált neki, ügyet sem vetve arra, hogy Lidka általában nem ért rá hosszan csevegni.

- Szia, Piotr.

- Mi újság?

- Semmi, hulla vagyok. Mindjárt indulok haza.

Lidkának mindenből elege volt aznapra, kezdődött a hétvége, a túlórák miatt alig tudott lépést tartani a háztartási teendőkkel, nagyon megviselte a mindennapos taposómalom.

- Nem tudnál elszabadulni, hogy lazítsunk egy kicsit? Megihatnánk egy kávéval vagy valami erősebbet - javasolta Piotr.

A férfi már többször hívta randevúzni, de Lidka időhiányra hivatkozva mindig rögtön lerázta. Ezúttal nem tette. Piotr megérezte a tétovázást, és még jobban kapacitálta a közös programra.

- Szükséged van egy kis kimozdulásra, nem a munkának él az ember - győzködte hevesen.

Lidka elgondolkodott egy pillanatra. Lina iskola után egy osztálytársához megy, nála is alszik. Omár későn ér haza az edzésről, ezért ma nem kell hazarohannia munka után.

- Elmegyek érted, csak mondd meg, hová! - A férfi nem hagyta magát.

A hajsolt, fáradt Lidka arra gondolt, ha iszik egy kávéval Piotrral, az még nem kötelezi semmire, de segíthet megfélekezni a munka

nyúgéról és az otthoni problémákról.

- Rendben - egyezett bele, amit Piotr hatalmas lelkesedéssel fogadott.

- Fantasztikus! Nagyon örülök! Hová menjek érted?

- Elküldöm a címet SMS-ben. De előre megmondom, hogy nem nagyon érek rá.

- Nem baj, nagyszerű, hogy viszontlátjuk egymást.

- Szólj, ha jössz, akkor kimegyek.

- Persze, szia.

- Szia.

A találkozásig maradt még némi idő, ezért Lidka bement a mosdóba, hogy felfrissítse a sminkjét. Nagy gonddal festette az arcát, amikor egy kolléganője lépett be a mosdóba.

- Hogyhogy istennővé alakulsz? - kérdezte Klaudia, ahogy megállt mellette, és kivette a táskájából a sminkkészletét. - Randid lesz?

- Nem, csak egyszerű találkozó. - Lidka kontúrceruzával húzta ki az ajka vonalát.

- Kivel? - érdeklődött a kolléganő.

- Egy férfival, akit a nyaraláson ismertem meg.

- Mallorcán ismerted meg? - találgatta Klaudia.

- Igen.

- Mallorca... - mondta a kolléganő álmatag hangon. - Forró éjszakák...

- Jaj, állj már le! - Lidka kárminvörös rúzszt rakott az ajkára. - Ha Mallorcán vagyok, az már azt jelenti, hogy rögtön be kell ugranom a pasik ágyába?

- Mallorcán mindig kellemesebb... - mondta Klaudia, miközben a neszszerében kotorászott. - Nem találom a szemfestékeket, lehet, hogy otthon felejtettem a tükör előtt, amikor reggel sminkeltem. Van szemhéjpúdered? - fordult a kolléganőjéhez.

- Van, de nem tudom, jók-e neked ezek a színek. - Lidka átnyújtotta a több árnyalatot tartalmazó festékpalettát.

- Mutasd... - Klaudia kézbe vette a fekete, szögletes dobozkát. - Jók lesznek - állapította meg. - Használhatom?

- Persze, tessék! Te hová készülsz?

- Még nem tudom. - Klaudia festéket vett föl a szemhéjára. - Agnieszkával akarunk elmenni valahová.

Ebben a pillanatban levegő után kapkodva robbant be a mosdóba egy csinos, barna lány.

- Már azt hittem, sosem lesz vége ennek a napnak! - nyögött fel az ajtóban. - Jössz velünk? - fordult Lidkához, aki szájfényt vitt fel az ajkára.

- Nem, Lidkának valami szépfiúval van randija - válaszolt Klaudia a kolléganője helyett. - Mallorcán ismerte meg.

- Honnan tudod, hogy szépfiú? - kérdezte Lidka.

- Mert így készülsz rá...

- Szóval ezért menjünk Mallorcára... - mondta a barna lány. - A szépfiúk miatt...

- Mondtam neked, Aga, hogy jövőre Mallorcán kellene nyaralnunk. Lidka úgy dicsérte a szigetet... - Klaudia visszaadta a szemfestékes dobozt.

- Mi a neve? - kérdezte Agnieszka.

- Piotr. - Lidka bőségesen locsolt magára a kölniből.

- Csábító illat. - Agnieszka beleszagolt az intenzív illatfelhőbe.

- Nekem is bejön - ismerte el Klaudia. - Egy kicsit olyan... - Kereste a megfelelő szót. - ...olyan ragadozós. Sokba került?

- A barátnőmtől kaptam ajándékba - magyarázta Lidka.

- A kuvaiti barátnődtől? - találta ki Klaudia.

- Igen - bólintott Lidka.

- Csak irigyelni lehet... - Klaudia felsóhajtott. - Ide-oda utazgat a világban... Ajándékokat kap...

Nincs mit irigyelni, gondolta Lidka, ahogy felidézte a vénasszonynál tett rémálomszerű látogatást és a fia elképesztő viselkedését.

- Milyen kölni ez? - kíváncsiskodott Agnieszka, de mielőtt Lidka válaszolhatott volna, megszólalt a telefonja.

- Piotr az - mondta az SMS-t olvasva. - Mennem kell.

- Megyünk veled - döntötte el Klaudia. - Látnunk kell azt a szépfiút.

A három nő elhagyta a mosdót, és az épület kijárata felé indult, ahol egy metálszürke, vadonatúj BMW állt. Piotr ült a volán mögött, amikor pedig megpillantotta Lidkát, kiszállt, és kinyitotta előtte a kocsiajtót.

- Ez az a Piotr? - kérdezte Klaudia, látva, hogy Lidka a férfi felé tart.

- Igen - erősítette meg Lidka.

- Hát ez tényleg egy szépséges szépfiú! - mondta elismerően.

- Cukorfalat! - kontrázott Agnieszka.

Lidka nem felejtette el, milyen nagy népszerűségnek örvendett a sportos Piotr a Mallorcán nyaraló nők között.

- Na jó, lányok, én lépek - mondta Lidka, és elköszönt a társnőitől.
- Mulassatok jól ma este!

- Mi is jó szórakozást kívánunk neked - mondta Klaudia sokatmondó hangsúllyal.

Piotr remekül nézett ki a márkás fekete farmerében, feltúrt ujjú szürke ingében. A csuklóján jól látszott a Rolex klasszikus, nagy fekete számlapos karórája a foszforeszkáló mutatókkal, a zafírszínű üveggel és fehérarany borítású, rovátkás foglalattal.

- Nagyon örülök, hogy látlak - mondta a férfi, amikor Lidka kiszállt az autóból, ő pedig visszaült a volán mögé.

- Én is örülök, hogy látlak - felelte udvariasan Lidka. Ugyanazt az intenzív férfikölniillatot érezte, amely akkor csapta meg, amikor Mallorcán a férfi a szobájába invitálta.

- Hová menjünk? Van valami különleges kívánságod? - kérdezte Piotr, miközben magabiztosan vezette a luxusautót.

- Szívem szerint egy kis meghitt vendéglőbe mennék - felelte őszintén Lidka.

- Ahogy parancsolod. - Befordultak a következő sarkon, és a város másik vége felé vették az irányt.

Kis idő múlva Piotr leparkolt, és egy kicsi, félhomályos és hangulatos kis étterembe vezette Lidkát.

- Nézd meg, megfelel-e ez a hely - mondta, ahogy átlépték az étterem küszöbét. - Ha nem akarsz itt maradni, keresünk valami mást.

- Nem, itt nagyon jó lesz - mondta Lidka, ahogy körülnézett a félhomályos helyiségben, ahol csak néhány asztal állt. - Pont jó egy rövid lazításra a kemény hét után.

- Annyi munkád van? - kérdezte Piotr, miután leültek egy fal melletti, illatgyertyával díszített asztalhoz.

- Rengeteg... - sóhajtott fel Lidka. - Túlóráznom is kellett az utóbbi időben.

- Érdekes így kizsigerelni magad?

- Néha muszáj... Ha az ember egyedül neveli a gyerekeit...

És bajok vannak velük, tette hozzá gondolatban, de ma este nem akart erről beszélni.

- Neked van gyereked? - kérdezte a férfitől.

- Nincs - felelte Piotr. - És nem vagyok nő - tette hozzá, megelőzve a következő kérdést.

- Elváltál?

- Nem, sosem voltam házas.

Odalépett az asztalukhoz a pincérnő az étlappal.

- Iszunk egyet? - javasolta Piotr. - Camparit narancslével? - Hódítóan mosolygott Lidkára, hangsúlyozva, hogy emlékszik, mi a kedvenc koktéjja.

- Nem, ma bort kérek.

- Fehéret? Vöröst?

- Száraz vöröst.

- Jó. - Piotr a pincérnőre nézett. - A hölgynek egy pohár száraz vörösbort, nekem egy ásványvizet kérek.

A pincérnő úgy bámult Piotrra, mint aki kővé dermedt, nem is reagált a rendelésre.

- Egy pohár vörösbort és egy ásványvizet kérünk - ismételte Piotr hangosabban.

- Jaj, igen, elnézést - mondta a pincérnő összerezzenve. - A víz szénsavas legyen vagy mentes?

- Mentés.

- Rendben. Hozhatok még valamit?

- Még gondolkodunk. Kérem, hagyja itt az étlapot!

- Természetesen. - A pincérnő elment az asztaltól.

- Te csak vizet iszol? - kérdezte csodálkozott Lidka.

- Hogyne, vezetek.

- Azt hittem, taxival mész haza.

- Hazaviszlek. - Piotr átható, férfias pillantással ajándékozta meg Lidkát.

A pincérnő hozta a tálcát, és lerakott az asztalra egy pohár bort, egy palack vizet és egy poharat.

- Vörösbort kértünk - figyelmeztette Piotr a pincérnőt.

- Tessék? - A jelek szerint a vonzó külsejű vendég jelenlétében teljesen elvesztette a fejét a pincérnő.

- Vörösbort rendeltem, nem fehéret.

- Elnézést. - A pincérnő elvörösödött. - Máris kicserélem. - Fogta a fehérboros poharat, és elment az asztaltól.

Piotr arca rezdületlen maradt, nyilván hozzászokott ahhoz, hogy villámcsapásszerű hatással van a nőkre.

- Eszel valamit? - kérdezte Lidkát.

- Egy salátát.

- Lehet grillezett lazaccal?

- Hogyne.

- A zöldsaláta meg a lazac mellett van még benne spárga és grillezett paradicsom, és jár mellé meleg zsömle - olvasta az étlapról Piotr.

- Remekül hangzik.

- Szerintem is, én is ugyanazt kérem.

Visszatért a pincérnő a vörösborral, Piotr pedig leadta a további rendelést, és visszaadta az étlapot. Lidka fölemelte a poharat, és ivott két kis kortyot a rubinvörös italból.

- Milyen a bor?

- Finom. - Lidka megint belekortyolt.

- Jól nézel ki. - Piotr leplezetlen csodálattal nézett Lidkára.

- Köszönöm.

- Hogy tetszett Mallorca?

- Nagyon. Csak azt sajnálom, hogy nem volt alkalmam jobban megismerni Pálmát. Különleges, élettől lüktető város, sajátos hangulattal. Szívesen töltöttem volna el ott még több időt.

- Akkor vissza kell menned - javasolta Piotr. - Sokat utazol?

- Általában nem, de nemrég voltam Kuvaitban.

- Kiküldetésben?

- Nem, egy barátnőmet látogattam meg. - Lidka kiürítette a poharát. - És te sokat utazol?

-Attól függ...

- Mitől?

- Saját cégem van, előfordul, hogy egyik üzleti út a másikat éri, máskor meg hónapokig Lengyelországban vagyok. Kuvaitban még nem jártam, de Dubajban már többször is.

- És hogy tetszett?

- Imponáló a város, az emírje...

A pincérnő szakította félbe a beszélgetést, hozta a salátát.

- Még egy pohár bort? - javasolta Piotr Lidkának.

- Örömmel. - A kellemes társaság és a finom ital segítségével Lidka gyorsan megszabadult a feszültségtől, amitől egész héten szenvedett.

- Kérek egy pohár száraz bort. Vöröst - mondta nyomatékosan Piotr a pincérnőnek, aki megint bíborszínre váltott.

- Elkezdte mondani valamit az emírről - emlékeztette Lidka, amikor elment a pincérnő.

- Láttam a fotóját, a fiával szerepelt rajta, a dubaji metrón kapták le őket. Inkognitóban, egyszerű utasként közlekedtek, közönséges nadrágban és egyszerű, fehér pólóban. Senki sem vette észre, hogy a dubaji uralkodók ülnek a tömegközlekedési eszközön. Csak később tette közzé a herceg a fotót a közösségi médiában, akkor kapták fel a hírt.

- Ez jellemző az arab uralkodókra.

- Micsoda?

- Hogy keverednek a néppel. A Kuvaitban majdnem harminc évig uralkodó emír, Dzsábir asz-Szabáh, akit Baba Dzsábirnak, vagyis Dzsábir papának hívtak, szívesen autózott az országban minden feltűnés nélkül, közönséges kocsival, és a fejére kötött beduin kendő sarkával takarta el az arcát. Még a szúkra is eljárt, hogy önállóan vásárolhasson magának ruhát, anélkül hogy bárki fölismerné.

Aztán meghalt az emír, és rögtön utána az apósom is, és horror lett az életem, futott át Lidka fején.

- Érdekes, amit mondasz... Jó étvágyat! - Piotr nekilátott a salátájának. - Ezek az arab kiválóságok a világ leggazdagabb emberei közé tartoznak, de meg tudnak válni - legalábbis egy időre - a vagyonuktól. A dubaji hercegnek olyan Mercedese van, amelynek az egész karosszériáját gyémántokkal rakták ki, a jachtja háromszázmillió dollárt ér, és mégis képes felszállni a metróra...

A pincérnő hozta a pohár bort, letette az asztalra.

- Köszönöm - mondta Lidka, és Piotr példáját követve megkóstolta a salátát. - Mmmm... Finom - értékelte az ételt.

- Igen, nagyon jóízű - helyeselt Piotr.

- Hová szoktál még utazni?

- Ó, nagyon sok helyre... - A férfi mesélni kezdte, milyen országokban járt már. Lidka hallgatta a világ különböző részeire vonatkozó érdekességeket, mulatságos történeteket, sikerült teljesen megfélekednie a mindennapok gondjairól.

Vacsora után Piotr, ígéretéhez híven, hazavitte Lidkát. Megálltak a panelház előtt, a férfi kiszállt, kinyitotta az ajtót az asszony előtt, aztán elköszöntek.

- Nagyon kellemes este volt - mondta Piotr, és szorosán Lidkához lépett. - Nagyon...

Lidka érezte Piotr csábító, férfias kölnijének illatát, és észrevette, hogy felgyorsult a férfi lélegzete.

- Én pedig nagyon köszönöm a meghívást - fordult felé Lidka mosolyogva.

- Remélem, hogy több ilyen esténk lesz - mondta elbűvölve a férfi, le sem véve a szemét Lidkáról.

- Mennem kell. Köszönöm, hogy hazahoztál.

Piotr tett egy határozatlan mozdulatot, mintha arcon akarná csókolni Lidkát, amikor hirtelen, mintha a föld alól bújt volna elő, mellettük termett Omár.

- Hazamész? - kérdezte nyersen az anyjától.

- Omár... - nyögte ki Lidka meglepetten, és elhúzódott a férfitől.
- Hogy ment az edzés? - kérdezte Piotr minden zavar nélkül, miután észrevette Omár vállán a sporttáskát.
- Rendesen meghajtott minket az öreg - felelte Omár.
- Mit sportolsz?
- Kosárlabdázom, de járok edzőterembe is.
- Akárcsak én. Úgy értem, én is járok gyúrní.
- Ó a fiam, Omár, ő pedig egy ismerősöm, Piotr - mutatta be őket egymásnak Lidka.
- Ismerjük egymást - mondta Piotr.
- Honnan? - csodálkozott el Lidka.
- Ott voltál édesanyáddal Mallorcán, igaz?
- Igen - erősítette meg Omár.
- Akkor legalább látásból ismerjük egymást... - pillantott a férfi sokatmondóan Lidkára, így adva tudtára, hogy nemegyszer figyelte őt, amíg a szigeten voltak. - Láttam Omárt a medencénél, a strandon...
- Nem rossz járgány! - mondta a fiú, miután csillogó szemmel végigmustrálta a luxusautót. - Vajon milyen lehet vezetni...
- Erős a motorja, gyorsul, mint a villám, vagyis, ha gázt adsz... - Piotr észrevette, mennyire odavan a fiú az autóért. - Te vezettél már autót?
- Igen, a nagybátyámét.
- Ha tennél egy próbát ebben a kocsiban, akkor tessék, kipróbálhatod...
- Vezethetném ezt az autót? - kérdezte hitetlenkedve Omár.
- Ha van kedved...
- Piotr, hagyd már abba, hiszen nem is tud vezetni, csak egyszer-kétszer ült be az öcsém kocsijában a volán mögé nyugodt terepen... - ellenkezett Lidka.

- Egyszer mindenkinek meg kell tanulnia - mondta Piotr, Omár pedig hálásan pillantott rá.

- És ha összetöri a kis kedvencedet? - aggodalmaskodott Lidka.

- Akkor majd megyek metróval. - Piotr elnevette magát. - Mint a dubaji emír - tette hozzá, amivel derűt csalt Lidka és Omár arcára is.

- Jó, egyelőre épségben van az autó, nekünk viszont mennünk kell - mondta Lidka, elfojtva a nevetését. - Köszönöm a fuvart és a finom vacsorát.

- Szóval mi lesz a vezetéssel? - kérdezte Piotr Omártól, mielőtt elköszönt Lidkától.

- Én nagyon szeretném - jelentette ki nagy kedvvel Omár.

- Akkor kérd meg a mamádat, hogy találkozzunk egyszer hármásban - javasolta Piotr. - És neked még egyszer köszönöm a remek estét. - A férfi hosszan nézett Lidka szemébe. - Jó éjt.

- Jó éjt - felelte az asszony.

- Köszönöm az ajánlatot. - Omár le sem tudta venni a szemét a lámpák fényében csillogó luxusautóról.

- Nincs mit. - Piotr baráti gesztussal megveregette Omár vállát. - Viszlát a terepen.

- Viszlát.

Lidka és a fia elindult a ház felé, Piotr pedig beült az autójába, és csikorgó gumikkal elhajtott. A házban Lidka a lifthez ment, Omár viszont gyors léptekkel sietett a lépcsőhöz. Mire Lidka a lakáshoz ért, a fia már a számítógép előtt ült a szobájában. Az asszony arra gondolt, hogy másnap, Lina távollétét és az új közös témát, a Piotrral való autóvezetést kihasználva megpróbál elbeszélgetni a fiával. Talán sikerül újra megerősítenie az alaposan megtépázott családi köteléket. Nézegette néha a mallorcai fotókat, amelyeken mindhárman boldogok voltak, pukkadoztak a nevetéstől, pózoltak a napsütésben... A keserű bánat könnyei gyűltek a szemébe. Hiszen nem is volt rég. És mennyi minden megváltozott azóta...

* * *

Másnap Lidka tovább aludt, mint máskor. Amikor felébredt, teljesen kipihentnek érezte magát, és kénytelen volt bevallani magának, hogy a Piotrral töltött este kellemes változatosságot jelentett a mindennapos fárasztó rutin után. Meglepte, hogy Piotr milyen hamar megtalálta a hangot Omárral. Lehet, hogy a fiának valóban hiányzik egy férfi mindennapos jelenléte? Eltervezte, hogy a jövő hét végén elmegy a gyerekekkel a szülővárosába, ahol az öccse, Krzysztof szokás szerint elviszi majd valahová az unokaöccsét meg az unokahúgát. Lidka remélte, hogy ez is jól hat majd a lazuló kapcsolatokra.

Derűsebb hangulatban főzte meg a reggeli kávé, aztán felhívta Linát, megkérdezte, minden rendben van-e vele. A kislány jókedvű volt, megkérdezte, maradhat-e estig a barátnőjénél, mert szeretnének együtt tanulni, aztán megnéznének egy filmet. Lidka beleegyezett, mert az volt neki a legfontosabb, hogy a lánya jól érezze magát. Amikor Lina elfoglalta magát a saját dolgaival, nem érezte olyan fájdalmasan a bátyja hiányát, aki szinte sosem volt otthon. Az utóbbi időben Omár hotelnek tekintette az otthonukat, enni és aludni járt oda. Aznap Lidka megint nem tudta lefolytatni az előző nap eltervezett beszélgetést a fiával, mert mire felébredt, Omár szobája már üres volt.

Úgy döntött, telefonál a családjának, bejelenti a látogatást. Szólt az édesanyjának, a nővérének és az öccsének, hogy a következő szombaton meglátogatja őket. Mind a hárman nagyon megörültek neki, kíváncsiak várták, mit mesél a legutóbbi utazásról. Lidka még nem árulta el nekik, mi történt Kuvaitban. Úgy gondolta, olyan komoly az ügy, hogy személyesen kell megbeszélniük.

Éppen befejezte a beszélgetést a családtagokkal, amikor megszólalt a telefonja. Joanna hívta.

- Szia, csak locsogsz és locsogsz, egyfolytában foglalt a vonal, kivel folytatsz ilyen reggeli csevegést, csak nem Marékkal? - kezdte Aska csengő hangon.

- Szia, nem Marékkal, hanem a családtagokkal.
- Elmondtad nekik, mi történt?
- Nem, nem volt rá alkalom, majd személyesen. Elmegyek hozzájuk a jövő héten, és megbeszéljük. Szara hogy van?
- Azt tudod, hogy bekerült a klinikára, vagyis nagyon jó kezekben van.

- Mit mondanak az orvosok?
- Hosszú gyógykezelési folyamat vár rá, de jók az esélyei.
- Beszéltél vele?

Még nem, de állandó kapcsolatban vagyok a kezelőorvosával. Azt mondja, hogy Szara beleegyezett a pszichoterápiás ülésekbe, de a csoportfoglalkozásokon nem hajlandó részt venni.

- Szerintem csak idő kérdése, egyszer megjön az áttörés.
- Így gondolja az orvos is. Hogy van Omár?

Hosszú hallgatás következett, ezért Joanna megismételte a kérdést.

- Mi van Omárral? Rosszabb lett a kapcsolatotok?
- Nem is tudom, mit mondjak... Egyrészt nem olyan arrogáns velem szemben, mint Kuvaitban volt, másrészt viszont érzékelek valamilyen aggasztó ridegséget abban, ahogy velem és Linával viselkedik.

- Lina még mindig nem tudja az igazságot?
- Egyelőre nem...
- Akkor jó. Marékkal még tartod a kapcsolatot?
- Igen, néha beszélünk.
- Nem készül Lengyelországba?
- Megígérte, hogy jön, de nem tudom, hogy pontosan mikor.

Habibti!^[17] - hallotta Lidka a kagylóban Ali távoli hangját.

- Bocsánat, de le kell tennem, el kell intéznem valamit Alival.

- Rendben, jó, hogy hívtál. Nagyon kérlek, ne felejts el beszámolni arról, hogy halad Szara felépülése.

- Persze, és nagyon köszönöm, hogy eljöttél hozzám. Neked köszönhetjük, hogy Szara elment a klinikára.

- Örülök, hogy segíthettem.

- Szia, Lidka.

- Szia.

Miután letették a kagylót, Lidka nekiállt rendbe hozni a lakást, ezzel el is ment az egész nap. Este a barátnője mamája haza hozta Linát. Lidka készített néhány szendvicset a lányának, és leült mellé a konyhaasztalhoz.

- Milyen volt Nataliánál?

- Király.

- Felkészültetek a történelemdolgozatra?

- Igen, Natka jegyzeteiből tanultunk, mert nekem nem voltak. Aztán kikérdeztük egymást.

- És hogy ment?

- Jól, de még át kell ismételnem az anyagot, amit akkor vettem, amikor nem voltunk itthon.

- Biztos jól megoldod. Ha akarod, kikérdezlek a dolgozat előtt.

- Jó, ha kész leszek, bejövök hozzád. Mondjuk, holnap este.

- Amikor csak akarsz, kicsim. - Lidka narancslét töltött a poharába. - Kérsz?

- Nem, köszönöm. - Lina újabb szendvicserért nyúlt.

- A jövő hétre ne beszélj meg semmit Nataliával, mert a nagyhoz megyünk hétvégére.

- Tényleg? Szuper! - Lina nem titkolta az örömét. - Tudja már a nagy, hogy megyünk?

- Igen, ma mondtam meg neki.

- Akkor biztos süti nekem finom képviselőfánkot.

- Biztos - mondta Lidka nevetve.

- Én meg odaadom neki a kuvaiti rajzomat.

- Nagyi odalesz érte. - Lidka megitta a narancslét. - Képzeld, fölhevített ma Aska néni, és azt mondta, hogy Szara lassan kezd rendbe jönni.

- Annak nagyon örülök. - Lina arca mosolyra derült. - Fatma írta, hogy ő is sokkal jobban érzi magát, mióta Szara a klinikán van. Nem volt könnyű neki, amikor a nővére egész nap ágyban feküdt, és szóba sem állt vele.

- Olyan jó, hogy Szarának adtad a rajzodat, és olyan szép ajánlást írtál mellé. - Lidka mérhetetlenül büszke volt a lányára.

- Most még jobban szeretek rajzolni - mondta komolyan Lina.

Vacsora után a kislány aludni ment, Lidka pedig elpakolt és elmosogatott. Aztán olvasni próbált, és figyelte, mikor ér haza Omár, hogy megmondhassa neki, hétvégén meglátogatják a rokonokat. Éjfél előtt ért haza a fia, és nagyon csodálkozott, hogy megvárta az anyja.

- Nincs túl késő? - Lidka úgy érezte, lassanként kicsúszik a kezéből a fia élete.

Omár jeges pillantást vetett az anyjára, és szó nélkül a szobájába indult.

- Mondtam valamit! - Lidka követte a fiát.

- Fáradt vagyok, aludni akarok - mordult rá Omár, majd ruhástul az ágyra vetette magát, és hátat fordított neki.

- Ne tervezd semmit a jövő hét végére, a nagyihoz megyünk. - Lidka próbálta megőrizni a hidegvérét.

- Én nem megyek sehová - felelte nyersen Omár.

- Krzysztof bácsi vár, talán megint megengedi, hogy vezesd az autóját - próbált Lidka kedvet csinálni a fiának az utazáshoz.

- Inkább Piotrral beszélj meg valamit, neki jobb a kocsija.

- Meggondolom - mondta békülékenyen Lidka. - De a nagyit akkor is meg kell látogatnunk.

- Nekem nem kell - jelentette ki hűvösen Omár.

- Mindenki vár téged otthon. - Lidka minden erejével próbálta uralni az idegeit. - Krzysztof bácsi, Gosia néni, a nagy...

- Az én nagyim Kuvaitban van! - fakadt ki Omár, felpattanva az ágyról. - Ő is vár! Több mint tíz éve! - ordította. - Az itteni is várhat rám ugyanannyit Lengyelországban!

Lina szaladt be álmosan Omár szobájába, és Lidkához bújott.

- Anyuci! - motyogta ijedten.

- Gyere, kicsikém, gyere! - Lidka magához szorította Linát, és visszakisérte az ágyába. A meleg anyai ölelésben gyorsan újra elaludt a kislány. Másnap Lina elmesélte az anyjának, hogy rosszat álmodott, Omár csúnyán kiabált benne.

Három nappal később, amikor Lina a művészeti foglalkozáson volt, Lidka megint megpróbált beszélni a fiával.

- Omár, a lengyel nagymamád vigyázott rád, amíg kicsi voltál - magyarázta. - Fájni fog neki, ha ilyen hirtelen, minden ok nélkül nem akarod látni többé.

- Minden ok nélkül? - kérdezte gúnyosan Omár. - Biztos vagyok benne, hogy tudta az igazat Lináról.

- Ennek semmi köze a jelenhez, mert...

- Éppen, hogy nagyon is sok köze van hozzá! - vágott vissza Omár, fölemelve a hangját. - Mert hazudtok mind! Te is, a nagy is, Gosia néni és Krzysztof bácsi is... Mind! - kiabálta elkeseredetten, és kirohant a lakásból. Bevágta az ajtót maga után.

Hiába kérlelte az anyja, a fiú nem hagyta magát rávenni, hogy hétvégén meglátogassák a rokonokat, ezért Lidka csak a lányával kettesben ment a szülővárosába.

* * *

- Hát Omár hol van? - kérdezte az édesanyja, amikor ajtót nyitott, és nem látta az unokáját.

- Otthon maradt, nagyon sokat kell tanulnia - magyarázkodott Lidka.

- De hiszen itt is tudna tanulni, mindig eljött, most meg... - Lina édesanyja nem tudott belenyugodni abba, hogy Omár nem jöttei.

Lidka egy finom biccentéssel figyelmeztette, hogy ne firtassa a témát.

- Gyertek be, olyan hideg van ma, mindjárt főzök egy forró teát málnaszörppel. - A mamája megértette Lidka intését, és besietett a konyhába.

- Tényleg hideg van - ismerte el Lidka, amikor az édesanyja eléjük tette a bögrét a gőzölgő itallal.

- Igyál egy kis forró teát, az átmelegít - mondta a nagyi, és az unokája elé tolta a bögrét.

- Mindjárt, csak átadom neked az ajándékot. - A kislány kiszaladt az előszobába, behozta a táskáját meg a hátizsákját, aztán átvitte a szobába, ahol aludni szokott.

- Mi történt? - kérdezte halkán Lidkát az édesanyja.

- Később elmesélem - felelte suttogva Lidka.

- Tessék, ez az én ajándékom. - Lina visszatért, és átnyújtotta a nagymamájának a Kuvait-tornyokat ábrázoló rajzát.

- Nagyon szép, Linácska, köszönöm szépen, kirakom a szobámban a mallorcai mellé. - A nagymama elismerően nézegette az unokája művét. - Van képviselőfánk is - súgta a fülébe.

Ebben a pillanatban megszólalt a csengő.

- Ó, ez biztos Gosia és Krzys lesz, mondták, hogy együtt jönnek. - A nagymama kisietett ajtót nyitni.

- Itt van már Lidka? - kérdezte Gosia.

- Igen, egy perce érkezett.

- Akkor én le sem veszem a kabátomat, hanem viszem is rögtön a gyerekeket - mondta Krzysztof.

- Omár! Lina! - hívta őket harsányan.

- Omár nincs itt - árulta el az édesanyja.

- Micsoda? - Krzysztof és Gosia majdnem egyszerre kiáltottak fel, mert addig sosem fordult elő, hogy Lidka Omár nélkül jött volna haza a szülői házba.

- Hogyhogy? - tudakolta Gosia.

- Sokat kell tanulnia. - Lidka is kiment az előszobába, hogy üdvözölje a testvéreit.

- Pedig azt hittem, hogy ma Omárral... - kezdett bele Krzysztof, de ebben a pillanatban ért oda Lina.

- Gosia néni! Krzysztof bácsi! - harsogta lelkesen, és egymás után a nyakukba csimpaszkodott.

- Öltözz, Lina, mindjárt el is rabollak - mondta Krzysztof az unokahúgának.

- Megyek, csak még kihozok valamit a szobából. - A kislány eltűnt a lakás mélyén.

- Mi ez az egész? - kérdezte Krzysztof Lidkától.

- Majd később. És ne a kicsi előtt - felelte Lidka gyorsan, mert a lánya már jött is a hátizsákjával.

Lina felöltözött, aztán elment a nagybátyjával együtt, Lidka pedig az édesanyjával és a nővérével leült a nagyszobában.

- Most elmondhatod. - Az édesanyja aggodalommal nézte a lányát, mert leolvasta az arcáról, hogy komoly dologról van szó.

Lidkának hirtelen úgy elszorult a torka, hogy egy szót sem tudott kipréselni magából. A legszörnyűbb megaláztatásokról, amelyeket annak idején Kuvaitban szenvedett el, sosem beszélt a szeretteinek. Hogyan mesélje el most azt a borzalmas látogatást a régi lakásában, a vénasszonyt, aki megfenyegette és úgy méregette, mint egy vérszomjas vámpír, a rettenetes vádakát, amelyeket Omár vágott

hozzá obszcén szavakkal, vagy azt, hogy már Omár és az unokahúga esküvőjét tervezik. Lidka arcán kövér könnyecseppek gördültek le. Gosia és az édesanyja egymásra nézett.

- Mi történt, kislányom? - kérdezte nyugtalanul a mamája.
  - Omár megtudta, hogy nem Hasszán Lina apja.
  - Uramatyám! - jajdult fel Goska.
  - Kitől? - Az anyjuk arca mélységes aggodalmat árult el.
  - Tőlük...
  - Mármit kiktől? Mondj el mindent, kislányom!
  - A... szíriai rokonoktól - mondta Lidka nagy nehezen, alig jött ki hang a torkán.
  - Hogy találta meg őket? - tudakolta Gosia.
  - Én magam... mutattam meg neki, hol laktunk régen... - Lidka nem tudta visszatartani a könnyeit. - És kiderült, hogy az anyósom, a lánya meg annak a családjá, mert Szalma férjhez ment közben, még mindig ott lakik.
  - Ne sírj, hiszen nem láthattad előre - vigasztalta Lidkát az édesanyja. - Annyi idő telt el...
  - Lina tudja? - kérdezte Gosia együttérzéssel.
  - Nem... - mondta Lidka zokogva.
  - Hozok zsebkendőt. - Az édesanyjuk aggódva állt fel az asztaltól.
- Megszólalt Lidka telefonja. Csengett és csengett, de az asszony nem vette föl.
- Tessék. - Az édesanyja átadta a zsebkendőt.
- Lidka letörölte a könnyeit. A telefonja elhallgatott kis időre, aztán megint megszólalt, makacsul csengett.
- Vedd fel, kicsim, lehet, hogy fontos hívás - tanácsolta a mamája, és Lidka a telefonért nyúlt.
  - Halló! - szólt bele, igyekezve, hogy normálisan szóljon a hangja.
  - Sírtál? - találta ki Marék rögtön.

- Nem, nem... kicsit meg vagyok fázva, olyan hideg lett...
  - Sírtál. - Marekot nem lehetett megteveszteni. - Ne sírj! - Marék magabiztos, férfias hangja vigasztaló volt. - Tehetek érted valamit?
  - Nem, köszönöm. A rokonaimnál vagyok.
  - Akkor nem zavarlak.
  - Később visszahívlak - ígérte Lidka.
  - Tudod, mit? - Marék elgondolkodott egy pillanatra. - A jövő héten Lengyelországban leszek, el kell intéznem ott pár dolgot. Szeretnék... - kissé lehalkította a hangját. - Úgy értem, nagyon boldog lennék, ha szakítanál időt egy találkozásra.
  - Jó, csak mondd meg előre, hogy pontosan mikor jössz.
  - Persze, értesíteni foglak. Látjuk egymást nemsokára.
  - Látjuk egymást.
- Lidka bontotta a vonalat, és gondosan megtörölte az arcát.
- Ki volt az? - kérdezte az édesanyja.
  - Marék.
  - A frankfurti? - kíváncsiskodott Gosia.
  - Igen.
  - Tehát mégiscsak felhívtad - állapította meg elégedetten az édesanyjuk.
  - Szoktatok találkozni? - érdeklődött Gosia.
  - Nem, csak telefonon beszélünk.
  - De azt mondtad, hogy „látjuk egymást” - jegyezte meg Gosia.
  - Mert nemsokára Lengyelországba jön.
  - Mikor?
  - A jövő héten.
  - Hát a másik? Hogy is hívják? - faggatta az édesanyja.
  - Piotr - sűgött Gosia.

- Na igen, Piotr - kapott észbe a mamájuk. - Vele tartod a kapcsolatot?

- Egyszer találkoztunk.

- És? - Az édesanyjuk kíváncsi volt a részletekre.

- Szimpatikus. - Lidka hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. - Elnézést, de olyan kialvatlan vagyok, állandóan a munka meg a munka... Vagy a szállodában, vagy otthon, ez megy egyfolytában... Nem baj, ha szundítok egy kicsit?

- Hiszen otthon vagy, kislányom, akkor pihensz, amikor csak akarsz. - Az édesanyjuk az asztal körül sürgölődött, összeszedte az üres bögréket.

- Lenne hozzátok még egy kényes kérésem... - fordult a mamájához meg a nővéréhez Lidka.

- Mi az, Lidka? - Az édesanyjuk megállt az ajtóban.

- Mondjátok el Krzysztofnak valahogy tapintatosan, mi történt. Azt szeretném, hogy ne kérdezgesse Linát, mi van Omárral. A fiam mostanában nagyon eltávolodott tőle, és ez bántja.

- Szegény kislány...

- Azt a magyarázatot adtam neki, hogy Omár kamaszodik, ezért egyre több olyan dolga van, ami csak rá tartozik, de nem szeretnék fölösleges vitákat, nehogy tovább élezzem a helyzetet.

- Persze, úgy teszünk, ahogy akarod - biztosította Gosia, és felállt.
- Én most hazamegyek, holnap látjuk egymást. Mikor indulsz?

- Holnap délután.

- Akkor benézek délelőtt. És ne edd magad a történetek miatt! - Gosia megölelte a hógát. - Rendben lesz minden.

Miután elment a nővére, Lidka átment a másik szobába, lefeküdt és gyorsan elaludt. De nagyon nyugtalan volt az álma, ijesztő képek sorjázak előtte, amelyekben a vénasszony, Hasszán és Omár játszották a fő szerepet. Lidkát kiverte a hideg veríték, ahogy ezek hárman gyűlölködő arccal egyre közelebb jöttek hozzá, és nagy, éles

köveket tartottak mindkét kezükben. Lidka ösztönösen összehúzta magát, aztán levegőért kapkodva, hirtelen felébredt. Megkönnyebbülve lélegzett fel, amikor rájött, hogy az édesanyja házában van, nem pedig a végtelen sivatagban. Eltelt még néhány perc, mire teljesen szertefoszlott a rémálom.

Lina vidám hangját hallotta a nagyszobából, éppen nagy átéléssel kezdte mesélni a nagymamájának, mi mindent csinált Fatmával Kuvaitban.

Lina időnként elhallgatott, megevett egy-egy darabot a kedvenc képviselőfánkjaiból, amelyeket a nagyanyja rakott elé. Lidka sajnálta, hogy nem tudta rávenni Omárt, hogy jöjjön el vele a szülői házba. Talán Krzysztof megtalálta volna a módját, hogyan lehet hatni rá? Marékra is gondolt, akivel nemsokára találkozni fog. Marék... Lidka megint elaludt, de most egy nagy, kivilágított hajón ringatózott a romantikus dallamokra.

Másnap reggel Krzysztof megint elvitte Linát, Lidka pedig az édesanyjával meg a nővérével leült kávézni és kelt lepényt enni.

- Tudod, Lidka, tegnap gondolkodtam azon, amit mondtál, és azt hiszem, Omár most egy új, nehéz életszakaszba lépett - próbálta vigasztalni a húgát Gosia. - Amikor az én fiam volt ebben a korban, én sem értettem szót vele. Emlékszel, ugye, anyu?

- Emlékszem, hogyne, elég sokat panaszkodtál - helyeselt az édesanyjuk. - Most már olyan idők járnak, hogy ezek a fiatalok... Kimondani is borzalom...

- Az édesanyjuk összerázkódott. - Emlékeztek arra a rettenetes, csoportos erőszakra, amit egy lengyel nő ellen követtek el nyáron Olaszországban?

- Riminiben? - kérdezte Gosia.

- Igen, Riminiben. A szó szoros értelmében belebetegedtem, amikor olvastam róla az újságban... - panaszkodott az édesanyjuk.

- Hát azt nem csodálom. - Gosiát is megrázta a tinédzserek brutális tette.

- Ilyen fiatalok, és ilyen irtózatosságon gonoszra vetemednek... - folytatta az édesanyjuk. - Tizenöt éves volt a legfiatalabb, a bátyja tizenhét... Jól mondom, Gosia?

- Igen - helyeselt Gosia. - Egy marokkói testvérpár volt, a harmadik fiatalos pedig, aki részt vett az erőszakban, egy tizenhat éves nigériai.

- Mintha lett volna a támadók között egy kongói is - vetette közbe Lidka, aki szintén jól emlékezett a sokkoló esetre.

- A kongói volt az egyetlen felnőtt az erőszakosok között, de ő is alig múlt húsz - tette hozzá Gosia.

- Az a döbbenetes, hogy a támadásnál nem volt egyedül a lengyel nő, hanem a barátjával sétált a tengerparton. És még ez sem riasztotta el a fiatalos banditákat - hangsúlyozta felháborodva Lidka.

- A *Rimini Today* portál idézte a megtámadott lengyel férfi szavait. Azt mondta, hogy úgy viselkedtek az erőszakosok, mint a vadállatok. Egy palackot vágta az arcába, és amikor elesett a homokban, olyan erősen leszorították, hogy elveszítette az eszméletét - számolt be az esetről Gosia.

- Micsoda idők... - szörnyülködött az édesanyjuk. - Semmi önfegyelem, semmi empátia...

- Váltsunk témát, mert a hideg futkos a hátamon! Azt mondjátok el inkább, mi újság nálatok - kérte Lidka.

Az édesanyja és a nővére beszámoltak Lidkának az aktuális dolgairól, amikor pedig Krzysztof hazaért Linával, az egész család együtt ebédelt. A desszert és rövid pihenés után Lidka elbúcsúzott a hozzátartozóitól, és hazament a lányával Varsóba.

A hazlátogatás, szokás szerint, sokat javított a közérzetén.

* * *

A következő néhány nap gyorsan eltelt. Ez az időszak különösen nehéz volt Lidka számára. A munkahelyén különösen sokat követelt

a főnök, többször elmondta a dolgozóknak, hogy erősödik a konkurencia, ők viszont egy helyben topognak, ezért új megoldásokat és ötleteket vár, otthon pedig az asszony állandó lemaradásban volt a mindennapos teendőikkel. Marék akkor telefonált, amikor Lidka a hétvége előtti utolsó napon hazafelé tartott.

- Már itt vagyok - mondta a férfi, amikor Lidka fölvette a telefont.

- Lengyelországban vagy?

- Igen. Mit szólnál egy finom vacsorához ma este? - javasolta Marék.

- Őszintén?

- Csakis őszintén.

- Pillanatnyilag egy kényelmes kanapéra vágyom, egy jó meleg takaróra, finom vörösborra és kellemes beszélgetőtársra.

- Kívánságod parancs. - Marék elnevette magát. - Kivettem egy apartmant egy szállodában, szóval kényelmes kanapé van, meleg takaró van, bort rendelhetünk, a kellemes társaság pedig... hát magamat ajánlom, de hogy kellemes lesz-e a társaságom, azt neked kell megítélned.

- Remekül hangzik. - Most Lidka nevette el magát. - Csak adj egy kis időt, mert haza kell ugranom átöltözni és felfrissülni.

- Persze, ne siess, addig várok rád, amíg csak kell. - Marék elhallgatott egy pillanatra, habozott, hogy kimondja-e: „akár életem végéig”. - Elküldöm a szállodám címét és a szobaszámot - mondta végül.

- Jó, akkor nemsokára látjuk egymást.

- Látjuk egymást.

Lina Nataliánál aludt a hétvégén, így Lidkának volt némi ideje magára. Hazament, és már az illatos zuhany után úgy érezte, mintha egy pillanat alatt elszállt volna az egész heti fáradtság. Amíg öltözött és sminkelt, minden perccel egyre nőtt benne a perzselő izgalom, hogy nemsokára meglátja Marekot, és vár rájuk egy együtt töltött,

hosszú este. Olyan mérhetetlen sok támogatást kapott a beszélgetéseikből, és most hamarosan megérzi a férfi fizikai jelenlétét, a közelségét... Gyorsuló szívveréssel szórta magára a csábító kölnit, aztán a kivilágított városon keresztül a szállodához ment. Belépett az épületbe, lifttel föl az emeletre, és bekopogott. Marék rögtön ajtót nyitott: mintha öröktől fogva ott állt volna az ajtónál, és őt várta volna. Lidka azt akarta mondani, örül, hogy látja. Marék pedig azt, hogy van takaró, van kanapé és van bor. De amikor találkozott a tekintetük, mintha abba a varázslatos mallorcai völgybe repültek volna, ahol Chopin és George Sand is megfordult.

- Édesem... - ezt mondta a férfi, vagy nem is mondta, erre már nem emlékezett senki, mert annyi szenvedély rejlett a gyors és forró csókban, hogy ezután már nem tudtak semmit sem mondani.

X. FEJEZET

Összetört lélekkel

Varázslatos éjszaka volt. Táncra perdültek a csillagok Cohen poétikus dala, a *Táncolj, míg a szerelem él* ritmusára, Marék pedig csak csókolta és csókolta, simogatta, szerelmes szavakat suttogott, érzéken dúdolta, hogy „táncba visz a szépséged”, cirógatta, szorongatta, ölelte, lánggra gyújtotta, ringatta a vágy, a szenvedély, a szerelem ritmusára. Határozott volt és gyengéd, magabiztos és érzékeny, kifinomult és vad, ihletett és tüzes. Lidka az övé lett megigézve, mindenestül, teljesen átadva magát.

Lidka ébredt elsőként, és gyengéden megcsókolta a férfit. Kiment a fürdőszobába, vizet engedett a kádba, öntött bele habfürdőt, aztán élvezettel merült el a sűrű, illatos habokban. Tovább lüktetett benne a csodás éjszaka az édes csókokkal, a boldogító becézéssel, a gyönyör balladájával. Elraktározta a szívébe, a szíve legmélyére, mint a legnagyobb kincset.

Marék már ébren volt, mire Lidka kijött a fürdőszobából. A férfi rámosolygott, ő visszamosolygott, de még nem szólaltak meg, nehogy elriasszák a boldogságukat. Marék az ujjai hegyével végigsimította Lidka arcát, szemhéját, ajkát. Lidka megsimogatta a férfi arcát. Nézték egymást sokáig. Most éltek csak igazán.

Felkelt a nap, földöntúli fénnel vontá be a szobát és őket is. Arra gondoltak: mindörökre, most már mindörökre együtt lesznek.

Miután elkészültek, lementek reggelizni az étterembe. Beszélgetve, egymásra figyelve töltötték el az asztalnál az első közös reggelüket.

- Hogy állnak a dolgaid? - kérdezte Marék őszinte érdeklődéssel.

Lidka gondolkodóba esett. Nem tudta, mi lenne a helyes ebben a helyzetben. Már most mondja el Maréknek a teljes igazságot? Tartott tőle. Nem lehet egy reggeli mellett elmesélni, milyen

megaláztatásokat volt kénytelen elviselni éveken keresztül a házassága alatt, de az sem hangzott volna valami jól, ha bevallja, hogy férjezett asszonyként teherbe esett egy alkalmi kapcsolatból. Marék észrevette rajta a tétovázást.

- Nem kell most beszélnünk róla, ha nem akarsz - mondta együttérzően.

- Olyan nehéz... - kezdett bele Lidka bizonytalanul.

- Gondolom.

- És nem is egyértelmű...

- Mint oly sok minden az életben...

- Még meggondolom... - Lidka egyelőre nem állt készen a vallomásra. - Hogy van az, hogy ahol összhang és megértés uralkodott, ott a romboló gyűlölködés jelenik meg váratlanul? - Lidkának az fájt a legjobban, hogy romokban hevert a meleg, örömteli családi életük.

- Az mindenképpen nagyon fájdalmas. - Marék nem felejtette el, milyen megrázó volt a válása. - Különösen akkor, ha olyan emberek, akik nemrég még közel álltak egymáshoz, egyszerre egymás torkának ugranak, mint a legnagyobb ellenségek.

- Hát igen... - Lidka fejében a fia ostorcsapásszerű szavai visszahangoztak.

- Gyűlölet sajnos mindenhol van, és egyre erősödik... - Marék remélte, hogy az általánosságok segítenek Lidkának, hogy könnyebben beszéljen arról, ami annyira kínozza. - Nekem is van most egy súlyos problémám.

- Mi az?

- Az itthoni ismerőseimről van szó. - Marék elkomorult. - Vagy inkább barátaimról...

- A barátaink gondjai a mi gondjaink - mondta Lidka. - Én azért mentem Kuvaitba, hogy segítsek a barátnőmnek.

- És sikerült?

- Igen.
- Az nagyon jó, mert nem mindig van így, hiába a legjobb szándék.
- A te barátaidnak is segítségre van szükségük?
- Bizonyos értelemben igen... Észhez kellene térítenem azokat, akik tébolyült dühvel, vakon vagdalkoznak, a nézeteiket védve. Politikáról van szó...
- Pontosabban?
- Ismerek két házaspárt, évek óta... - Marék elhallgatott, már jó ideje bántotta a háborúskodás.
- És nyilván eltérő politikai nézeteket vallanak.
- Pontosan. És az a legrosszabb, hogy szoros barátságban voltak hosszú évekig, bejárták együtt a világot, együtt nyaraltak, kirándultak hétvégenként, most meg hallani sem akarnak egymásról, és olyan ellenszenvvel, sőt utálattal beszélnek a másik párról, hogy hallani is rossz.
- És te jóban vagy mindkét házaspárral?
- Fogalmazzunk inkább úgy, hogy jóban voltam.
- Miért?
- Mert mindkét házaspár azt akarja, hogy szakítsam meg a kapcsolatot a másikkal. Ráadásul nem is csak az a céljuk, hogy ne találkozzunk többé mindannyian, mint régen, hanem elvárják, hogy minden társasági érintkezést szüntessek be a másik párral.
- Hát ez szomorú.
- Az. A nyílt ellenségesség, a lekicsinylő megjegyzések... - Marék rosszalóan csóválta a fejét. - Bevallom neked, hogy én ezt nem értem. Nem értem... - mondta homlokráncolva. - Külföldön élek, és nagyon fáj, hogy az itthoni közbeszédben élesen elkülönül a „mi” és az „ők”, két klánról beszél a sajtó...
- Sajnos itt most ez a helyzet - kapott Marék szaván Lidka. - Nálunk, a munkahelyemen hajszálon múlt, hogy el ne menjenek a legjobb munkaerők a politikai ellentétek miatt. Csak amikor az egyik

tényleg fölmondott, mert kijelentette, hogy nem fog ilyen - itt egy nyomdafestéket nem tűrő szó következett - együtt dolgozni, akkor tértek észhez valamennyire a többiek. Most van egy hallgatóságos megállapodásunk arról, hogy politikáról a munkahelyen nem beszélünk.

- Még szerencse, hogy észhez tértek.

- Azért nem teljesen, mert nem lehet teljesen kiirtani az ilyen vitákat, de legalább nem fajul el még jobban az ellenségeskedés.

- Hát ez az, nem fajul el... - ismételte Marék. - És ebben a helyzetben talán már ez is nagy siker. Az én barátaim hallani sem akarnak arról, hogy félretegyék a politikai nézeteiket, és azt tartásuk szem előtt, ami összefűzi őket. Ennyi év után... Miután együtt sírtunk, együtt nevtünk, feledhetetlen élményeket szereztünk...

- Próbáltad valahogy békíteni őket?

- De még hányszor... Eleinte nem is értettem ezt a vizályt. Azt hittem, összekaptak, akár politikai kérdéseken, de csak összekaptak. Azzal ámítottam magam, hogy majdcsak lenyugodnak a kedélyek, és minden visszatér a szokott kerékvágásba. De mereven kitartottak a véleményük mellett, és visszahúzódtak a lövészárkaikba, ahová nem jut el hozzájuk semmiféle pártatlan érvelés.

- És most mit akarsz tenni?

- Most már valószínűleg semmit - mondta Marék lemondóan. - Már semmit...

- Fölhívtad a barátaidat most, hogy Lengyelországban vagy?

- Igen.

-És?

- Letették. Mind a két házaspár. Mert az első kérdésük az volt, hogy megkeresem-e a másik párt. Én meg nem mondhattam, hogy nem, mert az nem lett volna más, mint árulás.

Lidkát nyugtalanság járta át, amikor elhangzott az utolsó szó. Ha elmondja Maréknak az igazat, akkor az ő tettét is így nevezi majd? Hiszen férjes asszonyként egy idegen férfitől szült gyereket. De ha

nem mondja el, Marék viszont megtudja az igazságot valaki mástól, akkor később a szemére hányhatja, mint Omár, hogy hazudott neki. Lehet-e tartós kapcsolatot építeni teljes őszinteség nélkül? Marék látta, hogy elkomolyodott Lidka arca, de ezt az együttérzés jeleként értelmezte.

- Megoldást fogok találni - jelentette ki határozottan. - Most úgy érzem, négy remek barátot veszítettem el. Annak idején nagyon sokat segítettek nekem, mellettem vallottak a válóperben, pedig jól ismerték a volt feleségemet. Mégis úgy gondolták, hogy kimondják az igazságot, ha a feleségem piszkos játszmába kezd. Remek barátok voltak...

- Sajnálom. - Lidka nagyra értékelte a sokéves barátságokat, könnyen el tudta képzelni, milyen nehéz, amikor hirtelen elveszíti egyiket-másikat az ember. - Reméljük a legjobbakat - vigasztalta Marekot. - Egyszer talán a barátainak is megjön az eszük, és belátják, hogy valami nagyon értékeset veszítettek el. És talán majd megpróbálják visszaszerezni.

- Remélem, hogy így lesz. De eleget beszéltünk rólam. Mondd el, mi bánt téged!

Elmondjam, vagy ne? - Lidka még mindig nem tudta eldönteni. Bizonytalanul nézett körül. Majdnem minden asztalnál ültek, a hotel vendégei reggeliztek. Evőeszközök koccanása, élénk beszélgetés, hangos vita, csengő nevetés hallatszott. Marék rögtön megértette Lidkát.

- Kanapé, takaró és bor?

-Az lenne a legjobb.

- Akkor menjünk föl!

Felálltak az asztaltól, és visszamentek a szobába. Marék behúzta a nehéz sötétítőfüggönyöket, felkapcsolta a kislámpát, és hívta a szobapincért.

- Milyen bort kérsz? - kérdezte Lidkát.

- Száraz vöröst.

- Én is azt szeretem.

Amíg Marék megrendelte a bort, Lidka leült a puha kanapéra, és betakarózott a pléddel. Még mindig nem volt teljesen biztos abban, hogy helyesen teszi, ha már most bevallja a férfinak az igazat. *De ha nem most, akkor mikor?* - töprengett. - *Biztos, hogy később sem lesz könnyebb.*

Marék leült a fotelba Lidkával szemben.

- Úgy sejtem, hogy Kuvaitban kezdődtek a mostani problémáid - kezdte, hogy bátorságot öntsön belé.

- Igen.

- A múlt szellemei?

- Nagyon rossz szellemek.

Bekopogott a szobapincér. Beengedték, kibontotta a bort, és töltött a poharakba. Aztán Marék becsukta az ajtót a pincér után, visszaült a helyére, és kézbe vette a poharát. Lidka már az első kortyokat ízlelgette a rubinvörös italból.

- Nem mindig volt jó a házasságom - mondta kicsit remegő hangon. - Egy bizonyos ponttól pedig kész rémálom lett.

- Ezt nagyon jól ismerem, magam is megtapasztaltam - vetette közbe Marék.

- Nagyon magam alatt voltam, amikor a barátnőm, ugyanaz, akit nemrég meglátogattam, meghívott egy partira. És ott... - Lidka elhallgatott, nem tudta, hogyan öntse szavakba azt a helyzetet, amely aztán meghatározta a további sorsát. - Történt valami...

Lidka elhallgatott, Marék pedig megvárta, míg magától folytatja a vallomást.

- Nem voltam teljesen tudatában annak, ami történt... - Lidka lehalkította a hangját. - Az a férfi...

Marék arcán láthatóan összerándultak az idegek, az ujjai jobban szorították a poharat.

- Bejött a szobámba... Már aludtam... Előtte sokat ittam...

- Megerőszkolt?

- Inkább kihasználta a helyzetet...

Hiszen nem álltam ellen, tette hozzá gondolatban Lidka.

- A rohadék! - Marék torka kiszáradt, mint a fűrészpor.

- Teherbe estem, aztán a férjem meghalt autóbalesetben, és megszületett Lina - darálta el gyorsan Lidka, hogy minél előbb túl legyen rajta. - Sosem kerestem meg Lina apját.

- És most felbukkant?

- Nem... A fiam, Omár megtudta, hogy a húgának másvalaki az apja... Nagyon megrázta...

- A gyerekek egész eddig nem tudták az igazat?

- Még kicsik voltak, amikor visszajöttem Lengyelországba... Gondoskodtam róluk... A legjobbat akartam...

Lidka elhallgatott, most képtelen volt többet mondani. Várta, hogyan reagál Marék, egyelőre erősen gondolkodott valamin. Lidka lassan kortyolta a bort, kicsit megremegett a keze, amikor az ajkához emelte a poharat. A férfi még mindig a helyén ült, és Lidkának egy pillanatra olyan érzése volt, hogy mindjárt megkéri, menjen el, és ne is lássák egymást soha többé.

Kis idő múlva Marék felállt, odaült Lidka mellé, és átkarolta.

- Nézd... - mondta lágyan. - Ezért nem hibáztathatod magad... Akaratod ellenére történt. Azután pedig a gyerekek nyugalma és biztonsága védte... Nem vagy hibás semmiben... - folytatta, és gyengéden belecsókolt a hajába.

Lidka Marék felé fordította gondterhelt arcát.

- Olyan jó, hogy itt vagy. - Forró csókokkal árasztotta el.

Együtt töltötték a napot a hotelszobában. Fékezhetetlen szenvedéllyel szerették egymást, beszélgettek, meg akarták ismerni egymás lelkének legtitkosabb zugait is, felidéztek Mallorcát, és tervezgették, hogy vesznek ott egy házat. Megbeszélték, hogy a

következő nyaralást együtt töltik a bájos szigeten, és közösen keresik meg a legjobb ingatlant.

Estefelé Lidkának indulnia kellett, hogy hazaérjen, mielőtt megjön Lina.

- Találkozunk holnap? - kérdezte Marék.

- Nem lesz könnyű, már elterveztük a napot a lányommal.

- Akkor nem is látjuk egymást, mielőtt elutazom? - A férfi hangjában csalódottság bujkált.

- Mikor indulsz?

- Holnapután.

- Reggel vagy este?

- Este.

- Akkor találkozhatunk egy rövid, de tényleg nagyon rövid időre munka után.

- Nagyszerű. Veled még egy villanásnyi idő is... - Marék magához ölelte Lidkát, és hevesen megcsókolta.

- Mennem kell. Köszönöm a csodás napot. - Olyan volt... - Lidka torka elszorult a megindultságtól.

- Tudom, édesem, tudom. - Marék magához ölelte. Amilyen szorosán csak tudta.

* * *

Másnap reggel Lidka, ígéretéhez híven, elvitte Linát a modern művészeti galériába, aztán egy olasz étterembe a kedvenc pizzájára.

- Kár, hogy nincs velünk Omár - mondta sajnálkozva a kislány, ahogy a harmadik pizzaszeletért nyúlt. - Mostanában nem jön velünk sehová - panasolta. - Még a nagyihoz sem jött el velünk.

- Mondtam, hogy sokat kell tanulnia, különórákra is jár, nem marad ránk ideje.

- De hát ez eddig is így volt - állapította meg Lina szomorúan. - Velem szinte már szóba sem áll. Amikor ketten vagyunk otthon, bezárkózik a szobájába, és arabul tanul.

- Honnan tudod?

- Egyszer megkérdeztem, mert hallottam, hogy hallgat valamit, aztán utánamondja. Azt mondta, hogy arabul volt, de amikor megkértem, hogy nekem is tanítson meg pár szót, azt nem akarta.

- Finom a pizza? - kérdezte Lidka, hogy témát váltson.

- Nagyon. - Lina megtörölte a száját a szalvétával. - Nem tudok többet enni.

- Kérsz valami édességet?

- Nem, köszönöm, azt hiszem, nem fér belém több. - Lina megitta az üdítőt. - Anyuci, én is akarok arabul tanulni...

Lidka megdermedt. A kislány, aki semmit sem tudott, kérlelni kezdte a mamáját, hadd tanulhasson arabul.

- Anyuci, kérlek szépen, hiszen a papa is arabul beszélt, és Fatmával tudnék beszélgetni Skype-on. Olyan jó lenne... - lelkesedett a hirtelen támadt ötletéért.

Lidkának nem volt kifogása az ellen, hogy a lánya arabul tanuljon, mert úgy gondolta, hogy bármelyik nyelv, de különösen a stratégiaileg fontos arab hasznos lehet az életben. Azt viszont nem akarta, hogy Lina abban a téves meggyőződésben járjon arabórára, hogy az édesapja anyanyelvét tanulja.

- Meggondolom - mondta kitérően. - Nem akarsz mégis valami édességet? - Lidka a lánya elé tolta az étlapot, amit otthagyt a pincér. - Nézd, van meleg almás pite fagylalttal, desszertek tejszínhabbal, gyümölcsökkel, diófélékkel...

A kislány tekintete rátapadt a színes fotókra, amelyek a nagy kelyhekben tálat édességeket mutatták be. Az arabtanulás témája egyelőre feledésbe merült.

Miután hazaértek, Lina nekiállt leckét írni, Lidka pedig rendbe szedte a lakást, aztán leült egy kicsit pihenni. Alig telt el egy

negyedóra, amikor megszólalt a telefon.

- Halló!
- Szia! - Piotr volt az.
- Szia!
- Mi újság?
- Semmi, ugyanaz, mint mindig, munka, háztartás...
- Esetleg megismételhetnénk a közös vacsorát? Ha ráérsz, akár ma is... - javasolta csábító hangon.
- Köszönöm, de ma kizárt. Rengeteg dolgom van még itthon.
- A munka megvár, egy kis lazítás meg nem árt - unszolta a férfi.
- Nem, tényleg nem lehet. Talán máskor.
- Szavadon foglak. És ne felejtsd el, még mindig érvényes az ajánlatom, hogy Omárt vezetni tanítom.
- Nagyon köszönöm, észben tartom.
- Akkor látjuk egymást nemsokára.
- Szia.

Lidkának hízelgett Piotr nem lanyhuló érdeklődése, különösen azok után, hogy látta, milyen nagy hatást tesz a nőkre. Aznap este viszont Marékra gondolt, akivel előző nap olyan szédítő, testet-lelket lángra lobbantó elragadtatást és érzéseket élt át. Már most hiányzott neki.

- Anyuci, tudsz nekem segíteni? - Lina lépett hozzá a történelemkönyvvel a kezében. - Nem értem ezt a kérdést... - A kislány megmutatta az édesanyjának azt a részt, amelyikkel gondja akadt.

- Olvasd el még egyszer, és gondold végig, miről lehet szó! Lidka a könyv fölé hajolt, és a következő órát azzal töltötte, hogy a kislányának segített a tanulásban. Aztán befejezte az elmaradt házimunkát, és késő este lefeküdt. Már majdnem elaludt, amikor meghallotta, hogy SMS-t kapott. „Egyfolytában rád gondolok - írta

Marék. - Aludj és álmoldj.” „Hiányzol” - válaszolta Lidka. *Aludj és álmoldj! Találkozunk az álmomban.*

* * *

Aznap Lidka különösen jó hangulatban volt a munkahelyén. Örült, hogy látja még Marekot, mielőtt elutazik. Klaudia rögtön észrevette, hogy megváltozott a viselkedése.

- Hogyhogy ilyen széles jókedved van egész nap? - kérdezte. - Szerelmes vagy netalán?

Igen, szerelmes vagyok, válaszolta magában Lidka.

- Ne is mondj semmit, látszik rajtad. - Klaudia észrevette, milyen ábrándos a kolléganője pillantása. - Nem is csoda. Az a Piotr igazi szívtipró.

- Nem Piotr.

- Hanem ki? - Klaudia nagy szemeket meresztett a csodálkozástól.

- Egy férfi.

- Hát nyilván nem nő! - Klaudia elnevette magát. - Mi a neve?

- Marék.

- Hol ismerkedtetek meg?

- Mallorcán.

Hallod ezt, Aga? - fordult Klaudia a másik munkatársnőjükhöz, aki most lépett be a szobába.

- Mi történt? - kérdezte Agnieszka.

- Még egy amorózó, akit Lidka Mallorcán ismert meg. Jövőre mindenképpen ott nyaralunk! - bizonygatta vehemensen Klaudia.

- De amíg itt vagyunk, és Piotr szabad, addig én szívesen... - nyilatkozott Agnieszka.

Ilyenből mint te, minden ujóra akad, futott át Lidka fején.

- Akkor ki az a szuperpasi, akiről Klaudia beszélt? - tudakolta Agnieszka, de belépett a szobába a főnök, és nem tudták befejezni a

társalgást.

Mihelyt akadt egy szabad perce, Lidka SMS-ben megírta Maréknak, hánykor végez, és hol van a szálloda, aztán már csak azt számolta, hány perc van még a viszontlátásig.

Marék a bejárat előtt várta, szál vörös rózsával a kezében.

- Tessék - adta át a ragyogó színű, bársonyos szirmú rózsát.

- Köszönöm. - Lidka megszagolta a virágot. - Csodás.

- Akárcsak te.

Lidka hevesen arcon csókolta.

- Hová menjünk? - kérdezte Marék.

- Valahová a közelbe, mert haza kell érnem, mielőtt megjön a lányom a művészeti foglalkozásról.

- Tudsz egy jó helyet a környéken?

- Igen, itt a sarkon túl van egy, szóval, ha nincs ellene kifogásod...

- Oda megyünk, ahová akarod... - *Akár a világ végére is* - tette hozzá gondolatban. - Vezess!

Pár perccel később már egy félhomályos kis teremben ültek fehérspárga-krémleves és aranyló pirítós mellett.

- Hogy sikerült a tegnapi csajos napotok? - kérdezte Marék.

- Jó volt, bár... - Lidkának eszébe jutott, milyen szomorú volt Lina arca, amikor azt panaszolta, hogy a bátyjának nincs ideje rá.

- Bár? - Marék kérdő pillantást vetett Lidkára.

- A fiam, Omár, mióta megtudta az igazságot, nagyon eltávolodott tőlünk... - Marék különleges együttérzésétől és tapintatától felbátorodva Lidka többet is el mert mondani neki a kínzó gondjairól. - Úgy értem, tőlem és Linától. Nagyon érzékeny kislány, van benne művészi tehetség, és mindig nagyon ragaszkodtak egymáshoz a bátyjával. Omár mindig csodásan foglalkozott vele.

- Lina tudja az igazságot?

- Még nem. Nagyon megdöbbenett mindaz, ami Kuvaitban történt.

- Meséled, hogy azért mentél oda, hogy segíts a barátnődnek - jegyezte meg Marék.

- Igen, vittem a gyerekeket is, mert a barátnőm őket is meghívta - magyarázta Lidka. - Omár ott felvette a kapcsolatot az apja családjával, és most a rokonai befolyása alatt áll. Ők pedig, úgy értem, a volt anyósom, aki ki nem állhatott, meg a lánya telebeszélte Omár fejét, kitaláltak rólam mindenfélét, és azóta egyáltalán nem tudok vele beszélni.

- Ha tudok valamiben segíteni, rendelkezésedre állok - ajánlkozott Marék.

- Most aligha van erre megoldás...

- Mindig találhatunk megoldást... - mondta Marék elgondolkodva.
- Meghívhatlak például a gyerekekkel Frankfurtba. Tudom, hogy a környezetváltozás sokszor új perspektívákat nyit, amelyek segítenek egy-egy nehéz helyzetben. Azonkívül megpróbálhatnék beszélni Omárral, mert előfordul, hogy könnyebb megnyílni valaki előtt, aki nem közvetlen részese az adott konfliktusnak.

- Ebben tökéletesen egyetérték veled - mondta Lidka. - Éppen ezért hívott meg a barátnőm Kuvaitba. A lánya súlyos depresszióba süllyedt, nem akart senkivel szóba állni a szűk családból.

- És neked sikerült hatni rá?

- Igen, most egy jó nevű svájci klinikán gyógyul.

- Minden elismerésem - mondta elámulva Marék. - Ebből pedig az következik, hogy jó az ötletem. Mindenképpen el kell jönnöd Frankfurtba! - A férfi gyengéden megsimogatta Lidka kezét.

- Köszönöm. - Lidka hálásan mosolygott Marékra, mert már az is reménykedéssel töltötte el, hogy van valaki, aki vele együtt próbál megoldást találni a gyötrő problémáira.

- Azt lehet tudni, miért süllyedt olyan mély depresszióba a barátnőd lánya? - érdeklődött Marék.

- Férjhez ment egy dzsihádistához, aki magával vitte egy titkos algériai terroristatáborba. Az volt a terv, hogy később továbbmennek az Iszlám Állam területére.

- Ez tényleg rémálom lehetett - ismerte el Marék. - A dzsihádisták rettentő kegyetlenek, el tudom képzelni, mikén ment keresztül szegény lány...

- Ha tudnád, miket mesélt...

- Jól ismerem a barbár módszereiket. - Marék undorodva fintorgott. - Néhány hónapja egy német férfi története döbbsentette meg a közvéleményt. A Fülöp-szigetek partjainál rabolta el egy ISIS-hez köthető terroristacsoport. A támadás során a felesége megpróbált ellenszegülni, őt lelőtték, a holttestét otthagyták a jachton. A férfit három hónapig tartották fogságban, hogy megkapják érte a több mint hétszáz ezer dolláros váltságdíjat.

- Hatalmas összeg.

- A tárgyalások sajnos nem vezettek eredményre, ezért egy nagy, görbe késsel levágták a hetvenéves férfi fejét, és a kivégzésről készített videót megosztották az interneten. Ez a szokásos módszerük, a megfélemlítés.

- Szarát, így hívják a barátnőm lányát, az örök tartották rettegésében. Úgy beléoltották a rettegést, hogy nem is tudott visszatérni a normális életbe.

- A dzsihádisták legfőbb célja, hogy borzalmas rettegést és terrort terjesszenek - hangsúlyozta Marék. - És az a legszörnyűbb, hogy nem csökken a terror, hanem egyre erősödik. Nemrég figyelmeztettek a rendfenntartó szervek, hogy rekordmagas lett a Németország területén tartózkodó *szalafiták*^[18] száma.

- Az nem ígér semmi jót.

- Sajnos nem. És még nagyobb baj, hogy a dzsihádisták egyfolytában új módszereket alkalmaznak a tagtoborzásra.

- Hogyan?

- Régebben a mecsetekben jártak össze a fundamentalisták, ahol az imámok uszítottak a hitetlenek ellen. Most, mivel köztudomású, hogy a titkosszolgálat szigorúan megfigyeli a mecseteket, kis konspiratív magáncsoportokban találkoznak a szélsőségesek, ezért sokkal nehezebb leleplezni őket.

- Igen, a dzsihádisták képesek tökéletesen álcázni magukat - erősítette meg Lidka. - A barátnóm hiába rendelkezik korlátlan pénzügyi lehetőségekkel - milliomos a férje -, hiába veheti igénybe a széles körű, befolyásos kapcsolatait, nem találta meg a lányát, egészen addig, amíg... - Lidka elhallgatott, mert szörnyű gondolat villant át a fején, mint egy halálos villám.

- Amíg? - kérdezte Marék.

- Hogy? - nézett rá értetlenül Lidka, mert lelki szemei előtt azt látta, hogy Omár Fatmával együtt ül a számítógép előtt.

- Történt valami? - kérdezte Marék, mert úgy látta, mintha rémület ülne ki Lidka arcára.

- Nem, nem, semmi... - Olyan hideglelés volt a gondolat, hogy Lidka rögtön elhessegette. - Elfecsegtük az időt, pedig nekem rohannom kell haza. - Az órájára nézett. - Bocsáss meg, de szó szerint öt percünk van. Muszáj mennem, mindjárt hazaér a lányom a különóráról - mondta szabadkozva.

- Ne magyarázkodj, megértem. - Marék gyengéden nézte Lidkát. - Pedig a végtelenségig tudnék veled fecsegni és fecsegni...

- Én is veled - mosolygott Lidka Marékra. - Hívok egy taxit - mondta a telefonért nyúlva.

- Meghívtalak. - Marék a pincéernőt kereste a tekintetével. - A barátnőd lányának történetét meg majd befejezed legközelebb.

Miután kimentek a vendéglőből, és a taxira vártak odakint, Marék átölelte és magához szorította Lidkát.

- Ami a szállodában történt - suttogta érzéken -, az szép volt, feledhetetlen...

- Szép volt - ismételte el Lidka is, aztán hevesen szájon csókolta a férfit.

Megérkezett a taxi, Marék kinyitotta az ajtót Lidka előtt. Hozzá hajolt.

- Szeretlek - mondta halkán, közvetlenül a fülébe, a meleg mallorcai szél suttogásával.

Lidka magával vitte ezt a „szeretlek”-et, bezárta sóvárgó, felhevült szívébe, elrejtette a szerelem kincseskamrájába örökre, mindörökre.

Beült a taxiba, és Marekot nézte a szélvédőn át, amíg el nem tűnt a szeme elől. Mikor látja újra? Azt már tudta, hogy majd kínzó vágy tölti ki a két találkozás közti időt. Várni fog, ábrándozni, álmodozni. Néha sírni. De Marék eljön. Hiszen nem fejezték be a beszélgetést.

A taxi jó nagy dugóban araszolt. Lidka idegesen nézegette az óráját, haza kellett érnie Lina előtt. Régebben mindig számíthatott Omárra, de a fiú mostanában a maga útját járta. *Nem hagytam neki túl nagy szabadságot?* - töprengett Lidka. - *Nem engedtem meg neki túl sokat a viszonylagos nyugalomért? Másrészt viszont nem csinál semmi rosszat - győzködte magát. - Eljár edzésre, arabul tanul...* - Áááá! - Lidka előrebukott, olyan hirtelen fékezett az autó.

- Elnézést! - morogta a sofőr dühösen. - Minek adnak jogosítványt minden idiótának!

Lidka hazaért, és rögtön nekiállt főzni a lányának. A fagyasztóban mindig tartott néhány adag ételt vészhelyzetre, hogy szükség esetén felhasználhassa őket. Amikor Lina éhesen és átfázva hazaért, Lidka rögtön tálalta neki a meleg ebédet.

- Mi volt az iskolában, kincsem? - kérdezte.

- Minden rendben.

- És a művészeti órán?

- Az szuper volt! - Lina jó étvággal ette a juhtúrós derelyét. - Elmeséltem, hogy voltunk a modern művészeti galériában, és Kasia néni megkérdezte, mi tetszett a legjobban.

- És mit feleltél?

- Azt, hogy a kollázsok. Emlékszel, voltak köztük nagyon érdekesek.

- Igen, tényleg volt több nagyon izgalmas munka.

- Kasia néni megígérte, hogy a jövő félévben megtanuljuk ezt a technikát.

- Az jó lesz. Már év elején is mondtam, hogy Kasia néni kitűnő művész, ráadásul nagyon jól tudja fejleszteni a tehetségeket.

- Igen, Kasia néni nagyon jó fej - helyeselt Lina. - Mindenki szereti.

- Én is megkedveltem. Kérsz még derelyét, kicsim?

- Nem, már tele vagyok. - Lina eltolta maga elől a tányért. - Köszönöm, anyuci, megyek, megírom a leckét, nagyon sokat adtak föl holnapra.

- Ha nem boldogulsz valamivel, csak szólj! - Lidka leszedte az asztalt.

- Rendben, anyuci. - A kislány bement a szobájába.

Lidka elmosogatott, és rendbe rakta a konyhát. Körülnézett a szekrényben, hogy mit vegyen fel másnap a munkahelyére, aztán kivasalta a blúzáét és a szoknyáját. Vállfára akasztotta őket, és kiment az előszobába cipőt pucolni. Megszólalt a telefon. Lidka félretette a cipőt meg a nedves szivacsot, kezet mosott a fürdőszobában, aztán felvette a telefont.

- Halló!

- Szia, hugi! Mi tartott ennyi ideig? - indított szemrehányással Goska.

- Szia! Tele volt a kezem. Mi újság nálatok?

- Anyu beteg.

- Mi baja?

- Megfázott, elég csúnyán.

- Orvosnál volt?

- Persze, Krzysztof elvitte.
- Kapott orvosságot?
- Igen, erős antibiotikumot írt fel neki az orvos, és ágyba parancsolta.
- Jó, hogy elmondtad, mindjárt fölhívom.
- Ne aggódj, Krzysztoffal felváltva látogatjuk, bevásárolunk neki, viszünk ebédet.
- Az jó. Csak arra vigyázzatok, nehogy túl korán menjen el otthonról. Ismered anyut, nem sokáig marad nyugton.
- Vigyázunk, mi is tudjuk, milyen komoly szövődményekkel járhat egy kósza nátha. És nálad mi újság?
- Sok a munka, mint mindig.
- Marék hazajött?
- Igen.
- Találkoztatok?
- Igen.
- Mondj már valamit, ne csak igent örökösen! - csattant fel Goska.
- Elmesélem, ha találkozunk, nem telefontéma.
- Az mit jelent? Olyan rossz vagy olyan jó?
- Csodás volt. - Lidkát elöntötte a forróság.
- Mama! - hívta Lina. - Tudnál nekem segíteni? Nem értem ezt a feladatot!
- Megyek már, kicsim! - szólt vissza Lidka. - Bocs, Goska, de segítenem kell Linának a tanulásban. Azelőtt ezt Omár végezte, de most minden rám marad.
- Tényleg, mi van Omárral?
- Semmi változás, még mindig a maga útját járja. Leteszem, mennem kell Linához.
- Jó. Megmondom anyunak, hogy találkoztál Marékkal, biztos örül majd neki, és gyorsabban gyógyul - nevette el magát Goska. -

Most indulj Linácskához, és jelentkezz, ha lesz egy kis időd.

- Persze. Kösz, hogy hívtál. Szia.

- Szia.

Lidka átment a lánya szobájába, és estig tanult vele. Vacsora előtt még felhívta az édesanyját. Aztán a sűrű naptól fáradtan dőlt ágyba, és rögtön elaludt, mihelyt letette a fejét a párnára.

* * *

Egy héttel később Lidka hazafelé tartott munka után, s már a lépcsőházban hangos arab dialógusok ütötték meg a fülét. Belépett a lakásba, ott már nyilvánvaló volt, hogy Omár szobájából jön a hangos beszéd. Rögtön bement hozzá, hogy megnézzze, mi folyik ott. A fia az asztalnál ült, és a géphang után ismételte az arab mondatokat.

- Halkítsd le egy kicsit, zeng az egész lépcsőház - figyelmeztette Lidka a fiát.

- Hát csak zengjen - felelte pimaszul Omár. - Tanulok.

- Tanulhatsz, de légy tekintettel másokra is - győzködte Lidka. - Biztos zavarod a szomszédokat.

- Hát akkor zavarom - mondta Omár eltökélt arccal. - Nem izgat a dolog.

- És mióta nem izgat? - kérdezte Lidka, mert Omár azelőtt mindig rendkívül udvarias volt a ház lakóival. Sokszor dicsérték a szomszédasszonyok, mondogatták Lidkának, milyen jól nevelt fia van.

- Amióta nem vagyok lengyel.

- Micsoda? - kiáltott fel Lidka döbbenten.

- Nem vagyok lengyel.

- Miket beszélsz?

- Azt mondták, hogy takarodjak el a saját országomba.

- Kik mondták ezt neked?

- Az osztálytársaim.

- De hát mindig jóban voltál velük.

- Az régen volt, most meg másképp van.

Süket csönd telepedett rájuk, véget ért a nyelvlecke.

- Kisfiam, hiszen lengyel a mamád, Lengyelországban nőttél fel, tökéletesen beszélsz lengyelül... - magyarázta Lidka, mert neki is fáj, hogy bántották Omárt. - Lengyel vagy.

- Nem vagyok az - mondta keményen Omár. - És tudod, min gondolkodom?

-Min?

- Hogy hová takarodjon a te drága Linácskád - mondta Omár, s közben a tekintete hideg volt, mint az acél. - Kuvaitba? Szíriába? Vagy valahová máshova?

Lidka dermedten állt, úgy letaglózta a fia cinizmusa.

- Miért nem szólsz egy szót sem? - Omár az anyjára öntötte minden frusztrációját. - Vagy nem is tudod, ki az apja, azért hallgatsz?

- Omár! - Lidka teljes erejéből összeszorította az öklét, nehogy nyakon vágja a fiát. - Túl sokat engedsz meg magadnak! Lina apja amerikai katona, ha tudni akarod!

- Micsodaaaaa? - hördült fel Omár ugyanúgy, mint az apja, ha elborította a veszett düh. - A legnagyobb ellenségünkkel kavartál?

Lidka szíve úgy zakatolt, mintha megkergült volna. Bántották a fia kíméletlen szavai, de elhagyta a szobát, mert érezte, hogy ha megszólal, a legocsmányabb szidalmakat kapja a nyakába, ugyanazokat, amelyeket az anyósa zúdított rá. Aztán meghallotta, hogy a feldühödött Omár elmegy otthonról, és mérgesen bevágja az ajtót.

A fiával folytatott parázs vitából derült ki Lidka számára, hogy sokkal súlyosabb a helyzet, mint gondolta. Törte a fejét, mitévő

legyen, hogy elsimítsa a kiéleződő konfliktust. Először Marékra gondolt, aki már sokszor nyújtott neki támaszt. Töprengett egy darabig, de mégsem hívta fel, mert Marék biztos a frankfurti utazást forszírozta volna, az pedig most lehetetlen. Aztán azt fontolgatta, hogy Krzysztofhoz fordul segítségért, de ezt a megoldást is elvetette, Omár megbántotta az egész családot. *Hogyan keveredjek ki ebből?* - tanakodott magában. - *És mi lett volna, ha Lina meghallja ezt a borzalmas veszekedést? Szerencse, hogy nincs még itthon.*

Másnap Omár behívta az anyját a szobájába. Lidka biztos volt abban, hogy észhez tért, és bocsánatot akar kérni, ehelyett a fia leültette a számítógép elé.

- Mutatok neked valamit - mondta, és elindított egy szíriai videót.
- Ez az én hazám.

Rövid videókat indított el, amelyeken fekete, füstölgő romok éktelenkedtek egész városnegyedek helyén, félig lerombolt házak emeletén összetört vagy kigyulladt bútormaradványok látszottak, pánikba esett emberek robbanó bombák hangja mellett hozták ki a füstből rémülten jajgató gyerekeiket. Szanaszét heverő, természetellenes pózokba tekeredő holttesteket, a leírhatatlan fájdalomtól üvöltő gyerekeket látott, testükön mély, nyílt sebekkel, összevérzett ruhákat és tárgyakat, gyerekeik holtteste fölött kesergő szülőket és fehér leplekbe burkolt, többtucatnyi áldozat tömegsírba temetését.

- Ez az én hazám - ismételte el Omár. - És ezt teszik az amerikaiak.

- Nem csak ők - ellenkezett Lidka. - Ott polgárháború zajlik. Szörnyű gonosztetteket követnek el Aszad rendfenntartói, az oroszok légicsapásokat hajtanak végre, és van még jó néhány egymással harcot vívó, fegyveres katonai csoport.

- De az amerikaiak is ölik a civileket, csak nem vallják be, hogy ilyen nagy méretekben. - Omár mindenáron be akarta bizonyítani, hogy az amerikaiak az ellenségei. - Az amerikai bombák már több száz, ha nem több ezer civilt végeztek ki.

- Lina apja lengyel származású - árulta el Lidka, mert nem akarta, hogy Omár az amerikaiakkal szembeni ellenségességét kivetítse Linára.

- Az nem változtat semmin. - Omár kitartott az álláspontja mellett. - Amerikai katona, vagyis lehet, hogy most ő is aktív részese a hazámban zajló öldöklésnek.

- Én is nagyon együttérzek az ott szenvedő ártatlan civil lakossággal...

- Együttérzel? - szakította félbe Omár az anyját, most már kiabálva. - Ez valami vicc, ugye? Már majdnem háromszázezer ember halt meg, köztük rengeteg nő és gyerek, te meg együttérzel? - Omár felpattant, és feldúltan járkálni kezdett a szobában. - Igaza volt a nagyinak, amikor azt mondta, hogy nem értetek ti a világon semmit!

Lidkának halvány fogalma sem volt, hogyan beszéljen a fiával. A jelek szerint állandó kapcsolatban állt a szíriai rokonokkal, akik egyre nagyobb hatással voltak rá. Egyszer csak eszébe jutott egy ötlet, és úgy kapaszkodott bele, mint fuldokló a szalmaszálba.

- Emlékszel Piotrra?

- Micsoda? - Omár úgy belemerült a gondolataiba, hogy nem hallotta az anyja kérdését.

- Az ismerősöm, Piotr felajánlotta, hogy megtanít vezetni, emlékszel?

- Az a BMW-s?

- Igen, ha akarod, megbeszélhetek vele egy találkozót.

- Jó, beszélj meg vele! - Omár még mindig idegesen járkált.

- Fölhívom, és megkérdezem, mikor ér rá. - Lidka abban a reményben ment ki a fia szobájából, hogy közelebb kerülhet hozzá, ha együtt kimozdulnak, és nyugodtan beszélhetnek még a legnehezebb témákról is. Abban bízott, hogy villámhárító lehet Piotr, aki már az első pillanatban jó kapcsolatot alakított ki Omárral.

Este felhívta a férfit.

- Szia, itt Lidka, nem zavarlak?

- Te sosem zavarsz - felelte Piotr, pedig a háttérzajból kiderült, hogy egy szórakozóhelyen lehet.

- Azért hívlak, mert felajánlottad a fiamnak, hogy megtanítod vezetni, és ha ez még mindig aktuális...

- Igen, hogyne! Az lenne a legjobb, ha hétfővégre tennénk, úgysem a városban fogunk furikázni - felelte gyorsan Piotr. - Ismerek nagyon jó, tanulóvezetőknak való helyeket, eléd megyek a munkahelyedre pénteken.

- Hétfővégre? - csodálkozott el Lidka.

- Így lesz a legjobb, elmondok majd mindent, ha találkozunk.

- Csak azt szeretném tudni...

- Elnézést, de le kell tennem, hívnak a másik telefonon. Viszlát nemsokára. És nagyon örülök.

- Viszlát.

Lidkát meglepte Piotr javaslata, hogy töltsék együtt a hétvégét. De minél tovább gondolkodott rajta, annál biztosabb volt abban, hogy talán nem is olyan rossz ez az ötlet. Először is, hosszabb időt tölthet Omárral, talán többet is beszélgethetnek, és esély nyílhat arra, hogy egyetértésre jussanak. Lidka emlékezett, mennyire visszafogta magát Omár Ali előtt, ezért remélte, hogy Piotr jelenléte is visszatartja a kezelhetetlen, erőszakos viselkedéstől. Lidka el volt szánva arra, hogy megtegyen mindent, hogy ne rombolják szét a családját a gonosz indulatok.

Omár elégedettnek látszott, amikor az édesanyja beavatta a következő hétvégére vonatkozó terveibe. Lidka Piotrnak is telefonált, hogy érdeklődjön az utazás részleteiről, de a férfi nem vette fel a telefont, csak küldött egy SMS-t, hogy nem tud beszélni, mert fontos tárgyalást folytat a külföldi üzleti partnereivel, és velük kell foglalkoznia a következő napokban. Azt is megerősítette, hogy minden a tervek szerint alakul, és találkoznak, ahogy megbeszélték.

* * *

Amikor Lidkának véget ért a pénteki munkanapja, Piotr már várta az autójában. Kiszállt, üdvözlésképp könnyedén megsimította Lidka arcát, gáláns módon kinyitotta előtte az ajtót, aztán beült a volán mögé, és csikorgó kerekekkel elindult.

Ezt a jelenetet látta Marék, akin aznap annyira úrrá lett a vágyakozás, hogy Varsóba repült Frankfurtból. Lidkának nem szólt az érkezéséről, mert az utolsó pillanatig nem volt biztos, hogy kap-e jegyet a már zsúfolt gépre. Amikor sikerült, úszott a boldogságban a gondolatra, hogy nemsokára a karjaiba zárhatja a szeretett nőt. A válása óta egyetlen nő sem gyújtotta lángra a szívét, és egy nőben sem bízott meg maradéktalanul, míg meg nem ismerte Lidkát. Valldemossában pillantotta meg az asszonyt a terasz bábkorlátjánál, ahonnan káprázatos kilátás nyílt a bűbájos völgyre. Lidka már az első pillantásra megigézte szelíd szépségével, megfoghatatlanul légies mozdulataival, nőiességével.

Most iderepült, várt rá virággal a kezében, mint egy idióta, a nő pedig beszállt egy metálszürke BMW-be, és elhajtott, hogy azzal a vakációs amorózával hetyegjen.

Marék dühösen hajította a rózsát a járdára, és a szürke sárba taposta a bársonyos, skarlátszínű szirmokat.

- Menjünk először a lakásomhoz, ott vár ránk Omár - mondta Lidka Piotrnak, mihelyt beszállt az autóba. - És én is magamhoz veszem a holmimat.

- Persze, ahogy parancsolod. - Piotr nem titkolta, mennyire örül a közös hétvégének.

- Holnap estére pedig vissza kell érnem, mert hazajön a kislányom a barátnőjétől, akinél ma alszik. Ezt mind meg akartam veled beszélni telefonon, de nem vetted föl.

- Nem probléma, úgy lesz, ahogy akarod. - Piotr széles mosolyt villantott Lidkára.

- Akkor most mondd meg, hová megyünk! - kérte Lidka, és viszonzozta a mosolyt.

- Egy kedves, csöndes kis szállodába. Mondtad, hogy kimerült vagy, ott majd pihensz, amíg én elmegyek vezetni Omárral - árulta el Piotr. - Ott vannak alkalmas helyek.

- Messze van?

- Nem, úgy harminc kilométer lehet, biztos tetszeni fog a környék.

Lidka kénytelen volt elismerni, hogy egész kellemes, ha valaki megszervezi az utazást neki és Omárnak, ráadásul még a pihenésére is gondol. Évekig mindent önállóan kellett terveznie, szerveznie, intéznie. Nem volt könnyű, ezért most kellemes változatosságnak tekintette ezt a kiruccanást Piotrral.

A ház előtt telefonált Omárnak, hogy jöjjön le, és hozza magával a korábban összecsomagolt táskáját. Pár perc múlva megjelent a fiú, üdvözölték egymást Piotrral, aztán beszélgetni kezdtek az autóról meg az edzésről. Lidka élvezettel hallgatta a fia hangját, most nem érződött belőle a nem titkolt agresszió. Sűrű erdőn keresztül vezetett az út, elvarázsolta a látvány.

Hívogató volt az öreg fák között megbújó kis szálloda, az épület hangulatos, a személyzet barátságos. Piotr három egyágyas szobát foglalt le, Lidka pedig szólta, hogy a sajátját és Omárét ő fizeti. Piotr nem tiltakozott, amit Lidka megkönnyebbülve vett tudomásul, mert nem akarta, hogy kétértelmű helyzet álljon elő. Megbeszélték, hogy először mindenki elfoglalja a szobáját, majd háromnegyed óra múlva találkoznak a vacsoránál.

Gyors tusolás után Lidka tiszta blúzt és szoknyát vett, aztán lement a szálloda éttermébe. Piotr és Omár már az asztalnál ült, javában beszélgettek.

- Éppen a holnapi programot tervezzük - mondta Piotr. - Kipihenheted magad, mi már reggel elfoglaljuk magunkat.

Ha valamire, akkor egy kiadós alvásra most mindenképpen szüksége volt Lidkának, hálásan mosolygott Piotrra. Jó hangulatban

telt a vacsora, a végén a férfi rendelt magának és Lidkának egy-egy pohár vörösbor. Lidka a kellemes estétől ellazulva tért vissza a szobájába, érezte, hogy tökéletes pihenést nyújt számára ez a hétvége. Képes magazinokat vett elő a táskájából, és belemerült a könnyű olvasmányba.

Nemsokára elég erőteljes kopogást hallott. Kinyitotta az ajtót, Piotr állt ott kigombolt ingben, kivillant alóla izmos mellkasa. Egyik kezében egy palack bor volt, a másikban két pohár.

- Úgy gondoltam, kár lenne veszni hagyni egy ilyen nagyszerűen kezdődő estét - mondta lefegyverző mosollyal.

- Tessék, gyere be! - Lidka nem tehetette meg, hogy nem hívja be a férfit, bár másképp képzelte el az este hátralévő részét.

Piotr határozott léptekkel vonult be a szobába, lerakta a poharakat az asztalra, és bort töltött.

- A találkozásra! - így szólt a pohárköszöntő.

- A találkozásra! - Lidka épp csak megnedvesítette az ajkát.

Piotr egy hajtásra kiitta a pohár teljes tartalmát, aztán újra színültig töltötte.

- A szép nőre! - mondott újabb pohárköszöntőt, és felajzott pillantással mérte végig Lidkát tetőtől talpig, aztán a magasan felsliccelt szoknyán állapodott meg a tekintete. - Nagyon formás a lábad - mondta kertelés nélkül, és fenéig ürítette a poharát.

Lidka közölni akarta, hogy fáradt, és most már inkább aludna, de mielőtt megtehetette volna, a férfi mellé telepedett, és a blúza alá csúsztatta a kezét.

- Piotr, nem akarom. - Lidka próbálta ellökni a férfit, aki viszont egyáltalán nem vette tudomásul az ellenkezést. - Hagyj békén! - Fel akart állni, de a férfi erővel lefogta, és a mellét kezdte simogatni a melltartón keresztül.

- Egyetlen luvnya sem vágja be az ajtót az orrom előtt, ahogy te csináltad Mallorcán, tudod? - Piotr keze egyre tolaodóbb lett.

Lidka próbált kiszabadulni az öleléséből, de minél jobban kapálózott, annál agresszívabb lett a férfi.

- Eljöttél velem, nyilván tudjuk, miért. - A férfi egy erőteljes rántással elszakította a melltartó pántját, és belemarkolt Lidka csupasz mellébe. - A csöcsöd is jó. - Fájdalmasan megszorította a mellbimbóját.

Micsoda mell! Sokkal nagyobb és szebb, mint a filippínóknak! Veri az angolokét is! - visszhangoztak Lidka fejében a molesztáló arabok szavai, akik tizenvalahány éve gruppszexre próbálták kényszeríteni.

Akkor egy olyan szobába tévedt, ahol egy csillogó, buggyos nadrágot viselő indiai fiatal hátulról hágott meg egy szobalányruhás filippínó lányt, a jelenetet videózó kuvaiti férfi pedig sürgette Lidkát, hogy csatlakozzon az üzekedő párhoz.

- Engedj el, te szemétláda! - Lidka ököllel ütötte a férfit, de ő csak mulatott rajta beteg élvezettel.

- Micsoda vadmacska! - Piotr Lidka lába közé nyúlt, az ölébe markolt. - Dugás közben is ilyen harapós vagy? - Hirtelen mozdulattal letépte a szoknyáját, aztán erőszakkal próbálta lerángatni a bugyiját.

Lidka kapálózott és rugdosott, próbálta lelökni magáról a támadót, de nem volt esélye a sokkal erősebb férfival szemben. Piotr már kigombolta a nadrágját, amikor hirtelen kivágódott az ajtó, és Omár jelent meg. A fiú zavarodottan állt, nem tudta, hogy szerelmi aktus vagy brutális erőszak, amit lát, de a belépése elterelte egy pillanatra Piotr figyelmét, és ez elég volt ahhoz, hogy Lidka kiszabaduljon és kimeneküljön a szobából. Kirohant az épületből, és rongyos ruhájában szaladni kezdett, maga sem tudta, merre. Amikor már nem kapott levegőt, a dermesztő hidegre ügyet sem vetve leült egy fa alá, és hisztérikus zokogásban tört ki. Úgy érezte magát, mint egy utolsó ringyó.

XI. FEJEZET

Elveszett illúziók

Reszketett a hidegtől, vacogott a foga, amikor valaki megérintette a vállát. Rémulten felugrott, attól félt, hogy újabb megaláztatás következik.

- Gyere, mama! - Omár ráterítette a kabátját, segített neki felállni, és visszakísérte a szállodába.

Amíg átvágtak a parkolón, Lidka rettegve kereste tekintetével a szürke BMW-t.

A hallban együttérzéssel nézett rá a recepciós.

- Küldök fel a szobájába forró teát és aszpirint - ajánlotta, Lidka elkékvült ajkát nézve.

Lidka arra sem volt képes, hogy megköszönje. Bement a szobájába, és rögtön a fürdőszobába indult egy kiadós tusolásra. Éppen végzett, amikor a recepciós személyesen vitte föl neki a bögre forró teát, egy palack vizet és egy levél aszpirint.

- Néhány óránként vegyen be egyet - mondta az orvosságra mutatva.

- Köszönöm - suttogta Lidka.

A nő kiment, Lidka pedig gondosan bezárta az ajtót. Bevett egy aszpirint, és lassan kortyolni kezdte a teát. Időnként megborzongott, mert kettőzött erővel tért vissza a nem kívánt, visszataszító érintés emléke. Hogy tudott ekkorát tévedni? Piotr csakis azért foglalkozott vele, hogy megnyugtassa óriásira nőtt férfiegóját. Csak csalétek volt a felajánlás, hogy megtanítsa a fiát autót vezetni, ő pedig végtelenül ostoba módon hagyta magát lépre csalni. Azt viszont sosem hitte volna, hogy Piotr képes ilyen brutális és aljas viselkedésre. Soha...

Egész éjjel nem aludt. Ha csak lehunyta a szemét, úgy érezte, mindjárt visszajön a férfiúi büszkeségében megsértett Piotr, és szadista módon megerőszakolja. Többször is felkelt az ágyból,

ellenőrizte, hogy jól be van-e zárva az ajtó, a sötét ablakhoz lépett, attól tartva, hogy valami veszély les rá kintről, hallgatózott, hogy nem akar-e belopózni valaki a szobájába. Megint áldozat volt. Megfélemlített, bemocskolt, meggyalázott áldozat. Megalázták és megfosztották emberi méltóságától.

Hosszú volt az éjszaka, beláthatatlan ideig vánszorgott minden egyes óra. Minden egyes perc. Lidka úgy várta a virradatot, mint a megváltást, abban bízott, hogy a legvékonyabb napsugár is eloszlatja a rá leelkedő gonoszt. Amikor végre megpillantotta a tükörképét nappali fényben, úgy érezte, kísértetet lát a másvilágról. Holtsápadt arc, rémülten tágra meredő szem, alatta sötét karikák, cserepes, berepedt ajak. Kócos haja összevissza állt. Megérintette a mellét, amit előző este a férfi lemeztelenített, és hiába tiltakozott, durván megmarkolt. Fájt. Akárcsak a feje, a hasa és az ágyéka.

Megmosta az arcát, megfésülködött, balzsamot tett az ajkára, és bevett egy aszpirint. Leült az ágyra, és próbálta elhessegetni az előző nap átélt, kíméletlen szexuális erőszak visszatérő képeit. Viszolygást és bűntudatot keltettek benne. Még rosszabbul érezte magát, amikor felidézte, milyen pillantást vetett rá Omár, amikor abban a borzalmas helyzetben látta. Nyilván azt hitte, hogy megint becsapta. Pedig csak azért jött ide, hogy javuljon köztük a kapcsolat, de most az még rosszabb lehet. Sokkal rosszabb...

Kopogtak az ajtón, és Lidka úgy ugrott föl, mintha áramütés érte volna. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy Piotr tért vissza. A nyomában jár, követi. Ezt fogja csinálni, legalább azért, hogy elégtételt vegyen tőle azért, amiért nem engedelmeskedett neki. Lidka halkán az ajtóhoz lépett, és rászorította a fülét.

- Én vagyok, ne féljen tőlem - mondta a recepciós.

Lidka kinyitotta az ajtót, a nő belépett a szobába.

- Hoztam reggelit és kávé. Mindjárt jön a váltás. - Az asszony letette a tálcát az asztalra. - Van sofőrje a szállodának, csak kérje a recepción, és elviszi a pályaudvarra.

- Köszönöm. Tartozom az aszpirin árával. - Lidka a táskájáért nyúlt.

- Hagyja csak! - A nő Lidka felé fordította szép arcát. Megértés és szomorúság árnyékolta be, ebből sejteni lehetett, hogy ő is volt már hasonló helyzetben. - Vigyázzon magára!

- Még egyszer köszönöm. - Lidka becsukta utána az ajtót.

Erős, meleg és édes volt a kávé, a lenyelt kortyok visszaadták Lidka lélekjelenlétét. A recepciós az állomást említette, ebből világossá vált, hogy minél előbb ki kell jutnia innen, és hazamenni. Akárcsak sok évvel ezelőtt, megint abból tudott erőt meríteni, hogy Linára gondolt. Ezt az erőt minden körülmények között meg kellett találnia magában.

Felöltözött, diszkréten kisminkelte magát, és összecsomagolt. Nehéz szívvel ment be Omár szobájába, hogy bejelentse, mindjárt indulnak. Bekopogott, de nem kapott választ. Lenyomta a kilincset, és belépett a szobába. Omár úgy ugrott fel a számítógép mellől, mint akit darázs csípett meg.

- Le kell tennem! - vakkantotta valakinek arabul, és bontotta a Skype-kapcsolatot.

- Kivel beszéltél?

- Kopoghattál volna! - mondta a fiú szemrehányóan.

- Kopogtam, csak nem hallottad. Kivel beszéltél? - ismételte meg Lidka a kérdést.

- Egy haverommal.

- Arabul?

- Olyan fura, hogy vannak arab haverjaim?

- Honnan ismered őket?

- Az internetről, segítenek a nyelvtanulásban. Gyakorolni akarom a hétköznapi társalgást, elvégre nem szajkózhatom állandóan azt, amit a nyelvleckében hallok - felelte Omár, mert nem akarta, hogy az anyja tovább bolygassa a témát. - Mit akarsz?

- Pakolj össze, mindjárt indulunk. Sajnálom, hogy így alakult. - Lidkát tényleg nagyon bántatta, hogy ilyen csúfos kudarc lett ez a kellemesnek ígérkező hétvége.

- Én is sajnálom, hogy nem ülhettem a volán mögé.

- Bármikor elmehetsz a nagyihoz, és ott Krzysztof bácsi...

- Megmondtam már, hogy nem akarok oda menni! - Omár hangjából megint eltökéltség érződött.

- Készülj az indulásra, én lemegyek, kifizetem a szobát, és megrendelem az autót az állomásra. - Lidka most nem tudott volna elviselni egy komoly veszekedést a fiával. - A recepciónál találkozunk.

Kiment a fia szobájából, magához vette a táskáját, aztán lement a recepcióra, kifizette a számlát, és megrendelte a kocsit. Aztán leült a szálloda halljában, és amíg a fiára várt, azon tűnődött, kivel beszélhetett arabul.

- Mikor indulunk? - kérdezte Omár, miután leért a hallba.

- Fél óra múlva itt lesz értünk az autó.

- Kint megvárom. - A fiú a kijáráshoz indult.

Az ígért időpontban megérkezett a sofőr, és elvitte Lidkát meg a fiát a legközelebbi pályaudvarra, ahol kiderült, hogy két órát kell várniuk a buszra. A gyengén fűtött váróteremben töltötték el az időt, szinte nem is szóltak egymáshoz. Omár egyfolytában a telefonja képernyőjét bámulta, pár percenként küldött vagy kapott SMS-eket. Lidkát egyre sűrűbben és egyre erősebben rázta a hideg, de nem tudta, hogy ez a kezdődő megfázás jele, vagy az előző este lidérces emléke. Már nagyon rosszul volt, amikor felszálltak a buszra, és csak arra vágyott, hogy minél előbb hazaérjen a jó meleg lakásába. Amellett az is aggasztotta, hogy hazaérnek-e, mire Lina megjön a barátnőjétől, akinél az éjszakát töltötte. A busz viszont úgy vánszorgott, mint egy teknősbéka, megállt minden egyes faluban. Amikor Lidka végre hazaért a fiával, rögtön bevett egy aszpirint, és ágyba bújt.

Remélte, hogy másnapra elmúlik a rosszullét.

* * *

Másnap olyan pokoli fejfájással ébredt, hogy fel sem tudott kelni az ágyból.

- Még mindig rosszul érzed magad, anyuci? - kérdezte aggodalmasan Lina, amikor kora reggel bement hozzá.

- Igen, azt hiszem, megfáztam. Omár itthon van?

- Nem, megint elment valahová. Már nem volt itthon, amikor fölkeltem.

- Linácska, megcsinálod a reggelidet?

- Persze, anyuci. Te is kérsz valamit?

- Nem, köszönöm. Azt hiszem, ma egész nap ágyban maradok, holnap be kell mennem dolgozni. - Lidka tudta, hogy nem engedhet meg magának egyetlen szabadnapot sem.

- Én megírom a leckémet, aztán rajzolok egy kicsit.

- Jól van, kincsem. - Lidka érzékenyülve nézte a lányát. - Aztán majd megmondod, mit szeretnél ebédre, és megrendeljük.

- Pizzát! - vágta rá a kislány.

- Jó, legyen pizza - egyezett bele Lidka, és tablettáért nyúlt. - Hoznál egy pohár vizet, kicsim?

- Máris. - Lina kiment, és egy perc múlva már hozta is a vizet. - Tessék, anyuci.

- Köszönöm. - Lidka bevette az orvosságot, Lina pedig a konyhába ment reggelit készíteni.

Hogy tehetett ilyen ocsmányságot Piotr? - Lidkát nem hagyta nyugodni a kérdés, egyfolytában a fejében lüktetett. Megint érezte a bőrén az intim területeire betolakodó, erőszakos, idegen érintést. Brrrr... - összerázkódott, minél előbb ki akarta irtani magából ezt az emléket, de olyan erővel tért vissza, hogy semmi másra nem tudott gondolni. Belopózott valami kínos szégyenkezésféle is az Omárral

való kapcsolatába, ezt világosan érezte, miután visszamentek a szállodába. Lidka akkor túlságosan össze volt törve a történetek után, nem is próbálta megmagyarázni a helyzetet a fiának, Omárnak meg nyilván kínos volt intim helyzetben látni az anyját. *Újabb nehéz probléma az amúgy is pattanásig feszült kapcsolatunkban,* gondolta szomorúan Lidka.

- Csináltam neked szendvicset, anyuci! - Lina büszkén hozta be Lidka szobájába a színes tányért, és letette az asztalra. - Tessék!

- Köszönöm. - Lidka nem volt éhes, de nem akarta megbántani a lányát, ezért beleharapott az egyik szendvicsebe. - Finom! - dicsérte meg, és Lina arca felderült az örömtől.

- Tényleg ízlik? - faggatta az édesanyját.

- Igen, nagyon.

- Ezt mind neked csináltam, anyuci - hangsúlyozta boldogan Lina.

- Eszem még egyet, a többit meg majd később - mondta Lidka, és elvett még egy szendvicset.

- Jó. Akkor itt hagyom a tányért, és megyek leckét írni - felelte Lina, és kiment a szobából.

Lidka sajgó fájdalmat érzett amiatt, hogy Omár már nem vesz részt a családi élet mindennapjaiban, mint régen. Mindig becsülni és ünnepelni kell a jó hétköznapiakat, hogy ne csak akkor ismerjük meg az igazi értéküket, amikor már elveszítettük.

Lidka kinyitotta a laptopját, remélte, hogy ha átfutja a híreket, elolvasson néhány cikket, akkor elszakadhat a gyötrő problémáktól. Szara miatt mégis a tizenéves európai dzsihádisták lányokról szóló drámai beszámolókon állapodott meg a tekintete. Ezek a lányok abban a hiszemben mentek az Iszlám Államba, hogy ott találják meg a boldogságot. *Milyen fiatal ez a lány!* - jajdult fel lélekben Lidka, amikor egy alig tizenöt éves német kislányról olvasott. A lány valamelyik közösségi oldalon ismert meg egy férfit, aki rávette, hogy szökjön meg otthonról. A kislány már tizenhárom évesen az iszlám tanok lelkes híve volt, és ezt úgy fejezte ki, hogy földig érő, egész

testét beborító, hosszú ruhákat és sálakat hordott. Aztán a neten megismert dzsihádisták hatására ellopta az anyja útlevelét, és Törökországba szökött, onnan átdobták Szíriába, végül iraki területen csatlakozott az ISIS hadseregéhez. Ott férjhez adták egy csecsen dzsihádharcoshoz, aki nemsokára elesett egy csatában. A beszámolók szerint ez a tinédzser lány a női rendőrség tagja lett. Az alakulatának az volt a feladata, hogy üldözze azokat a muszlim nőket, akik megszegik az úgynevezett Iszlám Állam szigorú törvényeit. A kötelességei közé tartozott többek között az, hogy ellenőrizze az utcán tartózkodó nők ruházatát. Ha egy „rendőrnő” észrevett valamilyen helytelenséget a nő öltözkéiben, akkor alkalmazhatta az illetővel szemben a megfelelő szankciókat, többek között a korbácsolást is. Az internetes beszámolók nem hagytak kétséget afelől, hogy a valláserkölc őrzésével megbízott női alakulatok különösen kegyetlenek voltak.

A híres arab költőnőről, al-Hanszáról^[19] elnevezett csoport az ISIS nem hivatalos fővárosa, Rakka, illetve az iraki Moszul területén működött. Olyan drasztikus és barbár módszereket alkalmazott, hogy egyesek az ISIS Gestapójának nevezték. Egy fiatal nő, aki ebből az egységből dezertált, interjút adott Ahmad Ibrahim szíriai íróknak, és az elmondottak alapján több internetes felület is részletesen ismertette, milyen kínzásokat alkalmaztak nap mint nap az al-Hansza fegyveres tagjai. A Hajer nevet használó szökevény azért lépett be az alakulatba, mert csak ott számíthatott gyors előrelépésre. Nem tagadta, hogy sosem okozott gondot neki a nők kínzása. A döbbenetes interjúban bevallotta: „Őszintén szólva élvezetet jelentett, különösen a szíriai nők kínzása. Az volt a legjobb, ha az apjuk vagy a férjük szeme láttára büntethettem őket.”

Egy fogságba esett jordániai pilótát is megkínoztak az al-Hansza tagjai. Hajer elismerte, hogy elképesztő kegyetlenséggel bántak vele a dzsihádisták. Így fogalmazott: „Ez volt a legdurvább kínzás, amit valaha láttam.” Később több mint hatszáz nő nézte végig a fogoly kegyetlen halálát. Narancsvörös köpenyt adtak rá, lelocsolták benzinnel, és bezárták egy vastag rácsokkal körülvett, nagy ketrecbe,

amilyenben a vadállatokat tartják, aztán élve felgyújtották. A kivégzésnél jelen lévő fegyveres dzsihádisták egyike, egy terepszínű öltözéket viselő, eltakart arcú harcos fáklyával meggyújtotta a ketrechez vezető hosszú és vastag gyújtózsínort. Gyorsan elérte a tűz a fapadlót, aztán átterjedt a férfira, aki egy szempillantás alatt élő fáklyává változott. Égették a kérlelhetetlen lángnyelvek, felfelszökkent, hirtelen mozdulatokkal próbált megszabadulni a szörnyű fájdalomtól. A fejéhez szorította a kezét, és behajlított lábbal topogott előre-hátra az embertelen szenvedéstől. Szurokfekete füst szállt fel a sárga, narancsszínű és vörös lángokból. A pilóta térdre esett a táncoló lángnyelvek között, és a tűz felperzselte teljesen elfeketedett testét. Nemsokára a hátára fordult az elszenesedett holttest, és darabokra esett szét. Még ez a szörnyűséges büntetés sem volt elég az ISIS fenevadjainak. Egy markológép hajtott a vesztőhelyre, és nehéz törmeléket szórt a férfi földi maradványait tartalmazó ketrecre. A ketrec összelapult, a gépkezelő többször áthajtott rajta a markolóval, míg a földdel tette egyenlővé a rácsokat és az emberi maradványokat. Az ISIS kipoztolta az interneten a borzalmas büntetről készült videót.

Az interjúban Hajer beszélt egy szörnyűséges kínzóeszközzel is, amely a testbe akaszkodó éles fogakban végződött, ezzel tépték szét az áldozatot. Elmondta, hogy a nők, akiknek ezzel a módszerrel roncsolták szét a mellét, nagyobb kínokat éltek át, mint a szülési fájdalmak során. Lidka rájött, hogy ugyanarról a borzalmas eszközzel, a *bitervól* van szó, amelyről Szara úgy félt. A tépővassal, ahogy egyesek nevezték, a nyilvánosan szoptató anyákat büntették még akkor is, ha olyan félreeső helyen táplálták a gyerekeiket, ahol nem látta őket senki az erkölcsvédő őrség tagjain kívül. Szétroncsolt mellel végezték az áldozatok, nemegyszer meg is haltak a fertőzés vagy a vérveszteség miatt. Hajer szerint gyakran alkalmazták ezt az eszközt az Iszlám Állam területén tartózkodó fiatal angol nők, akikre jellemző volt a beteges szadizmus.

Mi viszi rá ezeket a fiatalokat arra, hogy elszökjenek otthonról, és beálljanak a dzsihádisták közé? - töprengett Lidka, amikor két

osztrák tinédzserről, egy tizenhat és egy tizenöt éves lányról olvasott, akik addigi bécsi életüket elhagyva szöktek az ISIS szíriai területeire. „Ne keressetek! Allah szolgái leszünk, és meghalunk érte” - ezt az üzenetet hagyta a két bosnyák származású barátnő a kétségbeesett szülőknek. A két lányt nagyon gyorsan felkapta az ISIS propagandagépezete, ők lettek a „plakátarcok”, akiknek történetével további európai nőket toboroztak. Megjelentek a közösségi oldalakon, szerepeltek videóknban, ahol tiszta feketébe öltözve, néha kalasnyikowal a kezükben buzdítottak a hitetlenek kiirtására. A csinos tinédzser lányokat dzsihadharcosokhoz adták feleségül, és az ISIS- propaganda szerint boldogan éltek a párjuk mellett. Valójában tragikus véget ért a történetük. A fiatalabbik elesett a harcokban, lehet, hogy akkor már gyereket várt. Az idősebbet halálra kínozták a dzsihadisták. Egy ponton ugyanis ráébredt, milyen bestiális kegyetlenségeket művel az ISIS, és megpróbált elmenekülni Rakkából, a dzsihadisták viszont elkapták, és addig ütlegették kíméletlenül, amíg már nem adott életjeleket. Az angol lapok szerint a tinédzser lányra hamar ráunt a férje, ezután szexrabszolgaként kezelték, sokszor szexuális ajándékként adták át a frissen érkező dzsihadistáknak. Halála előtt ugyanez a sors jutott a fiatalabb lánynak is.

Iszonyat, ez felfoghatatlan... - Lidka kikapcsolta a számítógépet, nem volt képes többet olvasni az ISIS kegyetlenkedéseiről. - Milyen jó, hogy Fatmának még Törökországban sikerült kimentenie Szarát azoknak a perverzeknek a markából, mert ha elvitték volna az Iszlám Állam területére...

Hirtelen ötlettől vezérelve Lidka fogta a telefont, és Joannát hívta.

- Halló! - Joanna rögtön felvette.

- Szia, Aska, itt Lidka.

- Szia, Lidka.

- Hogy van Szara? - Lidka még mindig az olvasottak hatása alatt volt, az járt a fejében, milyen borzalmakat követtek el a dzsihadisták az áldozataikkal szemben.

- Köszönöm, egyre jobban. - Joanna hangja vidáman csengett.
- Jár már a csoportterápiára?
- Igen, bár még csak kétszer volt a foglalkozáson, de az orvos szerint minden jól alakul.
- Ennek nagyon örülök, Aska, tényleg nagyon. - Lidka boldog volt, hogy Szarának nem a többi dzsihád-feleség vérfagyasztó sorsa jutott. - Add át neki üdvözlétemet, ha alkalom nyílik rá.
- Természetesen - ígérte meg Joanna. - Az orvos azt mondta, hogy egy hónap múlva meglátogathatjuk.
- Tényleg? Ez nagyszerű hír!
- Igen, mi is alig várjuk, hogy viszontláthassuk. Úgy akarjuk megszervezni, hogy velünk jöhessen Fatma, és Nadir is odarepül Londonból.
- Hát igen, a család a legfontosabb... - Lidka hangja elszomorodott.
- Omárral még mindig nincs meg az összhang? - tapintott rá Joanna a lényegre.
- Nem igazán... - vallotta be Lidka.
- Ne búsulj, Lidka, én is nagyon aggódtam Szaráért, most mégis minden rendeződni látszik. Persze neked köszönhetjük ezt a fordulatot, vagyis, ha szükséged lenne bármilyen segítségre...
- Nem, köszönöm, magamnak kell megoldanom valahogy - sóhajtott fel Lidka.
- És ha bármikor kedved támadna meglátogatni minket, természetesen mindig nyitva áll előtted a házunk.
- Köszönöm, Aska. - Lidka arra gondolt, milyen jó, ha vannak az embernek bizalmas barátai.
- És mi van Marékkal? - kíváncsiskodott Joanna.
- Eljött Lengyelországba, találkoztam vele. - Lidkát kellemes melegség öntötte el már a férfi nevének említésére is.
- Hallok valami különlegest a hangodban - jegyezte meg Joanna.

- Mert különleges találkozás volt - vallotta be Lidka.
- Vagyis?
- Vagyis... - ismételte Lidka önkéntelenül.
- Akkor majd én megmondom helyetted. - Joanna hangjában vidámság bujkált. - Távszerелеmbе estél.
- Lehet... - nevette el magát Lidka.
- Azt mondd, lehet, szóval igen - foglalta össze Joanna. - Nem tagadom, hogy ennek én nagyon örülök. Mikor találkozol vele legközelebb?
- Nem tudom, de remélem, hogy nemsokára.

Marék... Lidka lehunyta a szemét, felidézte az együtt töltött pillanataikat. A perzselő első csókot, a szenvedélytől izzó éjszakát és azt, hogy Marék milyen gyengéd és megértő volt másnap... Már az emléke is elkergette a sötét felhőket a feje fölül. Nem baj, hogy messze van. Sokszor egymás közvetlen közelében is úgy élnek az emberek, hogy valójában fényévnyi távolság választja el őket. Máskor egész más helyen élnek, de egymásra hangolódnak a gondolataik, izzik a szívük a forró érzelemtől, és a lelkük köti össze őket végtelen harmóniában. Marék, drágaságom...

- Anyuci, megrendelhetjük már a pizzát? - Lina jött a szobába.
- Igen, gyere ide, mindjárt választunk valamit. - Lidka kinyitotta a laptopot, és együtt felmérték a kínálatot.

Estefelé Lidka már sokkal jobban érezte magát, felkelt az ágyból, nekilátott a házimunkának. Éppen a fürdőszobát takarította, amikor meghallotta, hogy hazaért Omár.

- Van a konyhában pizza meg saláta - mondta Lidka a fürdőszobából kinézve.
- Jó. - Omár bevonult a szobájába.

Lidka befejezte a takarítást, kikészítette a ruháját másnapra, benézett Linához, főzött magának egy teát, aztán leült, és kézbe vette a telefont. Marekot hívta. Előre örült, hogy mindjárt beszélhet

vele. Egy csengés, kettő, három, négy, öt. Nem vette föl. *Biztos dolga van*, gondolta Lidka. Megitta a teát, és kiment a fürdőszobába haját mosni. Pakolást tett rá, amikor meghallotta, hogy szól a telefon. Marék! Villámgyorsan lekapott egy törölközőt a tartóról, a fejére tekerte, és beszaladt a szobába. Szemébe lógott a törölköző csücske, egyik kezével azt tartotta, a másikkal gyorsan fogadta a hívást.

- Halló!

- Nézd, nagyon sajnálom, nem tudom, mi ütött belém, túlságosan szép vagy, tudom, hogy úgy viselkedtem, mint egy tahó, de ez soha többé nem fordul elő, kérlek, adj még egy esélyt...

Lidka annyira megdöbbsent Piotr arcátlanságán, hogy a férfi ezt mind el tudta hadarni, mielőtt lecsapta volna a telefont. *Hogy merészeli! Hogy van pofája felhívni! Mekkora vadbarom!* - Lidka keze remegett. A viszonylagos nyugalom, amit elért az utóbbi néhány órában, most egy pillanat alatt elpárolgott. Megint megszólalt a telefon. Lidka most megnézte a kijelzőt. Piotr. Nem fogja felvenni. A telefon elhallgatott. Aztán megint hívás. Piotr. És még jó párszor. Lidka legszívesebben kikapcsolta volna a telefont, de Marék miatt nem tette. Hiszen biztos mindjárt visszahívja.

Nem hívta vissza. Az asszony késő éjszakáig várta a hívást, de a készülék hallgatott. Lidka nehezen aludt el.

Amikor másnap bement az irodába, várt rá egy hatalmas kosár, benne művészien elrendezett, színpompás virágkompozíció.

- Mi ez? - kérdezte a szobában terjengő édeskés illatot szimatolva.

- Virág - felelte Klaudia.

- Azt látom, hogy virág! De mit keres itt?

- Téged vár - mondta Klaudia mosolyogva.

- Engem? - csodálkozott Lidka.

- Nagyon bejöhettél neki, ha ilyen csokrot küldött - jegyezte meg savanyúan Agnieszka.

Honnan tudja?, gondolta Lidka, és elpirult, mert csak az járt a fejében, hogy Maréktól kapott virágot.

- Látom, hogy fergeteges éjszaka volt... - Agnieszka hangjából irigység érződött. - Egy ilyen szépfiú...

- Miről beszélsz? - hüledezett Lidka.

- Nem miről, hanem kiről... - javította ki Agnieszka. - Piotrról, láttam, amikor érted jött munka után.

Piotr említésére féktelen harag fogta el Lidkát.

- Ne járjon a szád! - förmedt rá nyersen a kolléganőjére.

- Most mit pattogsz? - kérdezte sértődötten Agnieszka. - Nincs ezen mit szégyellni. Én is ilyet szeretnék.

Ilyet biztosan nem szeretnél. - Lidka dühös pillantást vetett Agnieszkára.

- Olvasd el inkább a kártyát! - javasolta Klaudia, hogy oldja a helyzetet.

Lidka a virágok közé rejtett kis fehér kartonlapért nyúlt. „Kérlek, bocsáss meg. Türelmes leszek. Piotr.” Csalódottan hajította a kártyát az íróasztalra.

- Valami baj van? - kérdezte Klaudia.

- Csak baj van - felelte szomorúan Lidka.

Klaudia megértette, hogy valami nagyon kellemetlen dolog történhetett.

- Megnézhetem? - nyújtotta a kezét a fehér kartonlapért.

- Tessék. - Hadd tudják meg a kolléganői, milyen ócska személtáda az a szépfiú.

- Miért kér bocsánatot? - kérdezte Klaudia meglepetten, miután elolvasta az üzenetet.

- Túl sokat engedett meg magának. - Lidka arra gondolt, hogy talán könnyebben elfelejti ezt a kellemetlen ügyet, ha megtárgyalja a kolléganőkkel. Végül is a legrosszabbra nem került sor.

- Mire gondolsz? - tudakolta Klaudia.
  - Hát tudod... Rám mászott. - Lidka megborzongott, megint érezte magán Piotr mohó kezét.
  - És ez miért olyan meglepő? - Agnieszka csodálkozó pillantást vetett Lidkára.
  - Mert én nem akartam.
  - De hol történt a dolog? - faggatta Agnieszka. - Nálad? Nála?
  - Egy szállodában.
  - Lidka, nagyon kérlek, ne röhögtes! - Agnieszka elnevette magát.
  - Randevúzol egy csávóval, önként elmész vele egy szállodába, aztán csodálkozol, hogy akar tőled valamit?
- Klaudia sokatmondó pillantást váltott Lidkával, nem értettek egyet Agnieszka okfejtésével.
- Aga, szerintem túllőttél a célon - mondta Klaudia. - Lidka világosan megmondta, hogy nem akarja, és ez elég is. Akár a férfinál vannak, akár a nőnél, szállodában, a Holdon, ennek tényleg semmi jelentősége. A nem az nem, és pont.
  - Ahogy mondd. - Lidka hálásan pillantott a kolléganőjére.
  - Na ide figyeljtek... - mondta Agnieszka rosszallóan. - Most úgy beszéltek, mint azok a színésznőcskék, akik annak idején maguk dörgölöztek a hollywoodi mogulokhoz, hogy elinduljanak a pályán, most meg szenvedő képpel vonaglanak és nyivákolnak: *me too, me too...* [\[20\]](#) - Agnieszka elfintorodott, az utolsó szavakat természetellenesen vékony hangon sipította.
- Ebben a pillanatban kinyílt az iroda ajtaja, és egy alacsony, szőke férfi nézett be.
- Aga, hív a főnök.
  - Máris megyek. - Agnieszka kiment a helyiségből.
  - Omárral mentünk oda, Piotr tanította volna autót vezetni, nem gondoltam, hogy... - kezdte Lidka, de Klaudia félbeszakította.

- Nem kell mentegetőznöd, tökéletesen megértelek - mondta támogatóan.

- Köszönöm. Kíváncsi vagyok, mit mondana Aga, ha kikezdené vele a főnök.

- Szerencsére a mi főnökünk nem olyan.

- Rendes ember - ismerte el Lidka.

Pittyent egy SMS.

- A tiéd vagy az enyém? - Klaudia keresgélni kezdte a telefonját.

- Azt hiszem, az enyém. - Lidka reménykedve nyúlt a táskájába a telefonért, remélte, hogy Marék jelentkezett.

- Hogy tetszik a csokor? - kérdezte Piotr.

- Ezt az arrogáns vadbarmot! - méltatlankodott Lidka.

- Piotr?

- Az - bólintott Lidka. - Hogy van képe mindezek után még hívogatni, csokrot küldeni, SMS-ezgetni? - sorolta felháborodva.

- Ha szégyellené a viselkedését, biztos nem csinálná - jegyezte meg Klaudia.

- Na igen, nyilván - helyeselt Lidka.

Agnieszka visszajött a szobába egy köteg irattal a kezében.

- Mint látjátok, lányok, lesz mivel szórakoznunk. - Lerakta a papírokat az asztalra. - Nézzük át őket, és gondolkozzunk...

A nap fennmaradó részét a különféle ünnepi műsorok, céges bankettek, külföldi nagyvállalatok rendezvényeivel töltötték, szervezési kérdésekkel, új projektek előkészítésével foglalkoztak.

- Phú! - sóhajtott fel Klaudia, amikor a munkaidő utolsó órája is a végéhez közeledett. - Megadta a góré a kezdőlökést így a hét elején.

- Na de most már itt a vége. - Lidka fölvette a kabátját, és az ajtó felé indult.

- Hát a csokor? - kérdezte Agnieszka. - Nem viszed a virágokat.

- Nekem nem kell.

- Miért? Olyan szép csokor...

- Akkor vidd haza te!

- Tényleg? - Agnieszka a szirmok fölé hajolt, a virágillatot szimatolta. - Finom...

- Vidd csak haza... - ismételte meg Lidka. - Vidd el vagy dobd ki, mindegy, nekem nem kell. Holnap találkozunk.

- Várj csak, én is megyek. - Klaudia a kolléganője után sietett.

Az előcsarnokban Lidka hirtelen megtorpant.

- Elfelejtettél valamit? - kérdezte Klaudia.

- Nem, csak... - Lidka ijedten meredt a bejáratra.

- Mi történt?

- Nem tudom, ez a Piotr... Nem tudom, mire számítsak... - Hirtelen olyan védtelennek érezte magát, mint azon az átvirrasztott éjjelen a szállodában. - Megnéznéd, hogy ott van-e az autója a bejárat előtt? Nem szeretném látni soha többé...

- Persze, maradj itt, kimegyek és megnézem.

- Nagyon köszönöm.

- Nincs mit. - Klaudia a kijárat felé indult.

Tíz perc múlva ért vissza kifulladásra.

- Na? - kérdezte Lidka.

- Nincs itt. - Klaudia levegő után kapkodott. - Úgy értem, én nem láttam. Sem őt, sem az autóját. Körülnéztem az épület mellett is, de szerintem nincs itt.

- Köszönöm, lehet, hogy csak túlérzékeny vagyok.

- Érthető, menjünk együtt, ne félj. - Klaudia belekarolt a kolléganőjébe.

Kiléptek a szálloda elé, és még egyszer körülnéztek minden irányban.

- Itt már jó, nem akarlak feltartani - mondta Lidka, mert nem látott semmi gyanúsat.

- Boldogulsz egyedül? - kérdezte aggodalmasan Klaudia.
- Igen, megleszek - nyugtatta meg Lidka.
- Jó, akkor én indulok, de ha történne valami, csak hívj!
- Persze, viszlát holnap.
- Viszlát holnap.

A megnyugtató szavak ellenére Lidka hazafelé tartva egész úton kényelmetlenül érezte magát, azt figyelte, nem tűnik-e föl valahol Piotr vagy az autója. A férfi tudta a címét, ezért Lidka csak akkor lélegzett fel megkönnyebbülve, amikor beért a lakásba, és gondosan bezárta maga mögött az ajtót.

Elalvás előtt Marék számát hívta. Olyan nagy szüksége lett volna most a beszélgetésre! Hiszen addig annyiszor nyújtott neki csodás lelki támaszt! És az az együtt töltött, feledhetetlen éjszaka... Annak köszönhetően állt Lidkához olyan közel, nagyon közel... Egy, kettő, három... Tíz csengés. Nem vette föl. Lidka még várt, remélte, hogy Marék visszahívja, de hiába.

Egész héten hívogatta Marekot, többször küldött neki SMS-t is, visszahívást kért, de nem jött válasz. Viszont rendszeresen hívta és SMS-ekkel bombázta Piotr, ami Lidkát rettentően zavarta. Valahányszor megnyikkant a telefonja, azt hitte, hogy Marék jelentkezik végre, de az esetek többségében a levakarhatatlan Piotr volt az. Lidka már azon a ponton volt, hogy küld neki egy SMS-t, hogy ne zaklassa, de nem tette meg, mert attól félt, hogy Piotr bármilyen jelet az ismerkedés folytatására való buzdításként értelmezhet. Ezért tudomást sem vett róla, várta, hogy egyszer csak elunja ezt az egyoldalú hívogatást.

Marék még napokig nem adott életjelet, Lidka fejébe pedig befészkelte magát egy szörnyű gondolat. Lehet, hogy csak szórakozott velem? Lehet, hogy azt akarta, amit Piotr... De hiszen olyan forrón... Egész végig... Könnyek gyűltek Lidka szemébe. Lehet, hogy ilyen hatalmasat tévedett? És nem is csak Piotrral, hanem Marékkal kapcsolatban is? De az a szívébe rejtett „szeretlek” még mindig lágyan ringatózott benne.

* * *

Újabb hét kezdődött, és Lidka nyomorultul érezte magát. A munkahelyén Klaudia rögtön észrevette.

- Gondjaid vannak? - kérdezte a kolléganője bánatos arcát nézve.
- Csak gondjaim vannak - felelte lemondóan Lidka.
- Piotr nem hajlandó lekopni?
- Az is.
- Mi van még? -Jó sok minden.
- Igyunk egy gyors kávé munkánk után? - vetette fel Klaudia.
- Szívesen, ha ráérsz. - Linának órája volt délután, Lidkának nem kellett hazarohannia rögtön munkánk után.
- Oké, megbeszéljük. - Klaudia kedvesen megszorította a kolléganője kezét.

Lidka egész nap szórakozott volt, egyáltalán nem tudott koncentrálni a feladataira. Nem értette Marék viselkedését, remélte, hogy Klaudia segít majd leküzdeni a gyötrő kétségeit.

Munkánk után ugyanabba a vendéglőbe mentek, ahol Lidka Marékkal járt korábban.

- A fehérszárga-krémleves ajánlom - mondta a pincérnő, amikor átnyújtotta az étlapot. Lidkának könnybe lábadt a szeme.
- Nincs sok időnk, rögtön rendelünk is - mondta a pincérnőnek Klaudia.
- Mit hozhatok?
- Kérsz valamit enni? - kérdezte Klaudia Lidkát.
- Nem, csak kávé és vizet kérek.
- Kávé és víz - jegyezte fel a pincérnő. - És önnek? - kérdezte Klaudiát.
- Ugyanazt kérem.
- Rendben. A víz szénsavas legyen vagy mentes?

- Nekem mentes - mondta Lidka.

- Nekem is.

- Két kávé és két mentes víz - ismételte el a pincérnő, fogta az étlapokat, és elment az asztaltól.

- Mi baj van? - kérdezte Klaudia, miután észrevette a könnyeket Lidka szemében.

- Említettem már Marekot, emlékszel?

- Azt, akibe beleszerettél?

- Nagyon fontos nekem.

- Akkor mi a gond? Legutóbb sugárzott rólad a boldogság, amikor beszéltél róla.

- Igen, mert randevúra készültem vele.

- És? Lemondta a randit?

- Nem...

- Akkor mi történt?

Odalépett az asztalhoz a pincérnő, letette az asztalra a kávékat, a vizet és a poharakat.

- Köszönöm. - Lidka megvárta, míg a pincérnő távozik. - Találkoztunk... És olyan éjszaka volt... Olyan, amilyen nem szokott megtörténni... Varázslatos... Megismételhetetlen... - Elhallgatott, mert az elérzékenyüléstől elfulladta hangja.

- És azután?

- Marék hazament... Tudod, Frankfurtban lakik.

- Az messze van.

- Hát igen, messze, ezért csak telefonon tartom vele a kapcsolatot.

Lidka elhallgatott egy időre, mert eszébe jutott minden Marékkal töltött pillanat, minden, ami Mallorcán és ami a közelmúltban történt, és sem egyikben, sem másikban nem talált semmit, ami okot adott volna a férfi viselkedésére.

- Megszakadt vele a kapcsolat, mert egyáltalán nem jelentkezik. - Könnyecseppek folytak végig Lidka arcán. - És én ezt nem értem, nem értem...

- Esetleg... - töprengett Klaudia. - Nem gondoltál...

- Mire?

- Úgy értem... Bocs, de annyi minden történhet... Lehetett valamilyen baleset...

- Szűzanyám! - jajdult fel Lidka.

- Vagy talán gondjai vannak... Vagy valami más, nagyon fontos dolga...

- Erre nem is gondoltam - vallotta be Lidka.

- Azt hiszem, hajlamosak vagyunk a magunk módján magyarázni az emberek viselkedését, pedig lehet, hogy valami nagyon fontos indok van a háttérben, amiről nekünk halvány fogalmunk sincs.

- Igazad van... Mit javasolsz?

- Kérd meg, hogy legyen őszinte!

- Már kértem, hogy hívjon föl.

-És?

- Semmi. Csönd.

- Akkor valahogy úgy kell megfogalmaznod, hogy megértse, tudnod kell az igazat, akármilyen is az.

- De mit írnak? Ne felejtse el, hogy csak SMS-ezünk...

- Nem tudom, te ismered jobban, találj ki valamit.

- Jó, meggondolom. - Lidka az órájára nézett. - Ne haragudj, mennem kell, Lina mindjárt hazaér az órájáról.

- Persze, engem is várnak otthon. Szóljunk a pincérnőnek - mondta Klaudia, és körülnézett a teremben.

Lidka egész úton azon gondolkodott, hogyan fogalmazza meg az üzenetet Maréknak, hogy a férfi válaszoljon is rá, és magyarázatot

adjon a hallgatására. Több ötlet is eszébe jutott, de egyik sem tűnt elég jónak.

Otthon gyorsan nekiállt a főzésnek, éppen elkészült, mire hazaért Lina.

- Gyere, kicsim, kész a vacsora.

- Jó, de előtte még akarok mutatni valamit.

- Mi az?

- Mindjárt idehozom. - Lina kivett a rajzmappájából egy nagy kartonlapot, és a konyhába vitte. - Nézd!

- Csodaszép! - dicsérte Lina a lánya rajzát, amely a színpompás, táncoló kuvaiti szökőkutakat ábrázolta. - Nagyon jól megragadtad. - Lidka a színes táncot járó, kavargó vízsugarakat és vízcseppeket nézte.

- Kasia néninek is nagyon tetszett - mondta elégedetten Lina. - Többször megdicsért.

- Nagyon büszke vagyok rád, kislányom - mondta Lidka, és meghatottan csókolta meg Linát. - Gyere gyorsan, mert kihűl az ebéd!

Evés után Lina indult leckét írni, Lidka pedig leült, és törte a fejét, milyen üzenetet küldjön Maréknak. Negyedóra után fogta a telefonját, és ezt írta:

Ha neked csak egyéjszakás kaland volt, akkor mondd meg!

Néhány perc múlva pittyent az SMS. *Válaszolt!* - Lidka türelmetlenül nyitotta meg az üzenetet.

Ne hívj többet. Láttalak Piotrral - olvasta megdermedő szívvel.

XII. FEJEZET

Perzselő vágy

Lidka végigsírta az egész éjszakát. „Ne hívj többet... Ne hívj többet...” - a maga teljes kíméletlenségével hasított belé a szörnyű igazság. Látott Piotrral... De mikor? Hogyan? - törte a fejét. Ha látta, akkor az csak Lengyelországban lehetett. *De miért nem szólt, hogy jön? És hol látott?* - gondolkodott feszülten. - *Biztos akkor, amikor Piotr elém jött a munkahelyemre, mert más lehetőség nincs. Piotr arcon csókolt, én meg beültem az autójába, és Marék ezt a maga szája íze szerint értelmezte. Csakhogy a valóság egészen más...*

- Mi történt, anyuci? - kérdezte Lina rémülten, amikor reggel megpillantotta Lidka felpuffadt arcát és vöröslő szemét.

- Semmi, kicsikém, fáj a gyomrom, nem tudtam aludni.

- Most is fáj? - kérdezte aggodalmasan Lina.

- Nem, már elmúlt - felelte Lidka.

Nem múlt el. Fáj a gyomra, a szíve, a lelke. Ugyanaz a lélek, amely Marékkal találkozott a bűbájos Valldemossában, ahol Chopin romantikus noktürnje szólt, ugyanaz, amely vele táncolt a hajón Mallorca fényárban úszó partjainál. *Marék, drágaságom, édesem, egyetlenem...*

- Miért sírsz, anyuci? - kérdezte Lina.

- Semmi, semmiség... - mondta Lidka a könnyeit törölgetve. - Gyere, kislányom, készíték reggelit.

Hiába pakolt magára Lidka vastag réteg sminket, a munkahelyén Klaudia rögtön észrevette, hogy valami nagyon nagy baj történhetett.

- Marék írt valamit? - kérdezte rosszat sejtve.

- Igen.

- Micsodát?

Lidka arca határtalan kétségbeesést tükrözött.

- Ilyen nagy a baj?

- Annál is nagyobb.

- Vagyis?

- Meglátott, amikor Piotrral találkoztam, és szerinte ezzel végérvényesen lezárult a kapcsolatunk.

- Ha Piotr az oka annak, hogy Marék így viselkedik, akkor magyarázd meg neki, mi történt valójában - tanácsolta Klaudia.

- Kár lenne elveszítenetek valami nagyon értékeset olyasvalami miatt, ami meg sem történt.

- De hogy magyarázzam meg neki? - Lidka hangja megremegett. - SMS-ben? Ez lehetetlen, te is tudod. Gondolod, hogy rögtön el is hiszi, ha megírom neki, hogy Piotrral nincs köztünk semmi?

Különösen azután, amit bevallottam neki Lina apjáról, tette hozzá magában.

- Már miért ne hinné el? - kérdezte Klaudia.

- Mert neki nyilván fontosabb az, amit a saját szemével látott - mondta Lidka.

- Vagy inkább az, amiről azt hitte, hogy látta - pontosította Klaudia.

Ebben a pillanatban lépett be a szobába a főnök, Klaudia és Lidka pedig kénytelen volt félbeszakítani a beszélgetést, és a feladataikkal foglalkozni.

A munkaidő vége felé zizzent Lidka telefonja, őt pedig az a csalfa remény töltötte el, hogy Maréktól kapott üzenetet. Pedig Piotr volt az, ezúttal találkozót kért.

- Mikor hagy már végre békén? - méltatlankodott Lidka Klaudiának, amikor kifelé mentek az épületből.

- Megint Piotr zaklat?

- Igen, és nem ismer határokat az arroganciája!

- Most mit akart?

- Van képe randevút kérni, most mit szólsz? - Lidka nem tudta titkolni a felháborodását.

- Igazad van, most túlment egy határon. Nem kellene feljelentened? - javasolta Klaudia.

- De mit mondjak? Hiszen nem fenyeget... - mondta Lidka, és idegesen nézett körül.

- Azt mondod, hogy nem fenyeget, mégis megfélemlítve érzed magad - vette észre Klaudia. - Inkább te ijeszd meg azzal, hogy feljelentetted a szállodai erőszakoskodásért.

- Klaudia, maradjunk a valóság talaján! - mondta szkeptikusan Lidka. - A nők sokszor brutális erőszakért tesznek feljelentést, és be kell számolniuk arról, milyen ruha volt rajtuk...

- Mintha lenne bármi jelentősége... - vetette közbe Klaudia.

- Ahogy mondod... - helyeselt Lidka. - És még magyarázkodniuk is kell, hogy nem provokáltak...

- Abszurd az egész!

- Sajnos! - bólogatott Lidka. - Na, nekem itt be kell kanyarodnom. Viszlát holnap!

- Szia! Vigyázz magadra!

Lidka sietett haza, ahol a szokásos feladatok várták. Már majdnem odaért a házukhoz, amikor hirtelen rémülten megtorpant. Piotr grafitszürke BMW-je! A férfi félig leeresztett ablakkal ült a volán mögött, és nyilvánvalóan őt várta. Nem tudott volna úgy bemenni a lépcsőházba, hogy ne vegye észre. Lidka nem ment közelebb, úgy helyezkedett, hogy kívül maradjon Piotr látókörén. Veszettül vert a szíve, kiszáradt a torka. Arra számított, hogy a férfi hamar elunja a várakozást, de eltelt egy negyedóra, és Piotr nem hajtott el. *Odamegyek hozzá, és leordítom, hogy egyszer s mindenkorra hagyjon engem békén!* - döntötte el egy ponton, de alig tett két lépést, máris cserben hagyta a bátorsága. Emlékezett, hogyan érezte magát, amikor szemtől szemben állt a vénasszonnyal.

Tanácsstalanul állt meg, nem tudta, mit tegyen most. Egyszer csak fölbukkant a saroknál két, a házban lakó ismerős, a bevásárlásból tértek haza.

- Jó napot, Basia néni! - köszönt, és gyorsan melléjük szegődött. - Jó napot, Ania néni!

- Jó napot, Lidka! - mosolygott rá az egyik idős hölgy.

- Jó napot! Rég nem láttam - mondta a másik.

- Mert mindig csak a munka, a háztartás, rohanok egész nap... - Lidka a szeme sarkából figyelte, hogy Piotr felé néz, és ideges grimasz fut át az arcán.

- Ilyen időket érünk, Lidka, csak rohan mindenki, de hát hová rohannak, mondja meg, csak nem a halálba... - mondta az egyik szomszédasszony, és Lidka szinte beleborzongott, olyan erősen érezte, hogy a közelében van Piotr.

- Hagyd már abba, Basia, mit nem mondasz a fiataloknak! - intette Ania néni.

Lidka a szomszédasszonyokkal együtt szállt be a liftbe, fölment a saját emeletére, belépett a lakásba, és gondosan bezárta maga után az ajtót. A gyerekek már otthon voltak, ezért Lidka gyorsan nekilátott a főzésnek. Időnként az ablakhoz lépett, megnézte, hogy ott áll-e még Piotr autója. Több mint egy óra telt el, mire odébbállt. Lidka Marekot akarta hívni, akárcsak Kuvaitban, amikor gondjai voltak, de belátta, hogy úgysem venné fel. Alig tudta visszatartani a könnyeit.

Megszólalt a telefon, és majdnem felpattant, azt hitte, megint Piotr zaklatja. Szerencsére a nővére volt a vonalban.

- Szia, mi újság nálatok? - kezdte Gosia. - Sosem hívsz...

- Szia! Anyu hogy van? Túl van már a megfázáson?

- Igen, de most meg te vagy megfázva? - kérdezte Gosia, mert észrevette, hogy megváltozott a húga hangja.

- Valami bujkál bennem... - Lidka nem akarta elárulni, hogy az állandó stressz viseli meg.

- Vegyél be valamit, nehogy ágynak essél, mint anyu - tanácsolta Gosia.

- Már vettem be - nyugtatta Lidka. - Anyu teljesen meggyógyult?

- Igen, túl van az antibiotikum-kúrán, ami után elvittük kontrollra, azért tudjuk most biztosan, hogy minden a legnagyobb rendben.

- Jaj, de jó!

- Meséltem neki rólad meg Marékról, biztos azért állt talpra ilyen gyorsan - nevette el magát Gosia.

Hosszas hallgatás támadt.

- Mi van? - kérdezte Gosia. - Valami rosszat mondtam?

- Marék már a múlt - vallotta be rekedten Lidka.

- Micsoda? - döbbent meg Gosia.

- Ahogy mondom. Nem aktuális...

- Miért? Mi történt? - faggatta a nővére.

- Sok minden történt... - mondta Lidka sírós hangon.

- Figyelj, Lidka, gyere el hozzánk a hétvégén, kipihened magad, beszélgetünk...

- Őszintén szólva erre már én is gondoltam. - A szülői ház Lidkának mindig támaszt jelentett.

- Akkor nincs mit meggondolni, gyere és kész - biztatta a húgát Gosia. - Anyu biztos megvigasztal.

- Megyek, csak mondd meg anyunak, hogy ne főzzön nekünk semmit, meg ne is készüljön - kötötte ki Lidka. - Nem akarom, hogy kifárasza magát a betegség után.

- Megmondom, de hogy hallgat-e rám, azt nem tudom - jegyezte meg Gosia. - Hiszen ismered...

- Legalább próbáld meg! Akkor látjuk egymást a hétvégén.

- Igen, és előre örülök neki. Szia.

- Szia.

Lidka rögtön bement Lina szobájába, hogy bejelentse neki az utazást.

- Kicsim, szombaton elmegyünk a nagyihoz.

- Jaj, de jó! - kiáltott fel a kislány. - Anyuci, eljöhet velünk Natalia?

- Jöhet, ha van kedve.

- Igen, Natka már régóta el akar jönni velem a nagyihoz hétvégére, szóval, ha nem baj...

- Olyan sokszor alszol náluk, szívesen vendégül látom most én.

- Szuper! - nyugtázta Lina. - Mindjárt föl hívom, hogy kérdezze meg a mamáját, eljöhet-e.

- Ha szeretne beszélni velem a mamája, akkor Natalia kérje meg, hogy hívjon föl. Megnyugtatom, hogy Natka jó kezekben lesz.

- Jó, megmondom neki. - Lina boldogan nyúlt a telefonért.

Lidka közben bement Omárhoz, hogy bejelentse a rokonlátogatást. Megállt az ajtó előtt, mert a fia megint arabul skype-olt valakivel. Élénk beszélgetésben voltak, de Lidka nem tudta kivenni, miről van szó. Hangosan kopogott, erre a fia rögtön megszakította a beszélgetést.

- Arab társalgás? - kérdezte, miután belépett.

- Igen, egyre jobban megy - dicsekedett Omár.

- Jól van. Hétvégén Linával elmegyünk a nagyihoz, szóval...

- Nem megyek - szakította félbe Omár nyersen az anyját. - Százszor megmondtam már, hogy nem megyek oda. Hazudtatok nekem. Hazudtatok mind. - Omár a számítógép felé fordult, és bekapcsolt egy jellegzetes, harsány hangeffektusokat adó játékot.

Milyen pocsk egy nap! - gondolta Lidka, és mélyet sóhajtván bement a szobájába. Megint Marékra terelődtek a gondolatai. Nagyon sajnálta, hogy egy véletlen incidens miatt, amit ráadásul teljesen tévesen értelmezett a férfi, úgy szakadt meg a kettejük szépen kezdődő kapcsolata, mintha egy éles, kegyetlen kard vágta

volna ketté. Annyira hiányzott neki Marék! A beszélgetés vele, a hangja, az érintése... Lidka tudta, hogy a köztük lévő távolság miatt mindvégig szenvedtek volna egymás hiányától, de a kettesben töltött, varázslatos pillanatok emléke és különösen a közeli viszontlátás reménye segítette volna túlélni a távollét idejét. Most meg üresség van... A nagy semmi...

Az volt a legszomorúbb, hogy éppen az elszakított kötelékekről beszélgettek az utolsó találkozásukkor. Marék a barátaival fennálló problémákról beszélt, Lidka a fiával kapcsolatos gondokról, Marék segítséget ajánlott, meghívta Frankfurtba, aztán gyengéden elbúcsúztak, azt súgta, hogy...

Az asszony feltápászkodott, elkezdett takarítani, mert muszáj volt elfoglalnia magát valamivel, hogy ne Marékra gondoljon szüntelenül. Rendbe hozta a fürdőszobát, a konyhát, kiporszívózott, feltörölte a padlót, letörölte a nem létező porszemeket. Vacsorát főzött, aztán elmosogatott. Letusolt, és remélte, hogy az előző, átvirrasztott éjszaka és az aktívan töltött nap után sikerül gyorsan elmerülnie a megváltó álomban, és azzal együtt eljön a feledés. De nem jött az álom. Nyugtalanul hánykolódott az ágyban, próbálta megfékezni sebesen kavargó gondolatait, próbálta nem átadni magát a bánat és a keserűség mindent elborító érzésének. Éjfélig kínlódott így, végül a laptopjáért nyúlt, hogy olvasással üsse agyon az újabb, pihenés nélküli éjszaka csigalassúsággal vánszorgó perceit. És most rögtön az Iszlám Államról szóló híreket kereste, mert már maga a név is Szara tágra nyílt, szenvedő szemét idézte fel benne.

* * *

Komoly fenyegetésre figyelmeztettek a titkosszolgálatok: több ezer dzsihádistát tér vissza Európába az önkényesen kikiáltott kalifátus egykori területeiről. Fokozatosan kerültek ki a kalifátus fennhatósága alól az elfoglalt területek, a lakóiknak pedig nem volt hová menniük. Ezért a harcokban edződött, kegyetlen iszlám szélsőségesek közül azok, akik Nyugaton születtek, azt a parancsot

kapták, hogy térjenek haza, és alakítsanak terrorista sejteket. A titkosszolgálatok különös figyelmet fordítottak a dzsihádisták gyerekeire, akik a szüleikkel költöztek a kalifátusba, és azokra is, akik ott születtek. Ezeket a gyerekeket az ISIS gyűlölettel fűtött, beteg doktrínája értelmében nevelték, és előre látható volt, hogy nagyon nehéz lesz átalakítani a gondolkodásukat. A kalifátus életének alapeleme volt az erőszak és a kegyetlenség, egész másképp értelmezték a jó és a rossz fogalmát, mint Európában szokás. Annak ellenére, hogy a szüleik által vallott szélsőséges ideológia tragikus áldozatai voltak, komoly veszélyt jelentett, hogy ezek a gyerekek egész kicsi koruktól fogva ebben éltek.

Lidka felidézte magában, mit mesélt Joanna arról, amit Szara élt át a dzsihádisták titkos táborában, ahol arra képezték ki a nőket, hogy kegyetlen ISIS-katonákat neveljenek a gyerekeikből. Az anyáknak vetített videókból alig hatéves gyerekek vágják el a mackóik, babáik torkát hatalmas késekkel, náluk nem sokkal idősebbek kivégzéseket hajtottak végre, vagy megtanították nekik a puska és a gránát használatát. Azoknak a gyerekeknek, akik bestiális kivégzéseknek vagy kínzásoknak voltak szemtanúi, olyan szokványos volt egy másik embert megölni, mint tornyot rakni építőkockákból.

Jól mutatja a tizenöt éves, német Safija esete, hogy milyen könnyű manipulálni egy kisgyerek gondolkodását, milyen könnyű gyilkost nevelni belőle. Safija brutálisan, késsel vágta el egy rendőr nyakát Hannoverben. A rendőr valami csoda folytán életben maradt, de ezt a támadást tekintik az első németországi terrorista merényletnek, amelyet az úgynevezett Iszlám Állam nevében követtek el. Safija történetétől a hideg futkosott Lidka hátán.

Safija édesanyja marokkói származású, mélyen hívő muszlim asszony volt, az apja pedig iszlám hitre tért német. Felbomlott a házasságuk, a kislány a két öccsével az édesanyjukkal maradt, aki rendszeresen vitte a gyerekeket a hannoveri mecsetbe. A mecset mellett működött az iskola, ahol a kis Safija a Koránt tanulta kívülről, de közben szalafiták befolyása alá került, akik megkezdték

a szisztematikus indoktrinációt. Safija alig volt hétéves, amikor szerepelt egy propagandafilmben, amelyet később a YouTube-on tettek közzé. Ebben az látható, hogy a muszlim viseletbe öltözött kislány, akinek fejkendője alól egy szál haj sem látszik ki, németül beszélget egy hosszú, fekete *diszdás*át viselő, szakállas férfival, aki nagy mikrofont tart a kezében. Safija széles mosolya, a szalafitával fenntartott közvetlen szemkontaktus és a feléje forduló arc azt sugallja, hogy a kislány jól érzi magát a férfi társaságában, és tökéletesen megbízik benne. A szalafitára néző, fesztelen Safija többször oldottan fel is nevet. Egyszer csak a férfi átnyújt neki egy kis méretű mikrofont meg a Koránt, a kislány pedig nagy odaadással, gyerekhangon szavalni kezdi. Amikor befejezi, a szalafita látványosan megdicséri, aztán azt mondja: „A muszlimok új nemzedékéhez tartozol, büszke vagyok rád. Tanuld meg kívülről a Koránt, mert az ítélet napján minden verssel a beavatás magasabb fokára lépsz.” A videón a szalafita azt mondja a kislányról, akin látszik a feltétel nélküli odaadás: „kishúgunk az iszlámban”.

Nyolc évre rá a már tizenöt éves Safija kiment a pályaudvarra, és hosszan figyelte a járőröző rendőröket. Ez felkeltette a rendőrök gyanakvását, igazoltatni akarták. Közelebb mentek, Safija ekkor előrántott egy kést, és nagy erővel belevágta egy rendőr nyakába. Fiatal kora ellenére emberölési kísérletért, súlyos testi sértésért és terrorszervezet pártolásáért ítélték el.

Néhány hónappal korábban, egy nappal a súlyos párizsi terrorista merényletek után, amelyekben százharmincan haltak meg és háromszázan megsebesültek, közülük majdnem százan súlyosan, Safija ezt írta az egyik chatfórumon: „A tegnapi nap a kedvencem. Allah megáldja az oroszlánjainkat, akik tegnap részt vettek a párizsi akcióban.” A kislány nagy vágya volt, hogy eljusson az ISIS területeire, ezért elment Isztambulba. Safija mamája bejelentette a lánya eltűnését, aztán maga is odarepült, hogy megkeresse. Sikerrel zárult az akció, nem sokkal később hazavitte a lányát Németországba.

Az információs szolgálatok szerint azok a gyerekek, akik átestek az iszlám szélsőségesek agymosásán, könnyen válhatnak élő bombává: nem riadnak vissza attól, hogy terrormerényleteket hajtsanak végre európai városokban. Lidkát az rázta meg a legjobban, hogy a figyelmeztetések szerint akár tizennégy évesnél fiatalabb gyerekek is fenyegetést jelenthetnek. Az úgynevezett Iszlám Államban már hatéves kortól elkezdődött a gyerekek reguláris katonai kiképzése. Úgy ítélték meg, hogy tizenévesen már tudnak harcolni a hitetlenek ellen, vagyis végrehajthatnak öngyilkos akciókat. A *Washington Post* számolt be arról, hogy egy riporterük találkozott egy nyolcéves szíriai kisfiúval, aki emlékezetből rajzolt le egy jelenetet. Egy park volt a képen, amely játszótér volt, mielőtt elfoglalták a várost az ISIS katonái. A kisfiú rajzán viszont, amely már az Iszlám Állam uralmának idejét tükrözte, nem voltak önfeledten játszódozó gyerekek a parkban. Két férfi körül csoportosuló alakokat rajzolt, az egyiknek nem volt szeme, a másik, a kopasz láthatóan ideges volt valamiért. A kisfiú emlékezetében élesen megmaradt ez a jelenet, mert amikor a kopaszt rajzolta, el is mondta: „Nagyon dühösnek látszott. Lefogta a másik férfit, és tartott valamit a kezében.” Aztán a szíriai kisfiú egyenesen a riporterhez fordult: „Látod, ennek itt nincs szeme, mert kivájták a többiek. Aztán azok az emberek odaálltak mögé, és leesett a feje.” A kisfiú az ujjával mutatta, hová rajzolta a levágott fejet. Aztán lehunyta a szemét, mintha azt akarta volna, hogy tűnjön el a jelenet, amit lerajzolt. „Nem - mondta végül. - Nem akarok emlékezni rá.”

Ilyen körülmények között nőtt fel több ezer gyerek, köztük azok is, akiket szántsándékkal ISIS-katonának neveltek.

Egy másik összeállításban a lap egy marokkói nő nyilatkozatát idézte, amelyet azután tett, hogy az Iszlám Állam sokat veszített a befolyásából és a területeiből. „Erős fiúkat és lányokat fogunk nevelni, elmondjuk nekik, hogyan élünk a kalifátusban. Még ha most nem is tudtuk megvédeni, a gyermekeink egy nap biztosan visszaszerzik.” A közösségi fórumokon rengeteg, tiszta feketébe öltözött nőt lehetett látni, még az arcukat is fekete lepel fedte, a

kezüket pedig magasba emelték a katonai győzelem jeleként, vagy kalasnyikovit tartottak benne. Propagandavideók is köröztek a neten, amelyeken fekete leplet viselő nők fegyveres gyakorlatot végeztek, vagy célba lőttek. Sokak szerint a dzsihádisták éppen a nőkben találták meg azt az erőt, amelynek segítségével egyszer majd újjáépíthetik a nagy hatalmú kalifátust.

A szalafita ideológiát valló nők feladata volt dzsihádistát nevelni a gyerekekből, azonkívül különleges női egységekbe osztották be őket, s megtanították nekik, hogyan plántálják a gyerekekbe a gyűlöletet, hogyan uszítsanak a hitetlenek ellen. Az is a nők feladata volt, hogy fiatal muszlimokat csábítsanak a szalafiták közé. Lidkának eszébe jutottak Marék szavai, aki szerint Németországban riasztóan növekszik a szalafiták száma, és ezt megerősítette az, amit a cikkekben olvasott. Emellett hangsúlyozták a kiválóan kiépített szalafita propagandagépezet jelentőségét - karitatív szervezetek munkásai közé férkőzve látogattak menekülteket befogadó állomásokat, röplapokat osztogattak a frissen Európába érkező muszlimoknak, amelyeken buzdították őket: „Csatlakozzatok hozzánk. Megmutatjuk nektek a mennyországot.”

Nem könnyű ez ellen harcolni, gondolta Lidka, és összecsukta a laptopot. Eszébe jutott a vénasszony és az a határtalan gyűlölet, amit iránta, a hitetlen nő iránt érzett. Kafiraként mennyi megaláztatáson kellett keresztülmennie, hány szidalmat kellett hallania... Jó, hogy ezt már maga mögött hagyta. Lidka szeme lecsukódott, és negyedóra múlva végre sikerült elaludnia.

* * *

Másnap a munkahelyén elmondta Klaudiának, hogy előző nap Piotr a házuk előtt várt rá.

- Mondtam már, hogy fel kellene jelentened. - Klaudia úgy gondolta, nem szabad félvállról venni a zaklatást. - Magad mondtad, hogy nem tudod, mire számíthatsz tőle.

- De mit mondanék? Küldött pár SMS-t, néhányszor rám telefonált, egyszer leparkolt a házunk előtt... Vádnak ez nagyon gyenge.

- Meg az erőszakoskodás a hotelban - emlékeztette Klaudia.

- Erről már beszéltünk... Önként mentem el vele, önként engedtem be a szobámba...

- Mindenesetre légy óvatos! - figyelmeztette a kolléganőjét Klaudia.

- Az leszek mindenképpen.

A következő napok folyamatos feszültségben teltek, mert valahányszor kilépett a munkahelye vagy a házuk ajtaján, alaposan körülnézett, nem leselkedik-e rá valahol Piotr, vagy nem áll-e ott az autója. Időközben a férfi abbahagyta a telefonálgatást, ami még jobban megijesztette Lidkát, mert volt egy olyan előérzete, hogy ez a vihar előtti csend. Sokszor felmerült benne, milyen jó lenne megbeszélni az egész ügyet Marékkal. Emlékezett, hogy mihelyt megtudta, hogy Lidka bajban van, rögtön felajánlotta, hogy odautazik hozzá Lengyelországba, sőt Kuvaitba. Ha elmondhatná neki, milyen nyomorultul érzi magát... És ha nincs az a... Biztos, hogy azonnal ideutazna, és találna valamilyen megoldást. Valahányszor erre gondolt, a bánat keserű könnyei gyűltek a szemébe, hogy véget ért ez a szép és kivételes kapcsolat, mielőtt még igazán elkezdődött volna.

Türelmetlenül várta a hétvégét, amikor hazalátogat. Legalább ott nem kell attól félnie, hogy váratlanul felbukkan a sarkon Piotr autója. A hozzátartozói közelsége és a vendégszerető szülői ház megkönnyebbülést és vigaszt nyújt majd, mint mindig. Nem tudta leplezni az elégedettségét, amikor pénteken, a hosszúra nyúlt nap után hazaindult a munkahelyéről.

- Látom, jobb a hangulatod - jegyezte meg Klaudia. - Marék jelentkezett?

- Sajnos nem, de holnap megyek a családomhoz hétvégére - magyarázta Lidka. - Találkozom az anyukámmal, a nővéremmel, az

öcsémmel...

- Értem... Még a legnehezebb helyzetekben is vigasztalóak a jó családi kapcsolatok.

- A közeli rokonok pusztán jelenléte is nagyon komoly támaszt jelent - ismerte el Lidka.

- Akkor jó hétvégét kívánok neked.

- Köszönöm, én is neked.

- Viszlát hétfőn.

- Szia.

Otthon Lidka összecsomagolt mindent, amire szüksége lesz a hétvégén, aztán bement Lina szobájába, aki boldogan készült az utazásra.

- Natkát holnap hozza a mamája, ahogy kérted - mondta a kislány. - Mondtad a nagynak, hogy eljön velem az osztálytársam?

- Persze, felhívtam a munkahelyemről.

- És mit szólt hozzá a nagyi?

- Örült, hogy magaddal hozod a barátnődet.

- Omár velünk jön?

- Nem...

- Mama, velem már szinte nem is áll szóba - panaszkodott Lina. - Régebben...

- Ne törődj vele, most ilyen korban van, kamaszodik, nyilván nem akar lányokkal cseverészni - próbálta Lidka vigasztalni a lányát. - Az a legfontosabb, hogy Natalia jön velünk.

- Igen, az csúcs lesz.

- Krzysztof bácsi biztos kitalált nektek valami programot.

- Szuper! Csúcs jó lesz! - ismételte a kislány boldogan.

- Készülj, kislányom, és nézz utána alaposan, hogy hozol-e magaddal mindent.

- Igen, anyuci.

Másnap kora reggel hangosan felberregett a csengő.

- Natka! - szaladt Lina az előszobába.

Rögtön utána felbukkant Lidka is, kinyitotta az ajtót. Natalia állt a küszöbön a mamájával.

- Jó napot. Örülök, hogy Natka is jön velünk - üdvözölte a vendégeket Lidka.

- Jó napot. Én köszönöm a meghívást. - A rokonszenves, barna hajú nő arcán barátságos mosoly tűnt fel.

- Nincs mit, Lina annyiszor aludt már Nataliánál, legalább viszonzhatjuk valamivel.

- Mi mindig örülünk, ha Lina nálunk alszik, olyan illedelmes és érzékeny kislány.

- Köszönöm. De ne álljunk itt a küszöbön, hadd hívjam meg egy kávéra!

- Gyere, Natka - invitálta be Lina a barátnőjét a lakásba.

- Jöjjenek! - tárta ki Lidka az ajtót.

- Nem, köszönöm, talán máskor, most sietek. Igazság szerint mi is elutazunk a férjemmel két napra. Csak mi ketten - mosolyodott el a barna hajú nő.

- Akkor jó hétvégét kívánok.

- Köszönöm. Holnap este jövök Nataliáért.

- Rendben, viszlát.

- Viszlát. - Lidka becsukta az ajtót, aztán Lina szobájába indult. - Kislányok, fél óra múlva indulunk.

- Rendben, mama.

* * *

Sült csirke csábító illata fogadta Lidkát meg a lányokat a nagymamánál.

- De jó szaga van - jegyezte meg Natalia, mihelyt belépett a lakásba, és ettől mindenki rögtön felderült.

- Az én nagyikám süti a legjobb csirkét - jelentette ki Lina. - És ő süti a világ legjobb képviselőfánkját! - tette hozzá magabiztosan.

- Természetesen fánk is van - nyugtatta meg derűsen a nagymama. - Gyertek, lányok, mindjárt hozom! Örülök, Nataalka, hogy eljöttél hozzám, Linácska már sokat mesélt rólad.

Mindannyian bementek a nagyszobába, és néhány perccel később már az asztalon díszlelegtek a csokoládémázos képviselőfánkok meg a forró tea.

- Tessék, itt a málnaszörp! - A nagymama a bögrék mellé rakta a sötétvörös, sűrű folyadékkal teli palackot. - Aki kér, öntsön a teájába!

- Köszönjük. Hogy érzed magad a betegség után, anyu? - kérdezte Lidka.

- Ó, már el is felejtettem, hogy beteg voltam.

- Mondtam, hogy ne fáradj, aztán mégis itt a csirke meg a fánk... - korholta Lidka.

- Túrós lepényt is sütöttem nektek - árulta a nagymama. Nagyon boldog volt, hogy itt vannak a vendégek.

- Anyu! - kiáltott fel Lidka.

- Külön Nataalka kedvéért. Szereted a túróst? - kérdezte a kislánytól a nagymama.

- Nagyon - felelte Nataalka, és beleharapott egy fánkba.

- Látod, érdemes volt - mondta a nagymama Lidkának.

- De az egészséged...

- Az egészségem a legnagyobb rendben van - biztosította a lányát.
- Nekem a legnagyobb öröm a ti látogatásotok, olyan ritkán látlak benneteket...

Megszólalt a telefon, a nagymama fölvette.

- Halló!

Egy darabig hallgatta, mit mond a másik fél.

- Rendben, megmondom nekik. Szervusz. - Bontotta a vonalat, és az asztalra tette a telefont. - Gosia hívott, már úton vannak. Azt mondta, Krzys fel sem jön, csak megvárja a lányokat a ház előtt. Szólnak majd, ha ideérnek.

Alig fél óra elteltével csörrent meg újra a telefon.

- Gosia az, csak idecsörgött - mondta a nagymama Linának és Natalkának. - Öltözzetek, kislányok, és menjetek le, Krzysztof bácsi már vár rátok!

- Köszönöm a fánkot, finom volt - mondta Natalka, és felállt az asztaltól.

- Örülök, hogy ízlett - mondta elégedetten a nagymama.

Lina és a barátnője az ajtóban találkozott Gosiával, aki épp akkor ért föl.

- Szervusz, Linácska - üdvözölte Gosia, és cuppanós puszit nyomott az unokahúga arcára.

- Szervusz, Gosia néni. Ő Natalia - mutatta be a barátnőjét Lina.

- Isten hozott, Natalia, örülök, hogy eljöttél hozzánk.

- Jó napot kívánok, Gosia néni.

- Siessetek Krzysztof bácsihoz, lányok! - mondta Gosia, és levetette a kabátját. - Azt mondta, hogy elvisz benneteket a folyóhoz.

- Gyere, Natka! - Lina és a barátnője a lépcső felé indult.

Gosia bement a szobába, örömmel üdvözölték egymást a húgával.

- De jó, hogy itt vagy! - Gosia sötét palackot vett ki a táskájából. - Ma én hoztam likórt. Diólikőr, szereted, Lidka?

- Igen. - Mihelyt Lina kiment a szobából, Lidka arcán láthatóvá vált a csüggedés.

- Akkor hozom a kupicákat. - Az édesanyja aggodalommal nézett rá, aztán kiment a konyhába.

Három apró kupicával tért vissza a szobába, lerakta őket az asztalra, Gosia pedig kinyitotta a palackot, és töltött a likőrből.

- Kóstoljátok meg, és kíváncsian várom a véleményeteket - mondta Gosia, és a szájához emelte a poharat.

Lidka és az édesanyjuk követte a példáját.

- Mmmm... Nagyon finom - dicsérte Lidka.

- Nekem is ízlik - mondta az édesanyjuk, és visszarakta a kupicát.

- Most pedig, kislányom, mesélj nekünk Marékról! - Várakozóan nézett Lidkára.

Hosszú hallgatás következett.

- Egyszer azt mondd Gosiának, hogy mesés volt, aztán rögtön utána azt, hogy nem aktuális, szóval meséld el nekünk, mi is történt valójában! - kérte újra az édesanyja.

- Elég szomorú történet... - kezdte Lidka.

- Ha meghallgatjuk, talán tudunk valamit tanácsolni - biztatta az édesanyja.

- Na jó... - Lidka mély lélegzetet vett. - Marék hazajött, és... - Lidka elmesélte a családtagoknak, mi történt az utóbbi hetekben, nem hallgatta el azt sem, milyen kellemetlen helyzetbe került Piotrral.

- Az ilyeneket én... - fakadt ki Gosia, amikor Lidka a szállodai erőszakról számolt be.

- Hol teremnek az ilyen vadkanok? - ráncolta a homlokát az édesanyjuk.

- És azok után, amit művelt, még van pofája utánam koslatni - mondta Lidka undorral.

- Hát ez tényleg egy ritka nagy f... - Gosia nem fejezte be, az édesanyjukra való tekintettel.

- Kár, hogy egy ilyen tetűfajzat miatt kerültél ilyen helyzetbe Marékkal - vélekedett az édesanyjuk. - Ha jól értem, Marekot rendkívüli embernek találtad.

- Igen, egészen rendkívüli - helyeselt Lidka.
- Harcolnod kell érte! - jelentette ki határozottan az édesanyja.
- Szerintem is - csatlakozott hozzá Gosia.
- De hogyan? - Lidka hangja megremegett. - Nem lakik Lengyelországban, megírta, hogy ne hívogassam...
- Először is, meg kell neki magyaráznod az egész félreértést - folytatta az édesanyjuk.
- Ugyanezt javasolta a kolléganőm is. Csak azt nem tudom, hogyan tehetném - vallotta be Lidka.
- Egyszerűen hívd fel - mondta Gosia, és töltött még a likórból.
- Nem veszi föl. - Lidka hangja keserűen csengett. - Mert azt hiszi, hogy én meg Piotr...
- Akkor fel kell világosítanod a tévedéséről. - Az édesanyjuk kortyolt egyet a likórból. - Ha most nem teszel semmit, akkor később egész életedben bánni fogod.
- Igen, az igaz szerelemért harcolni kell - fogta a mamája pártját Gosia. - Ha fontos neked, ne törődj semmivel, csak tegyél meg mindent, hogy újra felszítsd a lángot.
- És légy kitartó! - tette hozzá az édesanyjuk. - Ne sértődj meg, ha eleinte elutasító.
- Igyunk a sikerre! - Gosia fölemelte a kupicát. - Ne hagyd magad, Lidka!
- A szerelem az egyik legfontosabb érzés az életben, amiért minden nehézséget érdemes vállalni, hogy megszerezzük és mindörökre megőrizzük - folytatta Gosia pohárköszöntőjét az édesanyjuk.
- Akkor a szerelemre! - mondta Lidka, és fölemelte a poharát. -A szerelemre...

* * *

A rokonoknál töltött hétvége adott erőt Lidkának ahhoz, hogy megpróbálja megmagyarázni Maréknak a szerencsétlen incidenst. A kolléganője, Klaudia is támogatta ebben az elhatározásban.

- Kezdetől fogva mondom neked, hogy egy kapcsolatban az őszinteségre kell alapozni - vélekedett, miután Lidka előadta neki, mit gondol a helyzetről az édesanyja és a nővére. - Tudod, hány pár ment szét az ilyen elhallgatott dolgok miatt? - győzködte. - Mert valaki gondolt, hitt, vélt valamit...

- Az én esetemben az a legrosszabb, hogy a saját szemével látta, hogy Piotrral vagyok. - Lidka tisztában volt azzal, hogy nem lesz egyszerű elmagyarázni az igazságot. - Én vajon hogyan érezném magam, ha egyszer csak meglátnám Marekot egy másik nővel?

- Ez már jó jel - mondta Klaudia nevetve.

- Miről beszélsz? - csodálkozott Lidka.

- El tudod képzelni, mit érez ő, és ez igen sokat segít egymás megértésében. Nagyon sokan kizárólag magukra és a saját tapasztalataikra koncentrálnak, nem gondolnak a másik emberre. Pedig a másik ember a legfontosabb nekik az adott pillanatban.

- Nem könnyű az élet... - sóhajtott fel Lidka.

- Hát nem... - ismerte el Klaudia.

- Elkísérsz ma munka után? - Lidkát még mindig elfogta a rettegés, ha arra gondolt, hogy Piotr követi.

- Piotrtól félsz?

- Igen.

- Próbált kapcsolatba lépni veled az utóbbi napokban?

- Nem.

- Sem SMS-ben, sem telefonon?

- Nem, és pont ez az, ami idegesít.

- Lehet, hogy lekopott.

- Lehet... - Lidka nem volt meggyőződve erről. - Akkor elkísérsz? - ismételte meg a kérdést.

- Igen, persze - nyugtatta meg Klaudia.

A szálloda előtt körülnéztek, nem bukkan-e fel a környéken Piotr vagy az autója.

- Nincs itt, nyugodtan hazamehetsz - mondta Klaudia.

- Csak nehogy a házuk előtt várjon - adott hangot a félelmeinek Lidka.

- Legyünk jóindulatúak, talán már belátta, hogy nem ér el semmit, és végre békén hagy - próbálta Klaudia biztatni a kolléganőjét.

- Bárcsak igazad lenne...

Hazafelé Lidka bevásárolt a lakótelepi boltban, aztán a két nehéz szatyorral a házuk felé indult, figyelmesen tekintgetve mindenfelé. Nem vett észre semmi nyugtalanítót, ezért bement a lépcsőházba, a lifthez igyekezett. Egyszer csak a folyosó sötét sarkából elé ugrott Piotr.

- Végre itt vagy! - Mellé akart lépni, de Lidka olyan hirtelen ugrott félre, hogy az egyik szatyorból kiszóródtak a piros almák. - Segítek - mondta a férfi, és kinyújtotta a kezét, mintha el akarná venni tőle a szatyrot.

- Hagyj békén! - sikoltotta Lidka, mert volt valami ördögi Piotr tekintetében.

- Ne félj, csak segíteni akarok! - Vészjóslóan hangzottak a szavai.

- Nem akarom! - Lidka lelki szemei előtt felrémllett a lidérces szállodai jelenet.

- Gyere... - Piotr szeme vágytól égett. - Vadmacska... - Piotr kéjesen megnyalta az ajkát.

- Lidka asszony, kipotyogtak az almák. - Tagbaszakadt szomszéd lépett a lépcsőházba, ugyanazon az emeleten lakott, mint Lidka.

- Igen, igen, Jerzy úr - mondta az asszony, és lehajolt, hogy összeszedje a gyümölcsöket.

- Segítek magának - mondta a szomszéd, és Lidkával együtt szedegetni kezdte az almákat.

- Köszönöm, Jerzy úr.

- Olyan hideg lett, csontig hatol a szél, nincs is kedve elmenni otthonról az embernek - panaszkodott a férfi.

- Igaza van... - Lidka fölemelte az utolsó almát, és a szomszédal együtt beszállt a liftbe. A szeme sarkából látta, hogy Piotr kimegy a lépcsőházból.

- Valóban, Jerzy úr, szörnyű hideg van - mondta, és megnyomta az emeletük gombját.

Nagy nehezen kinyitotta a lakás ajtaját, alig találta meg a kulcslyukat. Ledobta a szatyrokat az előszobában, mire szétgurultak az almák. Berohant a szobájába, és levetette magát az ágyra. Egész testében remegett. Hányingere volt. A telefon után nyúlt, mint fuldokló a szalmaszálért. Marekot hívta. Várt és várt, de a férfi nem vette föl. Hívta még egyszer.

Marék, könyörgök, hívj vissza, nagy bajban vagyok - írta SMS-ben. Elküldte. Egész testében reszketett a félelemtől. Várta a hívást, vagy legalább egy választ. A telefon viszont néma maradt.

Könyörgök - írta. Elküldte. Semmi. Visszafojthatatlan zokogásban tört ki.

Megszólalt a telefon.

- Halló!

- Szervusz - Marék hangja hűvösen csengett.

- Utánam mászkál... Nem hagy békén... Az a Piotr... Félek tőle... - hüppögte Lidka. - Nem úgy volt az egész... Mert akkor... Omár... Még mindig baj van vele... - beszélt összevissza, a könnyeit nyelve. - Nem tudom... Már nem tudom, mihez kezdjek... Olyan egyedül vagyok... Olyan egyedül... - Hangosan felzokogott.

- Gyertek el hozzám! - Marék hangja még mindig elég hivatalos volt. - Előre megmondom, hogy ez baráti ajánlat. - Ez azt jelentette kimondatlanul: *ne számíts valami sokra*. - Nem hagyok magára egy nőt, ha komoly gondjai vannak.

- Köszönöm... - Lidka még mindig nem tudott úrrá lenni a zokogásán. - Csak megkérdezem Omárt, hogy hajlandó-e eljönni.

- Jó. Hívjuk egymást - mondta Marék, és bontotta a vonalat.

Csak a beszélgetés után jutott el teljesen Lidka tudatáig, hogy beszélt vele. Marék... Felhívta! Felajánlotta a segítségét. Drága, kedves, egyetlen...

Hallotta, hogy fordul a kulcs a zárban. Omár ért haza. Lidka letörölte a könnyeit, és felkelt. Kiment az előszobába.

- Omár, szeretnék megkérdezni, hogy eljössz-e... - szólította meg a fiát.

- Már százszor megmondtam, hogy nem megyek semmiféle nagyihoz! - förmedt rá Omár.

- Nem a nagyihoz... Frankfurtba.

- Németországba? - kérdezte meglepetten Omár.

- Igen.

- Kihez?

- Egy ismerősömhöz.

- Elmegyek, de egy feltétellel.

- Mi lenne az?

- Hogy találkozhatunk a barátommal.

- Van egy barátod Németországban?

- Igen, Ahmed. Szíriai, de Németországban él. Vele gyakorlom az arabot Skype-on.

- Jó, nem bánom.

- Nagyszerű. - Omár gyorsan bement a szobájába, és bekapcsolta a számítógépet.

Lidka üzenetet küldött Maréknak.

Omár beleegyezett.

Egy perc múlva pityegett a telefon.

*Holnap hívlak, és megbeszéljük a részleteket - válaszolta a férfi.
Megyek hozzá! - mondta magában boldogan Lidka. Vissza kell
szereznem - suttogta a szíve sóvárogva.*

XIII. FEJEZET

A mesebeli vásár

Lidka örült, hogy Omár hajlandó vele menni Frankfurtba, remélte, hogy ott megszabadulhatnak mindketten a múlt árnyaitól. Egyetértett Marékkal, aki szerint új perspektívákat nyithat a környezetváltozás, és ezek segítségével egész más megvilágításban látja majd az addig megoldhatatlannak látszó gondokat. *Lehet, hogy majd úgy intézi a gondviselés, hogy visszatérjen közénk a mallorcai családi nyaralás vidámsága?* - álmodozott ébren, ahogy felidézte magában, milyen csodás volt a gyerekekkel együtt töltött idő az elbűvölő szigeten.

Ugyanilyen fontos volt a találkozás Marékkal. Már a pusztá gondolatára is, hogy viszontlátja, örült tempóban kezdett verni a szíve, és forróság öntötte el. Rögtön elfogadta a férfi meghívását, hiszen ez soha vissza nem térő esélyt adott a szakításukhoz vezető félreértés tisztázására. Emellett abban is bízott, hogy Marék kitalálja, hogyan szabadítsa meg Piotr zaklatásától. Ez a rendkívül vonzó külsejű férfi nyilván ahhoz volt hozzászokva, hogy mindig mindenhol ő a nők bálványa, és senki sem tud ellenállni a varázsának. A jelek szerint valamiféle beteges megszállottság kerítette hatalmába, csak azért, mert Lidka ellenkezni mert vele. És az az ördögi tekintet a lépcsőházban... Lidka soha többé nem akart szembesülni vele. A frankfurti utazás pedig legalább egy kis időre megszabadítja a fenyegetettségtől.

Úgy döntött, hozzányúl a vastartalékhoz, amit valamilyen váratlan, súlyos helyzet esetére tett félre. Most jött el ez a pillanat, hiszen a jelenlegi helyzete kétségkívül válságosnak nevezhető. Meg kellett ragadnia minden létező eszközt és erőforrást, hogy kikeveredjen belőle.

Érzelmek hullámvasútján hánykolódott, a Piotrtól való jeges félelemtől a határtalan boldogságig, hogy találkozik Marékkal. A

munkahelyén elmondta a legújabb fejleményeket Klaudiának.

- Ez már kezd tényleg veszélyessé válni - vélekedett a kolléganője a lépcsőházi incidensről. - Jelentsd fel, amíg nem késő!

- Várjuk meg, mit mond Marék erre a helyzetre - mondta Lidka.

- Látom, hogy nagyon bízol ebben a te Marekodban.

- Nem az enyém, sajnos... - Lidka figyelmét nem kerülte el, hogy amikor az utazásról beszéltek, hiányzott a férfi hangjából az a gyengéd tónus, amely addig jellemző volt rá. - De tényleg van benne valami... valami egészen kivételes... - Akkor is, amikor beszél, vagy amikor nevet, amikor táncol, *vagy amikor közel van, olyan egészen közel...* - tette hozzá felindultan gondolatban.

- Jó, hogy elmész hozzá, legalább mindent megmagyarázhatsz neki.

- Igen, nagyon örülök, csakhogy... - bizonytalanodott el Lidka.

- Csakhogy? - ismételte kérdő hangsúllyal Klaudia.

- Vannak bizonyos félelmeim...

- Pontosabban?

- Nem tudom, hogy kielégítőnek tartja-e a magyarázatomat. Például bánthatja, hogy egyáltalán randevúztam Piotrral. Amikor bemutattam őket egymásnak Mallorcán, úgy néztek egymásra, mint akik mindjárt egymás torkának ugranak - emlékezett vissza Lidka.

- Kezdetől fogva érzékelték, hogy riválisok lesznek - jegyezte meg Klaudia. - De most ne gondolj erre, csak menj, és mondd el Maréknak az igazat!

- Mindenképpen ezt fogom tenni - ígérte Lidka.

- Mikor indulsz?

- Még nem tudom, meg kell beszélnem a főnökkel. Mindössze a hétvégére megyünk, plusz még két-három nap, ennél többet most nem engedhetek meg magamnak.

- Biztos elég lesz ez a néhány nap, hogy mindent tisztázzatok. Én drukkolok - mosolygott rá kedvesen Klaudia.

- Köszönöm, az jól jön - viszonzta Lidka a mosolyt. - Megyek a főnökhöz, kérek szabadságot. Megmondom neki, hogy váratlan és sürgős ügyben kell elutaznom.

- Amennyire én ismerem, nem csinál belőle problémát - vélte Klaudia. - Különösen azok után, amennyit dolgozol mostanában.

- Igyekszem. - Lidka mély levegőt vett, és kiment a szobából.

Sugárzó arccal tért vissza fél órával később.

- Belement? - találta ki Klaudia.

- Igen! - Lidka örült, hogy elhárult a legfőbb akadály az utazás elől. - Ma megveszem a jegyeket, remélem, találok elfogadható árakat a hétvégére.

- Látom, nem vesztegeted az időt.

- Minél előbb elrepülünk, annál jobb - mondta Lidka. Nem is sejtette, mekkorát téved.

Este sokáig böngészte az ajánlatokat, kereste a legolcsóbb repülőjegyet. Amikor sikerült a vásárlás, Linát szólította, hogy elárulja neki, milyen utazás vár rájuk.

- Linácska, hétvégén elrepülünk Frankfurtba.

- Hová? - álmélkodott a kislány.

- Németországba, egy ismerősömhöz.

- Miért megyünk oda? - A kislány nem értette, mert sem a hely, sem az időpont nem tűnt szokványosnak.

- Mert... - Lidka gondolkodott, mivel indokolja a lányának a váratlan utazást. - Meg kell látogatnom ezt az ismerősömet...

- Beteg?

- Nem, de találkozoznunk kell. Nagyon fontos. Egyébként... - Lidka kutatott az emlékezetében, mi érdekelheti a lányát. - Tudod, Németországban nagyon szép karácsonyi vásárokat rendeznek, és van ugyan még hátra néhány hét az ünnepekig, de szerintem éppen mostanában nyitnak.

- Frankfurtban is van ilyen vásár? - kíváncsiskodott Lina.

- Igen, úgy emlékszem, ott van az egyik legrégebbi és legnagyobb ünnepi vásár Németországban.

- És oda is elmegyünk?

- Mindenképpen, és azt hiszem, tetszeni fog. Három napig maradunk még Frankfurtban a hétvége után, úgyhogy kérd meg Nataliát, hogy írjon össze neked minden iskolai anyagot.

- És a művészeti foglalkozás?

- Ez az utazás biztosan rengeteg ötletet ad majd a rajzaidhoz, ugyanúgy, mint a kuvaiti utunk, szóval nem történik semmi, ha kihagysz egy órát. Kasia néni biztos megérti.

- Igen, Kasia néninek nagyon tetszettek a kuvaiti rajzaim.

- Nagyszerű. Most pedig, kicsim, bocsáss meg, de föl kell hívnom az ismerősömet.

- Jól van, anyuci, megmondom Nataliának, hogy megint elutazom. Nagyon meg fog lepődni! - mondta Lina, és visszament a szobájába.

Lidka fogta a telefont, és Marekot hívta. A kétségbeesett segélykiáltása óta csak egyszer beszéltek, majd ígéretéhez híven Marék felhívta másnap, hogy megbeszéljék az utazás részleteit. Lidka akkor még nem tudta, hányadikán utazik, ezért abban maradtak, hogy felhívja, ha megvette a jegyeket.

- Halló! - Marék már az első csengés után felvette.

- Én vagyok az, megvettem a jegyeket.

- Mikor érkeztek?

- Hétvégén, és csak pár napra. Elküldöm a pontos időpontot és a járat számát.

- Rendben. Omár nem gondolta meg magát? Még mindig hajlandó iderepülni? - kérdezte Marék.

- Igen, csak találkozni akar majd egy barátjával.

- Nem probléma.

- Lina pedig szeretne elmenni a karácsonyi vásárba.

- Nagyszerű ötlet, gyönyörű a vásár, nagyon nagy, és sok izgalmat tartogat. Biztos lesz mit csinálni, lesz mit megnézni.

- Ami Omárt illeti, ha tudnál esetleg... - Lidka nagyon számított Marék segítségére. - Úgy értem, szeretnék megkérni, hogy beszélj vele, neked talán sikerül... Én még mindig nem tudok közel kerülni hozzá.

- Igen, természetesen, megteszek mindent, ami tőlem telik - nyugtatta meg Marék. - Többek között ezért hívtalak ide benneteket.

- Nagyon köszönöm.

- Úgy osztom be a munkát, hogy minél több időt tudjak tölteni veletek - ígérte Marék.

- Nagyon hálás vagyok neked - köszönte meg Lidka. - Ami pedig Piotrot illeti, az... - kezdett bele, de Marék rögtön félbeszakította.

- Ez nem telefontéma - figyelmeztette. - írd meg, pontosan hánykor érkeztek!

- Természetesen.

- Le kell tennem. Találkozunk a reptéren.

- Rendben, viszlát.

- Viszlát.

Miután bontották a vonalat, Lidka elküldte Maréknak a járat adatait, aztán bement Omár szobájába, hogy vele is közölje az indulás időpontját. Attól félt, hogy a fiú esetleg meggondolja magát az utolsó pillanatban, de úgy látszott, örömteli izgalommal készül a közelgő utazásra.

- Már szóltam Ahmednek, hogy megyek - mondta nagyon elégedetten.

- Frankfurtban lakik a barátod? - érdeklődött Lidka.

- Nem, de megígérte, hogy odajön.

- Jól van. Én pedig nagyon örülök, kisfiam, hogy velünk tartasz. - Lidkának az járt az eszében, milyen volt együtt készülni Mallorcára. - Remélem, jól sikerül az utazás.

- Én is. - Omár a számítógép felé fordult, Lidka pedig elhagyta a szobát.

Elalvás előtt még felhívta a mamáját, hogy értesítse a legközelebbi terveiről.

- Szervusz, mama.

- Szervusz, Lidka.

-Hogy vagy?

- Remekül. És nálad mi újság, kislányom?

- Azért hívlak, hogy elmondjam, elmegyek néhány napra Frankfurtba.

- Marékhoz?

- Igen.

- Szóval hallgattál ránk... És a gyerekek?

- Jönnek velem.

- Omár is? - csodálkozott az édesanyja.

- Igen.

- Hát az nagyon jó, hogy veletek tart, talán fordulat áll be, és minden visszatér a régi kerékvágásba.

- Én is erre számítok. Marék megígérte, hogy segít.

- Erre utal az is, hogy meghívott a gyerekekkel együtt.

- Már korábban is javasolta, tudod, még az előtt a... félreértés előtt.

- És hogyan sikerült kapcsolatba lépned vele?

- Megírtam, hogy gondjaim vannak, és felhívott. - Lidka nem említette az édesanyjának, hogy a lépcsőházban ismét zaklatta Piotr, nem akarta, hogy aggódjon érte. Elég volt az is, hogy ő maga reszketve járt, félve kémlelt körös-körül, nem les-e rá valahol a férfi.

- Rendes ember az a Marék - vélekedett Lidka édesanyja. - Remélem, hogy kitalál valamit erre az Omár-problémára. Nagyon

sajnálom, hogy nem akar meglátogatni az unokám. Én vigyáztam rá, amikor kicsi volt... - A mama hangja elcsuklott.

- Tudom, mama, értem. - Lidkának is nagyon fájt, hogy ennyire eltávolodott tőle a fia. - Ha megjöttünk Németországból, megpróbálom rávenni, hogy jöjjön el hozzád.

- Már nagyon hiányzik...

- Elmegyünk hozzád. - Lidka nem mondhatott semmi mást elszomorodott édesanyjának.

- Várom. Jó utat kívánok nektek. És gyertek haza gyorsan!

- Csak néhány napra megyünk, mama. Felhívlak, mihelyt hazaérünk.

- Puszi Linának. És persze Omárnak is.

- Rendben, mama. Vigyázz magadra! Jó éjt.

- Jó éjt, kislányom.

Kissé oldotta az otthoni hangulatot a közös utazás ígérete. Lina rettentő boldog volt, amikor megtudta, hogy a bátyja is megy Frankfurtba, és előre eltervezte, mit csinálnak majd együtt. Omár lelkesen készülődött az utazásra, többet volt otthon, csomagolt vagy Skype-on beszélgetett. Lidka Marékra gondolta, és alig várta, hogy viszont lássa. Gyorsan teltek a napok, és alig kétórás repülés után, jó hangulatban landolt a család Frankfurtban.

* * *

Marék a repülőtéren várta őket. Amikor a férfi Lidkára emelte a tekintetét, egy rövidke, de egészen felvillanyozó pillanatra úgy tűnt, hogy szenvedélyesen megcsókolja, ugyanúgy, mint amikor az asszony elment hozzá a szállodába. Marék viszont csak szívélyesen üdvözölte a családot, és az autójához terelte őket. Fekete Mercedesszel hajtottak át a frankfurti utcákon, ahol csillogó, modern felhőkarcolók modern épületegyüttese versengett a jól karbantartott, évszázados épületekkel. Elegáns városnegyedbe

érték, ahol tökéletes állapotban megőrzött műemlék épületek álltak. Marék egy ilyen ház előtt parkolt le.

- Itt laksz? - kérdezte Lidka.

- Igen, itt van a lakásom - felelte a férfi.

- Nagyon szép hely - dicsérte Lidka, a tekintélyes homlokzatot nézve.

- Én is szeretem - mondta a férfi. - Szálljatok ki, és lépjétek át szerény házam küszöbét!

Marék és Omár felemelte a bőröndöket, aztán mindannyian fölmentek a falépcsőn az első emeletre. Marék kinyitotta a faragott ajtót, és bevezette a vendégeket a tágas hallba.

- Érezzétek otthon magatokat! Te foglald el a vendégszobát Linával... - Marék a hallból induló folyosó végén lévő helyiséget mutatta Lidkának. - Neked pedig, Omár, külön szobát szántam. Gyere velem!

Marék a dolgozószobájába vezette a fiút, ahol az íróasztal, a könyvespolc és a kerek kisasztalhoz tartozó fotel mellett még egy széles, egyszemélyes ágy is állt.

- Remélem, kényelmesen el tudsz itt helyezkedni. - A férfi besöpörte a fiókba az íróasztalon heverő papírokat.

- Igen, biztosan, köszönöm - mondta a fiú, és lerakta a táskáját az ágyra.

- Innen nyílik a fürdőszoba, ott kipakolhatod a holmidat - folytatta a férfi. - Rendezkedj be, aztán gyere a nappaliba! Eszünk valamit.

- Rendben. - Omár kinyitotta a táskáját, Marék pedig kiment a konyhába, hogy előkészítse az ételeket a vendégeinek.

A konyhában sürgölődött, amikor megjelent Lidka. Elérzékenyülve nézte, ahogy Marék tálra rendezett szendvicseket, pástétomot, töltött tekerceket, minipizzákat és többféle krémmel töltött muffinokat vesz elő a hűtőszekrényből.

- Segítsek? - kérdezte Lidka, és hirtelen elfogta a vágy, hogy a férfi karjaiba vesse magát, szorosan hozzásimuljon, sírva fakadjon, és elmondjon mindent a félelmeiről, a gondjairól. Nem tette meg, tartott a visszautasítástól. Még mindig fájt neki Marék üzenete: „ne hívj többé”, és még mindig nem magyarázta meg a Piotr-ügyet. A férfi talán azért ajánlotta fel a segítségét, mert jó emléket őrzött az együtt töltött éjszakájukról, de lehet, hogy egyszerűen csak jót akart tenni.

- Nem, köszönöm. - Marék ránézett, és sötét szemében, mélyen, olyan mélyen, hogy észre sem lehetett venni, öröm bújt meg: örült, hogy itt van Lidka, nála, az ő konyhájában.

- Ezt mind magad készítetted? - kérdezte az asszony, ahogy a különféle csemegékkal megrakott, nagy tányérokra pillantott.

- Ó, hogayne, én magam, saját kezűleg - válaszolta Marék nagyot nevetve. - Igazából van egy nagyon jó pékség nem messze, ott adnak ilyen finomságokat.

Lina szaladt be boldogan a konyhába.

- Jaj, de fincsi minipizzák! - kiáltotta, és sóvár szemel nézte az ízletesnek látszó, színes kis korongokat.

- Marék bácsi maga sütötte neked - viccelt Lidka, Marékra mosolyogva.

- Tényleg? - ámult el Lina.

- Hát majdnem... Elmentem a boltba, és megkérdeztem, mi jót tudnak ajánlani egy olyan kedves kislánynak, amilyen te vagy - mondta Marék, és Lina elnevette magát.

- Hol fogunk enni? - kérdezte Lidka, mert a konyhában csak egy kis kétszemélyes asztalka állt az ablaknál.

- A nappaliban van egy nagy asztal - felelte Marék.

- Linácska, fogd ezt! - mondta Lidka, és a lánya kezébe adott egy kistányért, ő pedig felvett két nagyobbat.

Bementek a nappaliba, Omár ott ült már a kanapén.

- Menj, kisfiam, segíts Marék bácsinak! - kérte Lidka, és lerakta a tálakat az asztalra.

Omár felállt, Lina pedig az asztalra tette a tányért, és lelkesen csatlakozott a bátyjához.

- Megyek Omárral.

Mindannyian a konyha és a nappali között sűrögtek, és nemsokára kész lett a terített asztal.

- Talán most már minden itt van... - Marék a házigazda pillantásával nézte az asztalon lévő tányérokat, poharakat és evőeszközöket. - Jaj, még a gyümölcslé - jutott eszébe. - Kérsz kávét? - fordult Lidkához.

- Igen, szeretnék.

- Akkor még egy perc türelmet! - Marék kiment a nappaliból, Lina pedig utána szaladt, és rögtön vissza is tért az átlátszó kancsóban lévő gyümölcslével.

- Almaié, a kedvencem - mondta, és töltött a poharába.

Pár perc elteltével Marék behozta a kávét.

- Tessék, egyetek! - mutatott az asztalra.

Lina habozás nélkül egy minipizzáért nyúlt, aztán rögtön elvett egy másikat is.

- Kérsz rá ketchupot? - kérdezte Marék.

- Nem, köszönöm, így finom! - mondta Lina jó étvággal falatozva.

- Örülök, hogy ízlik. Kóstold meg ezt is! - A férfi Lina elé tolta a muffinos tálat. - Úgy hallottam, szeretnél elmenni a karácsonyi vásárba.

- Mehetünk még ma? - kérte Lina.

- Ha nem vagytok fáradtak az utazástól, és a mamátoknak nincs ellene kifogása.

- Nem volt fárasztó az út, szóval, ha akarjátok... - Lidka Linára és Omárra nézett.

- Én akarom! - felelte lelkesen a kislány. - Hát te, Omár? - kérdezte a bátyját.

- Nem bánom - mondta Omár.

- Akkor megszületett a döntés - állapította meg derűsen Marék.

Lidka meghatottan figyelte az egymás mellett ülő gyerekek ragyogó arcát. Rég nem látta őket ilyennek. Ráadásul Omár hajlandó eljönni velük a vásárba! Nem is emlékezett, hogy az első kuvaiti napjuk óta közösen csináltak volna valamit. Marék nagyon jó kapcsolatot alakított ki Linával is, ami nem volt teljesen magától értetődő, mert a kislány általában feszengve és szégyenlősen viselkedett a frissen megismert emberekkel. Lidka elzárkózva nézte a vendégeit kiszolgáló Marekot. A férfi futó pillantást vetett rá, és hevesen felizzott a levegőben egy aprócska csillag. Aztán rögtön le is hullott.

- Valamikor réges-régen... - kezdte Marék sokat sejtető hangon, és Lina rögtön felfigyelt rá. - Több mint hatszáz évvel ezelőtt...

- Az nagyon rég volt - szúrta közbe Lina.

- Már tartottak karácsonyi vásárt Frankfurtban. Általában egyházi misztériumjátékok kísérték, és a helyi iparosok a legjobb munkáikat árulták: játékokat, édességet és más ünnepi holmikat.

- Most is így van? - kérdezte Lina.

- Hát persze - mondta Marék. - A helyi kézművesek a legjobb, hagyományos készítményeiket árulják. Érdekes, hogy eleinte a fából készült vasúti kocsik és a különféle puha játék figurák voltak a legnépszerűbb játékok. Aztán feltűntek a botra erősített lófejek és a hintalovak.

- Én is akarok hintalovat! - nyafogott a kislány.

- Lina, hogy viszünk haza egy hintalovat? - ellenkezett Lidka, Lina pedig elkedvetlenedett.

- Ne félj, Lina, találunk majd egy szép, kisebb, hintaló formájú játékot - vigasztalta Marék kedvesen a kislányt.

- Az jó lesz, Marék bácsi - mondta Lina felderülve.

- A vásárban biztos el leszel ragadtatva egy másik rendkívüli attrakciótól.

- Mi az? - kíváncsiskodott a kislány.

- Most nem árulhatok el mindent... - incselkedett vele Marék.

- Marék bácsi, legalább egy kicsit mondj el belőle, egy picikét, csak ilyen pirinyót... - A kislány a hüvelyk- és a mutatóujja között mutatta, milyen kis rés van közöttük.

- Pirinyót... Hmm... - ráncolta Marék a homlokát. - Egy pirinyót elárulhatok: egy körhinta...

- Igazi körhinta? - kérdezte Lina tágra nyílt szemmel.

- A legeslegigazibb. És mehetsz vele egy kört - nyugtatta meg a férfi.

- Akkor én máris menni akarok! - A kislány eltolta maga elől a tányért a félbehagyott muffinnal.

- Linácska, edd meg az egészset, légy szíves! - figyelmeztette a lányát Lidka.

- Igen, anyuci - felelte Lina, és engedelmesen folytatta az étkezést.

- Annyit még elárulok, hogy ez nem olyan körhinta, amelyet a mai vidámparkokból ismersz - tette hozzá Marék.

- Hanem?

- Ennél többet már tényleg nem árulok el. Egy szót se - mondta Marék az ajkára tett ujjal. - A többit magad fogod meglátni nemsokára.

Étkezés után mindenki bement a szobájába, hogy pihenjen egy keveset az esti vásározás előtt. A hagyománynak megfelelően a város közepén, a két réges-régi, tágas téren, a Szent Bertalanszékesegyház előtt és a Majna partján nyüzsgött a vásár. Már messziről látható volt a sok kis házikó formájú stand és a karácsonyi hangulatot varázsoló, fényes kivilágítás. Több ezer ember tolongott a bódék körül. Mihelyt Marék és Lidka meg a két gyerek elvegyült a tömegben, beburkolta őket a forralt bor, elsősorban az itt közkedvelt

forralt almabor, a narancs, a fahéj és a sült gesztenye ünnepi illata. Lina beleszédült a rengeteg színes játék és édesség látványába, úgy érezte magát, mintha a mesék birodalmában járna. Elbűvölve lépkedett egyik bódétól a másikig, ahol kézzel készített, csillogó karácsonyfadíszek, Mikulások, népviseletbe öltöztetett, ajándékdobozt tartó figurák, betlehemek és plüssjátékok vártak vevőre.

- Mama, ide nézz! - Lina egy mindenféle méretű mackókkal megrakott bódénál állt meg. A figurák a legkülönbözőbb ruhákat viselték, a fehér fodros, csíkos ruhától a kockás csibésznadrágig, ugyanolyan nyakkendővel és sildes sapkával.

- Szeretnél egy macit? - kérdezte Marék.

- Mindet szeretném! - felelte talpraesetten a kislány.

- Lina! - szólt rá Lidka korholó hangon.

- Vicceltem! - mondta nevetve Lina.

- Akkor vegyük meg mindet? - kérdezte Marék, és felemelt egy mackót.

- Hm... - A kislány úgy tett, mintha a fejét törné. - Hadd gondoljam át...

- Menjünk tovább! - Lidka elindult előre.

- Várj csak! - állította meg Marék. - Hátha megtetszik Linának az egyik mackó...

A kislány figyelmesen végignézte a kirakott játékokat, melyek hívogatóan várták puha bundájukkal, csillogó szemükkel és mosolygós arcukkal.

- A nyuszit szeretném - mondta végül, egy nagy, szürkésbarna, hosszú fülű plüssállatot figyelve.

- Hol szúrtad ki ezt a nyuszit a sok mackó között? - kérdezte Marék, ahogy végignézett a pultokon sorakozó figurákon.

- Ott! - mutatott Lina a játékra.

- Szép! - dicsérte Marék, és kérte az árustól a plüssállatot.

Lidka kinyitotta a táskáját, fizetni akart, de mire elővette volna a pénztárcáját, Marék már átadta az árusnak a pénzt.

- Én akartam kifizetni - mondta Lidka, árnyalatnyi nehezteléssel a hangjában.

- A vendégeim vagytok. - Marék átnyújtotta Linának a puha nyuszit.

- Köszönöm - mondta a kislány, és magához ölelte a plüssjátékot.

- Attól, hogy vendégek vagyunk, még nem fizethetsz mindent - mondta Lidka, és behúzta a táskáján a cipzárt.

- De igen - jelentette ki Marék ellentmondást nem tűrő hangon.

Továbbindultak mind a négyen, elhaladtak egy bódé előtt, ahol színesen kidekorált mézeskalács szívek lógtak mindenféle méretben. Lina figyelmét viszont egy másféle édességekkel megrakott pult ragadta meg.

- Ezek hosszú zselérudak? - tudakolta a vezetékekre emlékeztető, csillogó édességeket bámulva.

- Igen, kérsz? - kérdezte Marék, Lina mellé lépve.

- Kérek.

- Milyet?

- Zöldet, rózsaszínt, pirosat, sárgát - sorolta Lina.

- Kicsim, meg fog fájdulni a hasad, ha ezt mind megeszed - tiltakozott Lidka.

- Nem eszem meg mindet most mindjárt - ígérte Lina.

- Kér még valaki valamit? - fordult Marék Lidkához és Omárhoz.

- Nem, köszönöm - felelte Lidka.

- Én sem - mondta Omár.

- Akkor neked, Omár, van egy másik javaslatom. Mit szólnál egy grillkolbászhoz? - vetette fel Marék. - Itt nagyon finom helyi készítmények vannak.

- Szívesen megkóstolom - egyezett bele a fiú.

- Nagyszerű, akkor menjünk, keressünk egy szimpatikus bódét! -
A férfi elindult, Lidka pedig követte a gyerekekkel.

Lina nem tudott betelni a gazdagon díszített, zöld fenyőágakkal körülaggatott, színpompás fényekben játszó bódékkal, ahol peracet, aszalt gyümölcsöt, tarka gyümölcszelét, sokféle ízű csokoládét, fehér és fekete csokoládéba mártott, csónak alakúra formált epret, ínycsiklandó, mézbe forgatott, pirított mogyorót és mandulát, fehér, krémszínű vagy piros, csillogó cukormázzal borított, pálcára tűzött almát árultak. Felfigyelt a frankfurti műemlék házak makettjeire, amelyek mellé egykori lakóikat ábrázoló figurákat állítottak: cilinderes urakat és hosszú szoknyás, kalapos nőket, akik szőrmemuffban melengették kezüket.

- Mama! - Lina egyszer csak megtorpant, mintha földbe gyökerezett volna a lába, úgy lenyűgözte az előttük pompázó, hagyományos, többemeletes körhinta a körben forgó és fel-le mozgó fehér lovacskákkal.

- Ideje felülni rá - mondta vidáman Marék, kézen fogta a kislányt, és a körhintához vezette.

Mindannyian közelebb mentek, hogy alaposan megcsodálhassák a felfelé vezető, kivilágított lépcsőt, tarka lószerszámokkal felruházott fehér lovakat, amelyek mintha vágatás közben dermedtek volna meg, vagy a bőrrel bevont, hintó vagy csésze formájú üléseket.

- Hova szeretnél ülni? - kérdezte Marék, mielőtt megvette a jegyet.

- Nem tudom... - A kislány egy hintó elé befogott lóra emelte a pillantását.

- Akkor nem lesz elég egy menet. - Marék megértette, mi az oka Lina habozásának, és elment egy újabb jegyért.

A kislány arca felderült, és gyorsan beült egy tágas hintóba.

- Itt maradsz Linával? - fordult Marék Lidkához.

- Persze.

- Akkor mi Omárral elmegyünk kolbászt enni - jelentette ki Marék. - Neked is hozzunk?

- Nem, köszönöm.

- És Linának?

- Ne, most ne, talán később.

- Rendben, gyere, Omár! - Marék a fiúval együtt elvegyült a tömegben.

Könnyed forgással lódult neki a körhinta, Lina pedig boldogan integetett az édesanyjának, valahányszor elhaladt előtte. Éppen akkor ült át a lóra, amikor megérkezett Marék és Omár, kezükben a kis tálcára tett étellel.

- Mindjárt jövök - mondta a férfi Lidka fülébe, miközben az adagjával birkózott.

Pár perc múlva visszajött, és átnyújtott Lidkának egy Mikulással és karácsonyfával díszített, kék bögrét, benne párolgó, mazsolától és mandulától illatozó forralt borral.

- Csodás illata van - jegyezte meg Lidka az első melengető korty előtt.

Aztán megint a szélesen mosolygó Linára nézett, aki a kivilágított, színpompás körhintán keringett, és Omárra, aki a hagyományos, finom kolbászból falatozott, a bódító illatú forralt bort kortyolgató Marékra, és arra gondolt, hogy rég nem érezte magát ilyen boldognak. Vagyis nem... Nem olyan régen... Hiszen a szállodában is ilyen közel volt hozzá a férfi, ott csókolta, cirógatta, a fülébe suttogott, szerette... Olyan nagyon szerette... Lidkának könnybe lábadt a szeme.

- Valami baj van? - kérdezte Marék.

- Nem. Minden rendben van - felelte Lidka. - Nagyon is.

Megállt a körhinta, Lina leszállt a lovacskáról, és odaszaladt az anyjához.

- Szuper volt! - Olyan lelkes volt a kislány, hogy nem tudott egy helyben maradni.

- Menjünk, nézzük meg közelről a karácsonyfát! - javasolta Marék, és kézen fogta a kislányt.

Impozáns, harmincméteres, szikrázóan fehér égőkkel teleaggatott, piros díszekbe öltöztetett fa magasodott a tér fölé. Lina hátrahajtott fejjel nézte a fekete égbolton kirajzolódó csúcsot és a szétterülő ágakat.

- Milyen nagy ez a karácsonyfa! - álmélkodott még mindig hátrahajtott fejjel.

- Érdekes, hogy csak a tizenkilencedik század elején lett a frankfurti karácsonyi vásár elengedhetetlen eleme az örököld fenyő, és eleinte csak az arra feljogosított kereskedők árulhatták egy külön erre kijelölt helyen - mesélte Marék. - Csak évek múltán helyezték át a városháza előtti térre az árusítást, ide, ahol most állunk. Aztán elég gyorsan elterjedt a karácsonyfaállítás szokása.

Negyedóra után továbbindultak a vásárban. Lidka Lina mellett ment, Marék pedig mögöttük, élénk társalgásba merülve Omárral.

- Lina, mára már talán elég élményt szereztünk - mondta Lidka. - Hazamegyünk.

- Még van a lovacska - emlékeztette a kislány.

- Milyen lovacska?

- Hintalovacska, Marék bácsi megígérte.

- Jó, körülnézünk a faragott játékokat áruló bódékban - egyezett bele Lidka.

A helyi kézművesmesterek munkáit kínáló pulton mindenekelőtt a jellegzetes diótörő figurák vonták magukra a tekintetet. A legnagyobb diótörő baba piros egyenruhát viselt, vállán átvetett szíjjal, oldalához szorított karddal, magas sapkával. Fehér haja és ugyanolyan szakállá volt, de a bajuszát fekete festékekkel rajzolták rá. Magas polcon állt, büszke, egyenes tartással figyelte a vásárban hömpölygő tömeget.

- Ez egy szép lovacska! - mutatott Lina a diótörő baba lábainál álló sárga lóra, amelynek mesterien kifaragott barna üstöke és farka lendületesen hullámozott, és kék-zöld ponyvával díszített, piros nyereg volt a hátán. A hinta talpát faragott, zöld fenyőágak és tobozok díszítették, és volt rajta egy mackó is, amely egy zsákból nézett ki fölemelt mancsokkal. A zsákban további ajándékok: színes labda, aranytrombita és masnival átkötött csomagok látszottak.

- Látom, már kiválasztottad a következő ajándékot - mondta Marék.

- Igen, Marék bácsi - felelte Lina, lerakta a lovacskát a pultra, és hintáztatni kezdte.

- Nagyon jó, hogy ilyen hamar rátaláltál. - Marék megkérdezte az árustól az árát, és átadta neki az összeget.

- Mára végeztünk - jelentette ki Lidka. - Ideje hazamenni.

Az utolsó szó varázsos visszhangot keltett Marék lelke mélyén.

- Csak még veszek sült gesztenyét - mondta, és igyekezett, nehogy elárulja a hangja, mennyire elérzékenyült. - Majd otthon megesszük.

Még meleg volt a jól becsomagolt gesztenye, amikor hazaértek. Nagyokat nevetve kaparták le róla a felhasított héját. Olyan íze volt, mint a diós aromájú édeskrumplinak. „Mennyei” - mondta Lidka, és ugyanezt mondta Marék is.

Evés után Omár megkérte Marekot, hogy írja le egy cédulára a lakcímét, mert a barátja, Ahmed másnap reggel érkezik.

- Tessék, itt van ötven euró - mondta Lidka, és átadta a pénzt a fiának. - A kiadásokra meg esetleg taxira, ha nem tudnál másképp visszajönni.

- Köszönöm. - A fiú zsebre vágta a cédulát meg a pénzt, aztán kiment a nappaliból.

- Én is nagyon köszönök mindent, Marék bácsi - mondta Lidka álmos cérnahangon. - A nyuszit, a lovacskát, a körhintát...

- Bizony van is mit megköszönnöd - mondta nevetve Lidka.

- Az a legfontosabb, hogy Lina elégedett - hangsúlyozta Marék.
- Mehetek? - kérdezte a kislány. - Nagyon elfáradtam - tette hozzá ásítva.

- Azt nem csodálom. - Lidka adott egy jóéjtpuszit a lányának. - Mindjárt megyek én is.

Lina átment a vendégszobába, Marék pedig kettesben maradt Lidkával a nappaliban.

- Én is szeretném... - fogott bele Lidka.
- Nem kell! - Marék felállt a kanapéról. - Jó éjt - mondta, és kiment, kissé sietősen, nehogy táncra perdüljön.

* * *

Mire Lidka másnap felébredt, Omár már útra készen állt, a barátját várta az ablaknál állva.

- Á, itt van Ahmed - mondta egyszer csak, és gyorsan elsietett, el sem búcsúzott az édesanyjától.

Lidka fentről nézte, ahogy Omár barátságosan üdvözlöl egy szíriai fiút, aki két-három évvel lehetett idősebb nála.

- Hogy aludtál? - kérdezte Marék Lidkához csatlakozva.
- Köszönöm, nem is emlékszem, mikor aludtam ilyen jól. Hogy sikerült tegnap a beszélgetés Omárral?

-Jól, azt hiszem, jól.

- Mit gondolsz róla?

- Nem könnyű megmondani, mert csak általánosságokról beszélgettünk... - Marék a barátjával távolodó Omárt követte a tekintetével. - Meg hát rengetegen kavarogtak körülöttünk, nagy volt a hangzavar, nemigen tudtunk ilyen körülmények között komolyabb témákra térni.

- Persze, értem.

- De azt mondta, hogy nagyon szeretne orvos lenni.

- Ez igaz, nekem is mondta már, hogy ez a vágya - mondta Lidka.
- Okos fiú, ha ilyen ambiciózus tervei vannak. Ami nem jelenti azt, hogy nem kell aggódnod a későbbi viselkedése miatt. Mindenesetre majd még beszélek vele - ígérte meg Marék.
- Azt hiszem, ez kezdetnek jó.
- Tökéletesen egyetérték veled - mondta Marék, és Lidka felé fordult. - Mit szeretnél ma csinálni?
- Nem tudom, nem ismerem Frankfurtot, mit javasolsz?
- Megnézhetjük a Goethe Múzeumot, szerintem érdekesnek találnád.
- Az biztos - jelentette ki Lidka, mert eszébe jutott a valldemossai könyvtár, ahol Marék megvette neki George Sand könyvét.
- Örülök, hogy tetszik a javaslatom - mondta Marék, mélyen Lidka szemébe nézve, mert neki is ugyanaz jutott eszébe.
- „Állj meg, pillanat! Oly szép, amit adsz!” - szavalta Lidka Faust szavait.
- „Annyi mindenem van, és az érzés, amely őhöz fűz, mindent elnyel, annyi mindenem van, és őnélküle minden megsemmisül”^[21]
- válaszolt idézettel Marék.

Hallgattak és vártak.

- Jó reggelt! - Lina bukkant fel mellettük mintás kezeslábasában, a plüssnyuszival a kezében.
- Jó reggelt, Linácska - üdvözölte Lidka, és megölelte a lányát.
- Látom, ideje reggelit készíteni - mondta Marék Linára mosolyogva, és kiment a konyhába.

Nagyon jól sikerült az egész nap. Lidkának rettentően tetszett a látogatás a zseniális költő és drámaíró szülőházában, ahol az eredeti állapothoz híven rekonstruálták a berendezést. Különösen aprólékosan alkották újra a költő dolgozószobáját. A késő barokk polgári kultúra stílusát tükrözte a szobabelsők ízléses berendezése a lakó- és fogadóhelyiségekben. Az egész nagy, emeletes épületben

érezhető volt, milyen korszakban élt és alkotott Johann Wolfgang von Goethe. A mellette álló múzeum galéria volt, ahol a német nyelvű országok fontosabb művészeinek képeit gyűjtötték össze, a barokk, a klasszicizmus és a romantika korából. Lina nagy érdeklődéssel bámulta a festők vásznait, némelyik előtt hosszabban ácsorgott. Ő is meg volt elégedve a múzeumlátogatással.

Ezután Marék meghívta Lidkát meg a lányát a kedvenc éttermébe.

- És most mit csináljunk? - kérdezte a desszertnél.

- Mit lehet még megnézni Frankfurtban? - érdeklődött Lidka.

- Elmehetünk a Pálmaházba - ajánlotta Marék. - Nagyon népszerű hely, sok egzotikus növény nő ott, a gyerekek különösen szeretik.

- Oda menjünk inkább holnap, akkor velünk lesz Omár is... - javasolta Lidka.

- Rendben, ahogy akarsz... - Marék intett a pincérnőnek, hogy hozza a számlát. - Akkor most elmehetnénk sétálni.

- Remek ötlet - helyeselt Lidka, de közben azon törte a fejét, mikor jön el a megfelelő pillanat, amikor elmondhatja Maréknak, milyen ijesztő helyzetekbe került Piotr miatt. Marék nem kérdezett semmit, Lidka pedig nem akarta elrontani az érkezésük pillanata óta kialakult kellemes hangulatot.

Az étterem után hosszú sétára indultak hármasban, aztán hazamentek. Nem sokkal később hazaért Omár is.

- Hogy telt az idő a barátoddal? - kérdezte Lidka a fiától.

- Csavarogtunk Frankfurtban - felelte Omár.

- Ha a haveroddal már kibáméskodtátok magatokat, holnap eljöhetsz velünk a Pálmaházba.

- Holnap is találkozom veled - jelentette be Omár.

- Szerintem egy egész nap a barátoddal éppen elég...

- Nem elég - szögezte le nyersen a fiú.

- Nézd, vendégségben vagyunk, illik...

- Rendben, holnap még találkozom Ahmeddel, utána már veletek maradok - mondta békülékenyen a fiú csak azért, hogy leszálljon róla az anyja, és ne csináljon problémát abból, hogy másnap is külön utakon jár.

- Jó. - Lidka fellélegzett, mert nem akarta, hogy kellemetlen jelenetekre kerüljön sor a fiával Marék lakásában. - Csak holnap.

Másnap Omár kora reggel elment otthonról, Marék és Lidka pedig arra készült, hogy elviszik Linát a Pálmaházba. A kislány viszont már reggel óta nyafogott, hogy feltétlenül fel akar ülni még egyszer a körhintára, ezért mindhárman visszamentek a karácsonyi vásárba.

- Omár hol van? - kérdezte a kislány, a vásár felé tartó tömeget méregetve.

- A barátjával találkozik - felelte Lidka.

* * *

A fiú Ahmed mellett ült, aki a fehér furgont vezette.

- Oda kell behajtani, ahol a legtöbbben vannak - dörögte Ahmed gyűlölködő hangon. - Aztán fogod a kést, és agyondöföd őket...

Omár a saját szemével látta azt, amiről a szíriai nagymama, Szalma néni és Baszim bácsi beszélt. Ezek a hitetlenek nem értenek semmit.

Szórakoznak, ünnepelnek, míg ezek halnak meg a szíriai vérfürdőben. Omár követte a hétéves kislány, Bana Alabed Twitter-oldalát, aki a mamája segítségével írta a bejegyzéseit a háború borzalmaiban fuldokló Aleppóból. „Félek, hogy ma meghalok”, „félelem nélkül akarok élni”, „ne gyilkoljatok tovább minket”. Ahmed megmutatta neki a könyvet, amelyet Bana bejegyzései alapján állítottak össze, a címe: *Kedves világ! Az én háborús történetem, az én békefelhívásom*. A szíriai kislány megemlíti benne a barátnőjét, Yasmint, aki egy légicsapás során halt meg. „Aztán egy férfi kiemelte a holttestet a romok alól, és Yasmin anyukája jajgatni

kezdett. Yasmin holtteste volt. Úgy nézett ki, mintha aludna, vér és por borította. Mozdulni sem tudtam, nem kaptam levegőt, annyira megrémültem attól, hogy ilyen állapotban látom a barátnőmet.”

Törmelék, légitámadások, bombák, vér. A hitetlenek csak szórakoznak, nem látják ezt az egészet. Egy hitetlen nő ölte meg Omár apját, őt pedig nem vitte el az apja sírjához.

- Most! - kiáltotta Ahmed.

Omár oldalra pillantott, és észrevette, hogy ha Ahmed egy másodperc múlva bekanyarodik, akkor a furgon egyenesen az édesanyjának és a mosolygós arcú Linának rohan.

XIV. FEJEZET

Az élet ideje

„Gyűlölünk benneteket mindörökké!” - ezt a mondatot vágta a hitetlenek arcába a dzsihádisták a *Dabik* című propagandaújság tizenötödik számában, amelyben az ISIS hirdette barbár ideológiáját. A vérfagyasztó „Miért gyűlölünk és miért fogunk legyőzni benneteket?” című cikkben az úgynevezett Iszlám Állam katonái közvetlenül a hitetleneket szólították meg, hogy félreérthetetlenül fejtsék ki, miért gyűlölik őket, és miért vetik meg a Nyugatot. „Mindenekelőtt azért gyűlölünk benneteket, mert nem hisztek; nem akarjátok elismerni, hogy Allah az egyetlen Isten (...), és mindenféle ördögi praktikákat űztök. (...) Azért gyűlölünk benneteket, mert szekuláris, liberális társadalmaitok olyan dolgokra vetemednek, amelyeket Allah megtiltott, és olyanokat tiltanak, amelyeket Allah megparancsolt. (...) Szekuláris liberalizmusotok toleranciára, sőt a melegek jogainak támogatására szólít fel, megengedi az alkoholt, a kábítószeret, a paráznaságot, a hazardírozást és az uzsora terjesztését, és gúnyt űz azokból, akik üldözik ezeket az ocsmány bűnöket és vétkeket. (...) Most az ateistákhoz szólunk: gyűlölünk benneteket, és harcolunk ellenetek, mert nem hisztek az Úr és Teremtő létezésében. (...) Gyűlölünk benneteket az iszlám ellen elkövetett bűneitekért, és harcolunk ellenetek, hogy bosszút álljunk a vallásunkkal szemben elkövetett gaztetteitekért. Amíg kinevetitek a hitünket (...), és nyíltan üldözik a saría törvényét, bosszút fogunk állni rajtatok, és nem jelszavakkal vagy plakátokkal, hanem késsel és golyóval. Gyűlölünk benneteket a muszlimok ellen elkövetett aljasságok miatt, a drónok és a vadászgépek miatt, amelyek bombákat szórnak a mieinkre, gyilkolják és nyomorékká teszik az embereinket világszerte, és gyűlölünk a jogtalanul elfoglalt muszlim területeken uralkodó bábjaikatok miatt, akik üldözik, kínoznak mindenkit, és háborút folytatnak mindenki ellen, aki kimondja az igazat. Azért harcolunk ellenetek, hogy

megakadályozzuk férfiaink, asszonyaink és gyerekeink legyilkolását, és azért, hogy kiszabadítsuk bebörtönzött és megkínzott társainkat. Harcolunk, hogy bosszút álljunk a számtalan muszlimért, akik a ti gonosztetteitek miatt szenvedtek. Gyűlölünk benneteket, mert elfoglaltátok a földjeinket, és harcolunk ellenetek, hogy kiszorítsunk és kiűzzünk benneteket. Míg van egy talpalatnyi föld, amit vissza kell foglalnunk, addig minden muszlim személyes kötelessége lesz a *dzsihad*.“^[22]

Ezt az írást közvetlenül azután tették közzé, hogy megtörtént az Egyesült Államok történetének egyik legvéresebb tömeggyilkossága, amelyet Orlandóban, egy melegek által látogatott éjszakai klubban követett el egy magányos merénylő. Az Afganisztánból menekült szülőktől származó, alig harmincéves, amerikai állampolgárságú Omár Mateen gépfegyverrel és pisztollyal tüzelt, a támadás során negyvenkilenc embert ölt meg, és ötvenet megsebesített. A terrorista hűségesküt tett az úgynevezett Iszlám Államnak, és a túszejtés után odarendelt túsztárgyalóval folytatott alkudozás során *mudzsahid*nek, Isten katonájának nevezte magát. A CNN feliratai szerint ezt mondta: „Üzenem Amerikának, hogy hagyja abba Szíria és Irak bombázását. Sok ártatlan embert ölnek meg. Mit csináljak itt, amikor ott gyilkolják az enyéimet? Érted, amit mondok?” Mateen azt is követelte, hogy fejezzék be a légitámadásokat, „abba kell hagyniuk az emberek gyilkolását”. A terroristát lelőtték a rendőrök, amikor benyomultak a klub területére, az akciót pedig az ISIS ideológiájától feltüzelt „magányos farkas” cselekményének tekintették.

A „Miért gyűlölünk benneteket, és miért harcolunk ellenetek?” című cikk az orlandói terrormerényletre utalt. „Nem sokkal azután, hogy a *mudzsahid* Omár Mateen áldott akciója során megtámadta a szodomita amerikai éjszakai klubot, az amerikai politikusok gyorsan elítélték a lövöldözést a reflektorok fényében, és kijelentették, hogy gyűlölet-bűncselekmény, terrorakció és értelmetlen, erőszakos tett volt. Gyűlöletbűncselekmény? Igen. A muszlimok kétségkívül gyűlölnek a liberális szodomitákat, mint mindenki, akiben van

legalább egy szikrányi érintetlen *fitrah*^[23] Terrorcselekmény? Hogyne. A muszlimoknak kötelességük terrorizálni Allah hitetlen ellenségeit. De hogy értelmetlen erőszakcselekmény lenne? (...) Naiv, aki nem tudja, hogy az Omár Mateen, Larossi Abballa és sok más harcos nevéhez fűződő merényletek brutális bosszúnak számítanak a bűnök miatt, amelyeket a Nyugat követett el az iszlám ellen. Ilyen bűn a Próféta megsértése, a Korán elégetése vagy a kalifátus ellen folytatott háború.”

A szakértők már évekkorábban megfigyelték, hogy azok a legveszélyesebb támadások, amelyeket radikalizálódott „magányos farkasok” követnek el egyedül, ezeket ugyanis nem lehet előre felderíteni. Az Iszlám Állam továbbra is öldöklésre szólítja fel a híveit Nyugaton, a szóvivőjük így fogalmazott: „Ha meg tudtok ölni egy amerikai vagy európai hitetlent (...), akkor bízzátok magatokat Allahra, és gyilkoljátok őket akármilyen módon!”

A marokkói származású Larossi Abballa kilencszer szúrta egy magas rangú francia rendőr hasába, a hároméves kisfia szeme láttára. Amikor a rendőr a helyszínen meghalt, a terrorista benyomult a házba, és ott hidegvérrel elvágta a rendőr barátnőjének nyakát. A kisfiú annak a brutális büntetnek is szemtanúja volt, amelyet az édesanyja ellen követett el a dzsihádistá.

Miután a terrorista Párizs mellett, a kisfiúk szeme láttára barbár módon meggyilkolta a francia párt, közzétett a Facebook-oldalán egy elrettentő videót, amelyben rendőrök, börtönőrök, rapperek, polgármesterek és közszereplők megölésére szólítja fel az Iszlám Állam minden hívét. „Kapjátok el újságírókat! - buzdított. - Nagyon egyszerű, csak várjátok meg őket a házuk előtt!” A videón látható a kanapén ülő hároméves kisfiú, akiről a dzsihádistá ezt mondja: „Még nem tudom, mit csináljak vele.” Terrorellenes egységek ölték meg a merényletet, és ők menekítették ki a halálra rémült kisgyereket.

Alig egy évvel később jajgatás és borzalmas sikoltozás hangzott fel egy manchesteri rendezvénycsarnokban, ahol éppen véget ért egy amerikai énekesnő koncertje. Pánikszerűen nyomultak a kijárat felé

a rettegő nézők, miután meghallották a fülrepszó robajt. Egy nagy-britanniai születésű, de líbiai származású öngyilkos merénylő robbantott bombát. A robbanás következtében huszonegyen vesztették életüket, és több mint százhuszan megsebesültek. Sok gyerek is volt az áldozatok között, egy Saffie nevű alig nyolcéves kislány volt köztük a legfiatalabb. A terrormerénylet egyik szemtanúja így számolt be a *Sun* című lapnak egy interjúban: „Holttestek heverték köröskörül. Mindenki pánikba esve menekült, jajgatás hallatszott. Sosem felejttem el azt a hangzavart. A csarnokban elszabadult a káosz. Próbáltam segíteni nekik, láttam egy lányt, aki egész testében reszketett. Valaki azt mondta mögöttem: »Már nem tehetünk érte semmit.«” Amikor a férfi megpillantotta a súlyosan sebesült, nyolcéves Saffie-t, segíteni próbált neki, remélve, hogy a kislány nem veszíti el az eszméletét, míg odaérnek a mentők. „Kérdeztem, tetszett-e neki a koncert. De láttam, hogy alig kap levegőt. Egyszer csak megkérdezte: »Hol van az anyukám?« Azt feleltem, hogy nem tudom, de biztos mindjárt előkerül, minden rendben lesz. Volt a combján egy hatalmas lyuk, de nem vérzett. Volt egy nagy lyuk a fején is. Elveszítette az eszméletét, rázta a hideg, mondta, hogy fázik. Betakartam a kabátommal, de még mindig panaszkodott, hogy fázik.” A szemtanú beszámolója szerint Saffie szeme nyitva volt, és még élt, amikor elvitték a mentők. Másnap nagy bánatára a támadás halálos áldozatai között ismerte fel a férfi a nyolcéves kislány képét az újságokban.

Az öngyilkos terrorista, aki Manchesterben Saffie és más fiatalok halálát okozta, néhány nappal a merénylet előtt jött vissza Líbiából, ahol háromhetes kiképzésen vett részt az ISIS egyik titkos táborában. Korábban Szíriában is járt, hogy az Iszlám Állam oldalán harcoljon. A terrorista húga azt mondta, hogy a bátyja azért követte el a véres merényletet, mert bosszút akart állni a Szíria elleni amerikai légitámadásokért. A *Wall Street Journalban* kijelentette: „Úgy gondolom, látta a körös-körül haldokló gyerekeket - muszlim gyerekeket -, és bosszút akart állni.”

* * *

- Anyuci! - Lina rémült sikoltással bújt az anyjához, amikor a közvetlen közelükben két autó ütközött össze hangos csattanással. Az egyikből kipattant egy fiatal férfi, a járdára ugrott, és a késével kaszabolni kezdte a vásárból érkező ötévesforma kislányt, aki egyik kezében nagy, piros cukormázzal díszített mézeskalács szívet tartott, a másikkal görcsösen szorította a váratlan karamboltól megrémült nagymamája kezét. Olyan erőteljes volt a késszúrás, hogy a kislány rögtön összeesett, és harang szabású, világos kabátját villámgyorsan befestette az egyre terjedő vérfolt. A nagymama reszketve térdre esett, és súlyosan megsebesült unokája fölött jajveszékelt.

- Mamaaaa! Mamaaaa! - Lina, aki látta az egész borzalmas eseményt, torkaszakadtából sírni kezdett.

- Gyertek! - Marék rögtön eltakarta testével a járdán haldokló kislányt, aztán szorosán átkarolta Lidkát, és elindult előre, hogy minél előbb elhagyják a tragédia helyszínét.

Az emberek ijedten, zavarodottan, lélekszakadva menekültek mindenfelé, sokan egymásnak ütköztek, és a nagy lendülettől a járdára estek. Lina is megbotlott és elesett, csúnyán beütötte a térdét.

- Linácska! - Lidka megállt, és a fájdalmasan siránkozó kislánya fölé hajolt. - Állj fel! Menekülnünk kell! - Lidka a késes támadótól rettegve nézett hátra a válla fölött.

- Nem tudok... nem tudok felállni... - Lina egész testében remegve nézte elszakadt harisnyáját és lenyúzott térdét, amelyből folyt a vér.

Marék gondolkodás nélkül felemelte Linát.

- Maradj mellettem! - szólt oda Lidkának, és gyors léptekkel megint elindult előre.

Lidka belekapaszkodott Marék könyökébe, és rohant utána. Körülöttük a közeledő rendfenntartók szirénái sivítottak éles hangon, pánikba esett emberek kaotikus jajveszékélése hallatszott,

ahogy az ünnepi vásárba érkezőket figyelmeztették, milyen veszély fenyegeti őket arrafelé.

- Gyorsabban! - Marék szinte futott, mert tudta, hogy a rendőrség nemsokára körülveszi és lezárja az utcákat, és utána már aligha tudnak eljutni az autóig. Ebben a pillanatban az volt számára a legfontosabb, hogy Lidka meg a kislánya biztonságban hazaérjenek.

Lina ijedten hüppögött a karjaiban, ő pedig vigasztalni próbálta, amennyire tőle telt.

- Mindjárt odaérünk... Nemsokára otthon leszünk - ismételte újra meg újra.

Egyre több mentő és rendőrautó állt az utcákon, a rettegő, tanácstalan emberek, köztük rengeteg turista feje fölött pedig körözni kezdett egy rendőrségi helikopter. Többen a legközelebbi éttermeket, kávéházakat vették célba a menekülők közül, hogy ott vészeljék át a bizonytalanság legrosszabb perceit. Senki sem tudta pontosan, mi történt, de a szörnyű „terror” szó nemegyszer felhangzott. A szájról szájra terjedő, ellenőrizetlen forrásból származó információk csak fokozták a rettegést. Az emberek fenyegetettnek érezték magukat, hiszen akárhonnán leshetett rájuk az ellenség, és bármelyik pillanatban újra lesújthatott kettőzött erővel. A város, amely alig fél órával korábban még a karácsonyi vásár gondtalan hangulatában élt, most félelem és rettegés helye lett.

Lidka levegő után kapkodott, amikor végre mindhárman odaértek a leparkolt autóhoz. Marék kinyitotta az ajtót, és beemelte a hátsó ülésre a még mindig zokogó Linát. Ő beült a volán mögé, és próbálta nem mutatni, mennyire megrázta a járdán heverő ártatlan kislány látványa, aki szerencsétlenségére éppen a gyilkos útjába került. A támadó meg akarta ölni. A kegyetlen szúrás után még futott néhány lépést a gonosztevő, aztán megtorpant, metsző pillantással nézve körül. Marék a pillanat törtrésze alatt észrevette a kés fenyegetően hosszú pengéjét és az újabb áldozatra vadászó merénylő hideg pillantását. Ekkor rettentő félelem fogta el, hogy elveszítheti Lidkát.

Végleg és visszavonhatatlanul. Egyszer s mindenkorra. És akkor már nem lenne lehetőség a magyarázatra, a bocsánatkérésre és további próbálkozásokra.

- Megyünk? - kérdezte Lidka, mert Marék mozdulatlanul ült.

- Igen, igen, persze. - A férfi beindította az autót.

- Tudsz adni egy zsebkendőt? - kérdezte Lidka, a kislánya vérző térdét nézve.

- Igen, van valahol. - Marék a kesztyűtartóba nyúlt, és kivett belőle egy csomag papír zsebkendőt. - Tessék. - Odaadta Lidkának, aki finoman törölgetni kezdte Lina sebes lábát.

- Jaj! - nyögött fel a kislány. - Ez fáj!

- Otthon kimossuk a sebet fertőtlenítővel - ígérte Marék.

- Van fájdalomcsillapítód? - kérdezte Lidka.

- Otthon biztos van valami - mondta Marék a vezetésre koncentrálnak, és elsőbbséget adott az elhaladó mentőnek. - Vagy ha nem találok semmit, akkor elmegyek a patikába. Nincs messze a lakásomtól.

- Inkább már ne menj sehová - figyelmeztette Lidka szigorú hangon, mert el sem tudta képzelni, hogy elveszítheti a férfit. Egyszer s mindenkorra.

Útközben Lidka többször hívta Omárt, de a fiú telefonja ki volt kapcsolva. Miután megálltak a műemlék épület előtt, kiségtette Lidkát az autóból.

- Fel tudsz menni a lépcsőn? - kérdezte Lidka, és aggodalommal nézte a kislánya holtsápadt arcát.

- Nem tudom - felelte sírós hangon a kislány.

- Majd én fölviszem. - Marék ölbe kapta Linát, és bement vele az épületbe.

A földszinten kinyílt az egyik lakás ajtaja, kinézett rajta egy ősz hajú szomszédasszony, és nyugtalan beszédbe elegyedett Marékkal

németül. Rövid társalgás után az idős hölgy becsukta az ajtót, Marék pedig felfelé indult a lépcsőn.

- A szomszéd néni már tudja? - találgatta Lidka.

- Igen, minden hírműsorban erről van szó. - Marék kinyitotta a lakása ajtaját. - Észrevette az ablakból, hogy Linának vérzik a lába, és megijedt, hogy őt érhetette a támadás. Azt akarta tudni, milyen állapotban van, és mi történt a helyszínen.

- Biztos hatalmas sokk volt neki - mondta Lidka, és eszébe jutott a frankfurti karácsonyi vásár ünnepi fényekben tündöklő és ünnepélyesen illatozó, idilli hangulata, amely a város lakóit éppúgy magával ragadta, mint az ide érkező turistákat.

- Mindenképpen. - Marék figyelmesen nézte Lidkát, meg akarta őrizni a szívében ezt a pillanatot, amikor itt, közvetlenül mellette, ilyen közel van az asszony. - Mindannyiunknak az volt. - A férfi nagy nehezen elfordította a pillantását Lidkáról, és leültette Linát a kanapéra.

- Nagyon fáj? - kérdezte Lidka, és a lánya térde fölé hajolt.

- Igen, nagyon - felelte Lina szomorúan. Fáj a térde, és fáj az egész nap.

- Megnézem, mi van a házipatikámban. - Marék kiment a nappaliból, Lidka pedig óvatosan lehámozta Lináról a kilyukadt és összevérzett harisnyát.

- Tényleg csúnya ez a seb - állapította Lidka, miután alaposan megszemlélte a kislány térdét.

- Tessék, fertőtlenítőspray és steril géz. - Marék visszatért a nappaliba, és átnyújtott Lidkának egy kis fehér flakont meg egy négyszögletes csomagot. - Egyelőre ez van, még keresek fájdalomcsillapítót.

Lidka vattadarabot vett elő, fertőtlenítőoldatot fújt rá, és óvatosan törölgetni kezdte a kislány sebet.

- Aúúúúú! - grimaszolt Lina. - Csíp!

- Az jó, kicsim, ez így hat. - Lidka még egyszer alaposan lemosta a térdét, aztán lefújta a spray-vel.

- Áááá! - jajgatott Lina. - Elég már, mama!

- Igen, most már elég - bólintott Lidka, és visszatette a flakont az asztalra. - Szerintem az lenne a legjobb, ha keresnél magadnak egy kényelmes helyet, ahol kinyújtott lábbal pihenhetnél - mondta. - Ha megmozdulsz, rögtön megindul a vér a sebből.

- Megtaláltam! - Marék elégedetten bukkant fel a nappaliban, és átnyújtott Lidkának egy levél tablettát, Linának pedig hozott egy pohár vizet.

- Köszönöm. - Lidka kivett két tablettát, és odaadta a lányának. - Ez csillapítja a fájdalmat.

A kislány bevette a tablettákat, ivott rá vizet, és visszaadta a mamájának az üres poharat.

- Akkor hová szeretnél telepedni, Linácska? - kérdezte Lidka, azon töprengve, hogyan tudná felvidítani szomorú kislányát. - Vagy itt maradsz velünk, a nappaliban? - javasolta. - Elhoztad a krétáidat meg a rajztömböt? - Lidka szerette volna, ha a kislány elfoglalja magát valamivel.

- Elhoztam.

- Akkor idehozom az összes eszközöddel együtt, és megmutatod Marék bácsinak, milyen szépen rajzolsz - mondta Lidka mosolyogva.

- Nem akarok rajzolni.

- Hogyhogy? - csodálkozott Lidka, mert ez volt a kislány kedvenc foglalatossága.

- Csak nem - jelentette ki határozottan a kislány, és könny csillant a szemében. Lina attól félt, hogy mihelyt kézbe vesz egy krétát, akkor kénytelen lesz, egyszerűen kénytelen lesz, ettől nem tartja vissza semmi, lerajzolni a járdán fekvő kislányt a fehér kabátjában, ahogy terjed rajta a nagy, vörös vérfolt. És kénytelen lesz,

egyszerűen kénytelen lesz lerajzolni egy mellette zokogó, nagy mézeskalács szívet a csillogó, vörös cukormázszegéllyel.

- Főzök neked egy forró csokoládét - Marék észrevette Lina könnyes szemét. - Szereted a forró csokoládét?

- Szeretem. - Lina arra gondolt, hogy a fehér kabátos kislány már sosem ihat forró csokoládét.

- Mindjárt kész - jelentette ki Marék. - Neked is csináljak? - fordult Lidkához.

- Nem, köszönöm. - Lidka ebben a pillanatban semmit sem tudott volna lenyelni.

Marék kiment a konyhába, Lidka pedig gyengéden magához ölelte a kislányát. Szavakat keresett, hogy elmagyarázza neki, ami történt, de nem voltak szavai.

- A nyuszimat akarom - mondta halkán Lina.

- Micsodát? - értetlenkedett Lidka.

- A nyuszimat akarom - ismételte el a kislány. - Azt, amit Marék bácsitól kaptam a karácsonyi vásárban.

- Jó, mindjárt idehozom. - Lidka átment a vendégszobába, és a plüssjátékkal a kezében tért vissza. - Tessék.

Lina szó nélkül átvette a nyuszt, és halkán belesúgott valamit lelógó, hosszú fülébe. A világ szomorú titkai.

- Kész is van! - Marék az asztalra rakott egy színes bögrét, benne a párolgó csokoládéval.

Lina arcán könnyek peregtek végig.

- Ide hallgass, Linácska... - mondta Marék, és elgondolkodott egy pillanatra. - Lenne kedved lefeküdni a hálósobámban? Kényelmesebb lesz, mint a kanapén, és ott van tévé is, kereshetünk neked valami érdekes műsort... Mit szeretsz nézni?

- Az állatos műsorokat...

- Nagyon jó, sok csatornám van, biztos akad köztük olyan, ami érdekel téged. Bemész egyedül?

- Igen, Marék bácsi. - Lina felállt, de alig tett két lépést, lenyúzott térdéből megint elindult egy vékony vércsík.

- Beviszlek. - Marék a karjába kapta a kislányt, és átment vele a hálósobába, Lidka pedig forró csokoládéval a kezében követte őket.

Miután Lina lefeküdt az ágyba, Lidka még egyszer lemosta a sebet, Marék pedig talált egy csatornát, ahol éppen az afrikai szavanna állatairól szóló filmet adtak.

- Ez jó lesz? - kérdezte Marék.

- Igen, Marék bácsi, köszönöm. - Lina nézte az itatóhelynél álló elefántokat, ahogy madárhangokkal kísérvé a fodrozódó vízbe merítették hosszú ormányukat.

- Tessék, Linácska, itt a csokoládé... - Lidka az ágy mellett álló éjjeliszekrényre mutatott. - És ha szükséged lenne valamire, csak szólj...

- Rendben, anyuci. - A kislány figyelmesen nézte a képernyőt, mintha most az afrikai szavannán lenne legszívesebben.

Lidka és Marék visszament a nappaliba, és leültek a kanapéra.

- Egyfolytában Omár jár az eszemben - mondta Lidka, és késlekedés nélkül fogta a telefont, hívta a fia számát. - Nem akartam Lina előtt mondani, az is elég, amin ma keresztülment, de nagyon aggódom a fiamért...

- Őt hívtad többször is az autóból?

- Igen, azt hittem, megmondja, hol van, és haza tudjuk hozni.

- Én is jobban szeretném, ha most itt lenne velünk - mondta Marék. - És? Nem veszi föl?

- Kikapcsolta. - Lidka aggodalmas arckifejezéssel tette vissza a telefont az asztalra.

- Akkor nézzük meg, mi történik... - mondta Marék, fogta a távirányítót, és bekapcsolta a tévét, ahol élőben tudósítottak a legfrissebb eseményekről.

- Mit mondanak? - Lidka nem értette a német nyelvű műsort.

- Várj egy kicsit, mindjárt elmondom. - Marék végighallgatta a riporter beszámolóját, Lidka pedig nézte a bevéágásokat: a karambolt, a rendőrök meg a mentők intézkedését, illetve a kiürült karácsonyi vásárt mutatták.

Egyszer csak síró, idős nő jelent meg a képernyőn.

- Ez nem ugyanaz az asszony, aki a megtámadott kislány kezét fogta? - kérdezte Lidka.

- De igen - ismerte el Marék.

- Mi lett a kicsivel?

- Sajnos... - Marék elkomorult.

- Nem tudták megmenteni?

- Meghalt a kórházba vezető úton.

- El sem merem képzelni, mit éreznek most a szülei... - Lidka remélte, hogy Omár nemsokára otthon lesz. - Más áldozatok is vannak?

- Egy tizenéves súlyos állapotban...

- Fiú vagy lány? - kérdezte Lidka egyre idegesebben.

- Lány. - Marék megértette, hogy Lidka Omárért aggódik. - Egy barátnőjével ment a vásárba, amikor késsel támadtak rá - tette hozzá gyorsan.

- Ugyanaz volt a tettes?

- Valószínűleg igen.

- Elkapták?

- Egyelőre nem... - felelte Marék a képernyőn váltakozó képekre meredve.

- Vagyis még mindig nem szűnt meg a veszély... - Lidka már halálosan rettegett a fiáért.

- Nagy erővel dolgoznak a rendfenntartók, olyan szigorúan lezárták az egész területet, hogy egy kiséger sem osonhat be, biztos hamar elkapják a gyilkost. - Marék támaszt akart nyújtani Lidkának,

bár tisztában volt azzal, hogy egyikük sem lélegzik fel, míg haza nem ér Omár.

- Mit mondanak még? - tudakolta Lidka a legújabb híreket.

- Tulajdonképpen nem sokat. - Marék megint hallgatta egy ideig a tudósítók beszámolóit. - Úgy néz ki, hogy vagy ők is keveset tudnak, vagy az akció érdekében nem akarnak elárulni további részleteket a nagyközönségnek. Csak arra figyelmeztetnek, hogy jelentsünk be minden gyanús helyzetet, és lehetőleg ne menjünk el otthonról.

- Átváltanál egy angol nyelvű csatornára? - kérte Lidka. - Akkor nem kellene mindent fordítanod...

- Azt is lehet, de nálunk ez a legjobb hírsatorna, vagyis talán jobb lenne, ha ennél maradnánk - mondta Marék, és komolyan nézett Lidkára. - És nekem egyáltalán nem gond fordítani...

Elhallgattak, csak a tévé hangja hallatszott.

- Szűzanyám! - jajdult fel egyszer csak Lidka.

- Mi történt? - kérdezte Marék nyugtalanul.

- A családom otthon... - Lidka sietve a telefonért nyúlt. - Hiszen biztos vezető hírek lettek az itteni események, és a mama meg a testvéreim tudják, hogy hozzád utaztam.

Az édesanyja az első csengés után felvette a kagylót.

- Lidka, de jó, hogy hívsz! - kiáltotta. - Micsoda tragédia... Gosia és Krzys folyton hívogat, kérdezik, mit tudok rólad.

- Mondd meg nekik, hogy velünk minden rendben.

- Hát Lina? Omár? - faggatta az édesanyja. - Mindannyian biztonságban vagytok?

- Igen, anyu, biztonságban vagyunk. - Lidka képtelen volt elmondani az édesanyjának, hogy Omár nincs velük.

- Jó, az nagyon jó. - Érződött az édesanyja hangján, hogy nagyon megkönnyebbült. - Mindjárt gyertek el hozzánk, mihelyt hazaértek Lengyelországba. És tégy meg mindent, hogy Omár is veletek jöjjön

- figyelmeztette a mamája. - Ha arra gondolok, hogy megeshetett volna, hogy sosem látlak többé benneteket...

- Anyu! - Lidka megdermedt, mert egyfolytában a fia körül forogtak a gondolatai.

- Jól van, jól van... - Az édesanyja vett néhány mély lélegzetet. - És most hol vagytok?

- Maréknál.

- Akkor nagyon kérlek, Lidka, ne menjetek sehová - beszélt a lelkére az édesanyja. - ígérd meg, hogy nem fogjátok elhagyni a házat. Amit nálunk mondanak, abból az derül ki, hogy még mindig keresik azt a...

- Nem megyünk sehová - szakította félbe az édesanyját Lidka, mert minden kimondott szóval csak egyre jobban féltette Omárt.

- Igen, ne menjetek sehová - ismételte nyomatékosan az édesanyja. - És szívélyes üdvözetem küldöm Maréknak.

- Köszönöm, anyu, átadom. Ne nyugtalankodj miattunk, nemsokára látjuk egymást!

- Várunk benneteket. Vigyázzatok magatokra!

- Rendben, anyu. Látjuk egymást nemsokára.

- Szervusz.

Lidka bontotta a vonalat, és csak ebben a pillanatban vette észre, hogy reszket a keze. Nagy ára volt ennek a beszélgetésnek.

- Nem árultad el neki... - Marék nem csodálkozott, hogy Lidka megkímélte az édesanyját a fölösleges aggodalomtól.

- Nem... - Hangos sóhaj szakadt fel Lidka torkából. - Nemrég nagyon beteg volt, meg azt sem tudjuk, hogyan találja a sajtó ezeket az eseményeket Lengyelországban - magyarázkodott Lidka.

- Értem - felelte röviden Marék. - Amíg nincs új fejlemény, addig nem kell terhelni. - Marék gyorsan észrevette, hogy az utolsó mondat elég szerencsétlenül hangzik. - Úgy értem, arra gondoltam,

hogy Omár biztos mindjárt hazaér, és nincs értelme, hogy túl sokat eméssze magát anyukád.

- Pontosán így van - mondta Lidka, de az arckifejezése arra vallott, hogy ő sem igen tud szabadulni az Omár miatt érzett rettentő aggodalomtól.

- Hallottam valami üdvözlésfélét... - próbálta Marék kissé oldani a helyzetet.

- Igen, anyukám szívélyes üdvözetét küldi - mondta Lidka, egyenesen Marék szemébe nézve.

- Köszönöm, kedves tőle. - A férfi a pillantásával magához ölelte Lidkát, szerette volna oltalmazni és védeni az egész gonosz, aljas és ocsmány világtól.

Lidka rámosolygott Marékra, ő pedig viszonzta a mosolyt. *A legőszintébb, legjobb ember.*

- Anyuci! - hallatszott Lina hívása. - Anyuci!

- Bemegyek hozzá - mondta Lidka halkán.

- Menj! - felelte a férfi.

- Mama! - Lina hangja már türelmetlenebb volt.

- Megyek már! - Lidka felállt a kanapéról, bement Marék szobájába, és leült Lina mellé. - Mi az, kislányom? - kérdezte, és gyengéden megsimogatta a fejét.

- Hol van Omár? - kérdezte Lina, és az édesanyjához bújt. - Aggódok érte... Az a kislány... Az a férfi a késsel... - mondta a kislány, és zokogásban tört ki.

- Csss... - Lidka homlokon csókolta a lányát. - Az egy rossz ember... Nagyon rossz ember...

- És ha az a rossz ember találkozik Omárral? - Lina most rendesen rázendített.

- Nem, kicsim, nem találkozik vele - mondta Lidka a legrosszabb sejtelmei ellenére.

- Akkor miért nincs még itthon Omár?

- Talán... Biztos elbújt valahol, valami biztonságos helyen.
  - Tényleg? - Lina az anyjára emelte bizalommal teli pillantását.
  - Igen, biztos így van. - Lidka ezzel nemcsak a lányát, hanem magát is meg akarta győzni.
  - Hogy van a térded, Linácska? - Marék jelent meg az ajtóban.
  - Mutasd a lábad, kicsim! - Lidka a kislány sebes térde fölé hajolt, és alaposan megvizsgálta. - Szerintem már sokkal jobb. Mondtam, hogy hamarabb kezd hegedni, ha nem mászkálsz egy darabig.
  - Ide hallgassatok, úgy volt, hogy a városban eszünk, de most, hogy itthon vagyunk, mit szólnátok egy pizzához? - A drámai események után Lina kedvéért Marék legalább a normalitás látszatát meg akarta őrizni.
  - Fantasztikus ötlet! - helyeselt Lidka Maréknak, rögtön megértette a szándékát.
  - Van a konyhában egy szórólap a közeli, sarki pizzériából, biztos nem lesz gond a kiszállítással - mondta Marék. - Idehozom, és kiválasztunk mindenkinek egy naaaagy... - itt szünetet tartott - ... kedvenc pizzát.
  - Én dupla sajtos margheritát kérek - közölte a kívánságát Lina.
  - Nagyszerű. Neked mit rendeljek? - fordult Marék Lidkához.
  - Nekem... - Lidka nem fejezte be a mondatot, mert a gondolatai akaratlanul is visszatértek Omárhoz.
  - Neked... - Marék várta, hogy Lidka kiválassza a pizzáját.
  - Hawaiiit - sűgött Lina. - A mama a hawaii pizzát szereti a legjobban.
  - Jó, akkor tudunk rendelni anélkül is, hogy megnéznénk a szórólapot. Megyek, fölhívom a pizzériát.
- Marék az ajtó felé indult, de Lina megállította.
- Marék bácsi, Omárnak is rendeljünk.
  - Igen, persze - egyezett bele Marék. - Milyen pizzát szeret Omár?

- A pepperonisat.
- Akkor kérünk egy pepperonisat is.

És magadnak, Marék bácsi, milyen rendelsz? kíváncsiskodott Lina.

- Margheritát - felelte Marék. - Dupla sajttal - tette hozzá, és Linára kacsintott. A kislány arcán órák óta most először jelent meg egy halvány mosoly.

Lidka hálásan pillantott Marékra.

- Akkor most már mindent tudunk - mondta a férfi, és kiment a szobából, hogy leadja a rendelést.

Lina megkérte az édesanyját, hogy segítsen neki kimenni a fürdőszobába, aztán együtt kiválasztottak egy Ausztrália állatairól szóló, angol nyelvű műsort. A kislány érdeklődéssel nézte a filmet, olyan állatok szerepeltek benne, amelyek Ausztrálián kívül nem is élnek máshol. Háromnegyed óra múlva ért oda a futár a négy, ínycsiklandóan illatozó pizzával, Marék pedig bevitte valamennyit a szobába.

- Itt fogunk enni? - kérdezte Lidka, miközben azt figyelte, hogyan bontogatja Marék a három négyszögletes kartondobozt. - Menjünk át inkább a nappaliba, nehogy összemorzszázzuk a szobát!

- Most viccelsz? - mosolygott rá Marék szelíden. - Pont a morzsák miatt aggódsz?

Viccelek, válaszolt Lidka mosollyal.

Sugárzó, üdvözítő mosolyok.

- Nagyon finom a pizza, Marék bácsi - dicsérte Lina az első falatok után.

- Örülök, hogy ízlik - mondta Marék, és elégedetten pillantott Lina kissé már nyugodtabb arcára.

Evés után Lidka összeszedte a maradékokat és Omár érintetlen dobozát, kivitte őket a konyhába. Marék utánament. Itt van Lidka. Az ő konyhájában.

- Gyere be a nappaliba, megnézzük, vannak-e új hírek - mondta Lidka, kezét a kartondobozon tartva, mintha a pizza garantálná, hogy Omár biztosan hazaér.

- Igen, nézzük meg, mi történik! - helyeselt Marék. - Eltelt egy kis idő, talán már többet tudnak.

A tévé képernyőjén folyamatosan tudósított a riporter a legutóbbi eseményekről.

- Az Iszlám Állam vállalta magára a merényletet - közvetítette Lidkának Marék.

- Tehát mégiscsak terrorcselekmény...

- Igen - bólintott Marék. - A rendfenntartók azt is gyanítják, hogy más lehetett a terroristák elsődleges terve, de valami megzavarta a végrehajtását.

- Pontosabban?

- Feltételezik, hogy a tervek szerint az a furgon, ahonnan kiugrott a terrorista, gyalogosokat akart elütni a járdán. Az sokkal több áldozattal járt volna.

- Borzalom... - rémüldözött Lidka. - Úgy végződhetett volna, mint akkor Nizzában... Több tucat halottal...

- Ott majdnem kilencvenen haltak meg, és több mint kétszázan megsebesültek, közülük többtucatnyian nagyon súlyosan... - pontosított a férfi.

- Mi pedig... - Lidka tisztában volt azzal, hogy ők hárman pontosan a tömegbe hajtó furgon útvonalán voltak.

- Igen. - Marék könnyedén kitalálta Lidka gondolatát.

Rossz helyen, rossz időben. Aztán csak a semmi marad. Nem szabad várni. Semmivel, sosem.

- Nézd - kezdte komolyan Lidka. - El akarom mondani, hogy kerültem kapcsolatba Piotrral.

- Most nem alkalmas az idő - mondta a férfi, és megfeszült az arca. - Majd később elmondod.

- Később, később... - ismételte Lidka. - Mindig azt hisszük, hogy van olyan, hogy később... - Lelki szemei előtt megjelent a járdán elterülő, fehér kabátos kislány képe. - Pedig lehet, hogy nem is lesz később...

Csak néhány másodperc volt... Elég néhány másodperc, hogy véget érjen egy élet...

- És nem lesz rá idő... - mondta Lidka elgondolkodva. - Ezért akarom megmagyarázni - folytatta Lidka. - Itt és most.

- Jó - bólintott rá a férfi. - Hallgatlak.

Lidka elmesélte a Piotrhoz kapcsolódó kínos történetet attól a pillanattól kezdve, amikor abban reménykedett, hogy a közös kirándulás segítségével jobbra fordul a kapcsolata Omárral, elmesélte a lidérces szállodai élményt és a váratlan lépcsőházi támadást is.

- Elintézem - jelentette ki Marék keményen, miután figyelmesen végighallgatta a beszámolót. - ígérem, hogy Piotr soha többé nem okoz neked semmilyen kellemetlenséget.

- De hogyan... - Lidkának fogalma sem volt, hogyan akarja Marék megoldani a problémáit.

- Ezek férfiügyek - szakította félbe Marék. - Elmegyek Lengyelországba, és pofán vágom.

Ez olyan egyszerűen, ugyanakkor olyan meggyőzően hangzott, hogy Lidka önkéntelenül elnevette magát.

- Látod? Meg is oldódott a probléma. - Marék közelebb húzódott Lidkához.

Egymásra néztek, és táncra perdültek a csillagok.

- Mi... - Lidka a megindultságtól nem tudott többet mondani.

Mindörökké, most már mindörökké.

- Odanézz! - Marék észrevette, hogy egy terrorista képét mutatják a képernyőn.

- Ne! - kiáltott fel Lidka rémülten.

- Mitől ijedtél meg ennyire?
- Ez... Azt hiszem, ez a fiú Omár barátja, akivel találkozott... - Lidka alig tudta befejezni a mondatot.
- Azt hiszed... Hiszen láttad ott a vásárban, és meg sem fordult a fejedben semmi ilyesmi.
- Akkor nem láttam... Olyan gyorsan történt minden... A karambol... A kislány... A fiút nem is néztem egyáltalán... - Lidka szíve olyan sebesen vert, mintha ki akarna ugrani a mellkasából.
- Még a nevét is mondják... - Ennyit megértett a németül elhangzó tudósításból. - Azt mondják, hogy Ahmed Szíriából...
- Az Ahmed név nyilvánvalóan ugyanolyan gyakori Szíriában, mint a Hans Németországban - próbálta Marék nyugtatni Lidkát.
- Hol van a fiam? - suttogta reszkető hangon Lidka.

* * *

Omár rögtön az ütközés után kiugrott a furgonból, és gyorsan elvegyült a tömegben. Láta, hogy Ahmed egy erőteljes mozdulattal egyenesen beledöfi a kését egy nagymamájával sétáló kislány mellkasába. Villámként cikázott át a fején a gondolat: nem ez a fehér kabátos kislány dobta a bombát Szíriára, amely aztán megölte Yasmint, a hétéves Bana barátnőjét. És nem is Lina, aki rémülten kiabált: „Mamaaaa!”, és torkaszakadtából sírni kezdett.

Amikor Omár rádöbbsent, hogy ha Ahmed befordul, akkor a furgon az ő anyját és Linát üti el, váratlan mozdulattal, két kézzel elrántotta a kormányt. Reflexből. Évekig vigyázott a húgára, ő volt a kislány legfőbb támasza. Most is meg kellett védenie.

- Áruló! - kiáltotta dühösen Ahmed, amikor a furgonjuk nekiütközött az előttük haladó autónak. - Elárultál minket! Halált érdemelsz! Megöllek!

Omár kiugrott a furgonból, mielőtt még Ahmed megmarkolta volna a kését. Tudta, hogy egy mozdulattal elvághatja a torkát. Az életét mentve ugrott ki az autóból és vegyült el a járókelők között.

Azután a többi menekülővel együtt egy közeli kávéházban húzta meg magát, vigyázott, hogy ne hívja fel magára a figyelmet. A hideg futkosott a hátán, úgy félt a rendőrségtől, de az Iszlám Állam bosszújától is. Órákig ült mozdulatlanul, nem merte elhagyni a viszonylagos biztonságot nyújtó helyet.

Egy idő után kezdtek kimerészkedni a kávéházban várakozó emberek, próbáltak hazajutni. Omár is kiment az utcára, fogott egy taxit, és átadta a sofőrnek a cédulát a lakáscímmel. Marék háza elé hajtottak, fizetett, bement az épületbe, aztán a lépcsőn fel az első emeletre. Becsöngetett. Hallotta, ahogy az édesanyja siet ajtót nyitni.

- Omár! - Lidka átölelte, még mielőtt átléphette volna a küszöböt.
- Omár! - Nem tudott ennél többet mondani.

Nemsokára megjelent a bátyja mellett Lina is, odafutott, nem törődve azzal, hogy megint vérezni kezdett a térde.

- Omár! - simult oda a bátyjához, mintha nagyon távoli utazásból tért volna haza.

- Miért ácsorogtok a lépcsőházban? - kérdezte Marék, és boldogan nézte az egymást üdvözlő hármast. - Gyertek be!

- Rendeltünk neked pizzát, a kedvencedet, a pepperonist, biztos nagyon finom, mi már megettük a sajátunkat... - csivitelte Lina. Boldog volt, hogy biztonságban hazaért a bátyja.

- Hát veled mi történt, hugi? - kérdezte Omár, miután észrevette Lina sebeit.

- Semmi, semmi, csak elestem.

Mindannyian Marék szobájába mentek, Lidka lemosta Lina térdét, Marék behozta Omárnak a felmelegített pizzát, és együtt maradtak. Aztán Lidka és Marék átment a nappaliba, hogy megnézzék a legújabb híreket, Omár pedig Linával maradt. A kislány mindent el akart mesélni, ami addig történt, amíg nem volt velük a bátyja. Egy idő után Omár átment a nappaliba.

- Lina elaludt - mondta, és leült Marék mellé.

- Azt mondják, senki sem halt meg a karambolban, és javul a sebesültek állapota - tolmácsolta a férfi a riporter német nyelvű tudósítását. - A rendőrök egyébként gyanítják, hogy lehetett még valaki a terrorista furgonjában. Feltételezik, hogy ő volt az, aki egyelőre ismeretlen okból megakadályozta a járdán lévő járókelők letárolását. A furgonban rögzítették az ujjlenyomatokat, de még nem derült ki, kikhez tartoznak.

Omár arca feszültnek látszott.

- Kisfiam... - Lidka nagyon éles pillantást vetett Omárra.

- Bocsánat, én most lefekszem - mondta a fiú, felállt a kanapéról, és bement a szobájába.

- Állítólag már két éve figyelik Ahmedet a titkosszolgálatok - Marék tovább tolmácsolta a tévé legfrissebb híreit. - Gyanítják, hogy kapcsolatban állt az úgynevezett Iszlám Állammal, és...

- Kérlek... - Lidka a tenyerébe temette az arcát. - Elég már... Mára elég ebből... Omár itt van... - Lidka felemelte az arcát, a szeméből kövér könnycseppek folytak. - Túl sok már ez, túl sok...

Marék kikapcsolta a tévét, átölelte Lidkát, és letörölte a könnyeket az arcáról.

- Ne sírj, ne sírj, kérlek... - mondta melegen. - Feküdj le, pihend ki magad! Nem ébresztjük fel Linát, én majd itt alszom a nappaliban.

- Nem kell - suttogta Lidka. - Hiszen van még egy hálószoba...

Súlyos csend telepedett rájuk.

- Kegyed hisz a szerelemben? - kérdezte Marék.

- Hiszek - felelte mélységes meggyőződéssel Lidka, és szoroson hozzásimult a szeretett férfihez.

- [1] George Sand levele Marié d'Agoult-hoz, 1837. április 26.
- [2] George Sand levele Marié d'Agoult-hoz, 1837. április 26.
- [3] Frédéric Chopin levele Julién Fontanához, 1838. november 15.
- [4] George Sand: *Un hiver á Majorque*, beq.ebooksgratuits.com/vents/sand-majorque.pdf, 227. o.
- [5] George Sand: i. m. 228-230. o.
- [6] George Sand, i. m. 283. o.
- [7] Carajillo: spanyol ital, brandyvel, rummal, ánizlikőrrel vagy whiskyvel kevert kávé. Többféle módon készülhet, lehet például feketekávé likőrrel vagy kávé valamilyen felmelegített alkoholos itallal, citrommal, cukorral és fahéjjal ízesítve.
- [8] *Alcazar* (arab, al-kaszr]: vár, palota, erődítmény. Elsősorban a királyi palotát, a fővárosi rezidenciát vagy a kormányzó palotáját jelentette egy tartomány fővárosában. Ezt a szót vették át Spanyolországban a mór várak megjelölésére.
- [9] *Kahba* (arab]: kurva.
- [10] *Zubala* (arab]: szemét, hulladék.
- [11] *Kafira* (arab]: hitetlen nő.
- [12] *Ma'a asz-szalama* (arab]: viszlát.
- [13] *In sa'Allah* (arab]: Ha Isten is úgy akarja.
- [14] *Himara* (arab]: számár.
- [15] *Ghabija* (arab]: ostoba.
- [16] *Kaiba* (arab]: szuka.
- [17] *Habibti* [arab): kedvesem.
- [18] Szalafizmus (az 'ősök' jelentésű arab *szalaf* szóból ered]: vallási és politikai mozgalom, amely az iszlám újjászületését követeli, a visszatérést a legrégebbi gyökereihez, vagyis az ősök vallásához. A szalafizmus az első muszlimok szigorú törvényein alapul, és ultrakonzervatív filozófiai irányt képvisel. A szunnita

iszlámon belül kialakult huszadik századi iszlám fundamentalizmus a szalafizmusból ered.

[19] Al-Hansza (575-664]: a Banu Szulajm törzshöz tartozó költő. Az iszlám térhódítását látva lett híve az iszlám doktrínájának. A törzsi háborúkban elesett férfiak, illetve a perzsákkal vívott háborúkban odavesztett muszlimok emlékének szentelt elégiái tették híressé. Az őszinte fájdalmat és kétségbeesést sugárzó elégiákban érezhető a költő haragja, az ellenség elleni bosszúvágy és a bátorság dicsérete. A mesteri költői képek és a nyelv művészi használata jellemzi. (Forrás: *Az arab világ kultúrájának kislexikona*. Wiedza Powszechna, 1971, 125. o.)

[20] *Me too* (angol]: én is.

[21] Johann Wolfgang von Goethe: *Az ifjú Wertherszenvedései*. Szabó Lőrinc fordítása.

[22] *Dzsihád*-. szent háború, az iszlám fegyveres terjesztése, minden muszlim vallási kötelessége, amely egészen addig tart, amíg az ellenségek is muszlimmá nem lesznek. Az a muszlim, aki a *dzsihád* során életét veszti, vértanúnak és üdvözltnek számít.

[23] *Fitrah* vagy *fitra* (arab]: mindenkiben természettől adott, veleszületett hajlam. A muszlim tudósok szerint az ember nem bűnben születik, és természete szerint jó. Természetéből adódik az is, hogy az Egyetlen Istenben hívő lény. Tehát a *fitrah* a jó veleszületett állapota, a természettől adott, őszinte monoteizmus.